erotika

RS MAGAZIN

broj 3
srpanj 1985.

cijena 200 d
DM 3,80

Na našim stranicama:

Honoré de Balzac
Poggio Fiorentino
Gillaume Apollinaire
Pierre Louÿs
Charles Bukowski
Lloyd Rose
Ivan Kušan
Tomislav Sabljak
Tomislav M. Bilosnić
Jože Tomažinčič
Guido Crepax
Hugot

Erotika u priči i stripu
Strip o stripu
Čedna Slađana
Seksobične pustolovine

erotika

EROTIKA NA SF-FILMU

Razbijačka banda siluje mladu djevojku u »Paklenoj naranči«, poznatom filmu Stanleyja Kubricka (1972).

EROS I SILA TEŽE

Prekrasna Tanya (D. D. Winters) u filmu »Tanyjin otok« sa svojim ljubavnikom, divovskim inteligentnim gorilom. Režiser: Alfred Sole, 1980.

Blair Brown i William Hurt u strastvenom zagrljaju koji ih je spasio od propasti u filmu »Alternativna stanja«. Režija: Ken Russell

Dvadeseto stoljeće, razdoblje golemog znanstveno-tehničkog i industrijskog razvitka, postalo je doba u kojem je ljudski duh odbio da prizna riječ »nemoguće«. Ovakav nagli razvoj znanosti morao je ostaviti trag i na umjetnost. Stoga nije neobično što se baš u tom razdoblju pojavila i afirmirala nova žanrovska vrsta poznata kao znanstvena fantastika ili kako je popularno zovu SF.

Znanstvena fantastika i film djeca su istog doba, pa je razumljivo da su od početka našli zajedni-

NASTAVAK NA 92. STRANICI

Lijepa Katherine Ross u filmu »Stepfordove žene« glumi savršenu ženu robota. Režiser: Bryan Forbes, 1974.

Gdje je što:

● Odjeci 4
Ivan Kušan: LJETO U MÜNCHENU, priča 5
Jože Tomažinčič: LEDENI TUŠ ZA VRUĆI SEKS, intervju 10
Boris Kronast: AFRODITINE ŽDREBICE 13
Boris Kronast: VOLIM SE ŠEVITI, razgovor s prostitutkom 17
Milivoj Pašiček: METROPOLA SKUPOG UŽITKA 19
Guido Crepax: STRIP O STRIPU, strip 24
● Umjetnici: TIJELO 31
Pierre Louÿs: TRI KĆERI SVOJE MAJKE, priča 38
● Potraga za idealnom ženom, savjeti 41
Honoré de Balzac: TUŽBA RADI ODŠTETE, priča 43
Poggio Fiorentino: PRIČA O ŽIVAHNOME PERCU, priča 44
Juana Ruis: OSLIKANA ŽENA, priča 46
Tom Dafery: LIJEK, priča 47
Charles Bukowski: TRI ŽENE, priča 49
Georges Pichard: PRIČA O ČEDNOJ SLAĐANI, strip 53
● Zanimljivi globus 61
Tomislav Marijan Bilosnić: HELENA, priča 83
Hrvoj Prćić: SVI SU MUŠKARCI SVINJE, SVE SU ŽENE. . ., priča 87
Boris Marini: EROS I SILA TEŽE, erotika na SF filmu 92
Lloyd Rose: SVADBENO PUTOVANJE, priča 95
Tomislav Sabljak: FARMA PUŽEVA, priča 99
Bata Bošnjaković: HLADNIKOVI VRUĆI KADROVI 102
IREZUMI – UMJETNOST NA GOLOJ KOŽI 105
Nastassja Kinski: ŽIVIM DA VOLIM 108
Hugot: GOLIŠAVI PREGLED, strip 110
TEHNOLJUBAV 114
OTKRIĆE EROSA 124
Mata Bošnjaković: PRAVA LJEPOTA NE POZNAJE LAŽNOG STIDA 128
Gérard Lauzier: SEKSOBIČNE PUSTOLOVINE ZIZI I PETERA PANPANA, strip 130
● Humor 136
Slavoljub Marković: SAN O OBLINAMA 142
● Enigmatski »Crveni ban« 146

erotika

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik poslovodnog odbora VJEKOSLAV KOPRIVNJAK) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor MILAN BEKIĆ) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor SEAD SARAČEVIĆ). Uredio uređivački kolegij redakcije »Romani i stripovi« Predsjedavajući savjeta: prof. dr ADOLF DRAGIČEVIĆ Grafički urednik i kreacija omota: BERISLAV GRABUŠNIK. Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555, telex 21 121 YU VSK
Oslobođeno plaćanja osnovnog poreza na promet mišljenjem Sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske broj K-1747/1-85. od 24. 5. 1985.

IDUĆI BROJ IZLAZI U RUJNU

ODJECI

NATJEČAJ ZA PRIČU

Iako znam da je vrlo teško ugoditi svim željama čitalaca i časopis urediti tako da svi budu zadovoljni, već od drugog broja ste dokazali da idete tim putem i vjerujem da ćete i potpuno uspjeti. Kako smatram da je najveća vrijednost »Erotike« u objavljivanju priča domaćih autora, a u želji da sadržaj bude još zanimljiviji i raznovrsniji, predlažem da se otvori natječaj za najbolju erotsku priču, u kojem bi mogli sudjelovati i čitaoci – pisci amateri. Isto se može primijeniti i na poeziju, a vjerujem i na strip... Ne bih se složio sa čitateljem koji predlaže uvođenje rubrike »Ljubavni oglasi«. Mislim da bi to samo smanjilo osnovni smisao časopisa i učinilo ga sličnim onim bulevarskim. Ne aludiram na to da se »Erotika« treba pretvoriti u posve literarni časopis, ali valjda to ne znači i nužno podilaženje svakome...

Prof. Franjo Takač
Osijek

● O natječaju smo razmislili, i on će sigurno biti raspisan u jednom od idućih brojeva naše revije.

POHVALE

Hvala vam na izvanrednoj »Erotici«. Zaista je super, osobito strip o »Čednoj Slađani«. Nadam se da će i idući brojevi ove revije dolaziti u Surdulicu.

Ivica Momčilović
Surdulica

Bravo »Erotika«! Napokon je u naš dom stiglo dugo očekivano erotsko osvježenje. Mladi smo bračni par i imamo suvremene poglede na ovaj svijet... Moj muž je našao u vašim stripovima pravu poslasticu. Dugo sam priželjkivala da pročitam nešto tako lijepo kao što je »Umjetnica u krevetu«... Budući da radim u jednoj maloj firmi, želim da budem anonimna.

Čitateljica iz Pule

● Bilo bi nam drago da ste se javili imenom i prezimenom, a želite li ostati anonimni, želju bismo vam svejedno ispunili.

ZABRANJENO ŠTIVO?

Slučajno sam naišao na vaš novi list. Prvo sam se dvoumio da li da ga uopće kupim. A potom sam se iznenadio, jer nisam vjerovao da takva revija može izaći kod nas. U suštini i nisam neki ljubitelj ovakvih listova, no »Erotika« me uvelike zainteresirala. Poslije sam pokušao naći druge brojeve, ali nisam uspio. Sad me zanima jesu li oni uopće izašli, ili je to u suštini zabranjen list za štampanje...

Vladimir Kolesar
Ruski Krstur

● Mnogo je pisama naših čitatelja u kojima se zanimaju za dinamiku izlaženja revije. Zasad izlazimo dvomjesečno, a vi ćete, dragi čitatelji, odlučiti hoće li »Erotika« na kraju biti mjesečnik, što je redakcijska želja. Naime, održi li se revija na tržištu, dosegne li zadovoljavajuću nakladu, mogli bismo izlaziti mjesečno već od ove jeseni.

POKUŠAJI

Šaljem vam dvije fotografije u nadi da ću ih vidjeti u jednom broju »Erotike«.

T. Blašković
Pula

● Kao što vidite, jedan vaš pokušaj sa zadovoljstvom objavljujemo.

Fotografije na naslovnoj i posljednjoj stranici posredstvom »MEYERPRESS«, Salzburg

Ivan Kušan

LJETO U MÜNCHENU

Ujutro me čekalo novo iznenađenje u Biblioteci. Ne ono što sam pročitao u novinama o sinoćnjoj Yu-TV-drami. Šuftovi su napisali da je režiser pokušao u sat vremena strpati sve moguće videoštosove, ali da u tome nije uspio; da je protagonistica morala biti neusporedivo zgodnija, da bi, u ovakvim okolnostima, zadržala publiku pred televizorima; a ono što su rekli o našemu živom klasi-

ku prešućujem iz solidarnosti. Nije to. Iznenađenje mi je priredila gospođa Jakowsky. Kako sam bio u iščekivanju Brankina dolaska, htic sam već velikodušno ponuditi da se opet malo prošetamo do Kineskoga tornja, ali me ona preduhitrila:

– Idemo u posjet izdavaču Böhmeru. Naravno, ako želite. Vidjet ćete najmoderniju tiskaru u ovome dijelu svijeta. Dolaze i neki američki izdavači.

Živo mi se fućkalo za izdavače i tiskare, ali bio sam toliko ushićeno tolerantan da bih pristao i na veću žrtvu.

Tiskare se ne sjećam, iako kažu da se u nju takoreći ubacuju rukopisi, a na drugu stranu ispadaju cijela kola knjiga, već razvrstanih, za pretplatnike. Sjećam se samo da me odjednom smlavio sunčani udar. Toliko je snažno bljesnuo preda mnom odsjaj plave kose po tiskarskim strojevima. Stajala je pred strojem kao da ga reklamira za *Stern*. Tamnozelene oči iza gustih, pravih trepavica. Kuk one noge na koju se oslonila bila je izbacila malo više nego što anatomija dopušta normalnim ženama, a drugu je nogu na visokoj potpetici koketno privukla, gotovo je izvrnula pozglobečke, zglobom uz pod. Čovjek koji nešto zna o svakodnevnoj anatomiji morao se zapitati što li ona *inače* umije raditi s takvim nogama. Linija listova i koljena, tu ni živi klasik ne bi pomogao. Bolje je bez riječi. A nadasve slapovi plave kose. Šuti, stari.

»To je ona prava«, grešno sam pomislio.

A onda sam se malne obeznanio. Kad mi je pružila svoju ruku, kao fotografiju neke daleke ruke, odjednom sam osjetio da sam je, na nekom drugom planetu, već držao u svojoj nespretnici.

– Zaboravili ste me. A obećali ste da ćete mi se javiti kad dođete u München – govorila je kroz mene. – Sjećate li se? Na Sajmu u Bologni popili smo zajedno *campari*...

– Isuse bože! – rekao sam ja napokon nešto i na hrvatskome.

Kako sam mogao zaboraviti Gertrudu? Ta već četiri mjeseca nosam u lisnici njenu zgužvanu posjetnicu. Koliko sam samo puta, obnoć, nježno pomišljao kako bi bilo. Samo je jedno opravdanje postojalo ze mene: nije istina da me spriječila Branka da mislim o Gertrudi, nije. Ja se naprosto nisam usuđivao misliti o njoj, jer mi se činilo da se tu nema što tražiti. Gertrude nije samo ljepotica, tješio sam ja, čini se, samoga sebe, ona je nešto čemu ti ne pripadaš i gdje te nikada neće biti. Ti se pelaš v samoborcu, ona u salonu brzovlaka za Zug (Švica).

Gertrude K., urednica kod slavnoga Böhmera. Imao sam i njenu kućnu adresu i broj telefona, i ništa. A uostalom, kao da je sad nešto? Ipak, bilo je nešto.

– Da nešto popijemo? – pitala je Gertrude i čini mi se da me uhvatila ispod ruke. Bila je visoka i ja sam se propinjao u hodu.

– Joj, pa da – promrmljao sam. – Sjajna ideja.

– *Gemma* – rekla je ona.

Ne znam kamo su se djeli američki izdavači zajedno s dragom gospođom Jakowsky. Kao da su ih direktno u one tiskarske strojeve. Tek, nekoliko trenutaka kasnije, već smo se vozili u njenome automatskome *350 SE*. A možda je prošao i koji sat, tko zna.

Užasnuto sam pogledavao na sat u *mercedesu*. Bilo je 14.20. A Branka stiže oko 18 sati. Ja se nisam mogao točno sjetiti ni gdje mi je auto. Pred Bibliotekom, Böhmerom ili buangaloom. *Verflucht*. Ipak ne mogu tražiti od Gertrude da me vozi na aerodrom.

U Schwabingu me odvela u svoj omiljeni talijanski restoran, zacijelo se zvao *Da Nino*. Lasagne verdi, pizzaiola i obilne količine nekoga crvenoga vina, koje naravno, nije *chianti*. (Uvijek se pitam zašto mi, mimo ostalog civiliziranog svijeta crveno vino uporno nazivamo crnim?) U svakoj drugoj prilici rastapao bih se u takvu ugođaju. Talijanska kuhinja i vino plus bogata kulisa njemačkoga grada, plus čudesna plavojka sa zubima i svime ostalim iz skupih magazinskih reklama.

Gertrude se smijala. Duga kosa zadavala joj je slatke muke, tako da se neprestano igrala njome, čas zabacujući glavu, čas je pomičući sa čela i vrata. Još jedna reklama, za šamopn. *I vaša kosa može biti tako svilena.*

– Zovi me Trude – rekla je.

– Zovi me Ivo – uzvratio sam. Bolje ne mogu ponuditi.

Nisam mogao odrediti koliko ima godina, jer zapravo nisam ni mislio na to. Mislio sam: što sada? Vrijeme je užasno brzo jurilo, na avionu u domovini zacijelo su već otklanjali posljednji kvar prije polijetanja.

Čini se da je užasno voljela crveno talijansko vino. Butelje su se praznile kao krigle u *Hofbräuhausu*. Pio sam dvostruko manje od nje. Primakla je stolicu i uhvatila me za slabašnu podlakticu. Ciao, Branka, pomislio sam. Sve je gotovo. Zar je moguće da je Gertrude ipak izabrala mene? Trudio sam se da shvatim Trudu. Ja nikad ne bih sebe.

– Jesi li sutra slobodan? Navečer?

– Naravno – rekao sam spremno i s olakšanjem.

– Ja sam uvijek slobodan. Pogotovu za tebe.

Gertrude je iskapila posljednju čašu i smijala se zabačene reklame. Meni je rasla hrabrost, kao i uvijek kad se neka odluka odgađa, makar do sutra. I ja sam iskapio čašu crvenoga i strašno se nagnuo preko stolice prema Trudi, tako da sam se gotovo prevalio. Načas je začuđeno raširila zeleni pogled, shvatila što je posrijedi i podmetnula obraz. Balkanski sam ga cmoknuo i, naravno, zabalavio. Po nosu mi se rasula plava kosa. Ni u najskupljoj kolekciji parfema neće se naći miris kakav širi žena koja im svoju intimnu formulu za vlastiti, jedini parfemski koktel. Bio je to odjednom i miris ženke, i miomiris dame.

Odbio sam da me vozi, iako mi to nije ponudila. Sretno sam se olaškao u *Gospodi* i zavalio se na stražnje sjedala taksija. *Nach Flughafen, bitte*. Bilo mi je svejedno gdje mi je auto. Još sam imao dva sata odgode do dolaska Brankina aviona plus redovni *Verspätung* naše kompanije. Veselio sam se da više neću morati njemački.

Brankica je doletjela *Lufthansom*, na sekundu.

Prvo sam ugledao elegantnu i, blago rečeno, privlačnu damicu, kako gura aerodromska kolica puna *Samsonite* kovčežića i bjuti-

ća s bocom *bourbona* na vrhu. Rutinski sam joj pogledom perkutirao napete listove ispod nešto presmjelo kratke suknjice škotskoga uzorka, koju je na okupu držala samo velika ziherica. Zaboga, to je Brankica. *Bourbon* je bio za mene.

– Ja sam luda – rekla je suznih očiju. – Ja sam posve luda.

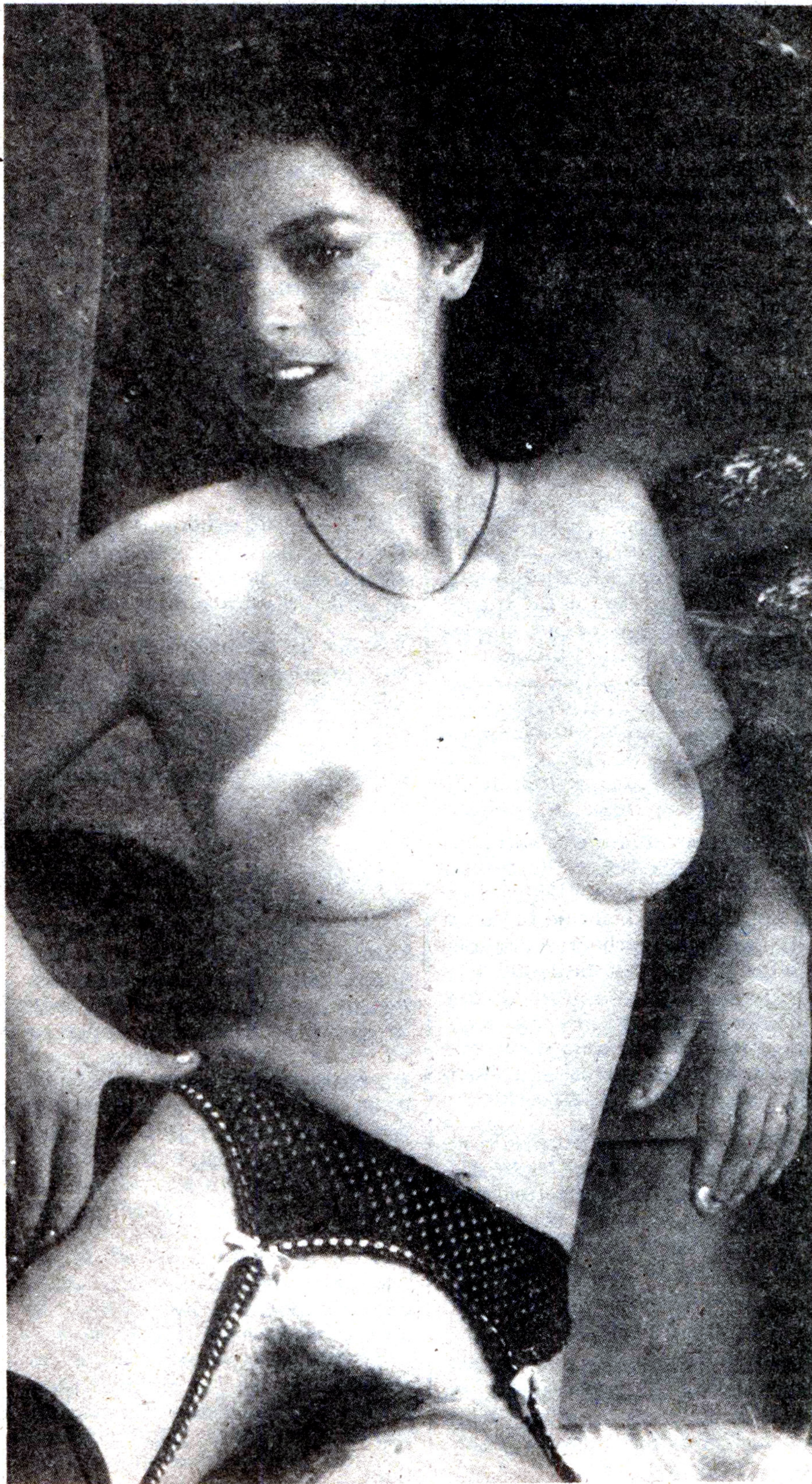
Prezirno je odbila moj prijedlog da večeramo u kineskome ili francuskome restoranu. Njoj je bilo do prave domaće kuhinje. U gostionici staroj poneko stoljeće, na samome uglu *Marienplatza* i *Weinstrasse*, lako smo našili sve što nam treba. Leberknödelsuppe i *Bauernschmaus*. Ova posljednja poslastica uvijek bi me podsjetila, kao i francuski *choucroutte*, na kiselu činjenicu da pravu seljačku večeru, s pravim kobasicama i s pravim kupusom, treba uvijek tražiti u civiliziranim zemljama, dok u domaji seljak seljaku nudi muda pod bubrege. I skiselio bih se od pomisli koliko u nas ima seljaka, koji čim prismrde u svijet naveliko pričaju kako se, recimo, u Njemačkoj ili Americi slabo jede. U usporedbi s našom kuhinjom, jasno. Nisam li u New Yorku sreo našu umjetnicu, koja je sa sobom nosila kvasinu u pivskoj boci da bi začinila ona brda salata što se ondje služe u neograničenim količinama, i to, naravno, nezačinjena, da bi gost mogao izabrati začin koji želi? Od talijanskoga (umjetnica bi zacijelo rekla našega, jerbo je tu kvasina s uljem) do danskoga, s rastopljenim *blu* sirom. Samo da je ona znala pitati, da je znala da treba pitati. To je to. Rekla mi je da su nju prijatelji upozorili da ponese kvasine, jerbo je ovdi sve nezačinjeno, i da ne jedem meso, jerbo je od plastike. Zato sam ja volio svoju Branku. Nismo se mi slagali samo u krevetu i na tepihu.

– Prost! – uskliknuo sam zanosno i kucnuli smo se kriglama s pivom od hmelja. Seljaci to vole. Neka uha čuju.

* * *

Kad sam se vratio iz kupaonice, Branka je, samo u gaćicama, stajala pred velikim zrcalom i kritički promatrala svoje tijelo.

– Još dobro izgledam? Ha, za ove godine?

– Ti znaš da ja ne znam davati komplimente. Ja ti samo mogu pokazati kako izgledaš – izvlačio sam se ja. A zapravo sam mislio: kako li tek izgleda gola Truda? Volio bih da je Branka imala dužu kosu, to je sigurno. Ali drugo je bilo u redu, osobito noge i nosić.

Legli smo, a ja sam se sjetio da bi možda trebalo telefonirati Burgwaldovima i reći da me neće biti nekoliko dana. Branka se zapanjila:

– Kakav bangalo? Nisi mi ništa rekao... Zašto nismo tamo? Nemaš valjda dva stana u Münchenu?

– Skromno. Tako. Više za studente.

– Misliš: ima studentica?

Sjetio sam se guzatih Talijanki i nasmijao se. Nazvao sam gospodina inženjera Burgwalda i rekao mu da ću nekoliko dana biti kod nekih prijatelja. Užasavao sam se sam sebe: ta prokleta potreba da se opravdavaš, izmišljaš, ispričavaš, kao da nisi u mračnoj tuđini, nego u slatkom zatvoru kućne slobodice. Koja adresa, koji telefon? Ne, gospon inženjer, zapravo sam u hotelu. Pantagruelovski kikot, moj. Branka je skinula posljednji gram svilene tkanine. Najljepša seljakinja koju sam poznavao. Gdje je njoj u trbuhu onaj Bauernschamus i pivo? Ništa se ne pozna. Sve tvrdo i nabijeno, bez sala i celulita. A ja sebe ne bih gledao u zrcalu, jok. Molim? Gospodin inženjer Burgwald kaže da sutra na televiziji počinje njemačka serija u kojoj glavnu mušku ulogu igra opet jedan iz Jugoslavije?

Tko? Joj, gospodine Burgwald, to je moj dobar prijatelj. *Nicht möglich, so etwas.* Ne, neću moći doći da s njima gledam TV. Ne opet isto. Opet bi me stajalo boce starog viskija. Jednu za pranje auta, jednu za klasika, jednu za prijatelja glumca. Bilo bi previše.

Branka mi se sklupčala podno nogu i stavila vrh jezika među dva nožna prsta, čista ko suza, friško oprana. Oprostio sam se s gospodinom Burgwaldom.

– A ja sam mislila da znam sve o seksu, mene su pokušali uvjeriti da su me naučili sve o seksu – rekla je Branka u sitne sate dok smo se tuširali tko zna po koji put

– Ni ja nisam imao pojma – rekao sam ja.

– Lažeš – rekla je Branka.

– Ti si ta, prava – rekoh ja.

– Molim?

– Ništa. Razmišljam.

– Daj da ti ja to operem, to je moje – rekla je Branka i svojim dugim prstima ušla u moju intimnu higijenu.

– Nema Švabice koja bi ti bila ravna – rekao sam i pokajao se.

– Zašto Švabice? Imaš neku mačku ovdje, ha?

Umjesto odgovora i ja sam ušao u njenu higijenu.

Bio je to fini talijanski sapun, ništa nije peklo. *Particolarmente indicato per l'igiene quotidiana delle pelli delicate e sensibili.*

Kako da joj kažem da sam, dok sam je grlio, dok sam vibrirao pod njom kao Galvanijev žabac, zamišljao da grlim Gertrudu K.? A to je bilo kao tražiti kruha preko pogače, kvasine preko Amerike.

* * *

Tragičan krah u nježnim odnosima, slom posljednje barijere između iluzija i socijalističkoga realizma, početak kraja veze za koju smo mislili da će trajati sve do impotencije, nastaje u trenutku kada dragan pred draganom ispusti prvi vjetar. Slatko je stiskati šupak iza tankih zidića naših motela, što dijeli sobičak od zahodića, sve dok se bojiš da ti neosvojena odabranica ne čuje prasak (idu Turci!), a želudac ti se baš za inat napeo kao doboš i u njemu narodni guslar.

Čim sam izjutra, u WC-u jednom odlučio kako ću reći Branki da večeras imam neku glupu večeru s babama iz UNICEF-a (time je ne bih gnjavio, čak ni da je pozvana), kao da su moje obaveze prema njoj splasnule. I ja sam pustio da mi želudac i trbuh potpuno splasnu uza svu potrebnu rodoljubnu grmljavinu, koja nije, akoprem su zidovi njemački, bila sasvim *ausser Hörweite.* Meni se, naime, crijeva u uzbuđenju, osobito tjelesnome, zvučno uskopiste, i u strasnu sam zagrljaju na sto muka kako da zaustavim zvučnu tragediju.

Ali toga sam se jutra hrabro isprdio u nužniku, hrabro ušao u sobu gdje se Branka oblačila (znao sam da je sve čula) i hrabro rekao:

– Zaboravio sam ti reći da večeras imam neku glupu večeru... I tako dalje. Sigurno ću kasno doći.

– Zašto si me onda zvao u München? – digla je ona nježno ludi nosić. Još nije bila ljutita, tek iznenađena.

I onda mi se omaknuo još jedan vjetar, pred njom. Znao sam da je to početak kraja.

* * *

Gospođa Jakowsky dočekala me slatkim čajem i nekako tužnim osmijehom. Rekla je da me zvala gospođica Gertrude i zamolila da joj telefoniram.

Znači da je sve istina, a ne jedna od mojih samovarki. Veselo sam strčao niza stube, gdje je bio telefonski automat. Po sobama smo imali samo aparate na koje su *nas* mogli zvati. Jest da je to tužno, prema našim slatkim navikama da u poduzeću zivkamo sve znance od Bugojna do New Yorka, ali sad mi je to odgovaralo. Bilo bi neugodno pred *Frau Emom.*

U hodniku me zagrlio Bill. Vonjao je po viskiju, the dirty dog.

Trude je samo htjela provjeriti je li sve u redu za večeras. *Ona* je htjela provjeriti, za ime božje. Rekao sam da ću ja donijeti talijanskoga crvenoga vina. Smijala se kao luda: pojma ja nemam kolike ona zalihe talijanskoga vina ima u podrumu.

Od uzbuđenja sam gotovo bio pozvao Billa na piće, u pauzi, ali sam se svladao. Večeras bar moram biti potpuno trijezan, inače neću sam sebi vjerovati. A osim toga od piva bi me moglo zašarafiti u crijevima u najnezgodnijem trenutku. Umjesto toga, odlučio sam poslije duže vremena opet pozvati gospođu Jakowsky u šetnju *English Gartenom.* Bila je oduševlje-

na. Opet *Chinesische Turm*, literatura i ljepote moje domovine. Ja sam mislio kako bi bilo sjajno, pravi *Volltreffer*, kad bi nas srela Branka. Bar bih joj mogao zorno pokazati kako izgleda jedna od baba s kojima ću na večeru. Jedino sam se u toj prilici sjetio Branke.

* * *

Ležao sam duboko zavaljen u mekani naslonjač raskošnoga stana Gertrude K. Sve je opet bilo kao iz reklama. Pokućstvo, zvučni *Geräti*, nepristojno bogat sadržaj bifea, sve, sve do posljednjeg detalja. Nisam mogao vjerovati da sam ja taj srećković. Činilo se kao da glumim samoga sebe u onome što mi doma obično nazivamo jeftinim filmom, a vraga, sve je skupo.

Večericu je napola sama spravila, napola naručila, valjda kod *Da Nina*. Najviše sam hvalio ono što je sama skuhala, naravno, a to je, začudo, i bilo najbolje. Kakav rižot s kakvim obiljem raznovrsnih školjki! *Es ist zum Rasenwerden.* U usporedbi s onim, na što sam je osuđen, u smislu školjki i mora, reklo bi se da je Hrvatska u Tibetu, a Bavarska na Jadranu. Čudio sam se kako sam jučer uopće mogao žderati one kobasičetine i knedlurine. Brankin ukus (svoj sam zanemario) odaje njeno balkansko podrijetlo. Ipak je postojala jedna neobična sličnost između bivše Branke i ove tako reći već sadašnje i tako reći već moje Gertrude: i jedna i druga su voljele klopati i, usudim se reći, i cugati, i ni jednoj se to nije opažalo. Trbuščići im ravni kao mramor. Ono prokleto salo i celulit kao da izravno prelaze na mene. Ja se ne debljam samo kad gladujem. Ali ja ionako nisam tu važan.

Svaka druga sličnost s Brankom, kažem, nestala je čim se Trude ponovo pojavila na vratima salona, već u trećoj *presvleki*. Nešto čas dugačko, čas kratko, ovisno o tome kako bi zakoračila, tako da joj sad vidiš nogu do bedra, sad ni gležanj. Nešto ovdje prozirno, ondje mračno, ovisno o tome pred kojom bi se svjetiljkom (s kakvim sjenilom) zaustavila. Znam samo da je bilo bijelo, nešto između spavaćice i vjenčanice. Užas.

– Nećeš se otuširati?

– Naravno – odgovorio sam i izvukao se iz jastuka naslonjača zaboravljajući da smo već na *ti*. Ili sam možda krivo čuo? Ja sam, prokleta budala, još nešto sumnjao, bojao se nekakvoga trika, podvale. To mi je valjda iz ratnoga djetinjstva.

– Šampanjac?

– Naravno.

– Samo ga moraš sam izabrati. Ja ostajem kod crvenoga *corva*.

Dok sam grozničavo razmišljao kako ću šampanjac na brzinu rashladiti (gdje je ona posuda, gdje led) i relativno ga pristojno otčepiti, da puca i šprica koliko treba, slušao sam banalnu pjesmicu iz skrivenih kvadrofonskih zvučnika. Kamo god bih se maknuo s tom prokletom šampanjskom bocom, njemačko mi je djevojče, pevaljka, iza zastora, ispod naslonjača, iz ormara ili svjetiljke, tiho, nježno i, naravno, strasno šaputalo u uho:

»Sieben mahl, sieben mahl,
Das ist unsere Zahl...«

Kad sam shvatio što to *zapravo* znači, pustio sam čep ravno u strop i polio *buharu*. Krišom sam pogledao Trudu. Ona se smijala zabačene glave, a ono bijelo na njoj, kako je napola ležala otkrivalo je više nego odveć. Ta će me Marlene Dietrich jednostavno uzeti kao čašu rujnoga vina, samo s mnogo manje romantike. Ne, tu nije bilo ni trunka zablude o tome tko je koga odabrao.

Jedva sam otvorio jedna od vrata kupaonice, a s tušem sam posve zakazao. Tu jednostavno nije bilo ničega sličnog pipi, našoj, dragoj domaćoj pipi koja uvijek curi, naravno i kada ne treba, kao dobra stara triperašica. Pokušao sam se samo obrisati u kilometarske ručnike, ali sam i dalje sam sebi zaudaro po znoju, školjkama i vinu. Tužno sam gledao hrpicu svoga ne baš sasvim čistoga rublja. Uzeo sam čarape i onjušio ih. Zašto se jutros nisam presvukao. Prokleta Branka, svemu je ona kriva!

Onda je truda ušla u kupaonicu, gola, sa čašom u ruci. Smijala se. Pritisnula je negdje nešto i upitala me:

– Koliko?

– Sieben mahl – sjetio sam se.

– Neee! – vriskala je ona. – Koliko stupnjeva? Temperatura, razumiješ?

Nisam razumio. Dugo je trebalo da shvatim. Strahovao sam da će mi toplomjerom mjeriti temperaturu. Napokon je odnekuda procurio spasonosni tuš, i ja još ni sad ne znam u koliko me stupnjeva oprala. Osjećao sam se kao u stroju za pranje rublja.

Srećom je u krevetu, u golemoj ružičastoj spavaonici, sve ispalo bolje nego što sam se od sebe nadao. Pomogao je i šampanjac, nova boca koju je ona spretno otvorila i donijela u onoj posudi s onoliko leda. Grozničavo sam u sebi ponavljao ne da ne smijem zakazati (tu bih se zeznuo, poznamo se), nego gdje se nalazim i s kim sam, i kako ta ženska izgleda. A Bog mi je svjedok da je izgledala kao božica. Radio sam sve što znam i osjećao sam da je Truda zadovoljna, i to mi je davalo krila, činilo mi se da sam čuvar svoga neba pred najezdom premoćne neprijateljske avijacije, i lukavstvom bih ipak skinuo ponekoga *Messerschmitta*. Sve dok nisu mene, a tek su me negdje oko pola četiri izjutra.

Nije baš bilo *sieben mahl*, ali je bilo divno.

Iskrao sam se iz krevata kao moralni pobjednik. Nije dolazilo u obzir da se još jednom pokušam tuširati, pogotovu bez Trudine pomoći, a i u crijevima mi je drvario narodni guslar. Ali nisam se mogao ni pred Brankom pojaviti s tolikim mirisima po sebi, a još i bez municije.

Rekao sam urednici u izdavačkoj kući Böhmer da ja sad idem.

– *Stimmt* – rekla je ona i prevrnula se na drugu stranu.

Nostalgično sam joj pogledom pogladio oblike. I sobu. Kad ne mogu tu trajno pripadati, možda je bolje što prije otići. Iz cuga sam se iz Zuga vratio prvim samoborčekom.

Iz knjige »Prerušeni prosjak«

Djelotvorni recepti našeg poznatog travara Jožeta Tomažinčiča

LEDENI TUŠ ZA VRUĆI SEKS

Posljednjih godina i kod nas se posvećuje sve veća pažnja ljekovitom bilju, iskustvu narodne medicine, koja stoljećima njeguje spoznaje o ljekovitosti prirode. U Kini, gdje se narodna medicina izuzetno cijeni i gdje ima dugu tradiciju, kao i u drugim azijskim i afričkim zemljama, ona je vrlo značajna u liječenju ljudi i u obrani od bolesti.

Među naše ugledne poznavaoce narodne medicine i primjene ljekovitog bilja svakako pripada i travar iz Izole Jože Tomažinčič, počasni predsjednik Društva travara Slovenije, koji je u posljednja dva decenija mnogo učinio za popularizaciju ljekovitog bilja u našoj sredini, zalažući se za bolju suradnju travara i liječnika, kako bi se dragocjeno iskustvo narodne medicine više koristilo za spas ljudi. Bio je u Kini i Egiptu, gdje je proučavao iskustva travara i narodne medicine, a u Evropi je posjetio mnoge institute koji istražuju i razvijaju spoznaje o ljekovitom bilju u liječenju bolesti, što se danas naziva i alternativnom medicinom. I mnogi poznati znanstvenici upozoravaju na zatrovanost čovjekove okolice, ali i na zatrovanost čovjeka, koji je sve više ovisan o tabletama, kemijskim supstancama koje narušavaju njegovu otpornost, pa smatraju da se ne smije odbaciti spas koji nudi priroda i da je čovjek mora više cijeniti.

– Stari Slaveni su se isticali u poznavanju bilja, osobito ljekovitog, zapisao je prof. dr mr ph. Hrvoje Tartalja, naš istaknuti znanstvenik iz Instituta za povijest prirodnih, matematičkih i medicinskih nauka JAZU. U toku polunomadskog života obilazili su mnoge krajeve i tako prošírivali te spoznaje, a svoje prenosili na druge. O njihovu poznavanju flore saznajemo iz najznačajnijeg djela B. Šuleka »Pogled iz biljarstva u pravlek Slavenah, a napose Hrvatah«. Šulek je dokazivao da su Slaveni poznavali gotovo sve najvažnije ljekovite biljke i da su mnoge od njih nazivali prema organima ili bolestima za čije liječenje su se upotrebljavale.

Čovjek u današnjem brzom tempu života, jurnjavi i lošim navikama ima sve više seksualnih tegoba. Ambulante su prepune takvih pacijenata, no među njima je i mnogo mladih, koji zbog tih smetnji postaju očajni, predaju se alkoholu, drogi i najcrnjem pesimizmu, a za neke je jedini izlaz u nasilju, koje ih onda dovodi u sukob sa zakonom, pa mnogi završavaju u zatvorima ili u psihijatrijskim bolnicama. Može li i koliko može ljekovito bilje pomoći takvim bolesnicima? I što narodna medicina, iskustvo koje je narod stjecao i sačuvao u toku mnogih stoljeća, savjetuje mladom ili starom, kad je u pitanju zdrav, normalan seksualni život, za njegovu radost i sreću? O tome razgovaramo s Jožom Tomažinčičem, kojemu se često obraćaju i žene i muškarci kad im je poremećen seksualni život.

– Istina je, često mi dolaze mladi ljudi, traže savjet i pomoć, nesretni su, imaju teškoća u seksu, a

najčešće su to impotencija kod muškaraca i frigidnost kod žena. Dolaze mi i mlade žene koje ne mogu roditi. Obraćale su se liječnicima, uzimale različite lijekove, svašta pokušavale, pa kad sve to nije pomoglo, jedina nada ostala im je u travama, u narodnim lijekovima.

– Znači, kod seksualnih tegoba trave mogu pomoći?

– Svakako, kao i kod drugih poremećaja i bolesti. Samo, to baš nije jednostavno. Najprije se mora utvrditi uzrok, pa tek onda započeti liječenje. Smetnje u seksu mogu se javiti i kao posljedice nekih drugih tegoba i bolesti. Recimo, ako čovjek ima oboljelu prostatu, razumljivo je da će se to odraziti na njegovu seksualnom životu.

– Što preporučujete protiv seksualnih tegoba?

– Koristim se i liječničkom dokumentacijom, njihovim analizama i pretragama. Ako čovjek ima povišen šećer u krvi, dajem mu čajeve da se šećer smanji. Iz iskustva znam da gotovo svaka bolest, pa i ona na izgled najbezazlenija, utječe na seksualnu sposobnost. Najprije utječe na psihu bolesnika, pa zbog toga opada njegova spolna želja, a česta je posljedica bolesti da za seks nije ni sposoban.

– Dakle, smatrate da je vrlo važno psihičko stanje?

– Dakako, to je osnovno, to tvrde i liječnici, a mnoga istraživanja dokazuju da je za zdrav, normalan seksualni život prije svega potrebno da je čovjek psihički zdrav. No, danas je čovjeku sve važnije od zdravlja, prenapet je i u neprestanoj žurbi, želi što više novca, a zaboravlja da je dio prirode i da mora više misliti na sebe i svoje zdravlje.

– Može li ljekovito bilje pomoći?

– U narodnoj medicini ima mnogo recepata i savjeta, mnogo iskustava o tome kako da se impotentan čovjek liječi i kako da mu se pomogne. Znate, nekad nije bilo televizije, kafića i svih tih mjesta na kojima čovjek satima sjedi u dimu i zagušljivu zraku, najčešće i alkoholiziran. Bračni krevet je za stare generacije bio najprivlačnije mjesto u kući, pružao je ljudima radost. Nisu gledali u televizor, pa zatim premoreni od svega, kako to čine danas, okretali jedno drugom leđa i zaspali, iscrpljeni. O seksu se malo govorilo, no seks je bio i te kako prisutan u životu svakog zdravog, normalnog čovjeka, ali svi su ljubomorno čuvali tajnu svoga intimnog života. O seksu gotovo i nije bilo knjiga, učilo se u praksi, stjecanjem životnog iskustva. I, razumljivo, ljekovito bilje i narodna medicina su tu bili prisutni, pomagali su. Znalo se što treba činiti da muškarac ima više spolne snage, da ne zataji, pa su se preporučivali čajevi, plodovi koji se i danas uzimaju, no ljudi danas ipak prije uzimaju tablete, praške i kapljice, a za čajeve se odlučuju tek kad se uvjere da im ti lijekovi nisu pomogli.

– Kako gledate na impotenciju?

– Sve je to priroda jednostavno uredila. Važna je dobra cirkulacija krvi. Muški spolni organ je neke vrste spužva, koju krv očvrsne. Ako je organizam zdrav, ako je cirkulacija krvi dobra, i sposobnost za spolne odnose je dobra. Dakako, ja to uvelike pojednostavnjujem, ali to je suština. Ako je čovjeku cirkulacija slaba, dajem mu čajeve koji će je poboljšati. No to nije dovoljno. Mora šetati, biti na svježem zraku, gimnasticirati, što manje poslije posla sjediti, što više se kretati. Tako će biti nabijen snagom, kondicijom, a onda neće biti seksualnih teškoća. Što je snaga organizma veća, i spolna moć je veća.

– Postoje li i masti za masiranje?

– Da, ima i različitih masti od ljekovitog bilja koje jačaju spolnu moć. Posebno su vrijedne one koje poboljšavaju cirkulaciju u kičmi.

– Utječe li hrana na seks?

– Utječe, i to mnogo. Osim o kretanju, mora se voditi računa o ishrani. Onaj koji želi da bude aktivan u seksu, da ne razočara svoju djevojku ili ženu, ne smije opterećivati organizam masnim i jako začinjenim jelima. Mnogi muškarci se hvale da imaju izvrstan apetit i da mogu, kad pojedu brdo hrane, voditi ljubav cijelu noć. No to nije istina. Mnoge žene znaju kako je to u praksi, pa se stoga nemalo brakova razvodi, ali isto tako i nemalo žena šuti, trpi i nada se ljepšim danima. A kad ti gurmani počnu i sve više piti gemište, impotencija je potpuna. Tada su za povratak među sposobne potrebni i snaga, i volja, i drugačiji način života.

– Možete li savjetovati neki afrodizijak, nešto što pojačava spolnu moć?

– U narodu su za to poznati lješnjaci i orasi. To sigurno pomaže, to je recept koji je k nama stigao s istoka. Ja preporučujem i ovčji sir. Također je vrlo korisno poslije obroka popiti malo crnog vina,

Za jačanje spolne moći

Potrebno je: po jedna žlica sitno zdrobljenog lista žalfije (Salvia officinalis), lista i cvijeta divlje nane-metvice (Mentha piperita), lista i korijena celera (Apium graveolens), lista ružmarina (Rosmarinus offinalis), lista i cvijeta čubra (Saturea hortensis), lista i cvijeta dragoljuba (Tropaeolum majus) i sjemena koprivre (Urtica dioica)j. Sve to saspite u 1,25 l proključale vode te uklonite s vatre. Ostavite poklopljeno sat i pol. Procijedite i zasladite medom po želji. Pijte po 2 dl prije i poslije doručka, ručka i večere.

Svaki drugi dan jedite za ručak i večeru salatu od svježeg lišća dragoljuba. Lišće dobro operite, ocijedite i isjeckajte. Salata se priprema neposredno prije obroka i začini s vrlo malo soli, vinskog octa, ulja, peršinova lišća i crvenog luka.

U svako jelo uspite po jednu kavenu žlicu samljevenog lišća čubra.

Napomena: koristite sve ove recepte zajedno šest dana. To je dovoljno za cijeli mjesec.

(Ljekovito bilje u narodnoj medicini. D. I D. Životić)

Frigidnost

Šapika (korijen)	jedna šačica
Rosopas (listovi i stabljike, po mogućnosti polusvježi)	jedna šačica
Žutilovka (zdrobljene sjemenke)	15 grama
Metvica (listovi)	jedna šačica
Trputac (isjeckani listovi, po mogućnosti svježi)	jedna šačica
Čubar (listovi)	
Vaginalni tuševi	

Sterilnost

Rosopas (listovi i cvjetovi, po mogućnosti polusvježi)	jedna šačica
Kukuruz (brada)	jedna šačica
Metvica (listovi i cvjetovi)	jedna šačica
Pljuskavica (listovi)	jedna šačica
Kadulja (cvjetovi i listovi)	jedna šačica
Vaginalni tuševi	
Kupelji ruku	

(Recepti Mauricea Messeguea)

burgundac ili teran, jer to daje snagu, čisti krv od masnoća i, općenito, ta vina popravljaju kondiciju. Ali ne treba piti mnogo. Preporučujem i što više voća i povrća. Vitaminska hrana može znatno ojačati spolnu moć, to nije ništa novo, no ljudi ne misle tako. Savjetujem i pršut i šunku, ali samo domaće. Dobro je popiti i malo šerija, rakije trešnjevače, no to savjetujem poslije seksa, jer okrepljuje. Žestoki alkohol, konjak, vinjak i viski, ne preporučujem.

– Pomažu li čajevi nerotkinjama?

– Postigao sam uspjeh u više od tisuću slučajeva. Dolaze mi žene iz cijele zemlje. Treba tu strpljenja, ne može se rezultat vidjeti preko noći, a čajevi, to je dokazano, mogu pomoći samo u nerotkinja koje imaju začepljene jajovode ali normalnu maternicu. Postizao sam uspjehe i kod žena koje su bolovale od kroničnih upala.

– Navodno ima sve više impotentnih muškaraca.

– Ima. Iznenađen sam koliko mladih ljudi traži pomoć. Rekao sam već, za seks je potreban zdrav, prirodan život i dobra kondicija. Mladić koji nema kondicije najčešće je loš ljubavnik, brzo klone, umori se. Mislim da je mnogo više impotentnih mladih nego muškaraca u ozbiljnijim godinama. Oni koji imaju nizak tlak također su slabi ljubavnici, jer za dobar seks i pravi užitak potrebna je dobra cirkulacija krvi, bez toga nema sposobnog muškarca u krevetu.

– Vi ste se među prvima koristili Kneippovom metodom.

– Kad sam prije trideset godina bio bolestan, liječio sam se Kneippovom metodom. Vrlo je korisna. To je zapravo liječenje hladnom vodom. Nekim muškarcima koji su se tužili da im opada spolna moć savjetovao sam da se svako jutro peru hladnom vodom, ali samo pet minuta. Rekli su mi da im se potencija popravila. I kod drugih smetnji ta metoda pomaže. Za smanjenje psihičke napetosti korisno je polijevanje hladnom vodom, a isto tako za preranu ejakulaciju, kojoj je najčešće uzrok u psihičkoj sferi. No masažu hladnom vodom mogu primjenjivati samo inače zdravi muškarci. Osjetljivima, a osobito onima koji imaju bolesne bubrege, to nije dopušteno.

– Ima li Kneipp i neki savjet za liječenje frigidnosti žena?

– Nema. Znate, Kneipp je bio svećenik, on malo govori o seksu. U vrijeme kad je živio, o seksu se govorilo šaptom, ali kad on savjetuje kako da čovjek postupa da bi imao uredan i zdrav život, to se svakako odnosi i na seks. Njegove kupke poboljšavaju cirkulaciju krvi, jačaju otpornost i snagu organizma, dakle pomažu i u seksu. Uvjeren sam da bi ih mladi ljudi morali što više primjenjivati. Sauna, koja je vrlo popularna na sjeveru Evrope, izvanredno djeluje na seks, poboljšava cirkulaciju kod oboje partnera, oslobađa ih psihičkih smetnji, smiruje, priprema za ljubavnu igru. Ja preporučujem saunu kao izvrstan način za oslobađanje od tegoba i umora i za poticanje organizma na veću fizičku aktivnost.

– Što savjetujete mladima za zdrav seksualni život?

– Nema tu nikakvih velikih tajni i mudrosti. Već sam rekao da moraju voditi zdraviji život, da se moraju više baviti sportom, da ne smiju pušiti i piti žestoka pića, a ja sam protivnik i kokakole jer nije preporučljiva za mladi organizam, no osnovno je da organizam ima dobru cirkulaciju krvi. Premoren, alkoholiziran ili nikotinom otrovan organizam neće imati dobru cirkulaciju. Znam da većina mladih muškaraca danas ne može zadovoljiti svoje djevojke, pa zato traže utjehu na drugoj strani: u jurnjavama na motoru, u drogi, u plesu u zagušljivim dvoranama. Promijeniti način života, to je moj savjet. Oni koji to na vrijeme shvate, pomoći će sebi ne samo u seksualnom životu nego i inače. Imat će više zadovoljstva i lijepih trenutaka.

– Danas ljudi ne vole fizički rad.

– Bez fizičkog rada muškarac zakržlja, pretvori se u slabašna starca već sa dvadesetak godina. Čovjek mora obavljati fizičke poslove, i to svakodnevno, najmanje dva sata. Provjerio sam na sebi: kad sam bio fizički najviše umoran, bio sam u najboljoj fizičkoj kondiciji, pa i u najboljoj kondiciji i raspoloženju za seks. Fizički rad je najkorisnija vježba za dobar, zdrav seksualni život. Da ponovim, i seks je dio čovjekove fizičke i psihičke aktivnosti, dio njegove sreće, ali to je prije svega zakon cirkulacije krvi. Mnogi čajevi mogu poboljšati cirkulaciju i stoga ih, prema savjetu travara, treba redovito piti, navečer i ujutro, najbolje s medom. Mladim ljudima poručujem da se vrate prirodi, to je najbolji i najbrži put do pravog seksualnog života i užitka što ga on pruža. ●

B. Đorđević

Recepti Jože Tomažinčiča

Čaj za jačanje želuca i živaca

Pomiješajte 10 g korijena angelike, 10 g korijena idirota, 10 g korijena odoljena, 10 g gorke kitice, 5 g lista pelina, 5 g korijena lincura, 5 g korijena zečje stope, 20 g lista pitome nane i 20 g sjemena komorača.

Dvije žlice te čajne mješavine stavite u pola litre hladne vode i pustite da vri samo jednu minutu. Sklonite s vatre i ostavite da stoji trideset minuta. U čaj možete staviti žlicu meda (ne šećera). Pijte tri puta na dan po jednu čašu prije jela ili više puta na dan po nekoliko gutljaja, tako da na dan popijete pola litre toga čaja.

Vino protiv impotencije

Potrebno je: 10 g lavendule, lista kadulje, lista mažurana, lista ružmarina, korijena idirota i kitice, 20 g suhog grožđa (grožđica), komadić kore cimeta, suha kora naranče i malo kore limuna. Sve to stavite u bocu od deset litara bijelog vina i neka na toplome mjestu stoji deset dana. Svaki dan tekućinu promiješajte. Nakon deset dana je procijedite kroz gazu i pretočite u drugu posudu. Spržite polako kilogram šećera tako da postane žut, podlijete ga sa dvije litre vode i grijte sve dok se šećer topi. Sklonite s vatre, ohladite, ulijte u vino, dobro promiješajte i ostavite da stoji još jedan dan. To vino od ljekovitog bilja možete zatim rastočiti u boce od litre, da može stajati duže vrijeme.

Tako pripremljeno vino dobit će okus vermuta. Poslije ručka popijte malu čašu. To vino jača želudac i krv, a pomaže i kod spolne nemoći. Dnevno možete popiti najviše 2 dl, i to uvijek poslije jela. Mogu ga piti i djeca koja nemaju teka, ali samo tri do pet žlica na dan, i to prije jela.

Sirup protiv alkoholizma

Uspite 10 g slatke samljevene paprike u 100 g sedamdeset postotnog alkohola i dobro zatvorite bočicu. Držite to na toplome mjestu deset dana, a onda procijedite u drugu bočicu. Svako jutro prije jela uzima se pet do deset kapi u žličicu vode ili meda. Nije dopušteno uzimati više jer može nastati reakcija. Osim ovog prirodnog lijeka, savjetujem da budete ustrajni i odlučni u dobrovoljnom odricanju od alkohola.

Čaj protiv nesanica

Napravite čajnu mješavinu od 50 g cvijeta jaglaca, 55 g cvijeta lavendule, 15 g šišarki hmelja, 10 g kantriona i 5 g korijena odoljena.

Žlicu te mješavine prelijte sa 2 dl kipuće vode, poklopite i ostavite da stoji dvadeset minuta. Čaju dodajte žlicu meda i popijte ga prije spavanja.

AFRODITINE ŽDREBICE

Što je prostitucija? Dugo se pokušavalo, a i danas se to čini, dati točnu definiciju, no možda su joj najbliže oni koji kažu da ju je nemoguće definirati. Razlog je tome prije svega u brojnim oblicima u kojima se u povijesti javljala. No unatoč tome jedno je sigurno: prostitucije je bilo u svim vremenima, u različitim društvenim uređenjima, u doba blagostanja ili kriza, javljala se uvijek kao vječan čovjekov pratilac. Cvala je čak u viktorijanskoj Engleskoj, koja je u moralnom pogledu obilježila jednu cijelu epohu. Stoga, ako bismo ipak željeli dati kakvu-takvu definiciju, onda se čini da je najbliža ona koju je izrekao Abraham Flexner: »Prostituka je svaka osoba koja iz običaja ili učestalo ima manje ili više promiskuitetne seksualne odnose za novac ili druge najamne naknade«.

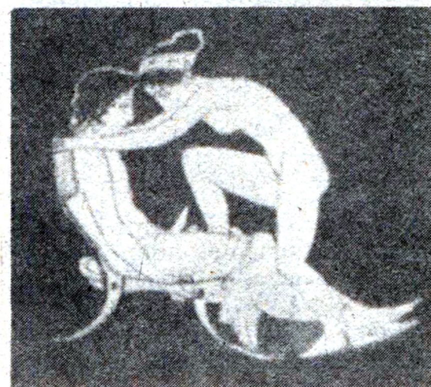
Gledano današnjim očima, prostitucija je znatan društveni problem, pogotovu ako se zna da ju je gotovo nemoguće iskorijeniti. Nije se to uspjelo ni onda kad se podvrgavala mjerilima drakonskih zakona. Čini se da se s tom tvrdnjom valja na neki način saživjeti, bez obzira na to što se mnogi moralisti neće suglasiti. No ovdje se i nećemo baviti tim pitanjima, već ćemo pokušati otploviti u prošlost i sažeto prikazati put i oblike prostitucije do današnjih dana.

Premda se prostitucija smatra jednom od manifestacija urbaniziranog života, religiozni joj je okvir jedan od najpoznatijih. Sa kršćanskog stajališta gledano, to jest svetogrđe, no bilo je i ima i kultura u kojima nije tako. U starih se Grka, na primjer, sam snošaj katkad smatrao bogoslužjem. U toj vrsti prostitucije što se obavljala u hramovima treba lučiti dvije, da tako kažemo, vrste žena. Prve su one koje su se nakon nekog vremena udavale na uobičajen način, a druge su bile žene koje su svoj život posvećivale hramu, tj. božanstvu, kao zaređene bludnice.

Tako Herodot opisuje prvi tip pišući o hramu u Militi. »Babilonci imaju jedan od najbesramnijih običaja. Svaka žena koja se u toj zemlji rodila mora jednom u životu poći i sjesti u Venerin hram i ondje općiti s nekim neznancem. One bogatije, preponosne da se miješaju s običnim pukom, dolaze u zatvorenim nosiljkama, praćene kićenom pratnjom, da bi i njemu zauzele svoje mjesto. No mnogo su brojnije one koje sjede u svetilištu s vrpcama u kosi. U hramu je uvijek gužva, staze označene konopcima vode u svim smjerovima među ženama, te stranci šeću među njima birajući. Ona koja je jednom zauzela svoje mjesto, ne smije se vratiti kući sve dok neki od stranaca ne baci srebrnjak u njezino krilo i odvede je izvan svetoga gaja.

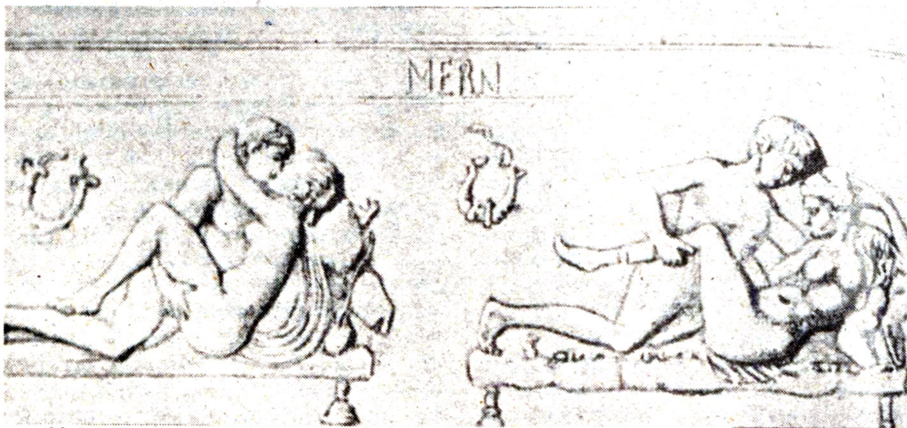
Prizor na vazi prikazuje heteru i njena ljubavnika

Prizor iz javne kuće u antičkoj Grčkoj

Bacajući novčić, izgovara riječi: Božica Milita neka te usreći! (U starih Asiraca Venera se zvala Milita.) Srebrnjak može biti bilo koje veličine, i ne smije biti odbijen, jer to zakon zabranjuje. Kad je bačen, posvećen je. Žena stoga odlazi s prvim muškarcem koji joj dobaci novac. Nakon čina kojim je zadovoljila božicu žena se ponosno vraća kući, i odad je nikakav skupocjeni dar ili plaća više neće moći pridobiti. Žene koje su stasite i lijepe bivaju brzo 'oslobođene', a one ružne moraju dugo čekati da ispune zakon. Neke i po tri i četiri godine.«

Ne zna se jesu li u tom obredu sudjelovale samo djevice ili udane žene, ili jedne i druge. U Siriji je

Ljubavne scene iz jedne rimske javne kuće prikazane na pločici od terakote

postojao običaj žrtvovanja djevičanstva. O tomu je ostao stravičan zapis kršćanskog povjesničara Sozomena:

»Stanovnici Heliopolisa u blizini Libanskog brda i Aretuze u Sirij bili su prema svojim djevicama posvećenim u hramovima nevjerojatno okrutni.

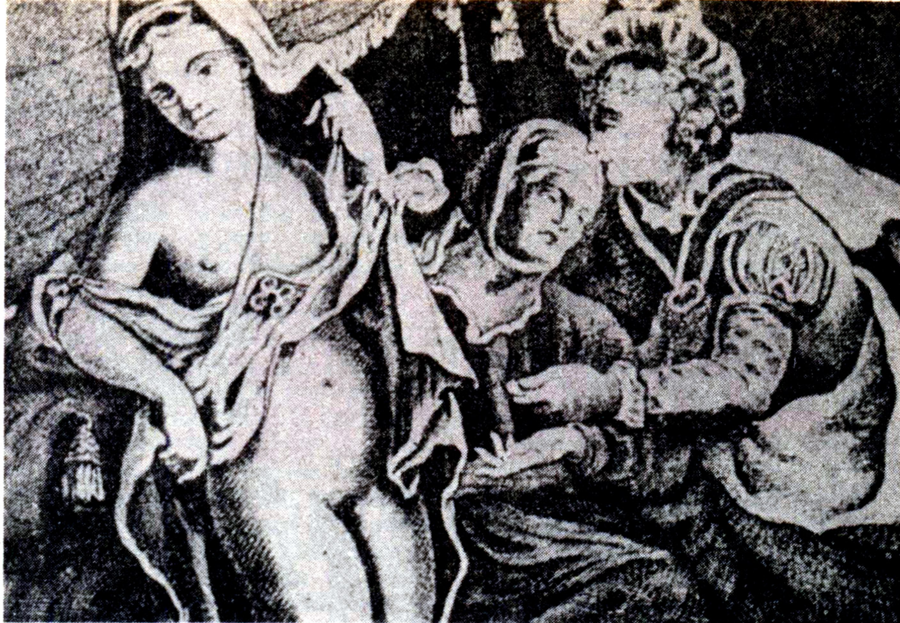
Skinuvši odjeću s djevica koje još nikad nisu bile izložene pogledima gomile, izložiše ih nage kao predmet rugla i uvreda. Nakon brojnih nasilja oni ih obrijaše, rasporiše i staviše im u utrobu hranu koja se obično daje svinjama. Tako su životinje žderale ljudsku utrobu zajedno sa svojom uobičajenom hranom. Uvjeren sam da su građani izvodili to zvjerstvo na svetim djevicama poticani osvetom, zbog ukidanja drevnog običaja da se djevice odaju prostituciji uoči vjenčanja s onima s kojima su bile zaručene. Taj je običaj zabranjen zakonom što ga je izdao car Konstantin pošto je razorio Venerin hram u Heliopolisu i podigao crkvu na njegovim ruševinama.«

Ti nevjerojatni običaji vuku korijene iz obredne ali i drugih vrsta prostitucije vezanih za defloraciju. U mnogim je zajednicama taj čin okružen mistikom, začinjenom strahom, magijom i zebnjom pred nadnaravnim. Općenito se smatralo da je bolje izbjeći prvi snošaj s nevjestom, pa se tražila odgovarajuća zamjena. Javna defloracija nevjeste od određenog broja ljudi poznata je u različitim sredinama i među različitim narodima, toliko udaljenim da se ne može govoriti o nekom oponašanju. Najstariji izvještaj o tome opet imamo iz Herodotova pera. Govoreći o Nasamonijcima, narodu koji je živio na području današnje Libije, on opisuje i ovakav običaj:

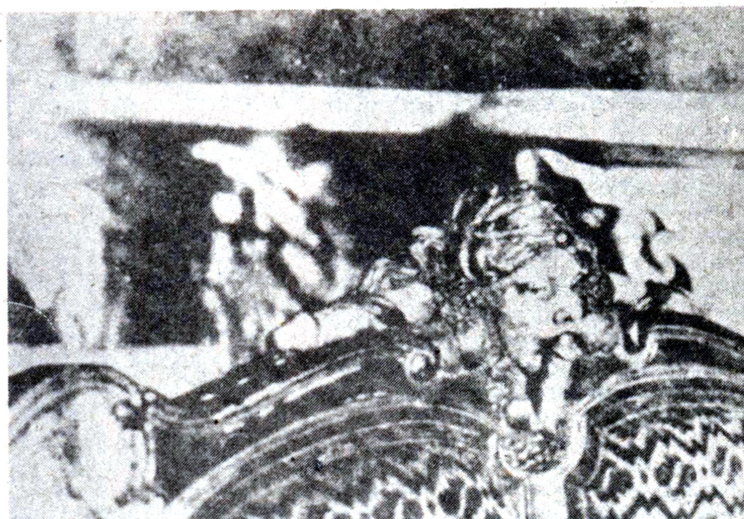
»Kad se Nasamonijac ženi, običaj je da nevjesta legne redom sa svim gostima, a svaki joj nakon obljube predaje neki dar koji je donio od kuće.«

Nešto slično zabilježeno je i u stanovnika Balearskog otočja, gdje svi prisutni muškarci na svadbi imaju s nevjestom snošaj prije muža, i to po senioratu. Uz obalu istočne Afrike, na Markiškim otocima, to se čini na mužev poziv. Tada svi prisutni muškarci uz pjesmu i ples staju u red i svaki opći s nevjestom, dok ona leži na kamenom postolju s glavom među muževim nogama.

Ponekad je obaveza defloriranja zapadala i okrunjene glave, pa tako povijest bilježi slučaj kralja Conchabara iz Ulstera. Kroničar kaže da je uzeo djevičanstvo svakoj djevojci u svojem kraljevstvu. Očito je bila riječ o mužjaku izuzetne izdržljivosti.

Ovako slikar prikazuje srednjovjekovnu javnu kuću u Njemačkoj

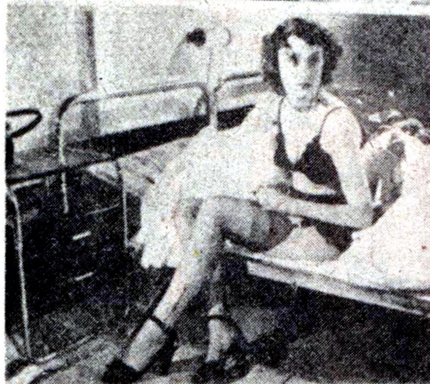
Detalj s uzglavlja kreveta jedne bludnice

Slavni pomorac i istraživač Marko Polo donio nam je sa svojih putovanja opis običaja u dalekom Tibetu, u kojem kaže da tamo nijedan muškaraca neće ni za živu glavu uzeti djevicu za ženu. Objašnjenje je bilo vrlo jednostavno: smatralo se da žena koja nije navikla općiti s muškarcima nije dostojna da bude bračnom družicom. Muškarac je pak bio obavezan da svakoj djevojci s kojom je spavao da nekakav dar, prsten, maramu ili bilo što slično, kako bi ona kada dođe vrijeme za udaju mogla dokazati da je kao ljubavnica bila tražena. Time joj je rasla cijena, ugled i prilika za što bolju udaju. Mužu je to bilo jamstvo da u krevetu neće imati zbunjenu i preplašenu početnicu.

Kad govorimo o obrednoj prostituciji, spomenimo usputno obrednu kastraciju Kibelinih svećenika što su se štovali u Italiji. Mladić kojem je pripala ta »čast« skida svoju odjeću i glasno plačući stupa pred svjetinu, uzimajući obredni mač. Tad se sam škopi i potom, noseći u rukama odsječene atribute muškosti, trči kroz grad. Mora ih baciti u kuću po vlastitu izboru, a kada to učini, ukućani mu daju ženske haljine. Time je taj jezivi čin bio završen, a nesretnik je, ako je uopće preživio, postajao svećenik.

Antička je Grčka prema ženi imala dvojak stav. Zapravo su postojale dvije vrste žena. Odgoj koji je dobivala djevojka iz dobre obitelji nastojao joj je usaditi domaćinske vrline. Možda položaj te vrste žena najbolje govori misao koja se u pravilu provodila u djelo: žena koja izlazi iz kuće treba da bude u toj životnoj dobi da muškarci ne pitaju čija je žena, nego čija je majka. Veliki je atenski državnik Periklo pak rekao: »O udanoj ženi ne treba pričati ni po dobru ni po zlu!« Brak iz ljubavi bio

Tri prizora iz sredine ovog stoljeća. Na prvoj slici »četvrt crvenih svjetiljki« u Hamburgu, druga prikazuje mladu bludnicu u svom stanu, a treća prizor iz Londona.

je za Grke nešto nezamislivo, pa i zato položaj udane žene nije bio nimalo zavidan. Sličan su stav u srednjem vijeku trubaduri iz Provanse propovijedali i veličali u svojim pjesmama, tvrdeći da prave ljubavi može biti samo između muškarca i ljubavnice, a nipošto sa ženom.

Drugu skupinu žena, koje su mnogo bolje živjele, činile su prostitutke. Stara je Grčka obilovala javnim kućama. Kao i danas, raspon naziva za prostitutku bio je vrlo velik, ali oni su ovisili o njezinu položaju u društvu. Osim suptilnim izrazom hetera (družica, prijateljica) nazivana je i spavaoničkom robinjom, općinskom radnicom, trkalicom, kresačicom, vučicom, Afroditinom ždrebicom. Naime, sve su prostitutke bile pod zaštitom božice ljubavi Afrodite.

Zanimljivo je da su Atenjani oštro osuđivali preljub; smatralo se da on remeti društvene odnose i šteti obitelji. Javna je kuća bila institucija za sprečavanje brakoloma. To je svakako koristilo muškarcima, ali nije pružalo nikakve šanse ženama. Muž je imao pravo ubiti ženina ljubavnika ako ga je zatekao na djelu. Solon je čak osnovao državne javne kuće zvane dicteria, a žene za njih, zvane dikterijade, nalazila je država u ime puka kojemu su služile. Bile su to u neku ruku javne službenice bez ikakva prava da biraju svoje mušterije. Uplaćene pristojbe išle su u korist države.

Pogledajmo načas na što su hetere, najslavnije grčke bludnice, trošile svoje nemale rihode. Najveći dio izdataka išao je na kozmetički pribor i pomagala za uljepšavanje. Bila je to lažna kosa, mrežice za vlasi, češljevi, naušnice, škarice za nokte, zrcala, ukosnice, dragulji, masne boje, boja za obrve i trepavice, sjenila za oči, crvena boja, olovno bjelilo, modra galica...

Odlikama uspješne kurtizane uz konverzaciju treba dodati ples i svirku na instrumentima poput lire i frule. Uostalom, književnost nam je do današnjih dana sačuvala mnogo hvalopjeva heterama.

Stari su Grci bili poznati i po tome što su heteroseksualnu ljubav na neki način smatrali ravnopravnom homoseksualnoj. Stoga su mnogo puta ljubavnici od hetera tražili onu vrstu ljubavi koju su inače mogli kupiti u dječaka. Hetera je i na to morala biti spremna, no kao što govori zapis, iz toga je znala izvlačiti i određene koristi.

U Rimu je seksualni moral bio gotovo besprijekoran, barem u početku, dok Rimljani još ne bjehu osvajači svijeta, već obični ratari. Uvažavao se brak, isticalo rađanje djece i odanost domu. No s promjenama u državi mijenjao se i moral. Korijenje današnjih salona za masažu treba zapravo potražiti u starom Rimu. Isprva u kupalištima nije bilo pregrade koje su omogućavale snošaje zaklonjene od pogleda drugih, no već i to što su se na takvu mjestu sretale i žene i muškarci pružalo je mogućnosti, barem za dogovore.

Rim gotovo i ne poznaje religioznu prostituciju. Venera, rimska Afrodita, bila je u neku ruku prilično svestrana božica, no ipak prije svega zaštitnica braka i božica prostitutki. A evo što je govorio Ciceron:

»Ima li nekoga tko drži da bi mladićima trebalo zabraniti da vode ljubav čak i s bludnicama, to je svakako, ne može se poreći, čovjek ozbiljne privlačnosti, ali ne samo bez dodira s današnjim slobodnim načinom života već i s običajima i ustupcima koje su prihvatili još naši očevi. Jer, kada to nije bilo uobičajeno? Kad osuđivano? Kad zabranjivano? Kad je bilo nezakonito ono što je zakonita povlastica?«

Prvo registriranje prositutki, kojega u mnogim zemljama ni danas nema, obavljeno je još u Rimu. Naime, žena koja se htjela baviti tim poslom morala se pojaviti pred predstavnikom vlasti, navesti svje ime i mjesto rođenja. Ako je željela, mogla je uzeti i izmišljeno ime. Sve bi to bilo zapisano na svitak papira i ona bi dobila **licentia stupri,** dozvolu za rad. No morala je, osim ostaloga, predstavnika vlasti obavijestiti koliku pristojbu namjerava tražiti od mušterija. I kad je to sve bilo zapisano, po rimskim zakonima bila je osuđena da se cijeli život bavi tim zanatom i ničim se više njeno ime nije moglo izbrisati s popisa bludnica. Nije pomagao ni brak, djeca, čestit život itd.

Priča time nije gotova. Postojao je posebno ovlašteni predstavnik vlasti zvani **edil,** koji se brinuo o ponašanju bludnica na ulicama. Također je imao pristup u sve javne kuće, osim u vrijeme kad su one morale biti zatvorene, od zore pa do tri sata poslije podne. Edil je, na primjer, vlasnika javne kuće mogao globiti i dati bičevati ako ne bi prijavio i registrirao prostitutke koje su radile za njega.

Rim je osim registriranih bludnica, zvanih **meretrices,** imao i neregistrirane. Ove su u neku ruku bile slične grčkim heterama. Mnoge su poticale iz uglednih obitelji, a tim su se poslom bavile bilo iz sklonosti, bilo radi zarade. Mogle su prestati kad su htjele, udati se i postati časne majke i žene.

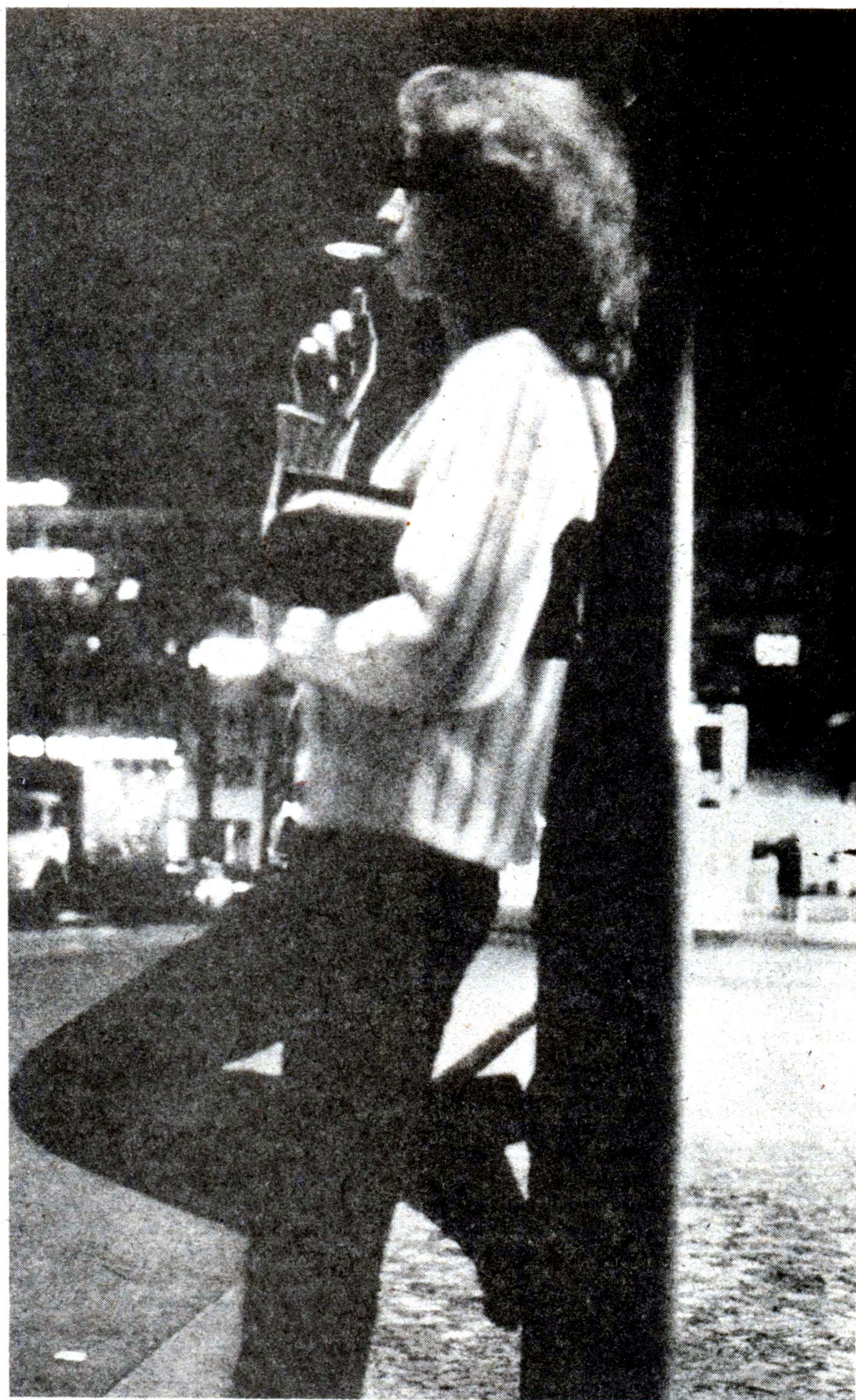
O javnim kućama u starom Rimu zna se prilično, nađeno ih je mnogo, a i njihovih opisa, posebno u Pompeji i Herculanumu. No da bismo ih pobliže upoznali, evo i jednog odlomka iz Juvenala (Satire, VI, 166-89) koji govori o zloglasnoj carici Mesalini, ženi imperatora Klaudija, koja je u povijesti zabilježena kao jedna od najistaknutijih nimfomanki na visokom položaju.

»Tek što je Klaudije sklopio oči,
Kad Mesalina s njegova jastuka skoči.
Navikla odavna da državnu ložnicu prezre
Zbog grubog loga i okrilja noći,
S pratiljom jednom, sakrivši kosu crnu
vlasuljom žutom, ta drolja pod velom,
Neznana nikom u bordel svrnu
I uzme sobu od smarad još vrelu.
Bacivši haljine, stavši na vrata,
bludnica carska s grudima od zlata,
Pokaže, Britaniče, svakom i svime,
Utrobu što te rodi u Liscijino ime.

No i rimsko je doba počelo prolaziti. Kršćanstvo koje će sljedećim stoljećima dati svoj pečat krenulo je u pohod. Dakako, i odnos prema ženi iz temelja će se mijenjati. Prostitucija neće više biti dio vjere, ali neće ni nestati. Tako će, recimo, sv. Angezu crkva proglasiti sveticom i mučenicom, no ona nije dobrovoljno postala bludnica. Nakon jednih gladijatorskih igara izložena je na stadionu cara Domicijana i njome se mogao poslužiti tko god je želio – bila je to kazna za njezinu kršćansku vjeru. Ipak, bez obzira na razvrat koji je vladao, čini se da spolnih bolesti u Starom Rimu nije bilo.

Kršćanstvo, dakle, nije blagonaklono gledalo na prostituciju. I u srednjovjekovnom zakonodavstvu nalazimo propise koji je brane. Zakoni drevnih Gala kažu da bludnice treba kamenovati i istjerati iz zajednice, a kralj Teodorik je proglasio da će na smrt biti osuđeni oni koji potiču bludnice ili im daju sklonište. Vizigotsko je zakonodavstvo bilo još preciznije. Kad je prvi put uhvaćena, prostitutka je dobivala 300 batina, a drugi put je bila pretvorena u ropkinju, i bilo joj je zabranjeno da ulazi u gradove. Te i mnoge druge zabrane najbolje svjedoče o neiskorjenjivosti prostitucije, koja s usprkos svemu održala, a prema svemu sudeći, dobro se drži i danas.

Ovdje se nismo bavili i bludnicama u Aziji, Africi, Novom svijetu, gdje je prostitucija također ispisala svoju povijest. Začinimo kraj ovoga zapisa zanimljivim podacima sa suđenja, održanog u Chicagu 1911. godine, vlasnici jedne javne kuće. Govori se o broju muškaraca koje je opsluživala pojedina bludnica. Iz uredno vođenog knjigovodstva saznajemo:

Nedjelja	Broj mušterija
Alice	20
Vere	16
Kitty	24
Mina	36
Florince	20
Edith	11

Ponedjeljak	Broj mušterija
Alice	16
Kitty	14
Mina	22
Edith	15
Florence	23
Vere	17

Utorak	Broj mušterija
Alice	11
Vere	14
Kitty	12
Mina	12
Edith	15
Florince	21
Sophy	18

Srijeda	Broj mušterija
Alice	15
Vere	16
Kitty	9
Mina	10
Edith	4
Florinte	21
Sophy	21

Četvrtak	Broj mušterija
Kitty	17
Florince	45
Annie	22

Iz ovoga se lako može zaključiti kako je najstariji zanat do danas mogao postati industrija. ●

B. K.

Ispovijed jedne zagrebačke prostitutke

VOLIM SE ŠEVITI

Zagreb, poput mnogih gradova u nas, ima svoje prijateljice noći. Danju se mogu sresti čak na Trgu Republike, kako naizgled nehajno šeću pred izlozima robne kuće »Varteks«. To su »kamenjarke«, žene koje su došle na onu stepenicu s koje povratka nema. Noću pak sve se one sele u splet uličica i parkova oko Glavnoga kolodvora. Tu ih je, dakako, znatno više; da budemo malo cinični, svih profila, sklonosti, želja, izgleda i dobi. Svaka od njih traži »gosta«, »prijatelja«, »mušteriju«, vukući asfaltom umorne, otečene noge. Često su pripite, napasne, nasrtljive, drske. Razbježe se čim opaze skrivene signale svodnika, koji na »strateškim« položajima budno motre na »plave anđele«. Tad u trku nestaju u vežama, parkiranim automobilima ili najbližim krčmama. Još jedna čašica, dok patrola prođe, a onda, zna se, opet na »radno mjesto«.

Većina će od njih za poneko piće, a i za kakav zalogaj, rado ispričati priču o »nesretnom« životu i prilikama koje su od njih i protiv njihove volje učinile ono što jesu. Zajedničko im je što, bez obzira na životnu dob (a pisac ovih redaka imao je prilike razgovarati s mnogo njih), krivicu uvijek svaljuje na nekog drugog, govoreći istodobno kako im je posao kojim se bave samo epizoda, nakon koje će doći smirenje, udaja, brak, djeca, miran život. Poznavao sam jednu od njih, koja je došla u Zagreb iz susjedne republike; jasno se to očitovalo po naglasku kojim je govorila. Kad sam je jedne noći upoznao za šankom na Autobusnom kolodvoru, moglo joj je biti najviše osamnaest godina. Pila je rum s koka-kolom. Djevojka na izgled poput svake druge, samo malo zgodnija. Ispričala je priču kako ju je momak ostavio trudnu, a selom pukla bruka; pošto je rodila, roditelji su je istjerali iz kuće. Došla je u Zagreb da se zaposli, a onda bi dijete uzela sebi. Uvjerljiva priča, no posao je počela tražiti i našla ga na ulicama. Viđam je i danas katkad kako se bez ustručavanja nuđa na tržnici Dolac. Poslije sam doznao da nikad nije imala radnu knjižicu.

To je tek usputna priča s velegradskog asfalta, koji slabima pruža varavu nadu, a onda ih grabi i guta poput Moloha. Dakako, krivica nikad nije jednostrana. No, ostavimo to. Kanim ispričati nešto posve drugo, rekao bih novo, sa čime se još nisam susreo. Mislio sam dotad da me malo toga može zateći ili iznenaditi. Jedne mi se noći to ipak dogodilo. Sjedeći u automobilu parkiranom uz drvored na Marulićevu trgu, promatrao sam te sjene što su šetkale od drveta do drveta, vrhove cigareta što su se žarili u mraku i muškarce koji su mjerkali i vagali ponudu. I kad sam već pomislio da se te večeri ništa osobito neće dogoditi i htio otići, pažnju je odjednom privukla djevojka koju prije nisam viđao. Tih sam dana, naime, poznavao lica manje-više svih zagrebačkih prijateljica noći. Njezina mladenačka pojava ustalasala je okupljene muškarce. Nije dugo potrajalo i prvi je posao sklopljen. Nakon pola sata evo je opet. Ista se slika ponovila. Znatiželja je sad postala prejaka. Ostao sam i dalje u autu. Djevojka je te noći imala dobru prođu. Sedam je puta dolazila i odlazila. Osmi se put nije vratila. Bilo je već prošlo jedan sat.

Odlučio sam da je potražim iduće večeri, ali nije je bilo. Pojavila se tek idućeg petka. Ovaj put nisam dopustio da me netko pretekne. Dakako, ni najmanje me nisu zanimale njezine usluge. Bljeskom svjetla dao sam joj znak. Prišla je sigurnim korakom, otvorila vrata automobila i hitro kliznula na sjedalo. Promatrao sam je pri slabu odsjaju ulične rasvjete. Pravilan profil, kratka tamna kosa, glatko lice, bluza zakopčana do vrata, suknja koja je otkrivala obla koljena. Na nogama izgažene cipele, učinilo mi se malčice prevelike.

Prva je prekinula muk:

– Sviđam vam se? Zdrava sam, ne morate se bojati nikakve bolesti. Jutros sam bila na pregledu.

Počela je kopati po torbici, tražeći valjda liječničku potvrdu. Bez okolišanja joj rekoh da nisam mušterija.

– Pa zašto ste me onda zvali? – zapitala je i prvi put me pogledala ravno u oči.

Odvratih kako imam premalo vremena da joj objašnjavam. Napomenuo sam samo da pripremam jednu studiju i da su mi potrebne sugovornice poput nje.

U svakoj od tih osoba, barem se meni tako čini, ima i određene narcisoidnosti, i ako im se pruži prilika da govore o sebi, rijetko će je propustiti. No, ono što je sad uslijedilo bilo je pravo iznenađenje. Obično bi te žene tražile i neku novčanu naknadu za »izgubljeno vrijeme«. Moja sugovornica, recimo da se zove Renata, odjednom je prasnula u neobuzdan smijeh.

– Ovakva mi se prilika ne pruža svaki dan – rekla je kad se prestala smijati. Zaista bih željela nekome ispričati zašto se ovim bavim. Sve one – pokazala je rukom na svoje kolegice koje su se naokolo šetale – imaju svoje neke izmišljene priče. Ja neću ništa izmišljati. Ipak, molim te, smijem li te oslovljavati sa »ti«? – upitala je. –

Pričekaj me malo ovdje. Večeras mi se strašno ševi. Kad se vratim, možemo otići u »Espicu« i pričati dokle hoćeš. Sve ću ti reći.

Pristao sam, dakako, dobrano zagrijan za ishod razgovora. Kliznula je iz automobila i otišla ubrzo s jednim od nestrpljivaca. Kad se vratila, mahnula je rukom da još pričekam i opet nestala s novim gostom. Došla je do mene tek nakon treće partije.

– Hajdemo sada, za večeras je dovoljno, iako bih mogla još.

Ubrzo smo sjedili u dvorani »Rubin« hotela »Esplanade«. Lagani žamor, tiho preludiranje. Nije htjela alkohol, kava i koka-kola su joj sasvim dovoljni, rekla je.

Nisam je želio ništa pitati; pustio sam je da sama govori. A priča je tekla i tekla. U bloku koji uvijek nosim ostala je tek pokoja bilješka, više natuknice. Ostalo nije trebalo bilježiti.

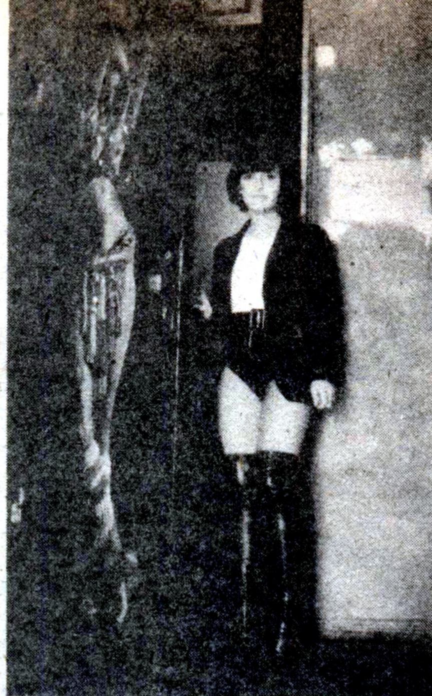
Maturantica jedne zagrebačke škole, vrlo dobra učenica, bez želje da se upiše na fakultet. Obiteljske prilike ni dobre ni suviše loše, reklo bi se prosječne. Nikakvih osobitih razloga da svoju mladost traći po ulicama i pločnicima, sa svakim koji je spreman platiti koliko traži.

Zašto? Nimfomanija, osveta ili...

– Ništa od svega toga. Jednostavno sam u jednom trenutku stala pred zrcalo i rekla sama sebi: Renata, ti se voliš ševiti! Ako je tako, zašto ne bi pokušala spojiti ugodno s korisnim? Ovo »korisnim« pod navodnicima – dodala je sa smiješkom – jer moji ne smiju znati čime se bavim. Uostalom, izlazim samo petkom i subotom. Ostale je dane to nemoguće. Škola i ostale obaveze. A za vikenda koji odlaze izvan grada, ja »učim« za maturu. Počela sam se ševiti sa šesnaest godina. Svjesno sam izabrala starijeg muškarca, jer znaš kakvi su ovi mladi. Oni bi samo da se popnu, a za mene ih nije briga. Ne volim vršnjake! Nemaju iskustva!

– Dobro, ako i prihvatim tvoje razloge, ostaje još mnogo toga. Ne bojiš li se od spolnih bolesti?

– Redovito idem liječniku. To je inače jedan moj prijatelj i s tim nema nikakvih teškoća. Samo moram pomno paziti na miliciju. Nipošto me ne smiju uloviti. Čula sam da kad jednom uđeš u njihovu kartoteku, ostaješ u njoj cijeli život. A onda bi vjerojatno saznali i moji, pa sudac za prekršaje... Ne, to bi bilo strašno! Lako je drugim djevojkama, one imaju svoje zaštitnike. Ja ga nemam i ne trebam ga. Mene nitko neće izrabljivati. Ako postane gusto, brzo nestajem, i gotovo. Ipak, ako me uhvate... Ne, o tome ne smijem ni misliti.

Kava joj se ohladila, koka-kola je tek dopola ispijena, a ona je pričala i pričala. Ostao sam zapanjen tom provalom.

– Čuj, meni se opet ševi. Hajdemo nekamo! – ponudila se najednom. – Ne moraš ništa platiti, sviđaš mi se. Možemo raditi što hoćeš. Znam sve čime te mogu usrećiti.

O takvoj vrsti usrećivanja imam svoje mišljenje, ali je bilo zanimljivo čuti kako ona usrećuje druge. Dakako, tu sreću treba shvatiti uvjetno.

– Ima vas svakakvih – nastavlja. – Jedni bi da sve odmah bude gotovo, drugi žele seks u mojoj... kako se to fino kaže... ma nema veze, stražnjici. Mnogo ih je koji bi da im ga samo popušim. Čudno je koliko je tih što to vole. Tko zna, možda tog kod kuće nemaju, pa zato dolaze k nama. Meni je svejedno. Ja volim svakako. Samo još grupnjak nisam okušala, ali to će ići malo teže. One koje si vidio vani nisu za to, a ja nemam drugarice koja bi nešto takvo sa mnom isprobala. Mislim na drugarice iz škole. Ma sve se one i te kako ševe. Ima ti kod nas abortusa koliko voliš, samo to se krije, nitko ništa ne zna. Zašto to radim? Pa rekla sam ti već, volim se ševiti. Volim svršavati. Svršim svaki put kad sam s nekim. Strašno se lako uzbudim, a onaj osjećaj, to je nešto što volim više od svega. Čini mi se da svaki put eksplodiram. Čitala sam knjige koje pišu o tome. Što sve žena osjeća. Ne lažu oni ništa. Ja to zbilja osjećam. Ali, reci sam, bila bih luda kad bih to radila zabadava. Imam i mladića, ali s njim se ne ševim. Još mu ne dam. Zabavljamo se tek tako. Koja pusa, malo mu pustim da me pipne, ali ništa više. Zgodno – smije se, kao da je ispričala dobru šalu. – Čuj, stvarno nećeš da odemo nekamo?

Ostajem dosljedan i postavljam joj još jedno pitanje, za kraj ovog čudnog razgovora. Cijena? Kolika, za što?

– Ovisi o mnogočemu. Procijeniš mušteriju, i po tome određuješ cijenu. Ako je stranac, onda je viša, u devizama, za domaće niža. Tako to ide. Nisam to ja izmislila. Ako obrađujem ručno, onda to stoji petsto dinara. Ševa u automobilu pak dvije tisuće, a ako tip želi u sobi, onda plaća hotel i tri tisuće. Dakako, za posebne zahtjeve i cijene su posebne. Pušenje tri tisuće, ali da mi ne bude do kraja u ustima. Ako želi to, onda je tisuću dinara skuplje. Ako hoće otraga, tri tisuće. Radim to, premda više volim kad je stvar na pravome mjestu. Ima i takvih koji traže da se skinem i sama sebe mazim i tako svršim. Oni ništa, samo gledaju, i kad sam gotova, valjda jure kući k ženi. Jednom je došao jedan koji je želio da mi to uradi na sisama. Pristala sam, i svidjelo mi se. Tražila sam samo dvije tisuće, a čak sam mu ga na kraju i popušila. Bilo mi je lijepo. A kad je tako, uradim i nešto izvan dogovorenoga. Općenito, volim se o svemu unaprijed dogovoriti, tip plati, a poslije se zabavljamo. Nikad mi nitko nije plaćao poslije. To bi me rastužilo. Ovako ipak imam drugi osjećaj. Kad se uzbudim i svršim, onda ne moram misliti na lovu. I praktično je – dodala je smijući se.

Diskretni konobar dao nam je do znanja da je radno vrijeme prošlo i da, želimo li se i dalje zabavljati, možemo to učiniti u »Zlatnim lavovima«. Nije htjela, ne voli barove i bučne diskoteke. Izašli smo u vedru zagrebačku noć. Bilo je toplo, pomalo sparno. Vrelina asfalta još se osjećala kroz đonove ljetnih cipela. Renata se protegla i promrmljala:

– Noć za ševu, ali ako nećeš ti, ima ih koji čekaju. Ne moraš me voziti, sama ću pješice, i neka ti bude žao! – dodala je udaljavajući se hitrim korakom.

Krenuo sam polako prema automobilu, sjeo za volan i cijelo mi se vrijeme pred očima vrtjela slika one djevojke iz susjedne republike kako se nuđa kumekima na Dolcu. Gotovo sam uvjeren da će i Renatina slika za desetak godina biti slična. Ona je na stazi s koje nema povratka. Nije to priznala nijednog trenutka, ali je, uvjeren sam, toga svjesna. ●

Boris Kronast

METROPOLA SKUPOG UŽITKA

Nedavno je u Amsterdamu održan prvi svjetski kongres prostitutki iz Evrope i SAD. Raspravljalo se o svim teškoćama koje prate najstariji zanat na svijetu, a sve je završilo usvajanjem »Svjetske povelje ujedinjenih prostitutki«. Među kraljicama noći najviše je bilo onih iz Hamburga, što nije ni čudno ako se zna da je hamburška četvrt Skt. Pauli svjetska metropola prostitucije

Ne izmišljaju svjetski putnici koji kažu da je Hamburg još i danas najbludniji grad na svijetu. Ono što se očima može vidjeti u čuvenom Skt. Pauliju nadmašuje i maštovite scene iz Fellinijevih filmova. Da čovjek ne povjeruje. Taj dio grada živi dan i noć. Ipak, prostitucija i sve što ide uz nju cvjetaju noću. Tada u Skt. Pauliju vri kao u grotlu. Ulicama s mnogobrojnim noćnim lokalima, salonima za masažu, barovima, klubovima, javnim kućama, bordelima i trgovinama koje su prepune seksoloških noviteta, gura se na tisuće ljudi. Uglavnom muškaraca. Dolaze odasvud, iz cijeloga svijeta. Ali najviše je Nijemaca. Ne odriču se strasti i uzbuđenja za koja moraju poprilično odriješiti kesu.

Teško je i opisati što se sve događa i što se sve može vidjeti u svim tim mahom uređenim kućama gdje se prodaju strasti. Vlasnici nastoje nadmašiti jedan drugoga. Mnogo ulažu u reklamu. Na svakom koraku netko će vam tutnuti u ruku neku pozivnicu sa svjetlucavim programom. A na svakoj će pozivnici pisati kako je to najbolje što se može vidjeti. Provirujemo. »Amfora« nas dočekuje krcata nagim ženama. Škrto svjetlo ne dopušta da ih bolje vidimo. Kad se priđe bliže, vidi se da su to mahom mlade djevojke. Uglavnom ljepuškaste, stasite. Govore pristojno i nekoliko jezika. Ima ih i bijelih, i tamnoputih, mulatkinja i crnkinja... Hostese koje poslužuju vrlo skupo piće (čaša votke 4000 dinara) gole su do pojasa. Ljudi ulaze i ne zadržavaju se dugo kod bara. Biraju djevojku i odlaze u jedan od mnogih separea. Šampanjac je obavezan, a boca stoji 20.000 dinara.

Zanima nas otkud toliko lijepih i mladih djevojaka. Saznajemo da su studentice. Između 2500 i 3000 prostitutki, koliko ih po procjenama operira u Skt. Pauliju, uvijek ima oko 200 do 300 studentica. To im je dopunska zarada dok su na školovanju. Baš kao i nekim inače »časnim« ženama koje se tu nude samo na sat-dva, jer su kod kuće rekle da imaju sastanak s kolegicom. Profesionalke ih zovu »turističkom klasom«. Jer, taj posao ne rade stalno. One se uglavnom bave finijom prostitucijom kao maserke, hostese, barske dame, striptizete i slično.

ZARADE PREMA UČINKU

Pred jednim lokalom upoznajemo Ursulu. Plava, vitka, manekenski tip. Zgodna. Teško je s njima zapodjenuti razgovor izvan posla. Žele da platiš, obaviš i – gotovo. Ipak, Ursula kaže:

– Sad su mi dvadeset četiri. Počela sam sa sedamnaest i rekla sebi da će to potrajati samo dok se

snađem. Tko jednom počne, teško može otići, prestati. Postaješ kuhana i pečena u tom poslu. Za noć opslužim po petnaestak muškaraca. To je u prosjeku. Inače se zna dogoditi da sam za sat s petoricom, šestoricom. Uživanje? Ma, kakvo uživanje! To jednostavno odradim. Uopće ne razmišljam što se tog trenutka događa sa mnom. Uživam s mladićem. Da, imam momka, to nije ništa čudno. Kanim se i udati. Da, on zna čime se bavim, ali zna i da volim samo njega.

Čudna su poimanja ljubavi. Rekosmo Ursuli da nismo za posao. Bila je razočarana, pomalo ljutita. Izgubila je vrijeme, a ono je za nju novac.

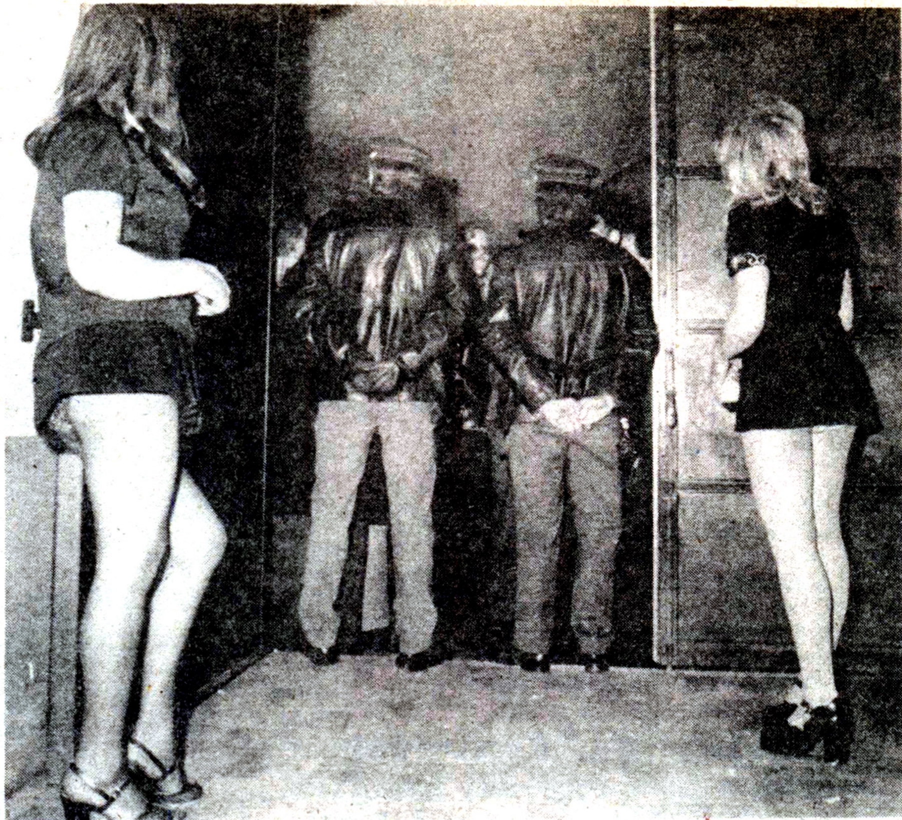
Saznali smo nešto i o zaradama. Uglavnom se poštuje neka vrsta nagrađivanja prema učinku, ali po sistemu: više mušterija, više novca. Naravno, dame su podijeljene i po nekim rangovima. One što se izlažu na ulici, u izlozima, na ulazima u lokale, u javnim garažama i javnim kućama, zarađuju najmanje – od 2000 do 3000 maraka. One iz skupih salona, bordela, barova, raznih salona za masažu i slično mjesečno zarade po 5, 10 i više tisuća maraka!

Odlazimo dalje u šetnju. Bilježimo zanimljiv prizor u javnoj kući. Na katu nekoliko soba s otvorenim vratima. To znači da dame nemaju posla. Na postelji svaka pokazuje svoje draži. Neke su nestrpljivo krenule u susret klijentima. A ono, kod jedne – red. Čeka se kao pred trgovinom u vrijeme nestašice. Izbrojili smo dvanaest muškaraca. Saznali smo i tajnu. Bili su to mahom gastarbajteri, uglavnom Turci. Bilo je dovoljno da je onaj prvi rekao kako je ova prava, i drugi su strpljivo čekali. Prizor je postao još zanimljiviji kad se vidjelo koliko je umjetnica iza vrata hitra. Svake tri, četiri minute isprašila je po jednog. Uistinu sjajan posao. Ali kako? Do istine smo teško stigli. Ispričala nam je jedna starija dama, Gertruda:

– Vješte djevojke sposobne su da spretno namjeste tipu »klopku«. Jednostavno ga ne stave tamo gdje treba, već mu ga uzmu u vlažnu ruku i simuliraju ševu. Muškarci se uzbude već kad mu stavlja prezervativ. I samo što mu ga je stavila, već su gotovi.

POPIŠANI POSJETILAC

»Neue Theater« ugodno je svratište. Sjedi se za stolovima oko okrugle rotirajuće pozornice. Dva čovjeka iznose trećeg u kavezu. Ostavljaju ga nasred pozornice.

Svjetla se gase. Glazba poziva na uzbuđenje. Onda reflektor osvjetljava mjesto u kutu dvorane. Ulaze četiri djevojke i putem odbacuju odjeću. Muškarac u kavezu je na sto muka. One ga izluđuju, peckaju, diraju, trljaju, škakljaju, nadražuju na razne načine. Potom se smiluju, i on izlazi. Ali slobodu mora platiti. Jedna mu okreće stražnjicu. Uzima je. Druga mu nudi brežuljak kao na poslužavniku.

Počeo ju je obrađivati jezikom.

One preostale dvije zadovoljile su se njegovim rukama.

Četiri prema jedan ili, bolje rečeno, četiri na jednoga. Malo previše. No režiser je predvidio i – kulminaciju. Poziva se dobrovoljac da dođe na pozornicu. Nitko ne zna što ga očekuje. Neki su odvažno digli ruke. Dvije djevojke silaze k najbližem stolu. Odvode nekog čovjeka srednjih godina, okrugla trbuha. Hitro ga skidaju. Njegove stvari razbacuju uokolo. Golicaju ga. Muškarac iz kaveza odlazi uz pljesak. Sredio je one dvije. Sad se i one poput tigrica bacaju na nedužna došljaka. Čovjek stenje od muke. Jedna mu ga stavlja u usta. Druge se otimaju. Onda mu daju da bira s kojom će doživjeti ono najljepše. Neodlučan je. Jedna se sama nameće. Čini se da je zadovoljan. On leži na leđima. Ona ga opkoračuje, prinosi mu svoju tajanstvenost blizu glave. Čovjek je neodlučan. Publika šuti. Očekuje. Onda ga je dama jednostavno popišala!

Čovjek se pokušao buniti, ali dvojica snažnih mladića izgurala su ga iz teatra. Program je tekao dalje... I još nešto: čovjek kojeg su popišali potrošio je 300 maraka.

Prolazimo pokraj kina. Filmovi se vrte non-stop. Sadržaj uvijek isti: ševa na milijun načina. Tu su i kabine s automatima. Nudi se pet, šest filmova. Čovjek sjedi sam i bira. Jedna minuta stoji jednu marku. A minute brzo odmiču. Ljudi neprestano ulaze i izlaze iz tih kabina. Do njih su i one druge, sa živim objektima. Ali dame je moguće gledati kroz mali prozorčić i to tek onda kad se u automat baci kovanica. Sistem je isti. Jedna minuta stoji jednu marku.

SEKS U GARAŽI

Postoje i klubovi u koje smijete ući tek pošto se skinete do gole kože. Ali tamo uglavnom puštaju one koji su članovi, ili pak njihove goste. Tu caruje grupni seks. Jednostavno hvata tko koga i kako stigne. Vrijeme je neograničeno. Uđeš i izađeš kad hoćeš. Naravno, prije toga dobro platiš. Cijena je 700 maraka. Oni koji ne zalaze često u Skt. Pauli moraju biti oprezni, jer vrlo lako mogu uletjeti u klub homoseksualaca. A kad se uđe, teško je dokazati da se time ne baviš.

Razgovaramo i s jednim policajcem. Kaže da u ljetnoj sezoni kroz Skt. Pauli prođe i do 100.000 posjetilaca. Ima dosta policijskih intervencija. Uglavnom zbog pijanih klijenata, džeparenja, tučnjava, droge... S prostitutkama i nema mnogo teškoća. One su mahom registrirane, osim nekih koje zalutaju tu za koji dan ili koji sat. Policija je vrlo djelotvorna. Imali smo priliku vidjeti kako su na mjesto događaja stizati za dvije, tri minute nakon poziva.

Dok stojimo pokraj jednog izloga s raznim seksološkim pomagalima, jedna nas djevojka vuče u veliku garažu. Unutra valjda stotinjak golišavih žena razne dobi, ali i raznih cijena. Tu je i dvadesetak klijenata. Odlaze od jedne do druge žene, mjerkaju ih, zagledaju, pipkaju, cjenkaju se oko cijene. Sve je to dio posla. Tu je i Esma, naše gore list, iz Sarajeva. Završila je u Jugoslaviji osnovnu školu, do-

šla s roditeljima u Hamburg. Oni su radili, a ona pomagala nekoj ženi oko djece. Bilo joj je petnaest kad ju je gazda posjeo na sebe. Tako je sve počelo. Prvi put iz igre, drugi put je gazda dao novac. Sad je to Esmin stalan posao. Priča nam:

– Našla sam se na ulici kad je otac saznao za sve što je bilo s gazdom. Nije mi oprostio. Ni ja njemu. Sad mi je dobro. Odlučila sam to raditi još ovu godinu. Ostane mi po tri do četiri tisuće maraka čistoga. Zna se dogoditi da na dan imam i više od dvadeset muškaraca. Jednom ih je bilo dvadeset devet. Mogu vam reći da mi je ponekad i lijepo, ako dođe neki pravi dečko. Volim naše, ali im ne otkrivam da sam njihova, jer to oni iskorištavaju.

Kako? Esma nije željela o tome. Pozvala nas je i ponudila ludi provod. Jer, pozvat će još neke kolegice, a snizit će i cijenu, čisti popust.

DAME POD KRINKOM

Noć je već dobrano odmakla. Na Skt. Pauliju kao da je tek počela. Iz sata u sat ovdje je isti ritam, ista vreva. Lovci na žene i dobar provod ne posustaju. Upoznajemo i Atifa, zemljaka koji kaže da je artist. A osnovni mu je posao da svaku večer tri do četiri puta poševi dvije svoje partnerice na pozornici pred gledaocima.

– Mislim da je meni ljepše nego njima – priča Atif.

– Ja ševim i još dobijem lovu, a publika plaća da može gledati. Pa tko je onda pametniji?

Odlazimo s Atifom u »Stern«, vrlo otmjen klub. Zahvaljujući njemu, na vratima ne ostavljamo 100 maraka za ulaznicu, a ne traže od nas ni člansku iskaznicu. Ovaj put pred nama su žene otkrivenih grudi, stražnjica, smeđih, plavih i crnih trokutova. Ali imaju krinke, maske, perike. Atif reče da je klub zanimljiv po tome što u njemu čovjek može vrlo rijetko dva puta biti s istom ženom. Kako? Često dolaze nove. I uglavnom je riječ o dobro stojećim ženama, čiji su muževi prezaposleni, za njih manje zainteresirani. Dolaze ovdje više radi provoda, a manje zbog novca.

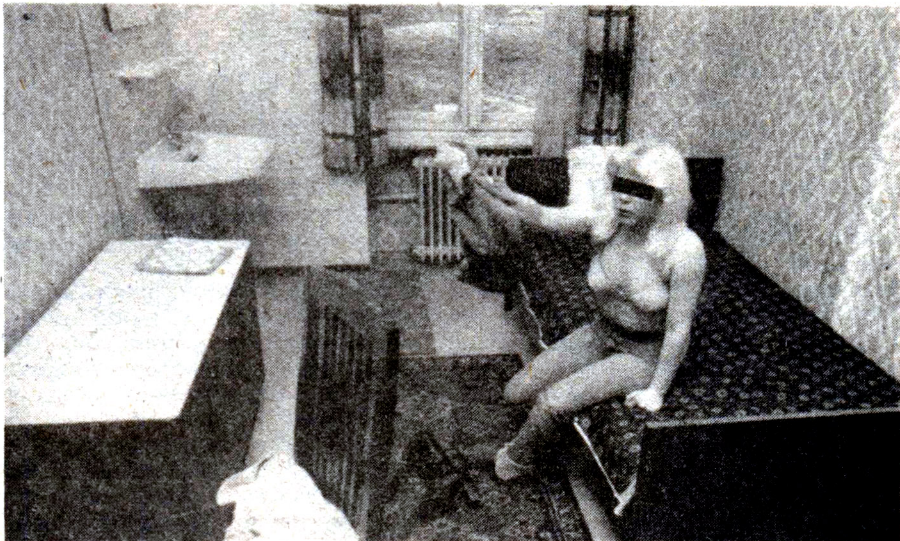
Ali to što njima nije toliko do novca, ne znači da ga ne vole njihovi poslodavci. Jer, bez Atifa bismo morali dobrano isprazniti džepove da provirimo u taj bordel.

U »Sternu« postoje i pravila ponašanja, ako se to tako može reći.

Tako klijent može biti odjednom samo s jednom ženom. Za cijelo vrijeme ona neće s njim mnogo razgovarati, da se ne oda glasom. Muškarcima je strogo zabranjeno skinuti masku sa ženina lica. Dama jednostavno mora za klijenta ostati tajna. Bilo je, naravno, i onih koji su željeli razotkriti tajnu. Bili su potom dobro prebijeni i izbačeni na ulicu poput stare kante.

Dok odlazimo dalje u noć, Atif nam govori kako je dobro što je na Skt. Pauliju najstrože zabranjena prostitucija s djecom, kao i razne seksualne igre sa životinjama koje su postale u modi u nekim drugim svjetskim metropolama prostitucije i bluda. Istina, bilo je takvih pokušaja, ali policija je vrlo energična, a i kazne su oštre: zatvor i velika globa. Tako je neki Danac u nekoj rupi pokušao tajno vrtjeti predstavu s mladom djevojkom i rasnim vučjakom. Pred nekolicinom znatiželjnika djevojka je na improviziranoj pozornici općila s psom. Predstava je išla samo četiri dana. Danac je još u zatvoru.

Razgovarali smo i s Karmen. Upravo se vratila iz Amsterdama, gdje je zajedno s nekoliko kolegica predstavljala hamburške kraljice noći na prvom svjetskom kongresu prostitutki. Karmen je lijepa crnka. Trideset joj je godina. O svojim dojmovima s kongresa kaže:

– Nema tu ničeg čudnog. Naš je posao kao i svaki drugi. Ujedinile smo se da bismo imale kao i sve druge radnice nadoknadu za nezaposlenost i zdravstvenu pomoć. Mnogo smo raspravljale i o potrebi ukidanja zakonskih sankcija protiv prostitutki u mnogim zemljama. Tražimo da se i u našem slučaju dokraja poštuju građanska prava i ljudske slobode. Usvojile smo i »Svjetsku povelju ujedinjenih prostitutki« koja govori o našim teškoćama i zahtjevima. U njoj je istaknuta i naša želja da nam se prizna pravo na materinstvo i brak, slobodu kretanja u zemlji i inozemstvu, a želimo i da liječnički pregled bude obavezan za sve one koji se bave seksualnom djelatnošću.

Prostitutke iz New Yorka, Amsterdama, Hamburga, Milana i mnogih drugih gradova oštro su osudile dječju prostituciju kao i poplavu »erotskih centara«. Inače, kongres je održan na inicijativu »Coyote«, američkog pokreta za zaštitu prostitutki. ●

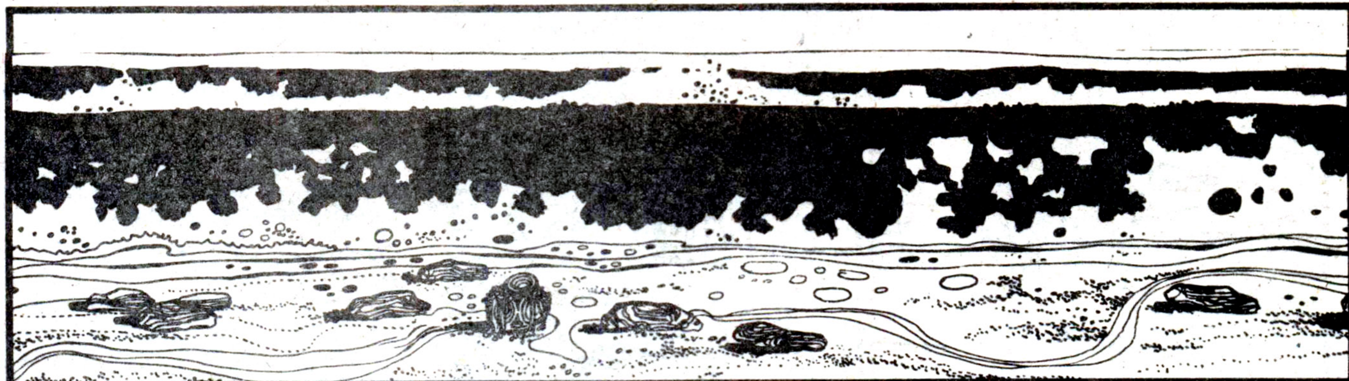
Milivoj Pašiček

Crtež i scenarij:

Guido Crepax

STRIP O STRIPU

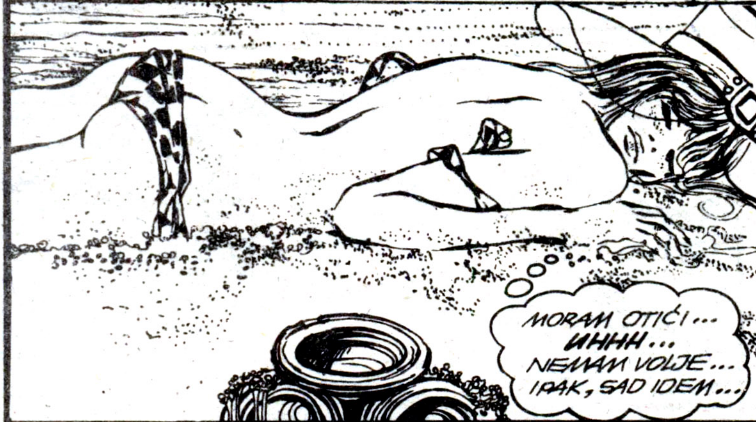
MEMORIJE ELEKTRONSKOG MOZGA PREVEDENE S NEPOZNATOG JEZIKA I ISPRIČANE JASNO I SHVATLJIVO.

...IZGUBIO SAM VEZU S **TREĆIM PLANETOM** SUNČEVOG SISTEMA PREMA PROGRAMU ISTRAŽIVANJA **„NEBULOSA 3015"**

...OPAZIO SAM BIOLOŠKO SPAJANJE SREDNJE VELIČINE, PRIVIDNO TROMO ALI DOVOLJNO ZAMJETNO, S PRIANJANJEM PRIRODNOGA ILI SINTETIČKOGA TKIVA...

GUIDO CREPAX '68

LIPANJ 1965. SVEMIRSKA LETJELICA OPSKRBLJENA ELEKTRONSKIM MOZGOM, VJEROJATNO LANSIRANA S NEKOG NEPOZNATOG PLANETA, PALA JE U ATLANTSKI OCEAN, A VALOVI SU JE IZBACILI NA PLAŽU MARYLAND... NESPOSOBAN DA SE SAMOSTALNO POKREĆE, ELEKTRONSKI MOZAK SE MOŽE PREOBRAZITI U POKRETNO TIJELO, UZIMAJUĆI ZA MODEL BILO KOJI ORGANIZAM KOJI ULAZI U NJEGOV VIDOKRUG...

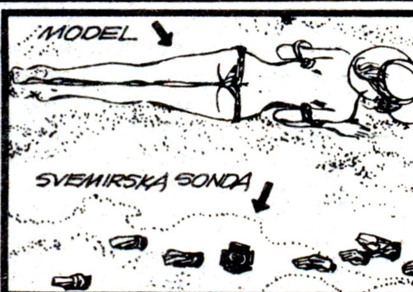

...PIGMENTACIJA POVRŠINSKOG DIJELA JE BLIJEDA... DIJAGRAM ENCEFALOGRAFA NIJE BAŠ SAVRŠEN, ALI NEMAM DRUGOG IZBORA PA PRELAZIM NA **REPRODUKCIJU**...

ELEKTRONSKI MOZAK POČINJE PROCES SPAJANJA I PRERADE MOŽDANIH STANICA.

OD MOŽDANOG TKIVA...

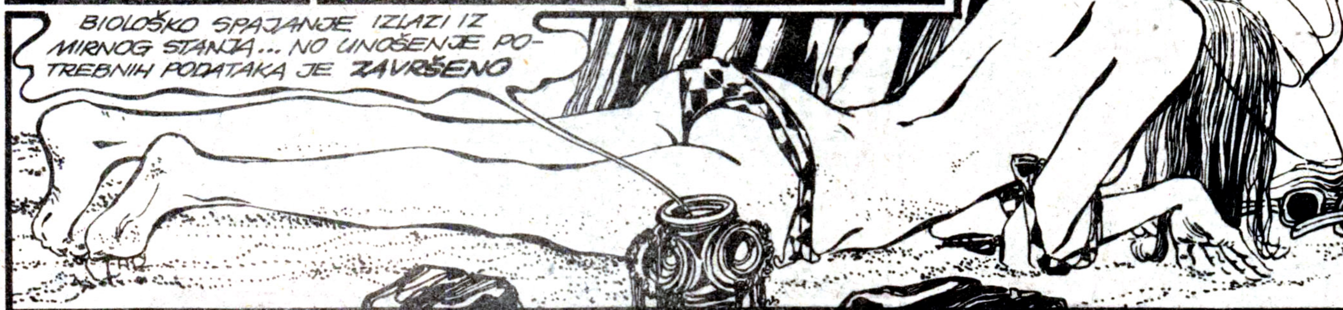
...DO PRIANJANJA UZ STRANI TJELESNI SASTAV...

...PA DO PERIFERNIH ZONA

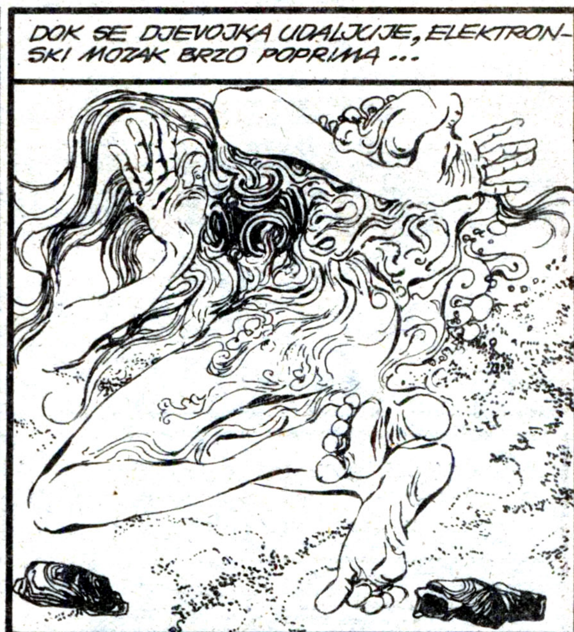

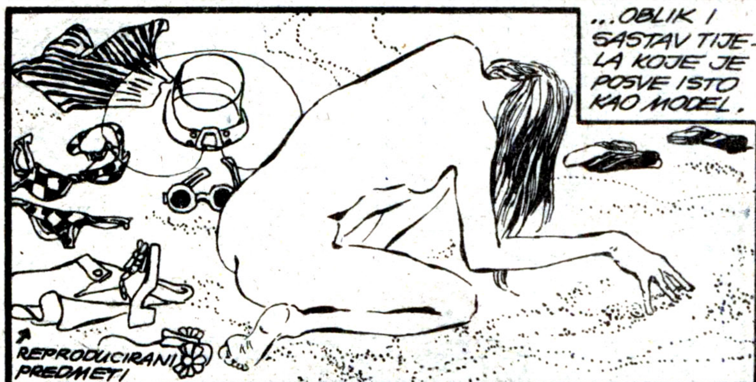

UH, GDJE JE? HMMM, AH, EVO JE!

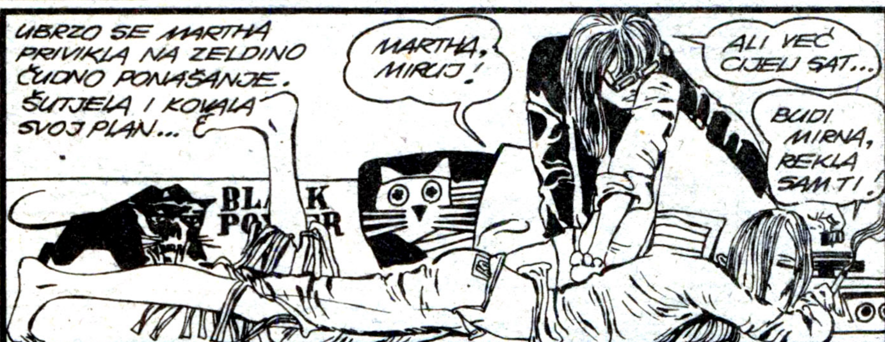

DOK SE DJEVOJKA UDALJUJE, ELEKTRONSKI MOZAK BRZO POPRIMA ...

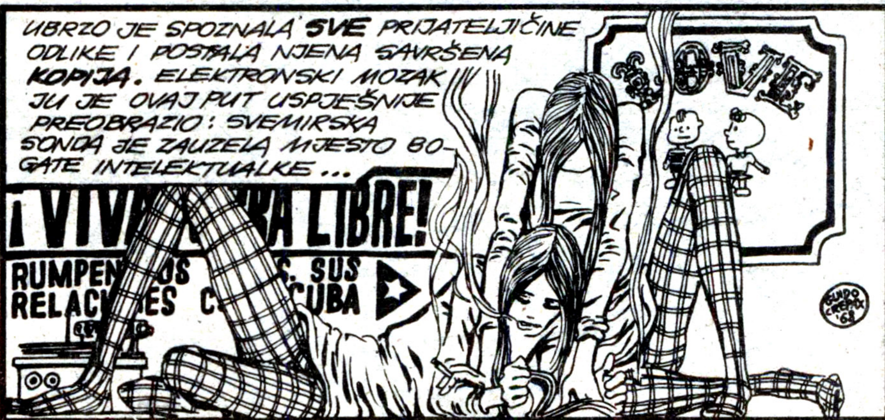

...OBLIK I SASTAV TIJELA KOJE JE POSVE ISTO KAO MODEL.
REPRODUCIRANI PREDMETI

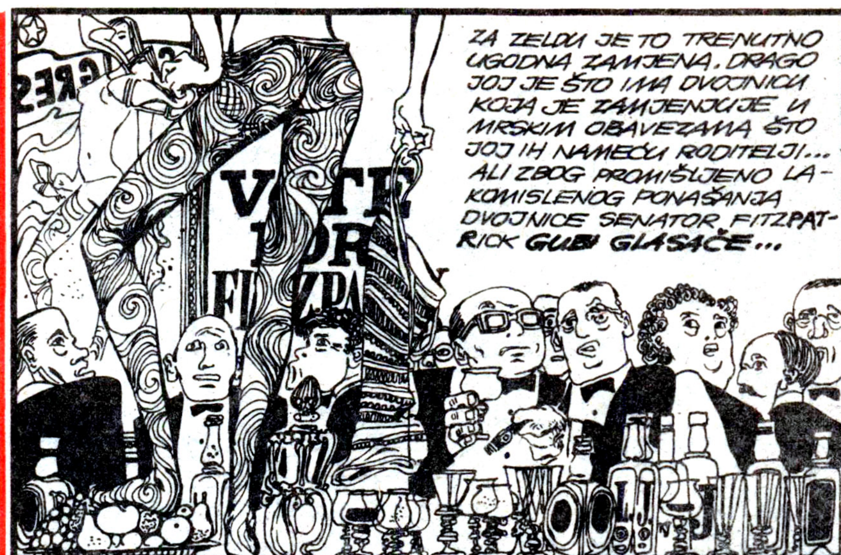

UH, TKO JE IZMISLIO OVE BESMISLENOSTI?

JEDNAKO TIJELO, JEDNAKA OSOBA, ALI TO JE ELEKTRONSKI MOZAK!

NEKOLIKO MJESECI POSLIJE DJEVOJKA-ROBOT, KOJA JE UZELA IME MARTHA, JAVILA SE NA OGLAS ZELDE FITZPARTICK I POSTALA NJENA TAJNICA.
NE, NE BAŠ SAMO TAJNICA...

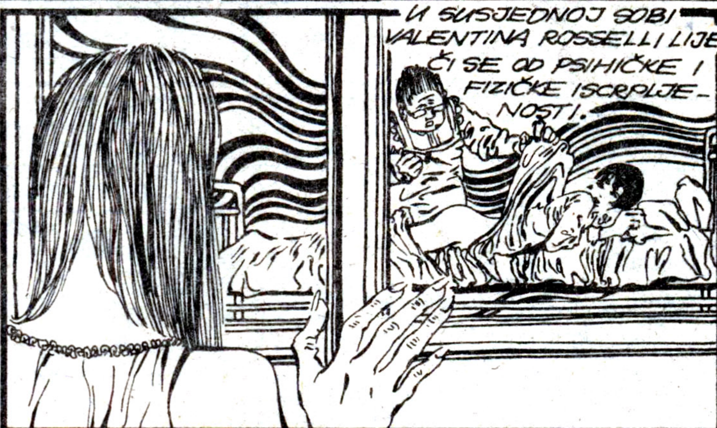

UBRZO SE MARTHA PRIVIKLA NA ZELDINO ČUDNO PONAŠANJE. ŠUTJELA I KOVALA SVOJ PLAN...
MARTHA, MIRUJ!
ALI VEĆ CIJELI SAT...
BUDI MIRNA, REKLA SAM TI!

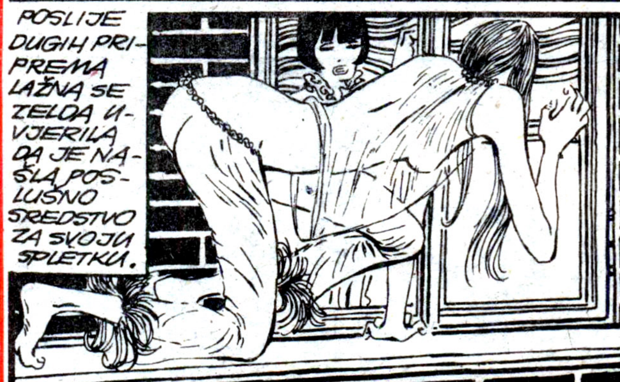

UBRZO JE SPOZNALA SVE PRIJATELJIČINE ODLIKE I POSTALA NJENA SAVRŠENA KOPIJA. ELEKTRONSKI MOZAK JU JE OVAJ PUT USPJEŠNIJE PREOBRAZIO: SVEMIRSKA SONDA JE ZAUZELA MJESTO BOGATE INTELEKTUALKE...

ZA ZELDU JE TO TRENUTNO UGODNA ZAMJENA. DRAGO JOJ JE ŠTO IMA DVOJNICU KOJA JE ZAMJENJUJE U MRSKIM OBAVEZAMA ŠTO JOJ IH NAMEĆU RODITELJI... ALI ZBOG PROMIŠLJENO LAKOMISLENOG PONAŠANJA DVOJNICE SENATOR FITZPATRICK GUBI GLASAČE...

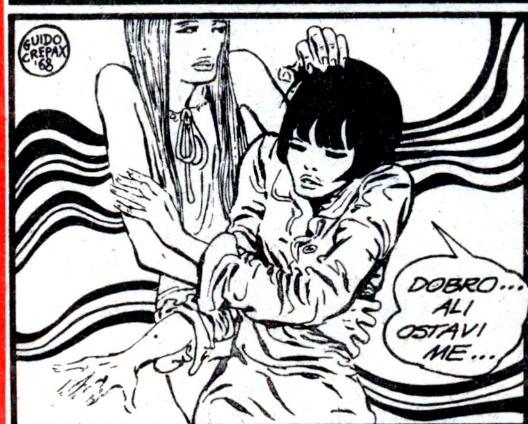

NAKON JAVNE SABLAZNI NA BIRALIŠTU ZELDU ODVODE NA KLINIKU ZA PSIHIČKE SMETNJE... NO DVIJE SU DJEVOJKE ZAMIJENILE ULOGE: MARTHA ĆE IĆI NA PROMATRANJE, A ZELDA ĆE BITI NJENA TAJNICA.

ELEKTRONSKI MOZAK JE OSTVARIO PRVI DIO SVOGA PLANA: POSTAO JE KĆER SENATORA FITZPATRICKA. SAD JOŠ MORA UKLONITI PRAVU ZELDU KAKO BI ZAMJENA POSTALA KONAČNA. NO POTREBNA JOJ JE SUUČESNICA NA KOJU ĆE PASTI KRIVICA ZA ZLOČIN...
HEJ, BUDI PAŽLJIVA, MARTHA! BOLI ME!
NE ZOVI ME MARTHA, GLUPAČO!

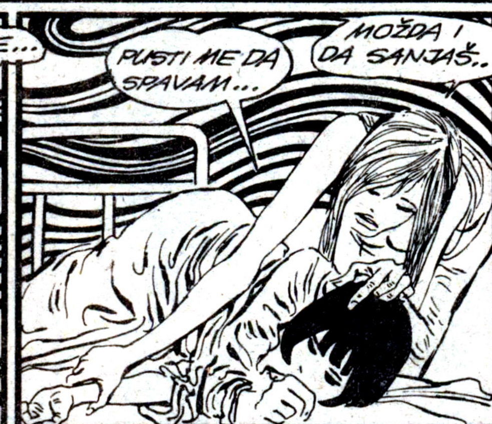

U SUSJEDNOJ SOBI VALENTINA ROSSELLI LIJEČI SE OD PSIHIČKE I FIZIČKE ISCRPLJENOSTI.

POSLIJE DUGIH PRIPREMA LAŽNA SE ZELDA UVJERILA DA JE NAŠLA POSLUŠNO SREDSTVO ZA SVOJU SPLETKU.

PRETVARAJUĆI SE DA JE ZLOSTAVLJANA OD SVOJE TAJNICE KOJA JE ŽELI UBITI, ZAMOLILA JE VALENTINU ZA ZAŠTITU.
NE RAZUMIJEM... OSTAVI ME!
MOLIM TE, NE NAPUŠTAJ ME...

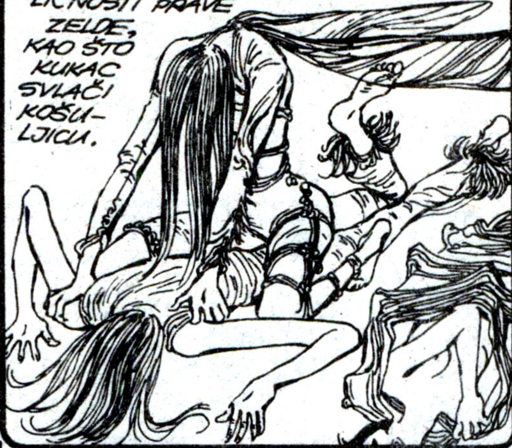

GUIDO CREPAX '68
DOBRO... ALI OSTAVI ME...

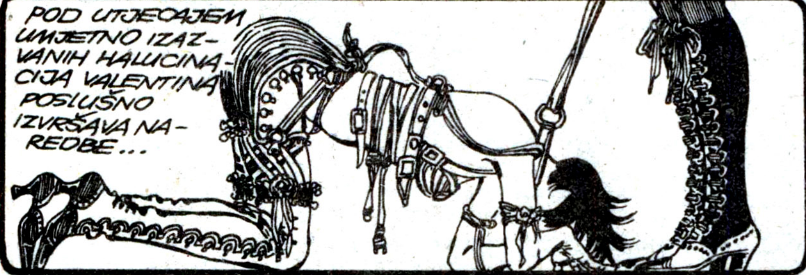

OSTAVI ME...

PUSTI ME DA SPAVAM...
MOŽDA I DA SANJAŠ...

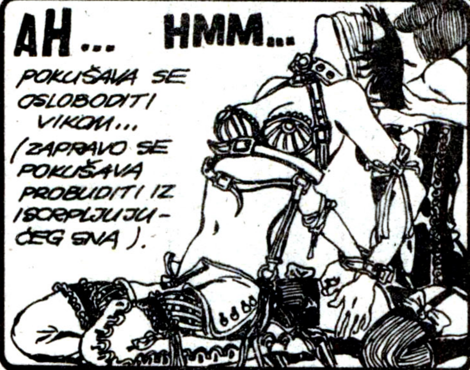

VALENTININ SAN

STVARNOST
U HIPNOTIČKOM BDENJU LAŽNA ZELDA SE UMIJEŠALA...

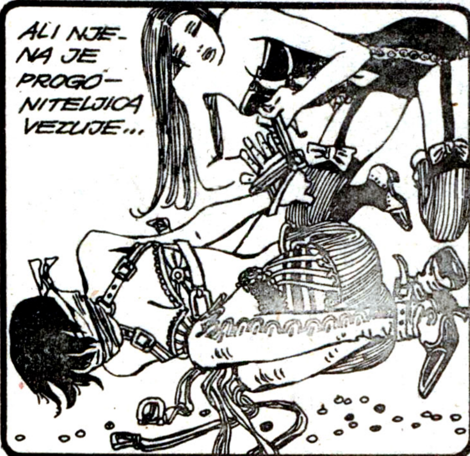

ROBOTOV SAN
...U VALENTININ SAN I OSLABILA NJENU VOLJU. STOGA SE OSLOBODILA LIČNOSTI PRAVE ZELDE, KAO ŠTO KUKAC SVLAČI KOŠULJICU.

POD UTJECAJEM UMJETNO IZAZVANIH HALUCINACIJA VALENTINA POSLUŠNO IZVRŠAVA NAREDBE...

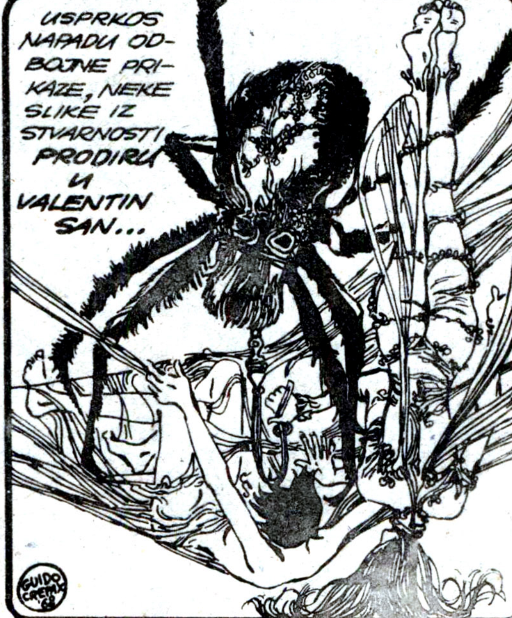

...DIVOVSKOG ČUDOVIŠNOG PAKLENOG PAUKA.

AH... HMM...
POKUŠAVA SE OSLOBODITI VIKOM... (ZAPRAVO SE POKUŠAVA PROBUDITI IZ ISCRPLJUJUĆEG SNA).

POSLJEDNJIM SNAGAMA NASTOJI SE ODUPRIJETI TOM PODJARMLJIVANJU...
HH...HHH...

ALI NJENA JE PROGONITELJICA VEZUJE...

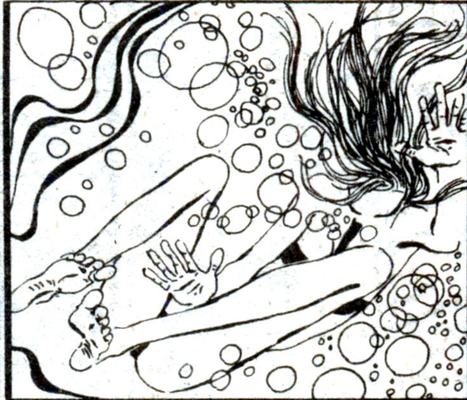

...I SILOM JE ŽELI ZADRŽATI U SNU, SPREČAVAJUĆI JE DA VIČE...
PAKLENI PAUK

USPRKOS NAPADU ODBOJNE PRIKAZE, NEKE SLIKE IZ STVARNOSTI PRODIRU U VALENTIN SAN...
GUIDO CREPAX

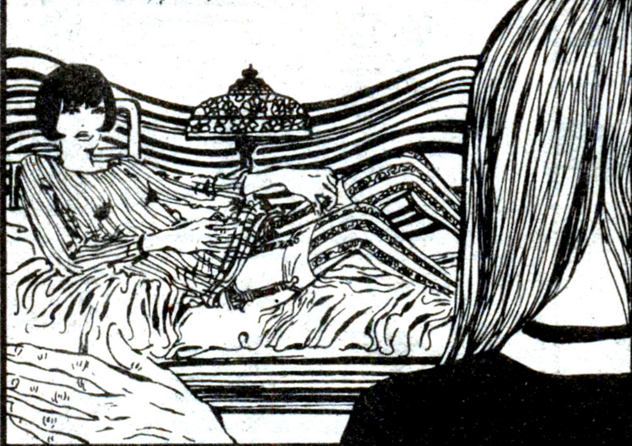

MALO POSLIJE ROBOT ULAZI U VALENTININU SOBU, DOGOVORIVŠI SE SA ZELDOM DA DODE.

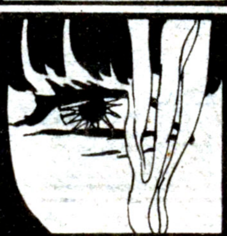

UBIT ĆE SVOJU DVOJNICU PRED OČIMA VALENTINE NAKLJUKANE HALUCINOGENIM SREDSTVIMA I STVORITI LAŽNE DOKAZE KOJI ĆE OKRIVITI NJU...

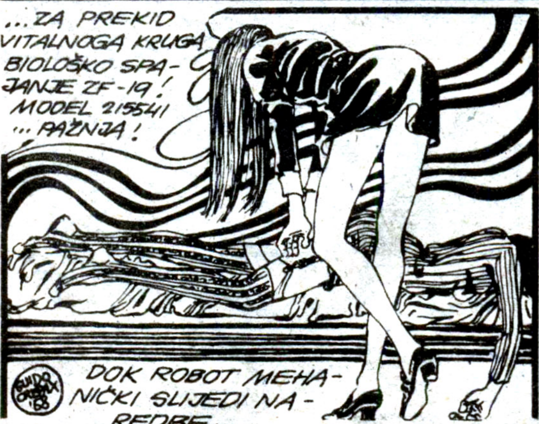

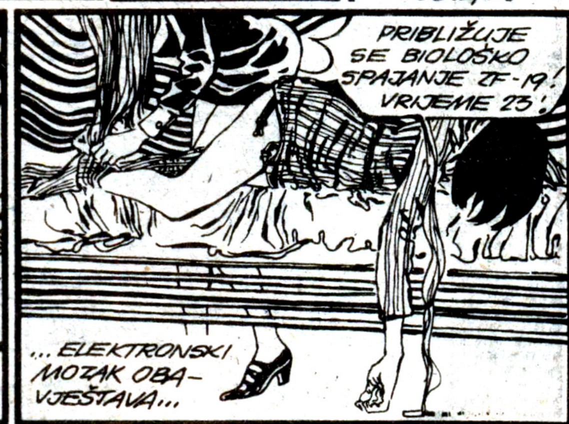

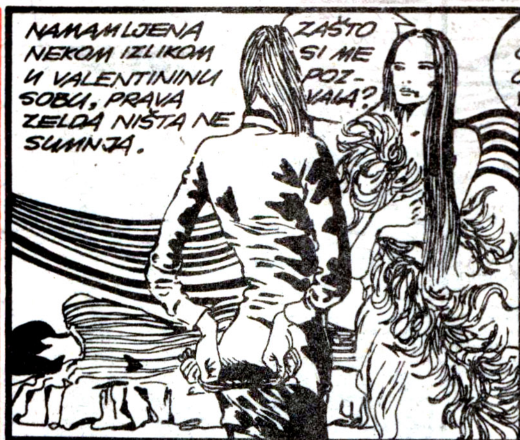

UDALJAVANJE TKIVA S DONJIH UDOVA...

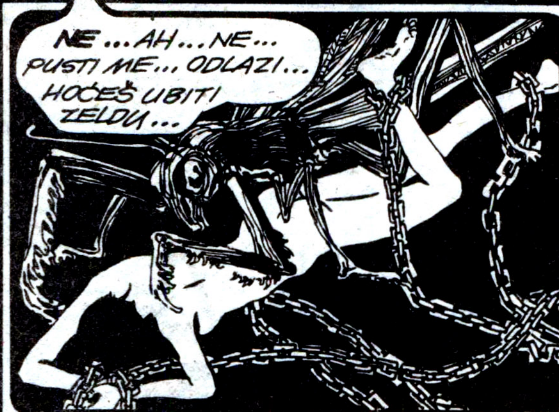

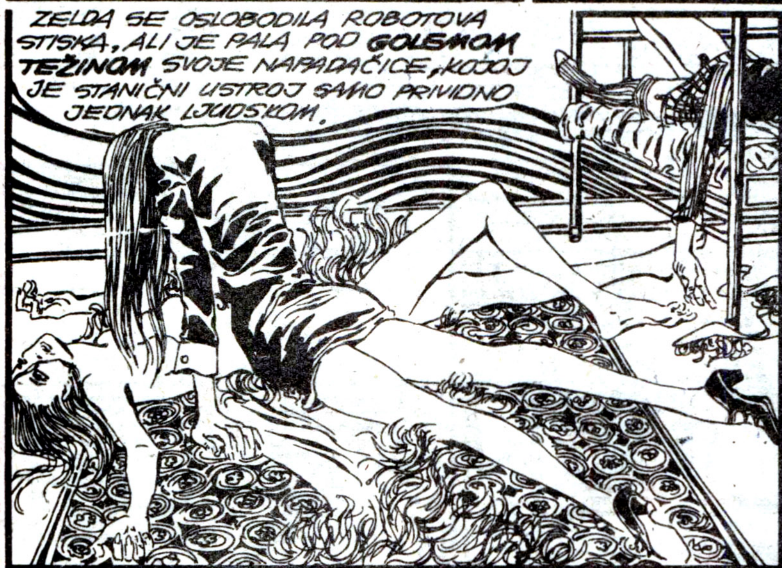

NAMAMLJENA NEKOM IZLIKOM U VALENTININU SOBU, PRAVA ZELDA NIŠTA NE SUMNJA.
ZAŠTO SI ME POZVALA?

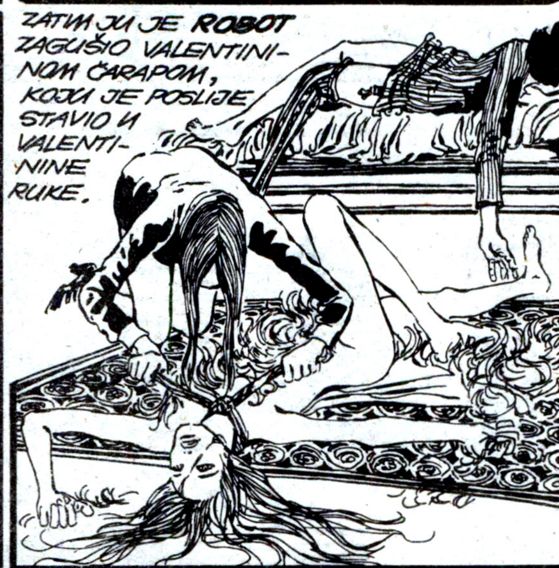

ALI ŠTO GOVORI OVA DJEVOJKA?

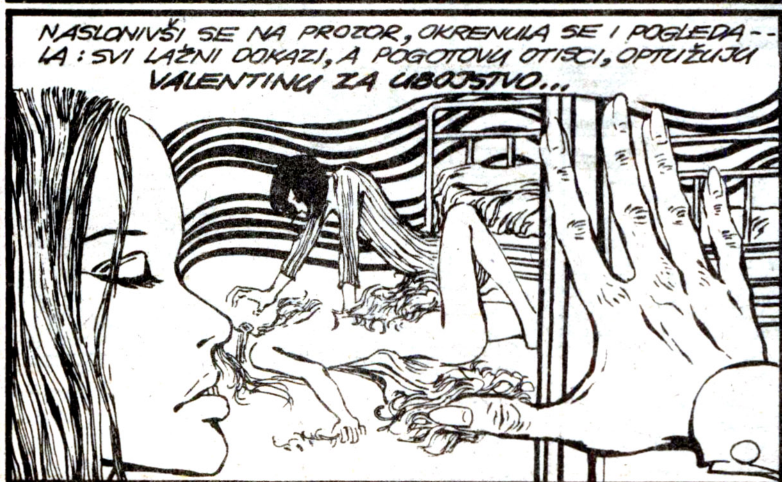

U DELIRIČNOM SNU VALENTINA IZMIČE MEDIJSKOJ VLASTI ROBOTA...
....I SANJA ZLOČIN, POISTOVJEĆUJUĆI SE SA ŽRTVOM.

ZELDA? TKO ME HOĆE UBITI?
AGH

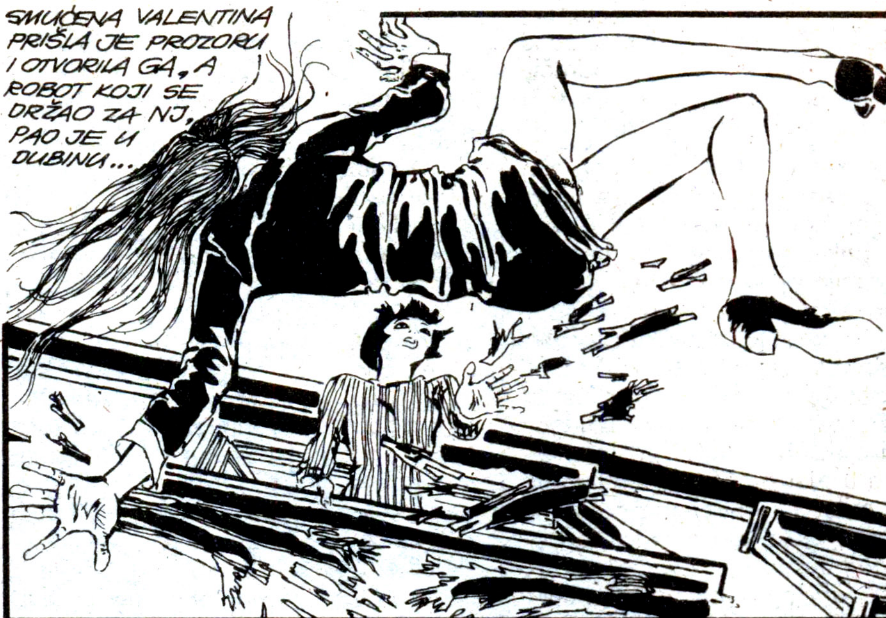

NE...AH...NE... PUSTI ME... ODLAZI... HOĆEŠ UBITI ZELDU...

ZELDA SE OSLOBODILA ROBOTOVA STISKA, ALI JE PALA POD GOLEMOM TEŽINOM SVOJE NAPADAČICE, KOJOJ JE STANIČNI USTROJ SAMO PRIVIDNO JEDNAK LJUDSKOM.

ZATIM JU JE ROBOT ZAGUŠIO VALENTININOM ČARAPOM, KOJU JE POSLIJE STAVIO U VALENTININE RUKE.

NASLONIVŠI SE NA PROZOR, OKRENULA SE I POGLEDALA: SVI LAŽNI DOKAZI, A POGOTOVU OTISCI, OPTUŽUJU VALENTINU ZA UBOJSTVO...

...JER SU OTISCI STOPALA ISTOVJETNI S OTISCIMA PRAVE ZELDE. ALI ELEKTRONSKI MOZAK NIJE VODIO RAČUNA O KOEFICIJENTU OTPORNOSTI DRVA.
KRCK!

SMUĆENA VALENTINA PRIŠLA JE PROZORU I OTVORILA GA. A ROBOT KOJI SE DRŽAO ZA NJ, PAO JE U DUBINU...

...ŠTETA... UZALUDAN TRUD... ZA SVE JE KRIVA ONA GLUPA DJEVOJKA! SAD JE NEMOGUĆE PONOVO NAČINITI ZELDU... NEDOSTAJE MI MODEL... MORAM SE OSLOBODITI OVOG TIJELA KOJE ME OPTUŽUJE...

...NE PREOSTAJE MI NEGO DA UNIŠTIM SAMA SEBE I ČEKAM DALJNJE UPUTE...

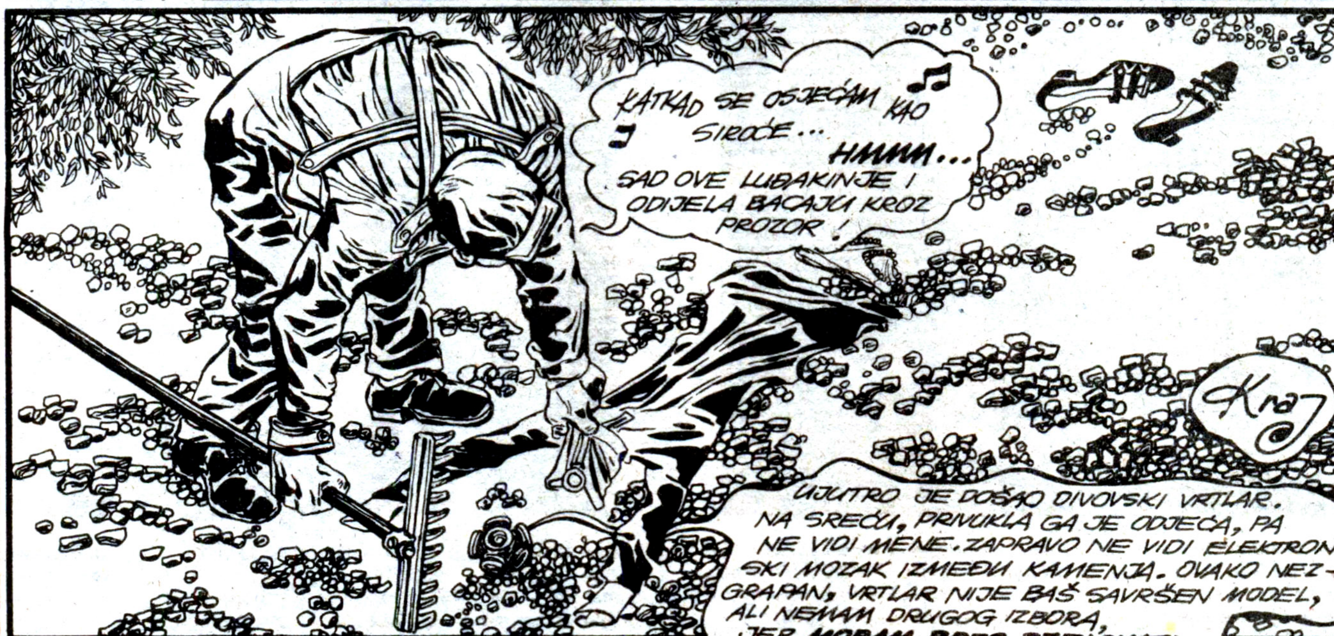

IPAK MI JE ŽAO. PRIVIKLA SAM SE NA OVO LIJEPO LICE...

...I OVO VITKO, PODATNO TIJELO...

...I OVE DUGE I...

...GIPKE NOGE...

ELEKTRONSKI MOZAK, KOMAD LANENE TKANINE, CIPELE. SAMO TO JE OSTALO OD ONE DIVNE DJEVOJKE
NASTAVLJA SE IZVRŠAVANJE PROGRAMA „NEBULOSA"...

KATKAD SE OSJEĆAM KAO SIROČE... HMMM... SAD OVE LUBAKINJE I ODIJELA BACAJU KROZ PROZOR!
Kraj
UJUTRO JE DOŠAO DIVOVSKI VRTLAR. NA SREĆU, PRIVUKLA GA JE ODJEĆA, PA NE VIDI MENE. ZAPRAVO NE VIDI ELEKTRONSKI MOZAK IZMEĐU KAMENJA. OVAKO NEZGRAPAN, VRTLAR NIJE BAŠ SAVRŠEN MODEL, ALI NEMAM DRUGOG IZBORA, JER MORAM BRZO DJELOVATI...

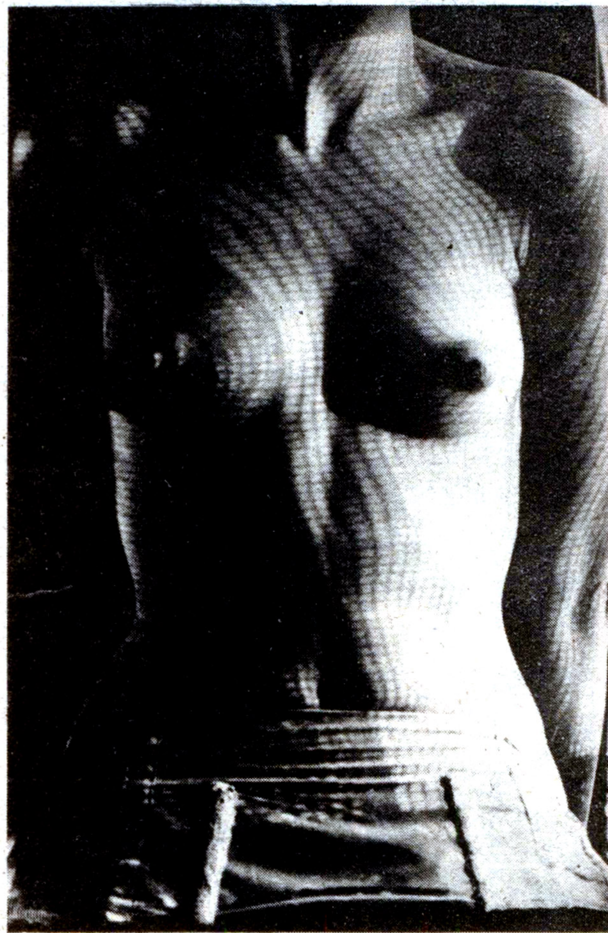
TIJELO

Fotografirano u akademski predviđenim položajima, promatrano kao mrtva priroda ili analizirano poput pejzaža, žensko tijelo je oduvijek privlačilo najveća imena s područja fotografije. Savršenstvo oblika koje priželjkuju sve žene može uz pomoć kozmetike postati stvarnost

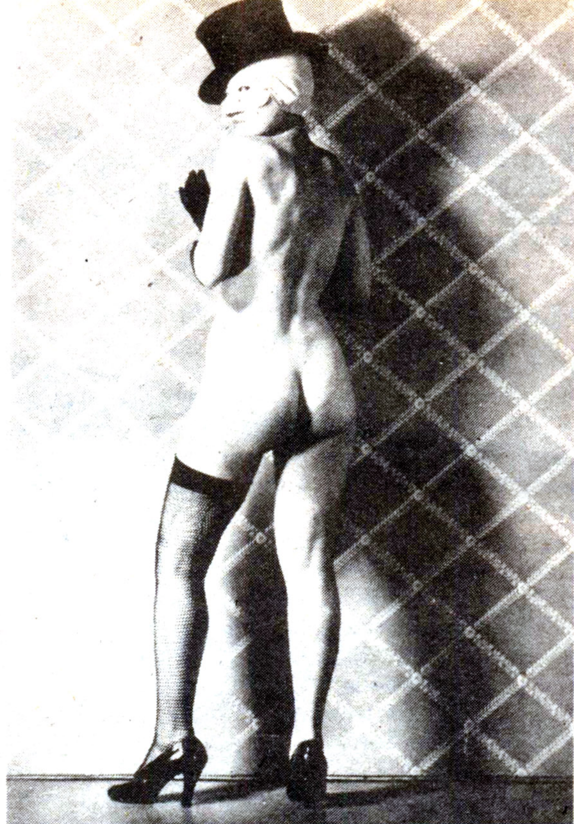
»Fotografirati znači prilagoditi se objektu koji fotografiramo«, kaže američka kritičarka Susan Sontag. Prema tome, ako fotografija prikazuje nago žensko tijelo, zadatak se čini jednostavan. Povijest akta omogućuje raznolikost gledanja, koja mogu potvrditi ili opovrgnuti mišljenje američke kritičarke. No treba se malo vratiti u prošlost. Prvi prikaz ljudskog tijela bez odjeće, nastao u V stoljeću u grčkom kiparstvu, isticao je savršenstvom proporcija božansko porijeklo. U kršćansko doba tijelo je predstavljalo grijeh i aktovi iz toga doba imaju privid zla, a da bi se likovno prikazali, bile su potrebne mitološke, biblijske ili moralne izlike. Mnogo stoljeća kasnije, u svojoj demokratskoj sirovosti, fotografija je morala računati s estetskim i s moralnim predrasudama. Fotografski akt bio je u znaku čednosti, kao predložak za slikare, kao umjetnička studija ili, diskretnije, kao razglednica za erotske digresije. Modeli prvih fotografija Paula Berthiera ili Emilea Reutlingera, na stranicama što slijede, bile su artistice iz varijetea ili profesionalni modeli snimljeni u akademski predviđenim položajima. No u XX stoljeću za prikazivanje ženskog tijela više nisu potrebne izlike i ono u djelima Mana Raya, Paula Outerbridgea, Františeka Drtikola, Georgea Platt-Lynesa postaje vizija — smatra se mrtvom prirodom, ljepotom koja nije nužno erotska. Bill Brandt nastavlja istraživanje analizirajući tijelo kao pejzaž, kao skup volumena. Willy Ronis radije snima tijelo u kretanju i u svakidašnjem ambijentu. Lucien Clergue, čiji modeli izranjaju iz mora, slijedi svoj san o rođenju Venere. Posljednjih godina, u kojima su granice između erotike, pornografije i senzualnosti gotovo izbrisane, autori poput Christiana Vogta, Jean-Loupa Sieffa, Lancea Staedlera, Gillesa Larraina, Roya Volkmanna, Roberta Mapplethorpea vraćaju se prikazivanju ženske ljepote. Izašli iz gimnastičkih dvorana ili plesnih škola, njihovi modeli pokazuju savršen sklad, tijelo ponovo postaje, ako ne oličenje ljepote i slika bogova na grčki način, barem potvrda željezne discipline.●

Celulit ne poznaje ni vremenske ni dobne granice i malo koja žena se kad-tad ne suoči s tim problemom. U početnom stanju on se može spriječiti dijetom kobiniranom s jedinstvenim kozmetičkim tretmanom. Na slici: akademski akt iz 1865.

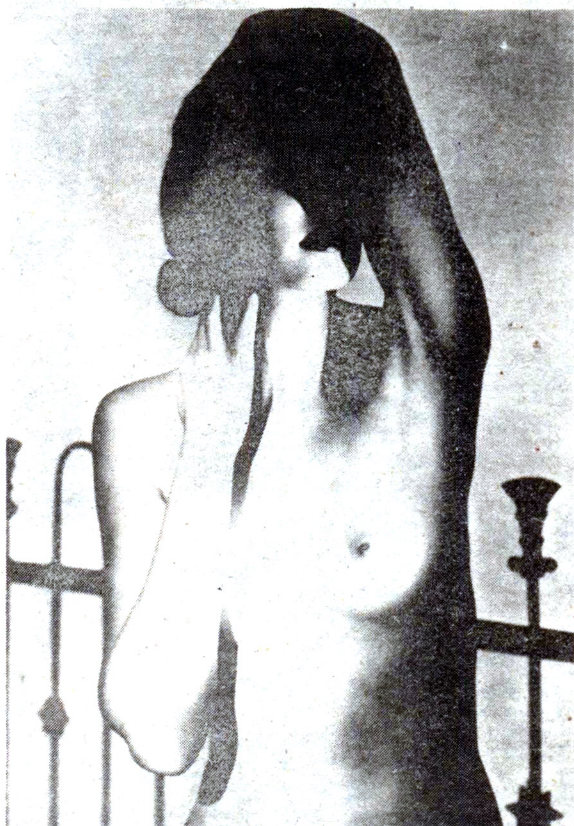
Strije se javljaju u doba puberteta, za vrijeme trudnoće i prilikom naglog gubljenja težine. Krema na bazi serumskog proteina znanstveno je proučavana i uspješno se suprotstavlja strijama. Sredstva na bazi kolagena i silikona primjenjuju se dva puta na dan. Fotografija Mana Raya

Već nakon dvomjesečne dijete uz primjenu određenih preparata pokazuju se izvrsni rezultati u uklanjanju celulitisa. Pri tome se ne smije zanemariti ni gimnastika. Fotografija: Paul Auterbridge Jr., 1938.

Premda je celulit najvidljivija neestetičnost tijela, nije i jedina. Za postizanje potpune njege i ljepote tijela valja paziti i na ishranu. Dijetolozi smatraju da dijeta, uz smanjivanje suvišnih kilograma, služi još i za čišćenje i za uklanjanje otrovnih tvari iz tijela.
Fotografija Františeka Drtikola

Za njegu cijelog tijela vrlo su djelotvorne dermoplastične i anticelulitne kapsule. Dermoplastične kapljice (suho ulje) učvršćuju kožu i vraćaju joj tonus. Fotografija Georgea Platt-Lynesa, 1939.

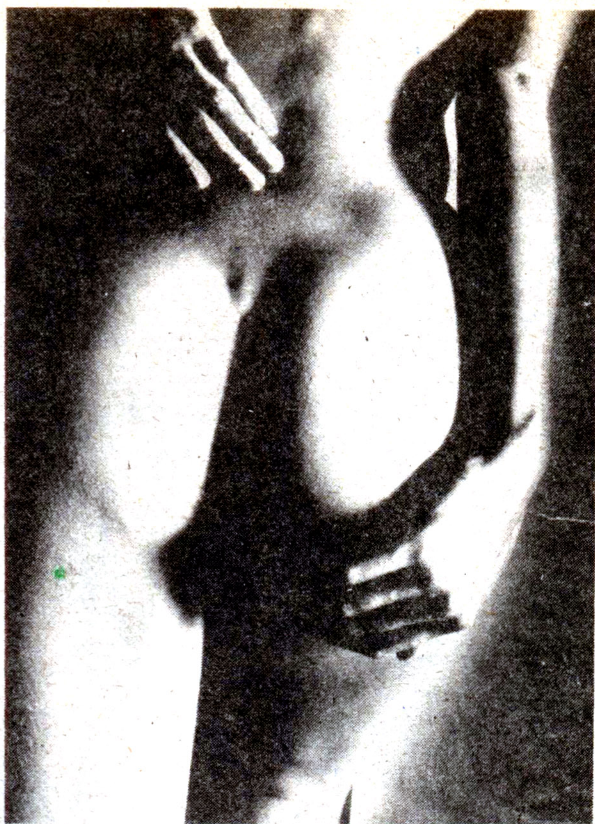
Trljanjem grubom rukavicom i preparatima koji sadrže ekstrakt biljke maté uklanjaju se celulitni čvorići, zapravo se sprečava njihovo pojavljivanje. Fotografija Billa Brandta

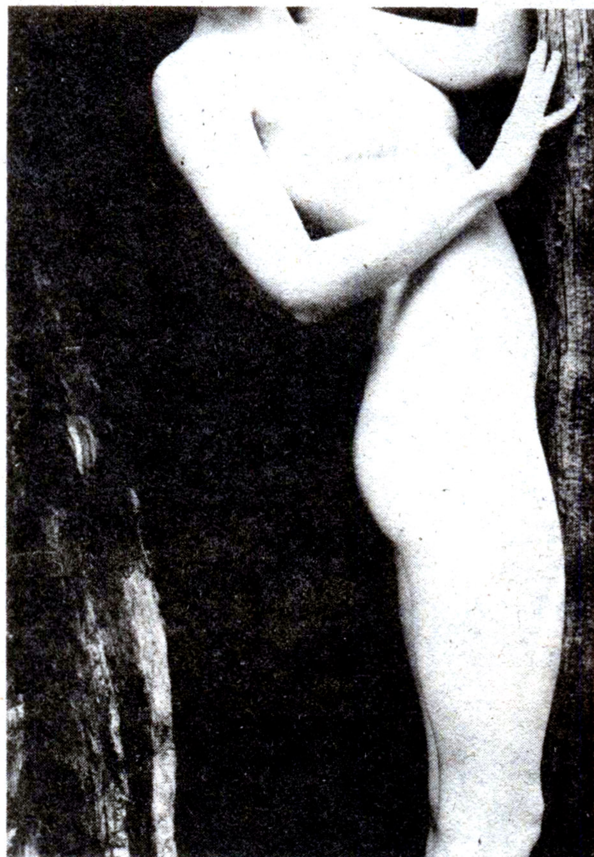
Za uklanjanje celulita i postizanje vitkosti postoje djelotvorna sredstva za čišćenje i njegu tijela. Za područja osobito ugrožena celulitom (noge i ruke) korisni su biljni ekstrakti za mršavljenje i kupke na bazi morskog hrasta, koje se posebno preporučuju kao udarna terapija. Fotografija Emilea Reutlingera, 1883.

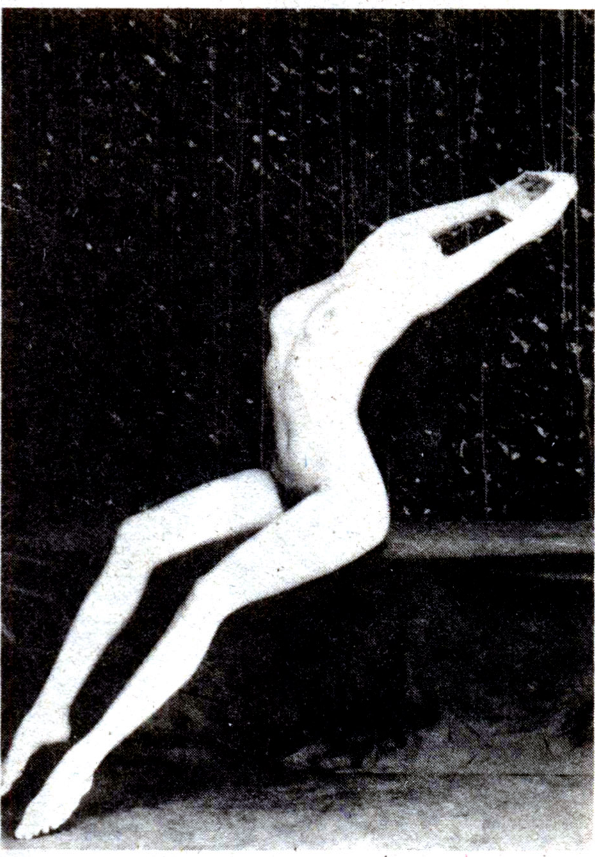
Kad se celulit ugnijezdi u tijelu duže vrijeme, teže ga je ukloniti. Ali i za to postoje neki preparati koji u velikim količinama sadrže dokazano korisne sastojke kao što su magnezijev i kalcijev klorid. Fotografija Willyja Ronisa, Gola leđa, 1955.

Poseban steznik je vrlo djelotvoran, ne samo zato što koža bolje upija kremu nego i stoga što, zahvaljujući svojoj specijalnoj strukturi i malim izbočinama, on neprestano obavlja mikromasažu. Navlači se nakon nanesene kreme, i po noći, a kura traje oko tri tjedna. Fotografija Jean-Loupa Sieffa, 1974.

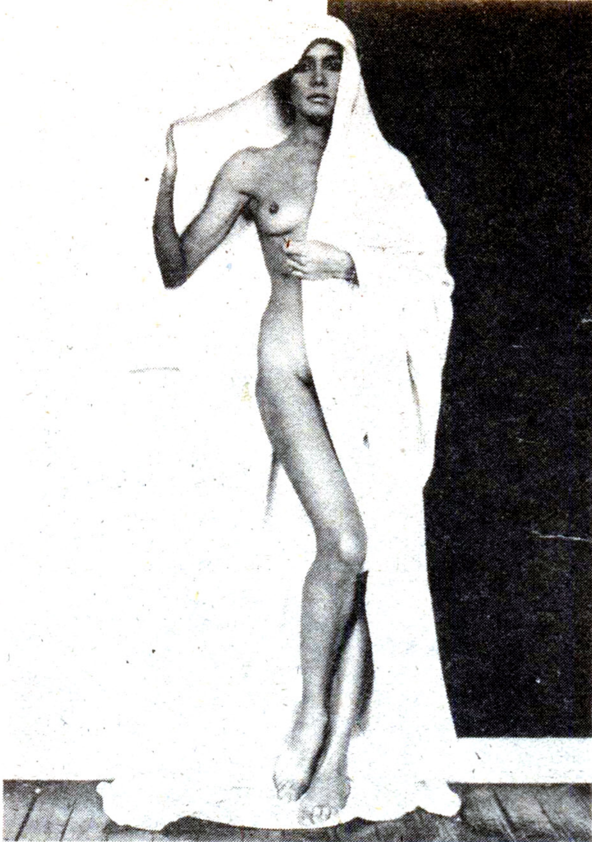
Masaža u borbi protiv celulitisa korisna je samo ako je obavljena stručno, u protivnom može biti i štetna. Masaža mora biti laka i duboka, tako da dopire do mišića. Fotografija Lancea Staedlera, 1982.

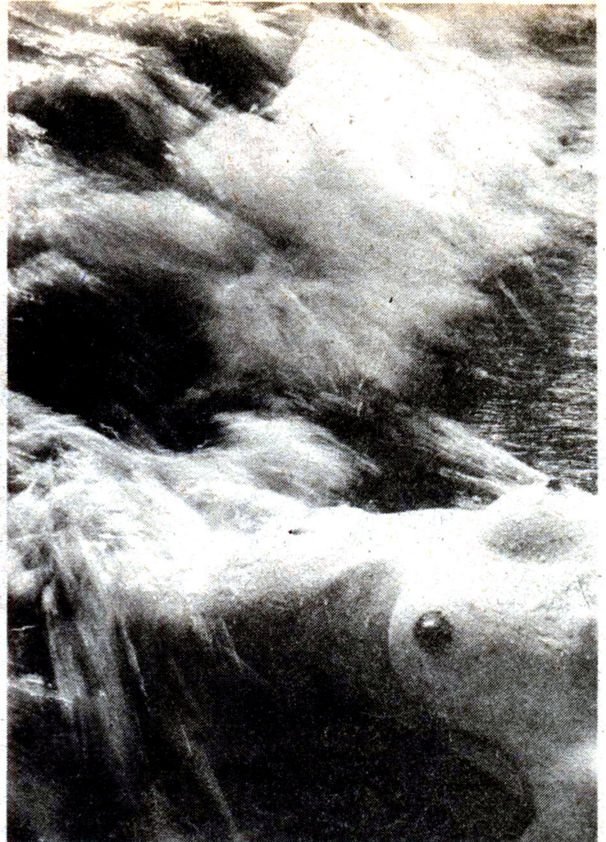
Uz već poznate metode liječenja celulitisa danas postoje i nove medicinsko-estetičke tehnologije, kao na primjer, mezoterapija. U tom postupku mikroinjekcijama se potkožno izravno u tkivo ubrizgava sredstvo koje rastače celulitis. Forografija Gillesa Larraina, 1985.

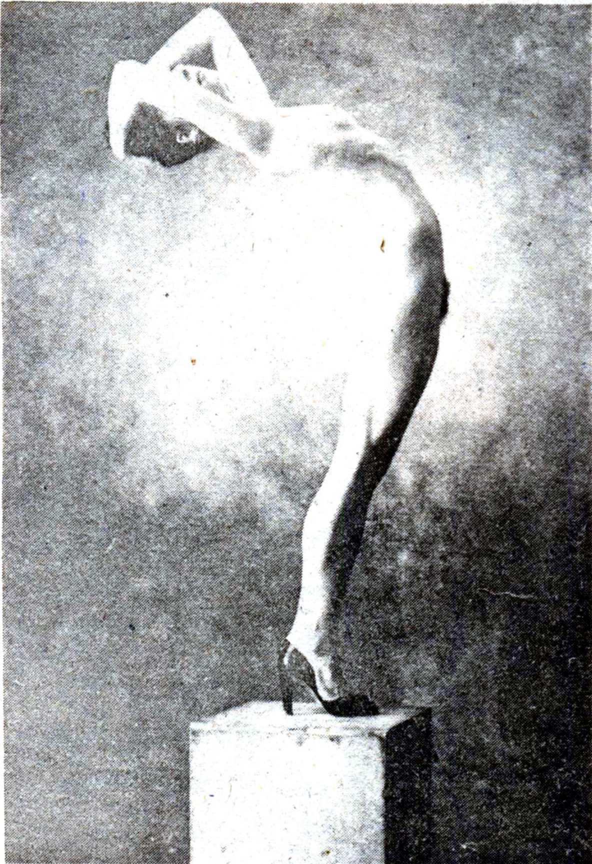
Jedinstvena mjera koja uklanja tri neprijatelja celulita su ad hoc dijeta protiv neestetičnosti, koju je proučavala dr Elisabetta Agardi, docentica dijetologije na Farmeceutskom fakultetu Sveučilišta u Milanu, specifična krema i poseban steznik. Fotografija Jean-Loupa Sieffa, 1974.

I hidromasaža je djelotvorną u uklanjanju celulitisa. Pri tom postupku tijelo se izlaže mlazovima vode različitih stupnjeva snage, koji se uključuju prema potrebi. Fotografija Roberta Mapplethorpea, 1985.

Kupkama u mirisavoj vodi, bogatoj ugodnom pjenom koja sadrži anticelulitične preparate, koža postaje glatka i baršunasta. Nakon kupke dobro je u kožu utrljati mlijeko koje kožu održava vlažnom. Fotografija Luciena Clerquea, 1979.

Crhristian Vogt: Petra
Ovaj švicarski fotograf snimio je osamdeset dvije fotografije pedeset dviju žena i objavio ih u knjizi »In Camera«

Detoksikacija se obavlja u kadi, gdje se tijelo izlaže ionizirajućoj pari, koja otvara pore i temeljito čisti kožu, zatim kisiku i anticelulitičkim preparatima. Nakon hidromasaže u kožu se utrlja mlijeko i tijelo se osvježi nekim cvjetnim, ženstvenim deodoransom. Fotografija Luciena Clerquea, 1979.

I natrijeve soli nedvojbeno dobro djeluju protiv celulita, zahvaljujući svojoj sposobnosti da pomoću osmoze povuče vodu koja se zadržava u tkivu. Fotografija Roya Volkmanna, 1985.

Pierre Louÿs

TRI KĆERI SVOJE MAJKE

Pierre Louÿs (1870-1925) nije nepoznat u našim prostorima. Svojedobno su prijevodi njegovih romana (**Žena i igračaka**) izazvali prilično uzbuđenja. Prijatelj pjesnika Mallarméa, Valéryja i Gidea autor **Pjesme Bilitis** (1894), poznat je po romanima **Afrodita** (1896) parnasovski oslikanim prizorima tjelesne ljubavi, i **Pustolovine kralja Pausola** (1901), fantaziji u duhu galantno-libertinskoga pisanja XVIII stoljeća. Na roman **Žena i muškarčić** (1898) ponovo je upozorio i osvijetlio ga novim svjetlom Luis Bunuel svojom filmskom verzijom **Taj tajanstveni predmet želja**. Posljednjih dvadeset godina se Louÿs, poluslijep i povučen iz života, posvetio intenzivnome eruditskom radu. **Tri kćeri svoje majke,** »remek-djelo Pierrea Louÿsa, toga neznanca koji je nekoć bio genijalan«, pripovijest koja je u jedinstvenoj, neponovljivoj čistoći svoga žanra usporediva samo s **Jedanaest tisuća batina** Guillaumea Apollinairea, vjerojatno je iz nekog ranijeg, aktivnijeg, sretnijeg i manje »eruditskoga« razdoblja. **Tri kćeri** su dio posthumnhonga, po autorovim riječima 420 kilograma teškog paketa rukopisa, a široj su javnosti u Francuskoj bile dostupne tek 1970... Uostalom, još je 1890. taj ljubitelj humornih finesa i ljepote, »pjesnik ne samo gramatičkih kopulacija« izjavio da će pisati »samo nečuvena, neslućena djela i zadržati ih za sebe«.

– No, prilično ste živahni – rekla je. – Jučer smo se tek upoznali, na zabavi kod moje majke i sestara. Danas me susrećete na stubištu, grlite me, gurate u svoj stan, zatvarate vrata... To, mislim.

– To je tek početak – rekao sam besramno.

– A, je li? Još ne znate da nam se stanovi dotiču? Da su čak povezani zazidanim vratima. I da se ne moram braniti, gospodine, ne budete li dobri. Dovoljno je da povičem: »Hoće me silovati, majčice! Drž'te pohotljivca! Sablazan!«

Trebalo je da me ta prijetnja zaplaši. No ona me ohrabrila. Bio je to kraj prepreka. Moja požuda, lišena tereta, planula je nesmetano.

Djevojci koja je postala moja zarobljenica moglo je biti petnaestak godina. Imala je posve crnu kosu povezanu na zatiljku, svilenu bluzu, suknju primjerenu svojoj dobi i kožnati pojas.

Vitka, tamnokosa i nestrpljiva poput kozlića iz pera Leconteа de Lislea, stisnula je noge i oborila glavu ali ne i pogled, kao da će munuti rogovima.

Riječi što ih je rekla i njezina očita pripravnost hrabrile su me da je se prihvatim. Ipak, nisam vjerovao da će se sve odvijati tako brzo.

– Kako se zovete? – upitala je.

– X... Dvadeset mi je godina. A vi?

– Ja sam Mauricette. Četrnest i pol godina. Koliko je sati?

– Tri.

– Tri? – ponovila je i razmislila. – Hoćete li spavati sa mnom?

Zapanjen rečenicom kojoj se ni u snu nisam nadao, ustuknuo sam korak, umjesto da odgovorim.

– Čujte – rekla je i stavila prst na usta – zakunite se da ćete govoriti tiho i da ću moći otići u četiri... zakunite se, dakle... Ne. Htjela sam reći: da ćete činiti što mi se sviđa... a ako vam to ne bude po volji... No, zakunite se barem da nećete činiti ono što mi se ne bude sviđalo.

– Sve što god želite, prisižem.

– Onda vam vjerujem. Ostat ću.

– Ostat ćete? Zaista ćete ostati? – ponovio sam u nevjerici.

– No, samo zbog toga ne morate padati na dupe! – nasmijala se.

* * *

Izazovna i raspojasana poput djeteta, pipkala je i zgrabila u šaku tkaninu mojih hlača zajedno sa svim onim što je znala naći u njima, a onda otrčala na suprotni kraj sobe i ondje zbacila sa sebe odjeću, čarape, cipelice. Pridržavajući rukama bluzu, malo je napućila usne.

– Mogu li posve gola? – upitala je.

– Da vam se i za to zakunem? Tako mi duše i...

– Nećete mi to nikad spočitavati? – upitala je oponašajući moj svečani naglasak. – Nikada?

– Pa, ako je tako... izvolite, Mauricette!

Pali smo oboje na moju veliku postelju, jedno drugome u zagrljaj. Pala mi je na usta, nasrnula na usne, gurnula mi svoj jezik u zaletu... oči je zatvarala i onda ih opet munjevito otvarala... sve je na njoj imalo četrnaest godina, pogled, poljubac, nosnice... Čuo sam prigušen krik, kao u životinjice koja je nestrpljiva. Usta su nam se odvojila, a onda se ponovo spojila, pa opet rastavila.

Budući da nisam najbolje znao na kakve sam joj tajne vrline prisegao, da je ne bih oštetio, počeo sam nasumce trabunjati besmislice, kako bih doznao tajne bez izravnog zapitkivanja.

– Kako je lijepo to što imaš u njedrima. Kako to nazivaju cvjećarice?

– Sise.

– A to krznašice što ti je ispod trbuha? Je li sad takva moda da se u srpnju nosi krzno? Ili te možda zebe ondje dolje?

– Ni govora! Rijetko.

– A što je to? Nikako i nikako ne mogu pogoditi što bi to moglo biti.

– Ne možeš pogoditi? – ponovila je lukavo. – Sam ćeš reći što je to.

S besramnošću kakvu poznaje samo mladost široko je raskrečila noge, podigla ih rukama, otvorila svoje meso... Bio sam to više iznenađen što me bezočnost poze nije pripremila na ono što je otkrivala.

– Djevičnjak! – kliknuo sam.

– I te kakav!

– Je li za mene?

Mislio sam da će zanijekati. Priznajem čak da sam to i želio.

Bio je to jedan od onih neprobojnih djevičnjaka, kakva sam samo dva dosad uspio probiti. Hej, prava muka!

Zamišljao sam da će mi Mauricette odgovoriti na pitanje gurajući mi prst pod nos, uz podrugljivo: »Šipak!« ili nešto još gore. A ona je i dalje otvarala pred mojim očima ono što nisam smio dodirnuti, pa mi se omaklo zlobno:

– Imate prilično ružnu naviku, gospođice, kad ste posve sami.

– O, a po čemu to vidiš? – upitala je i sastavila noge.

Moje su je riječi raspoložile više nego sve ostalo. Ako sam već pogodio, bilo je besmisleno ustrajati u šutnji: čak se hvalila time! Vragolastih očiju, svaki put mi pritišćući usne svojima, posve tiho je ponavljala:

– Da! Drkam. Drkam. Drkam. Drkam. Drkam. Drkam. Drkam. Drkam. – Što je dalje govorila, bila je sve razuzdanija. A kad je bila izgovorena prva riječ, slijedile su sve ostale, ko da su samo čekale na taj znak da izlete: – Vidjet ćeš kako svršavam.

– To bih doista rado vidio.

– Daj mi kurac.

– Kamo?

– Potraži sam.

– Što je zabranjeno?

– Djevičnjak i usta.

Kako samo tri puta vode u žensko srce, i kako mi je duh čudesno vješt u rješavanju silno teških zagonetaka, shvatio sam.

* * *

No to novo iznenađenje oduzelo mi je dar govora: nisam odgovorio. Čak sam svojoj šutnji dao privid zatečenosti, da bi mi Mauricette mogla sama razjasniti svoju tajnu. Uzdahnula je i nasmiješila se, dobacila mi očajnički pogled, kao: »Oh, kako su muškarci budalasti!« a onda se zainteresirala i počela me sama zapitkivati:

– Što rado činiš? Što najradije činiš?

– Ljubim, gospođice.

– Ali to je zabranjeno... A za što uopće ne mariš?

– Za tu ručicu, iako je tako lijepa. Ne marim za nju, zavidim joj više nego ičemu na svijetu.

– Nezgoda je u tome što... – rekla je sva zbunjena – što se ne mogu lizati. Hoćeš li moja usta?

– Ta dala si mi ih! – odvratio sam i ponovo ih uzeo.

Ne, to više nisu bila ista usta. Mauricette je bila sva usplahirena, nije se više usuđivala govoriti, za nju kao da je sve bilo izgubljeno. Bio je krajnji tren da se vrati osmijeh na to očajno lice. Jednom od obje ruke kojima sam je privijao uza se kliznula je nadolje, na ono što mi je tako očajnički pokušavala dati, ono što mi je tumačila.

Plaho dijete me pogledalo, vidjelo moju neodlučnost na licu.

– O! Lopov! – uskliknula je grubo preobražena, tako da sam se trgnuo. – Nitkov! Baraba! Kurva! Kurva! Svinja!

– Budi tiša!

– Četvrt sata se pretvara kao da ne može pogoditi i zajebava se sa mnom zato što ne znam kako da se izrazim. – Ponovo je poprimila izražaj neobuzdanoga djeteta, ne povisujući glas, nego blješkajući očima. – Da mi nije nado-

šlo, zaslužio bi da se obučem i da odem.

– Što ti je nadošlo?

– Da me naguziš! – rekla je i nasmijala se. – Ta već sam ti rekla! I što se mene tiče, nisi još sve čuo! Ne znam sve činiti, no znam govoriti.

– Ti bi dakle... Nisam siguran da sam dobro čuo.

– Želim da me naguziš i da me grizeš! Više volim muškarca koji je grub nego onoga koji nagađa.

– Pst! Pst! Živčana si, Mauricette!

– I zovu me Ricette kad me ševe!

– Da ne kažemo riječ »Mau«... Hajde umiri se.

– Samo je jedan način za to. Brzo! Hoćeš li? – Više nimalo ljutita, možda samo malo uspaljenija, punim mi je ustima uzvratila cjelov što sam joj ga dao, a valjda da mi ulije hrabrost, rekla mi je: – Tvrd ti je kao kamen, ali ni ja nisam od vate i imam solidnu rupu u stražnjici.

– Zar bez vazelina? Krasno.

– Olala! Možda još i rukavice za kliješta?

Naglo mi je okrenula leđa i ležeći na boku, poigrala se ovlaženim prstom sama sobom, bez okolišanja, na žrtveniku svoga stida. Zatim je kretnjom koja me uzbudila zatvorila usne svoga djevičanstva, i dobro je što je to učinila, jer bih mogao još poželjeti da onamo prodrem unatoč prisezi. Mokar prst bio je dovoljan njoj, ali ne i meni. Spoznao sam da doista nije od vate, kako me i sama poučila.

Upravo sam je htio upitati boli li je možda, kad je okrenula glavu prema meni i rekla baš suprotno:

– Ti si već jahao djevice otraga.

– Po čemu to zaključuješ?

– Reći ću to kad mi kažeš po čemu si zaključio da drkam.

– Oh, ti mala nevaljanko! Imaš najcrveniji i najveći klitoris što sam ga ikada vidio u neke djevice.

– Diže mi se! – promrmljala je i zaljubljeno me pogledala. – Nije uvijek tako velik... ne dotiči ga... pusti ga. Htio si znati po čemu osjećam... da si jahao djevice otraga?

– Ne sad, poslije...

– Pa eto! To ti je dokaz! Znaš da ništa ne smiješ pitati djevicu koja drka, a ševi se otraga. Njoj se jebe za odgovor. – Smijeh joj je zamro.

Oči su joj se raširile. Stisnula je zube i rastvorila usne. Zašutjela je, a onda rekla: – Grizi me... hoću da me grizeš... ovdje, po vratu, ispod kose, onako kako to mačak čini mački. – Zastala je, a onda nastavila: – Suzdržavam se... jedva se dodirujem... ne mogu više... svršavam... oh! Svršavam, moj... kako se zoveš? Dragi moj... hajde pritisni koliko hoćeš... svom snagom! Kao da fukaš... to volim... još... još... još!

Sva se ukrutila u grču, dršćući... a onda joj je glava klonula i ja sam privio uza se njezino slabašno tjelešce...

* * *

Ljubav? Ne, samo kratkotrajan plamen. Ali nisam se mogao suspregnuti da ne kažem: »Madona!«[1] i pozdravio sam njezino buđenje s manje ironije, a više divljenja.

– A prikazuješ se djevicom!

– Mhm! – frknula je i zaljubljeno mi namignula.

– Naivno djetence! Sveta nevinost!

– Jesi li osjetio kako mi je žilava rupa u stražnjici?

– Kao u nosoroga.

– A sve smo takve u obitelji.

– Molim?

– Ha, ha, ha!

– Što si rekla?

– Rekla sam: sve znamo podmetnuti stražnjicu. I eto! Tako svršavamo sprijeda.

Živahno se meškoljila i na trenutak raširila noge, tako da se sve vidjelo... Jedva sam prepoznao krajolik.

– Vrtovi u kiši! – uzviknuo sam.

– I to rukom! – ponovila je kroz smijeh. – Evo, nešto ću ti dati. Samo mi najprije reci: volimo se... Da. Imaš li škare? – Izvukla je iz perine svilenu nit i stavila je sebi na trbuh. – Pramen s moga djevičanstva. Čuvat ćeš ga?

– Cijeli život. No dobro izaberi taj svoj pramen. Ako želiš da se ne vidi, uzmi ondje gdje su dlake najduže.

– Oh, i to znaš! – rekla je razočarano. – Vjerojatno ih imaš cijelu zbirku.

Ipak je ostrigla taj svoj pramen ili, točnije rečeno, neukrotivo zakovrčan čuperak. Gospodin de La Fontaine iz Francuske akademije napisao je pjesmu »Nemoguće«, u kojoj poučava mlade da se dlake nekih žena ne mogu razmrsiti. Valjda se uvjerio u to. Oh, akademici, ti stari bludnici!

Zelenom svilenom niti Mauricette je povezala dlake svoga crnog džbuna i odrezala ih uz korijen.

– Džbun namočen djevičanstvom! – rekla je.

Prasnula je u smijeh, skočila s postelje, zatvorila se u kupaonicu... i vratila se jednako brzo kao što je i otišla.

– Volio bih znati... – počeo sam.

– Zašto smo sve u obitelji takve?

– Da, to.

– U najrosnijem djetinjstvu...

– Kako se lijepo izražavaš!

– ... dali su me u internat, dok su mama i sestre zasluživale kruh s gospodom, damama, šmrkavcima, djevojkama, starcima, kurvama, majmunima, zamorcima, psima, umjetnim penisima, krastavcima...

– I još?

– Svačim ostalim. Svašta, one rade. Hoćeš li mamu? Zove se Teresa, Talijanka je, trideset šest joj je godina. Dat ću ti je. Znam biti velikodušna. Hoćeš li sestre? Nismo ljubomorne. Sačuvaj moj čuperak i još ćeš mi se vratiti.

– Ricette! Pa ne misliš valjda da ja hoću...

– Bla-bla-bla! Sve četiri nas uzimaju, no vraćaju se meni. Znam što govorim, kad ne drkam. – Ponovo je prasnula u mladenački smijeh, zgrabila me za ruku, svalila se do mene, a onda najozbiljnije nastavila: – Do trinaeste godine ostala sam u internatu za djevojčice iz boljih kuća. Kad već znaš toliko toga, reci mi što su upraviteljice i nadzornice kojima je poziv da prožive svoj pasji život u takvom kupleraju s pitomicama.

– Pomalo lezbijke?

– Nisam se to usudila izgovoriti – rekla je Mauricette s očaravajućim porugom u glasu. – A kako su vjerojatno imale podatke o mojoj mami, možeš misliti koliko su se suzdržavale sa mnom.

– Podle žene! Zloupotrijebile su tvoju čistoću? Silom su te tjerale da piješ otrov grijeha?

– Silom! Izopačile su me! – rekla je Mauricette, izigravajući naivku i postajući sve samosvjesnija. – Četiri puta su me zatekle kako drkam svoje male ljubavnice.

– A, jesi...

– Skrivale su se u vrtu, u spavaonici, po hodnicima i vrebale, virile su čak i kroz zahodski prozor! Možeš misliti koliko je takva odgojiteljica pokvarena!

– Jesu li kažnjavale za to?

– Jesu, slabim ocjenama. No

[1] Riječ koja izražava mješavinu čuđenja, očaranosti i uzbuđenja što ih u muškarcu izaziva prerana djevojačka zrelost (autorova opaska).

svejedno... Što smo im samo sve pokazale, nehotice! Sjajne kombinacije, kojima se one same nikad ne bi dosjetile! Naposljetku sam se sprijateljila s jednom već odraslijom učenicom i ona me u deset lekcija naučila lezbijstvu, onakvome o kakvom se pripovijeda.

– A to je...?

– Umjetnost maženja na osjetljivome mjestu. Vještina da nikad i nigdje ne ozlijediš vršak jezika. To sam najbolje svladala u internatu, bolje nego biblijske priče ili zemljopis. I s tom svojom starijom prijateljicom upuštala sam se po svim zakucima... a sto dvadeset peti put uhvatila me gospođica Paula.

– A ona te pokvarila četvrt sata poslije toga?

– Tako je. U mojoj sobi, pod svojom suknjom. Zakopčanih gaćica, koje su bile pune dugmadi. I s prekrasnom mačkicom, krmača! Dakle, djevičanstvo, klitoris, usne, sve mi se svidjelo. Radije sam mazila njoj nego svojoj prijateljici. Možeš zamisliti koliko je samo takva odgojiteljica pokvarena!

– Prava sardanapalka, pohotna i razvratna. A još mi nisi sve ni rekla.

– Nisam. Nešto sam zaboravila. Ona još nije ni znala kako je treba maziti. Ja sam je naučila.

Tu je Mauricette ubuzeo takav luđački smijeh, da je umalo pala s postelje. Ravnotežu je hvatala s toliko ljupkosti da sam poželio da što prije završim tu međuigru. Ponovo me počela zanimati više njezina sadašnjost nego prošlost.

Samo sam skoknuo iz sobe u kupaonicu. Jesam li se ondje zadržao duže nego što je bilo razumno? Uglavnom, kad sam se vratio, Mauricette je, odjevena, obuvala cipele.

– Odlaziš? – upitao sam je tužno.

– Ne odlazim sva. Mali pramen mene ostaje kod tebe. I ne idem daleko: donde, iza vrata. Zar si zaboravio na prisegu da ćeš me pustiti u četiri sata?

– U četiri ujutro!

– Poslije podne, na žalost – rekla mi je dok smo se grlili.

Umjesto da otrči, vratila se po cjelov, puna samosvijesti koja je i mojoj još dodala hrabrosti, a onda je više nije bilo. Nisam je mogao ni zadržati u sobi ni uhvatiti na hodniku. Vrata je našla pritvorena, kliznula je kroz njih i nestala. ●

Preveo Borivoj Jurković

POTRAGA ZA IDEALNOM ŽENOM

Vi ne tražite bilo kakvu ženu, to treba imati na umu. Tražite određenu vrstu žene, koja vas oduševljava tjelesno, emocionalno i (ili) intelektualno. Dakle prije svega treba da stvorite kakvu-takvu predodžbu o idealnoj partnerici. No budite realistični. Ne zamišljajte nekakvu filmsku zvijezdu ili čarobnu superdjevicu na uzvišenom postolju. Pokušajte pri tome ocijeniti kakvoj biste se vrsti žena mogli svidjeti. Morate biti iskreni i samokritični, jer ćete, ako uistinu znate tko ste, lakše pronaći ženu za sebe.

Na primjer, pokušajte sebe svrstati u određenu skupinu. Smatrate li se muževnim i mišićavim? Jeste li pametni? Jeste li veseljak i vrlo ugodni u društvu?

Volite li izlete? Postojan ste i staromodan uzdržavatelj obitelji? Jeste li bankar, osiguravatelj ili poklonik otmjenih klubova? Možda ste skloni filozofiji »kako došlo, tako prošlo« i bezbrižno prolazite kroz život? Jeste li očinski tip? Možda ste pjesnik ili neka druga vrlo osjećajna narav? Ili ste romantičar? Političar? Mučenik? Trudbenik?

Kakvi god bili, na svijetu ima mnogo žena koje traže baš takva muškarca. Ne jedna žena čezne za udobnošću, sigurnošću i ugledom, što joj vi, kao recimo uspješan osiguravatelj, možete priuštiti. U svako će se doba radije opredijeliti za vas nego za zavodljivog i dražesnog, ali hirovitog i nepouzdanog pisca seksualnih priručnika. Nipošto nemojte misliti da niste dorasli mišićavom ragbijašu s kojim ste išli u školu. Možda su djevojke nekoć bile oduševljene njime, ali nesumnjivo im je već odavno sinulo da je on tašti i tupi glavonja.

Svaka žena traži nešto kod muškarca. Neke su lude za pameću, neke za nježnošću, neke za kućanskim vještinama, neke za sažaljenjem, neke za duhovitošću, neke za postojanošću, neke za drugarstvom, neke za stvaralaštvom, a neke... imao ih previše... za novcem.

No tu postoji i neprilika. Mnogi se muškarci bave takvim poslom ili se kreću u takvim krugovima koji se ne podudaraju s njihovom pravom naravi (znate, mnogi pjesnici prodaju pisaće strojeve). Rijetko susreću one žene koje bi mogli privući svojim osobinama. I mene je to mučilo. Živio sam među ljudima koji se pojavljuju na pozornici, bio sam okružen lijepim, ekstrovertiranim glumicama. Na žalost, ja sam po naravi objema nogama na zemlji, introvertiran. Lakše bih mogao naći zajednički jezik s babunom nego s prosječnom zvjezdicom.

Ipak, nije me omela okolnost što mi se u poslu rijetko mogla pružiti prilika. Budući da volim glazbu, tražim djevojke na koncertima i glazbenim festivalima... ne među izvođačima, nego u gledalištu. Ako neku ženu uzbuđuje glazba koja je i meni draga, onda je ona ponajčešće na mojoj valnoj dužini.

Dakle razmislite! Što vas iskreno zanima u životu? Politika? Onda biste se mogli zbližiti s nekom ženom koja je sklona istoj stranci. Možda ćete je upoznati dok se budu pripremali mjesni izbori. Zaokupljeni ste svojom psihom? Onda krenite na grupnu psihoterapiju. Vjernik ste? Prihvatite se posla u crkvi. Možda ćete sresti ženu svoga života i vjenčati se s njom nakon desetogodišnjih zaruka.

Pristupanje nekakvoj organizaciji da biste upoznali prikladnu ženu ima jednu dobru stranu: nikoga ne morate poznavati, srest ćete žene čiji su pogledi slični vašima, upoznat ćete se bez teškoća i neugodnosti kakve donosi sastanak udvoje i moći ćete se lako povući ako ne budete zadovoljni. Loša je strana ova: morat ćete plaćati članarinu, prisustvovati sastancima i marljivo raditi satima samo da biste provjerili nekoliko žena, koje vam se možda naposljetku i neće svidjeti. Možda ćete naletjeti na žene koje su vam previše slične (ne želite svoju kopiju, žena treba da bude koliko-toliko svježa i tajanstvena). Možda ćete naići na ženu opsjednutu javnim radom. Ili, što je još gore, možda ćete postati član kakve protudržavne organizacije, pa će vam telefonske razgovore prisluškivati FBI (može se čak dogoditi da se počnete sastajati s pripadnicom FBI-ja!).

Ako možete, bavite se djelatnošću koja će vas zadovoljiti ako i ne upoznate nikakvu privlačnu ženu, poželjnu da vam se nađe u krevetu. Na primjer, pohađanje večernjih tečajeva, koje je zgodan način da nađete pametnu neudanu ženu, isplati se i samo po sebi. Svakako, uvijek je potreban oprez. Može se dogoditi da se neki večernji tečaj pretvori u grupni seks.

Tražite žene na kućnim zabavama. Ako ste duhoviti, znate zanimljivo pričati ili ste pjesnik, idite kamo god vas pozovu. Ako ste sportski zanesenjak, prisustvujte skupovima u mjesnom klubu i očarajte sve pričanjem o finalu 1956. Ako ste laki na nogama, idite na što više plesova i mijenjajte partnerice. Najbolji je od svega, dakako, neslužbeni susret kod prijateljâ. Ondje u dokolici, možete upoznati žene bez napetosti kakvu donosi sastanak udvoje.

Naposljetku, možete se pouzdati u prijatelje kao posrednike. To može biti i opasno, jer vaši prijatelji mogu smatrati neku djevojku kao stvorenom za vas, a kad tamo, pokazat će se da je ona pravo zanovijetalo. S druge strane, ne nameće li se logičan zaključak da ta djevojka, ako se sviđa vašim prijateljima, svakako ima nekih dobrih osobina? Uostalom, što možete izgubiti osim nekoliko sati, dostojanstva i svojih prijatelja? Možda ćete se namjeriti na pravi biser od djevojke, na djevojku koja je lijepa, dražesna, pametna, srdačna, privlačna i ševi se kao zečica. Stoga ne okrećite leđa svojim uslužnim prijateljima, osim ako su se već pokazali potpuno nesposobnima kao posrednici.

Ipak, na vašem bih mjestu izbjegavao sastanke s nepoznatim ženama koje vam ugovaraju znanci. Možete ih prihvatiti samo ako imate jak želudac i ako dobro podnosite dosadu. Možda sam ja bio loše sreće... uostalom, čuo sam stotine pričica o parovima koji su se prvi put sreli, složili, vjenčali i sretno živjeli... ali ja sam se, kad god bih otišao na sastanak s nepoznatom ženom, opekao. Evo nekoliko takvih sastanaka koji su mi se najviše urezali u pamćenje:

1) Atletičarka, teška osamdesetak kilograma, koja mi je neprestano štipala mišice i procjenjivala koliko bih brzo pretrčao 400 metara.

2) Vrlo zgodna studentica koja mi je rekla da joj je djed bio najbolji vodoinstalater u gradu i pričala nadugačko i naširoko o cijevima i zahodskim jamama.

3) Pobožna studentica koja me pljusnula i nazvala sotonom zato što sam rekao nešto nepovoljno o jednome davnom papi.

4) Djevojka koja je istodobno trpala u usta sve gume za žvakanje iz kutije.

5) Žena (jedna od onih neumornih brbljavica) koja mi je za cijelog sastanka opisivala svog idealnog muškarca, nimalo sličnog meni, i proglašavala prosječne pripadnike muškog roda spolno uspaljenim životinjama.

Dakle sasvim sam opravdano zaključio da su sastanci s nepoznatim ženama opasni. Stoga zahtijevam od svojih prijatelja, kad me žele upoznati s nekom ženom, da prirede malu kućnu zabavu. Pozovu nju. Pozovu mene. Ako se ne privlačimo, nije ništa propalo... možemo razgovarati s prijateljima.

Imajte na umu postotak vjerojatnosti. Budete li se pojavljivali u klubovima, pohađali večernje tečajeve, odlazili na kazališne predstave i koncerte, prisustvovali svakoj kućnoj zabavi i upoznali se sa svakom ženom koju vam predlože prijatelji, svakako ćete ih upoznati nekoliko koje odgovaraju vašim željama. Kad zapnete za neku ženu, sjetite se svih savjeta što ste ih dobili. Odvedite je na neko romantično mjesto i potom dajte maha svojoj čulnosti.

Bit ćete nevjerojatni. Tako mi svega, nećete prepoznati sami sebe ●

Honoré de Balzac

TUŽBA RADI ODŠTETE

Sudac iz Portillona, premda mudar i učen, bijaše vedre naravi. Držao je, na primjer, kod sebe jedru služavku Jacqueline, a svi su u okolici znali kakve mu ona poslove obavlja. No stanovnici Portillona bijahu širokogrudni. Znajući koliko mu je težak svakidašnji rad, nisu mu zamjerali zbog užitaka u slobodno vrijeme.

Budući da je, kao što rekosmo, bio veseljak, sudac se oduševio ugledavši jednoga jutra u svom uredu neku vrlo lijepu djevojku bujnih oblina. Premda ga je Jacqueline prošle noći dobro uslužila, ipak mu srce brže zakuca.

– Dobro jutro, draga moja! – nasmiješi se on i zagrli je vedro.

– Gospodine! – uzviknu djevojka i istrgnu mu se iz zagrljaja. – Došla sam ovamo službeno... da se potužim baš na ovakav postupak.

– Ovakav postupak? – viknu sudac. – Ovakav je postupak smisao života, božanska radost, treba ga njegovati, čuvati i biti zahvalan što postoji. A ti bi se htjela potužiti na njega? Neiskusna si i neznalica, djevojko moja. Ipak, pričaj! Tko si, tko je čovjek na kojeg se tužiš i zašto se tužiš? Ha?

– Ja sam pralja. On je plemić du Fou. Žalim se...

– Plemić du Fou? Kraljev komornik? Nezahvalna djevojko! Kako se možeš tužiti na postupak plemenitog du Foua?!

– Silovao me, gospodine – promrmlja mlada pralja.

– Silovao te? Baš uvjerljivo! – Ipak doda: – Pričaj!

Lijepa mu pralja ispriča kako joj je mladić du Fou dao rublje na pranje. Odnijela mu ga je, a kad je zatražila plaću, rekao je da će joj dati najveću i najbolju nagradu koju je ikada dobila. To bijaše podvala, jer se nagrada nije sastojala ni od zlatnika niti od srebrnjaka, a isplaćivao ju je najmanje pola sata.

Pralja je sve to ispričala živopisnim jezikom, kakav nije dopušten piscu ovih redaka, pa ju je sudac, uvijek spreman za bestidne pričice, sa zanimanjem slušao.

– Dobro – progovori on kad je završila – tvoja je priča vrlo zgodna i oduševila me. Ipak, zar me hoćeš uvjeriti da ti nije priuštilo nikakav užitak to dugotrajno isplaćivanje?

– Baš nikakav. Nisam dobila ni užitak niti zaradu. Stoga tražim od plemića tisuću kruna za odštetu.

– Nikakav užitak! – zamišljeno izusti sudac. – Du Fou je živahan i iskusan čovjek, veseljak kao i ja, zna više ljubavnih vještina nego Ovidije. Mnoge

bi ovdašnje djevojke bile i te kako zadovoljne kad bi im platio na takav način. Kažeš, nisi doživjela nikakav užitak! Nevjerojatno!

– Gospodine – reče pralja – pitajte svoju malu Jacqueline uživa li žena uvijek pri takvu isplaćivanju.

– I hoću! – On zazvoni zvoncem na stolu. Kad se pojavila Jacqueline, ponovi joj praljino pitanje.

– Premda mi je vrlo draga takva zabava – odgovori Jacqueline – moram priznati, da mi je u mladim danima ponekad donosila samo tugu. Ako joj plemeniti du Fou nije priuštio nikakav užitak ova bi djevojka morala dobiti novac... dakako, ako je silovana, kao što tvrdi.

– Hvala ti, dušo! – reče sudac. – Sad ću ispitati optužnicu o silovanju. Donesi mi, molim te, iglu i konac!

Kad mu ih je Jacqueline donijela, on pruži konac lijepoj pralji, a iglu zadrži u svojoj ruci.

– A sada, djevojko moja – reče – uvuci, molim te, konac u ušicu ove igle.

– Zašto, gospodine?

– Imam određene razloge. Učini kako ti kažem. Uvuci konac u iglu!

Pralja slegne ramenima i pažljivo približi konac igli. No baš kad ga je htjela provući kroz ušicu, sudac malo pomakne ruku. Ona pokušava ponovo. Sudac opet pomakne ruku. Pokušala je i treći put, ponovo uzalud.

– Vjere mi – uzviknu ona uzrujano – ne budete li mirovali, neću ni do večeri uvući konac!

Sudac se pobjedonosno nasmije.

– Tako je, djevojko! Da si i ti tako postupila, ne bi ni du Fou uspio. Kažeš, silovao te. Glupost! Ne može se govoriti ni o kakvu silovanju. Odbacujem tvoju optužbu.

– Čekajte, gospodine, niste presudili mudro – reče djevojka. – Dajte mi, molim vas, još jednu priliku. I najbolja švelja taško uvlači konac u iglu ako je mek. Tako se priča.

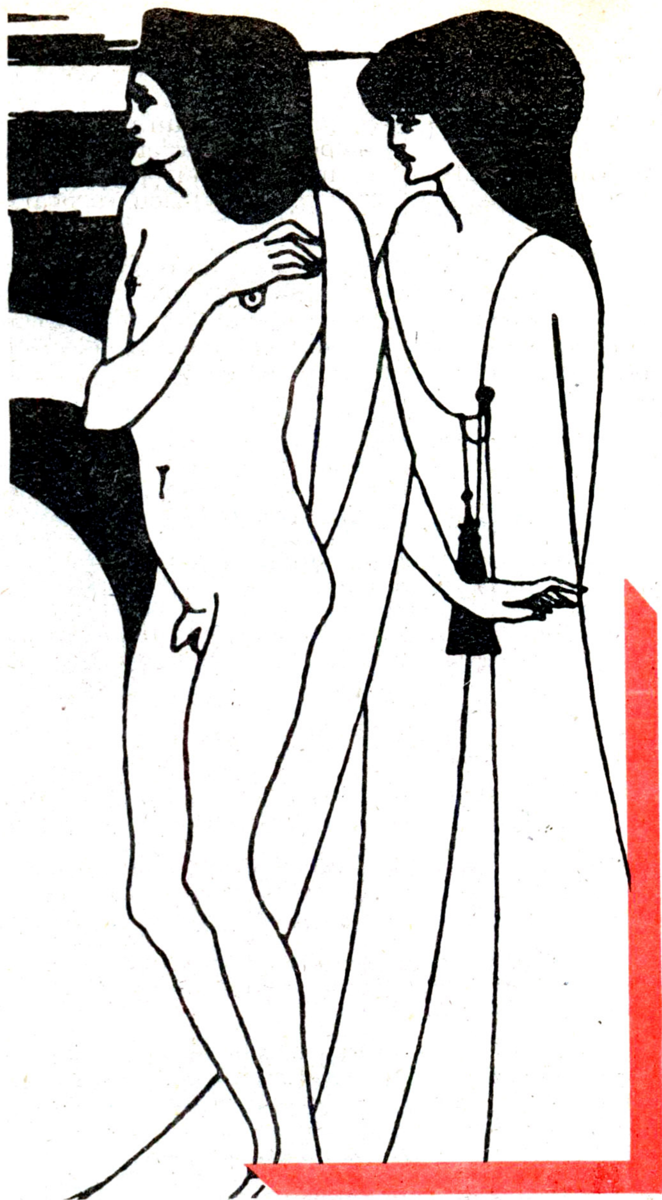
– To si čula, ha? Što si još čula?

– Čula sam da je, ako se konac ukruti voskom, zadatak kudikamo lakši. Dajte mi još jednu priliku, molim vas, gospodine.

Njezina ga domišljatost zabavi, pa je ponovo podigao iglu. Ovaj put nije odmah pokušala uvući konac u ušicu, već je počela govoriti igli mekim, maznim glasom:

– O, iglice slatka, kako si lijepa. Kako si vitka i ravna. Kakvu divnu ušicu imaš, svježu, izazovnu, primamljivu. Dođi bliže, iglice lijepa, preklinjem te. – Uživajući u njezinim riječima, sudac približi iglu. Uhvativši ga smjesta za zglavak, ona uzvikne: – E, sad te imam, ljepotice moja! – I gurne ukrućeni konac u ušicu.

Još i danas se može vidjeti u sudskim spisima u Portillonu da je plemić du Fou isplatio pralji odštetu od stotinu kruna. To nije, napomenut će netko, tisuću kruna, koliko je tražila, no ostatak joj je isplatio (iako to ne piše u službenim spisima, vjerujemo glasinama) drugih devet plemića, svaki po stotinu kruna, za obavljene usluge. ●

Poggio Fiorentino

PRIČA O ŽIVAHNOME PERCU

Življaše nekoć u Italiji pristala žena koja bijaše prisiljena da se odriče užitaka zadovoljstava i udovoljavanja svojoj živahnoj prirodi zato što je njezin

strašni muž noć za noći provodio izvan njihova doma. On je, zbog svoga nepoštenja i prijetvornosti, to vrijeme provodio na poljima, kako bi izbjegao susret s poreznicima, ostavljajući svoju družicu, razočaranu i samu, sve do zore.

Jedne večeri, za njegove odsutnosti, na vratima njihove kuće pojavi se pismopisar, stasit svat pun duha i mladosti, te upita ženu ima li kakvih potreba za njegovim uslugama dodajući tome značajan smiješak kad u njezinim očima opazi odgovarajući bljesak.

– Zapravo, okolnosti me navode na to da si dobrodošao – odgovori žena. Muž mi je, naime, odsutan. A kako da mu pišem kad je odnio svoje držalo i ostavio praznu moju tintarnicu?

Mladić, koji je i te kako dobro znao kakva je usluga potrebna toj ženi, reče:

– Dopusti mi, gospo, ne samo da ti primjerak svoga rada pokažem nego da ti ga i dokažem na djelu.

– Tad uđi s oruđima svoga umijeća – odgovorila je. – Ili bar samo s jednim.

Na taj poziv mladić uđe u kuću i nedugo zatim već joj naslovljavaše ljubavno pismo svojim držalom.

Baratao je njime tako vješto i spretno, kosim potezima, da ona, i prije nego što se tinta osušila, upita može li joj napraviti još jedan, isti takav primjerak.

– Svakako, gospo. Sve dok u tvojoj tintarnici ima kap tekućine, svojim ću je percem naći i udovoljiti tvojoj želji.

I tako joj nestaško, kao čovjek od djela, dade i drugu umjetninu svoga živahnog oruđa i – ako se želi saznati sva istina – ispisa bezbroj brzojava na njezinoj podatnoj pergameni prije nego što je percem, jao, uzmogao još samo črčkati.

– Zar ti je perac otupio? – upitala je pomalo sopćući.

– Nikakva nevolja – odvrati on umorno ali brzo. – Otići ću, popraviti ga i vratiti se čim osjetim da se u tebi pojavila želja za novim dopisivanjem.

– Dužna sam još mnogo pisama, vragolane. Vrati se, tako da mogu smanjiti visinu svojih dugova.

– Dobro znaš da to i želim, gospo. Jedan sat s tobom vredniji je od dana s drugima za koje oštrim svoje perce.

I doista, mladi se skitnica vrati u obećano vrijeme, osvježen i očvrsla perca, u dom živahne gospe i rekavši joj da se ponovo zaželio određenih slova, upita je nije li se i ona zaželjela nekoga dobrog sastavka. Ona mu u trenu odgovori kako je muči ne baš mala čežnja za umješnošću baš njegovog perca.

Tek povukoše prve poteze svoje poslanice, kad se uspaljeničin muž iznenada vrati s polja i stade silno psovati, jer je očekivao da će ga dočekati nezakračunana vrata.

– Oni su stigli! – viknu.

– Oni? – odgovori njegova žena, prisjećajući se da je stigao zapravo samo jedan, taj vješti majstor svoga perca, koji u tome trenu drhtaše ponad nje.

– Da, oni, skupljači dažbina! – zacvili jadnik. – Dođoše i na polja u potrazi za mnom. No ja ih čuh kako se približavaju i iskradoh se amo. Pusti me unutra! Pusti me unutra!

Na prve muževe povike i lupu vrckavi umjetnik perca odskoči sa svoga posla i svali se pod svoju radnu plohu. Na to raskalašenica, pošto mu prišapnu da ostane skriven dok se ona ne otrese svoga budalastog muža, otvori vrata seljaku koji se tresao od straha.

U lice mu smjesta sasu bujicu riječi i povika, grdeći ga da je glup što se vratio kući.

– Tupoglavče, to nisu bili poreznici u polju noćas! Bili su to guvernerovi vojnici, poslani amo da te uhapse! Pretresoše nam kuću, svaki kutak. I krenuše u polje misleći da bi ti mogao biti ondje, zaprijetivši da će se vratiti za jedan sat.

– Oh, ženice, zašto me nisi upozorila?

– Upozorila? A kako sam mogla? Nikad me nisi vodio na polja i ne znadoh na koje si otišao. – Onda je odjednom obuze sumnjičavost, pa poviče: – A zašto si uvijek odlazio sam, ha? Nije li to možda zato što si se ondje susretao s nekim, nasamu? S nekim tko ti pomaže da zasijavaš svojim sjemenom. U polju, noću!

Jedan čovjek, pošto se satro objašnjavajući kako to nije istina i kako je smrtno preplašen, poče plakati i moljakati ženu da mu savjetuje što da čini:

– Oh, ženice, moja, puna mudrosti, domišljatosti, snage, ljubaznosti, molim, te pomozi mi! Reci mi što mi je činiti! Pomozi mi, moja vjerna ženice, i svake ću te noći voditi na polja!

Pomislivši kako bi u nekim noćima mogla sudjelovati u sijanju sjemena na polju, a u drugima kod kuće u vođenju korespondencije (no treba reći istinu: ta je ždrebica voljela udvostručene užitke, ako ne i uvišestručene), ona napregnu mozak i poslije razmišljanja reče mužu da se popne u golubinjak i da ondje prodrijema noć.

– Ja ću staviti zasun na vrata potkrovlja i spustit ću ljestve. Kad se vojnici vrate, neće posumnjati da si ondje.

Plačući od zahvalnosti i moleći ženu da mu oprosti, glupak se uzvere u tijesnu prostoriju i ostade zakračunan u njoj.

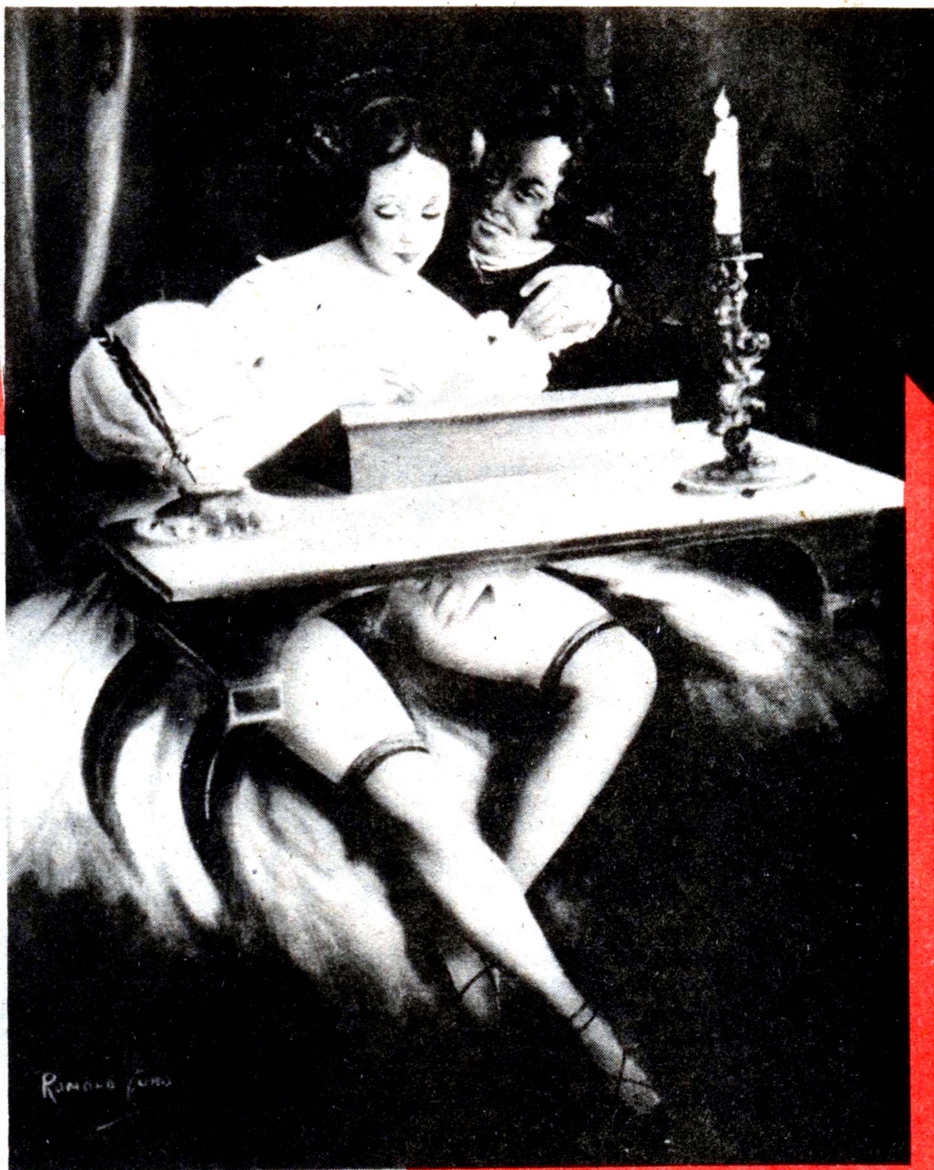
Čim se seljak smjestio u svoje skrovište, pismopisar izmili iz svoga. Dosjetivši se, poče smjesta zajedno s milom domaćicom, stvarati takvu buku i metež kao da je nahrupilo bar deset vojnika. Lupali su na vrata, rušili stolce, prevrnuli stol, cijelo vrijeme urlajući promijenjenih glasova, kako će ona lopovska seljačina ove noći završiti u okovima. Lukava droljica je svoj dio predstave odglumila vrišteći kako joj je mužić nevin i kako nije kod kuće, nego na dužem putovanju. Svoj urnebes stišavali su samo kad bi zaprijetilo da im smijeh nadomjesti hinjenu srdžbu.

Zatim, oslobođeni domaćina, zakračunana za cijelu noć, mladić i njegova živahna razuzdanka zalupiše vrata i cijelim putem izmjenjujući izljeve silne radosti, odoše u pismopiščevu kućicu, gdje je on ponovo, višekratno i nepobitno dokazao nadmoć dobroga perca i nad najboljim mačem. ●

Iz zbirke »Facetia erotica«

Juan Ruiz

OSLIKANA ŽENA

Pitas Payas bijaše slikar u Bretanji. Oženio se mladom ženom i živio s njom vrlo ugodno. No to nije potrajalo. Nisu bili još ni mjesec dana u braku, kad joj je priopćio žalosnu vijest.

– Moram poslovno otputovati u Flandriju, slatka moja – reče joj. – Neće me biti mjesecima, ali donijet ću ti lijepih darova.

To je obećanje nije razveselilo.

– Milije bi mi bilo da me ne moraš napustiti. No ako baš moraš otići, želim ti sretan put, i ne zaboravi mene i ono što imaš ovdje.

– Neću – odgovori Pitas. – A nećeš ni ti mene zaboraviti, jer ću ti na koži naslikati nešto što će te podsjećati. Kad god budeš pogledala tu sliku, sjeti se da je ona simbol naše ljubavi. I neka ti pomogne da mi ostaneš vjerna!

– Naslikaj je – odvrati ona.

Spustivši sa sebe dugu svilenu haljinu na pod, ostade gola pred njim. Pitas Payas uze kistove i naslika joj tik ispod pupka janješce. Potom otputova u Flandriju.

Ostade ondje dvije godine, a njegovoj ženi, samoj u lijepoj kući, svaki mjesec se činio dug kao godina dana. Postepeno se uznemirila gledajući život oko sebe. Uostalom, bila je još mlada, iskusila je samo radosti medenog mjeseca i upoznala samo muževu ljubav. Jednoga dana odustade od čekanja i uze u kuću i krevet mlada ljubavnika. Uskoro je on izbrisao i posljednje tragove janješceta.

Baš tad je stiglo pismo od Pitasa Payasa: vraćao se kući.

Mlada žena brzo pozva dragana.

– Naslikaj mi drugo janješce! – reče uzbuđeno. – Ondje gdje je bilo prvo kad je odlazio Pitas!

On ga naslika na pravome mjestu, ispod njezina ljupkog pupka. No umjesto janjeta, naslikao je ovna s rogovima i još nekim dijelovima koje imaju svi ovnovi.

Čim je koraknuo u kuću, Pitas je naslutio da nešto nije kako valja. Žena ga je dočekala namrgođeno, hladno, no on se pretvarao kao da to ne zapaža. Čim mu se pružila prilika, poveo ju je u spavaću sobu, misleći na janje.

– Pogledajmo naše janje, ljubavi. Zatim hajdemo u krevet.

– Kako god ti kažeš – promrmlja ona. – Nagledaj ga se do mile volje.

Pitas Payas pogleda i zatrepće. Što li to vidi ispod pupka?

– O, ne! – izusti. – Što je ovo? Je li to moguće? Naslikao sam mlado i nevino janje, a sad sam na njegovu mjestu zatekao ovog ovna!

Žena ga pogleda, više ne skrivajući srdžbu.

– Zašto ga ne bi zatekao, dragi? – zapita ga. – Zar si mislio da za dvije godine janješce neće izrasti u ovna? Trebalo je da se vratiš kući prije, dragi moj. Tad bi zatekao janje onakvo kakvo si ostavio.

Mi muškarci možemo iz ove pričice izvući pouku: ne izbivajmo predugo iz kuće, jer inače bi nam, kao i janjetu, mogli narasti rogovi. ●

Tom Dafery

LIJEK

Još trideset dana.

Ležeći na boku i rastreseno sičući nabreklu bradavicu dok mu je desni kažiprst jednolično milovao sklisku pukotinu između Susaninih čvrstih bedara, Donald Nichols je osjećao na mlohavom udu meku šaku koja je uzalud pokušavala zapaliti iskru i prekinuti tjeskobu što ih je pritiskala oboje već više od mjesec dana. Što je dulje trajala njegova nemoć, pojavivši se sasvim iznenada nakon noći koje su ponekad bile ispunjene strašću sve do zore, to su sve uznemirenije i grozničavije iščekivali svaku večer i strepili od novog neuspjeha.

Susan mu zastenje u uho, pokazujući mu da je blizu vrhunca i nadajući se da će svojom uzburkanom krvlju natjerati i njegovu da poteče brže. Bila je stasita i plavokosa, jedrih oblina, koje su ga i te kako uzbuđivale kad su se prije godinu dana vjenčali.

Donald je nesebično uzdigne prstima i jezikom do zvjezdanih visina. Uvukavši u usta gotovo pola mliječnobijele dojke, kao da želi zagristi sočnu jabuku, čuo je njen tihi sladostrasni krik.

Možda sam namjerno kupio ranč tako blizu zatvora, pomisli u tom trenutku i zapanji se vlastitom mišlju. Možda sam htio da me nađe što prije. Još samo trideset dana...

Vraćajući se u stvarnost i vidjevši da je nije pratio na putu užitka, Susan sjetno uzdahne i pogladi mu nadlanicom obraz. Poljubio joj je znojno čelo, odsutan duhom i odahnuo kad je odusutala od novih pokušaja i prepustila se snu.

*

Prošavši već dvaput mimo dvokatnice na rubu grada, Donald joj se ponovo približi i kolebljivo zastade tri-četiri metra od vrata.

Napokon se odluči, kimne kao da je upravo završio nekakvu prepirku sâm sa sobom i lupne mjedenim kolutom po debelim vratima.

Pola sata nakon toga, već uvjeren da je dolazak bio uzaludan, gledao je kako crvenokosa Dolly, zbunjena i postiđena neočekivanim neuspjehom, svlači sa sebe i posljednju krpicu. Inače je na poslu zadržavala na sebi barem steznik i čarape, smatrajući da je sasvim dovoljno ono što otkriva. I bilo je. Dapače, često joj se činilo, dok bi gledala nabreklinu u uspaljenih mušterija i slušala izbezumljeno dahtanje, da bi bila dovoljna rupa na haljini. Možda i rupa na plotu.

No ovaj put je naišla na neuobičajene teškoće. Ne sjeća se kad joj se posljednji put dogodilo nešto takvo. Pročuje li se da ne može uzbuditi muškarce i

obaviti s njima ono radi čega joj dolaze, srozat će joj se ugled. Počet će je izbjegavati i birati druge djevojke.

Zbog toga se spremno razgolitila. Tobože nehotice prođe kroz sobu njišući bijelim bokovima i, sagnuvši se kako bi podigla s poda crnu čarapu, uperi u njega oble guzove. Letimice ga pogleda između dugih raširenih nogu. Lecne se zapazivši da mu je lice ravnodušno kao i prije.

Još dvadeset dana, mislio je kad se ponovo popela na krevet i, kleknuvši nad njim, pokušala mlohavo meso ugurati u razjapljenu pukotinu kao da joj o tomu ovisi čast. Još samo dvadest puta dići će se nad obzorje blještava sunčeva kugla, i završit će se pet godina čekanja.

*

Stojeći kraj štednjaka, Susan je namršteno gledala kroz prozor muža kako se penje na dorata. Opet je nosio revolver. Prije dva dana opasao ga je prvi put otkad je lani, tisuću kilometara odavde, skinuo s grudi šerifsku zvijezdu. Doselili su se ovamo, posvetio se uzgoju konja i bili su sretni dok nije nedavno sve krenulo po zlu.

Izmijenio se. Kad ga je prekjučer upitala što će mu kolt, samo ju je natmureno pogledao i okrenuo

joj leđa. Kao da se počeo povlačiti u neki svoj skriveni svijet, nepristupačan za nju.

*

Betty je imala kovrčavu žutu kosu, koja joj je uokvirivala okruglo lice kao anđelima na crkvenim slikama. Njena uvijek napućena usta i vodenkaste modre oči stvarali su dojam bezazlenosti, proturječan zanatu što ga je izabrala kao svoj životni poziv.

Obuzeta željom da ugodi, najprije je podatno ležala pod Donaldom i privijala mu glavu na golema prsa. Kad se nije ništa dogodilo, uzvrpoljila se i pokušala smisliti rješenje. Našla se na njemu i počela kružiti bokovima dok su joj se goleme dojke, spuštajući joj se gotovo do pupka, jednolično ljuljale kao dva sukladna klatna.

Za petnaest će se dana otvoriti zatvorska vrata, pomisli Donald prateći pogledom velike bradavice. Izići će Paul Carton, izdržavši unutra punih pet godina. Dobio je razmjerno nisku kaznu zato što je, kad ga je on uhvatio poslije pljačke banke i predao sudu, izdao oba svoja ortaka i omogućio da se nađe novac.

Iskoristivši već sve svoje umijeće, Betty je sad obuhvatila sisama beživotni visuljak i sve brže ga trljala njima. Napokon uvidjevši da ni to ne pomaže, brizne u grčevit plač, kao dijete kojem je netko pokvario omiljenu igračku.

*

Prikovavši pogled uz Donaldova leđa dok se on u rumeno predvečerje udaljavao prema gradu, Susan obriše kažiprstom suzu što ju je zapekla u oku. Sve je češće odlazio od kuće, ne objašnjavajući joj ništa, a ona je bila suviše ponosna da bi ga ispitivala. Imajući na umu njegove teškoće, nadala se da je sve to prolazno.

Pa ipak, u dušu joj se, koliko god se branila, uvlačila zebnja. Možda je hladan samo prema njoj? Možda mu je dosadila, možda je više ne voli?

Pritisne zubima donju usnicu kad joj je zadrhtala i žustro se vrati u kuću. Znala je da joj skora noć donosi opet samo pregršt dvojbi i strepnji, a snaga joj nezaustavljivo kopni kao snijeg na travanjskom suncu.

*

Crnokosa Kate bijaše pravi stručnjak u svom poslu. Ovladala je svim vještinama. Kad nisu uobičajeni postupci i položaji urodili plodom, počela mu je lagano kliziti vršcima prstiju po stegnima. Samo bi mu za trenutak dodirnula alat između nogu, kao da je on ne zanima osobito, prešla bi na trbuh, na osjetljivu unutrašnju stranu bedara i potom se opet vratila. Ponavljala je to u sve kraćim razmacima, istodobno mu kružeći jezikom po bradavicama na prsima i obuhvaćajući ih baršunastim rumenim usnama. Vidjelo se da uživa u svom radu i nastoji ga uvijek završiti na opće zadovoljstvo.

Prilično niska, imala je male grudi i čvrsta bedra, na kojima su sada titrali mišići. Posebno je upadala u oči njena dlakavost. Garave su joj kovrče sezale gotovo do pupka. Baš zbog njih su mnogi plaćali i trostruko samo da bi bili s njom.

Donald se, donekle rastreseno, iznenadi vidjevši da mu se koplje produžilo i zacrvenjelo na vrhu. Činilo se da će uskoro biti dovoljno ubojito.

Kate se samouvjereno nasmiješi. Gledajući je izbliza, on joj zapazi nad gornjom usnom tamne dlačice, koje se, začudo, nisu doimale odbojno.

Paulu Cartonu su se doslovce nakostriješili riđi brčići kad ga je, čuvši presudu, pogledao u sudnici. Poruka je bila jasna. Razumjela su je samo njih dvojica.

Ostalo je još deset dana.

Užasnuta naglom promjenom i uvrijeđena, Kate je nanovo omlohavjelo meso strpala u usta i pokušavala mu, kao promrzlom ptiču, udahnuti život.

Najednom sit svega, Donald se digne i počne se žurno oblačiti.

Dok je hitao kroz predvorje, činilo mu se da nekoliko djevojaka okupljenih ondje, koje su još čekale mušterije, šapuće o njemu. Možda mu se to samo pričinilo. Ipak, pekli su ga na leđima njihovi pogledi.

Zalupivši za sobom vrata dvokatnice, čvrsto je odlučio da u javnu kuću više neće kročiti.

*

Istekao je i posljednji dan. Carton mora doći u grad ako se želi opremiti za put i kupiti konja. Nigdje u blizini nema drugog naselja.

Donald poljubi Susanino oblo rame. Meka joj je koža zračila opojnim mirisom koji bi prepoznao i među tisuću drugih.

Carton će se, ako ga namjerava potražiti – a u takvu se namjeru gotovo i ne može sumnjati – raspitati odmah u gradiću. Iznenadit će se kada dozna da mu je cilj nadohvat ruke.

Susan okrene glavu prema njemu. Mjesečina joj je posrebrila lice. Zavukavši joj šaku pod potiljak, Donald pripije usne uz njene.

Nije tražila ništa drugo.

*

Ispivši posljednje gutljaje piva, Donald baci novac na šank i krene prema vratima. Već je treći dan uzastopce tratio vrijeme u gradu, lutao od krčme do krčme, tumarao ulicama i pitao se nije li se ipak prevario. Nestrpljivost je u početku rasla, a sad ju je zamijenila nekakva tupost, ravnodušnost, želja da sve zaboravi i vrati se na ranč.

Popodnevno se sunce zamaglilo, nagovješćujući skoru kišu. Daleke su planine pritisnuli tmasti oblaci i zasad mirovali.

Polako koračajući prema istočnom dijelu ulice, gdje je pred prečkom za vezanje ostavio dorata, siđe s nogostupa i zaputi se preko prašnjavog kolnika.

S lijeve se strane zanjišu zaklopna vrata krčme »Laso«. Krajičkom je oka opazio izlizani smeđi šešir i kockastu košulju. I riđe brčiće. Tijelom mu prostruje srsi, i prije nego što je pažljivo pogledao lice. Krv mu zahuči u ušima poput slapa koji se ruši s visoke litice.

Paul Carton zastade na nogostupu, napola se okrenuvši, u prvi čas iznenađen, a onda mu se licem proširi pakost. Sive su mu oči sličile beživotnim kamenčićima, nedirnute ikakvim osjećajima.

– Znao sam da ćemo se sresti – progovori hrapavim glasom i siđe na ulicu. – Baš mi je drago što te ponovo vidim, šerife – doda, zajedljivo ispljunuvši posljednju riječ. Donald je osjećao kako mu se steže grlo. Dlanovi su mu se orosili znojem, što nikad nije bio povoljan znak. Nekoć je u takvim trenucima disao sasvim ravnomjerno, čekao smireno, samouvjereno, a sad je drukčije. – Nismo još sredili neke račune – prozbori opet Carton, raskoračivši se. – Vrijeme je da to raščistimo. Oteo si mi pet godina života. Zaboravit ću ih kad zagrizeš prašinu.

Na nogostupima su se zaustavili prolaznici, sluteći što se priprema. Iz krčmi su izlazili gosti. Vijest se širila ulicom kao prerijska vatra.

Donald nije odvajao pogled od protivnikove desnice. Naslutivši njen trzaj prije nego što ga je uistinu zapazio, spusti ruku prema koricama što je brže mogao. Dok je izvlačio kolt, grozničavo se uplaši da ga neće podići na vrijeme. Napola se okrenuvši u

stranu, izbjegne prvi metak, koji mu prozuji tri-četiri centimetra od nadlaktice. Revolver mu je već rigao vatru. Carton posrne, pogođen, i zbog toga opali pred sebe. Za treći hitac nije više imao snage.

Gledajući ga kako se ruši na lice, Donald je duboko uvlačio zrak u pluća, kao da tek uči disati. Uto ga zapanji potpuno neočekivano migoljenje u hlačama.

*

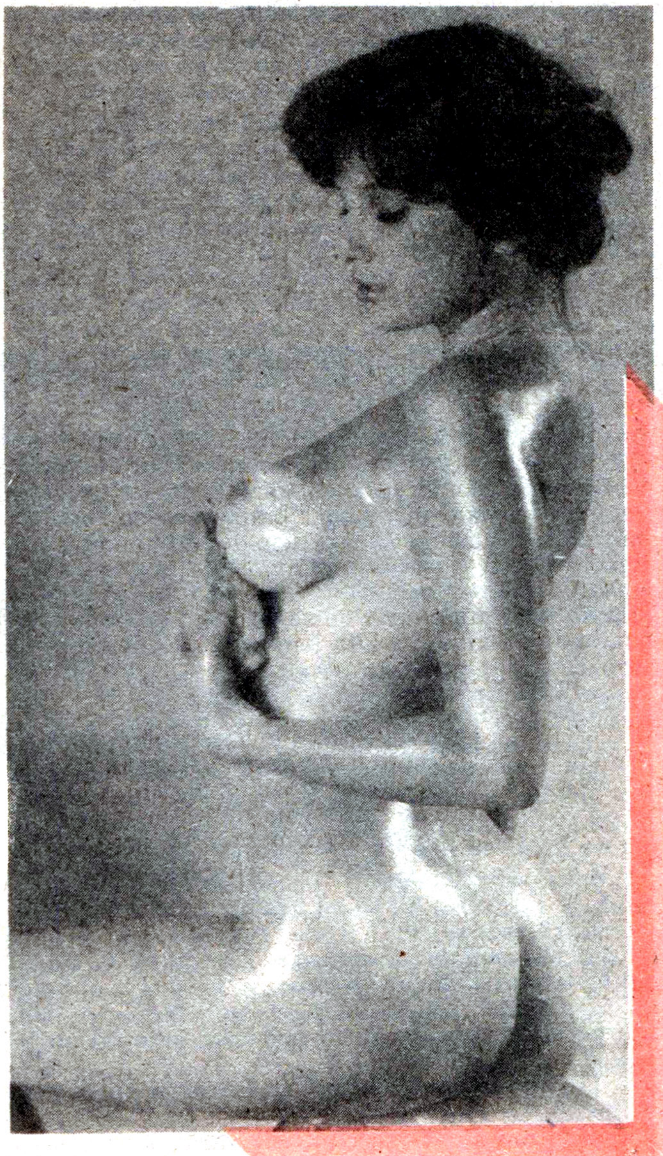
Susan je upravo mijesila kruh kad je uletio u kuću i, okrenuvši je prema sebi, obasuo joj vrat i obraze poljupcima. Dok je ona, u prvi čas zbunjena, mlohavo držala ruke i pazila da ga ne umrlja brašnom, užurbano joj je vukao uvis plavu suknju kao da se boji da je riječ samo o kratkotrajnoj tlapnji.

Pritisnuta uz stol tako da joj se drveni rub urezao duboko u bedra, ali neosjetljiva na bol, ona sretno uzdahne kad se našao duboko u njoj i grčevito ga zagrli, ne misleći više ni na što.

Vani su kišne kapi poslije duge suše donosile život sprženoj zemlji.

Ne odvojivši se nakon prvog zanosa, Donald joj podvuče šake pod jedru stražnjicu i podigne je. Čvrsto ga je obuhvatila nogama dok ju je nosio u sobu, kao da ga se ne usudi pustiti ni za tren.

Pred njima bijaše duga noć. Radovali su joj se koliko i novom danu. ●

Charles Bukowski

TRI ŽENE

Hotel u kojem smo Linda i ja živjeli nalazio se preko puta parka Mac Arthur. Jedne noći, dok smo pili, ugledali smo ljudsko tijelo kako, u padu, leti kraj našeg prozora. Bio je to čudan prizor, nalik nekoj šali, ali šala nije mogla biti, pogotovu kad je tijelo udarilo o pločnik.

– Zaboga – rekoh Lindi – rasprsnuo se kao trula rajčica! Načinjeni smo isključivo od utrobe, govana i sluzi! Priđi, priđi, pogledaj ga!

– Linda priđe prozoru, a zatim otrča do kupaonice da povraća. Ubrzo se vratila. Okrenuo sam se i pogledao je.

– Do bijesa, što je ostalo od njega! Prevrnuta zdjela mesa i špageta prelivenih odijelom i košuljom!

Linda odjuri da ponovo povrati.

Sjedoh i natočih vina. Uskoro se začula sirena. Uistinu im je samo sanitarna inspekcija mogla priteći u pomoć. Uh, uza sve naše teškoće, samo nam je nedostajalo još ovo. Nikad nisam znao odakle nam lova za stanarinu, a bili smo suviše razjebani pićem da bismo tražili bilo kakav posao. Svaki put kad bismo se suviše zabrinuli nad sudbinom, potucali bismo se da ublažimo muke. Tako bismo se za trenutak zaboravili.

Neprestano smo se tucali; na svu sreću Linda je bila opasna mačka. Hotel je bio pun protuha kakve smo mi, koje su pile vino, ševile se i nisu znale što dalje da rade. Tu i tamo netko od njih strovalio bi se kroz prozor, ali novac nam je neprestano odnekud pristizao, i to baš kad smo se spremali da objedujemo vlastito govno. Jednom je to bilo tristo dolara od pokojnog ujaka, drugi put je stigao neki zaostali novac poslije obračunane takse. Jedanput sam se vozio autobusom kad na sjedalu ispred sebe ugledah novčanice od 50 centa. Tko ih je tu ostavio i što je to značilo, nisam shvatio, a ne shvaćam ni danas. Pomaknuo sam se za jedno sjedalo i počeo puniti džepove tim novcem. Kad sam završio, pritisnuo sam dugme i izašao. Nitko mi ništa nije rekao niti me zaustavio. Mislim, kad se čovjek napije, trebalo bi da ima sreće, pa čak ako i nije neki srećković.

Svakoga dana dobar smo dio vremena provodili u parku i promatrali patke. Vjerujte mi, kad vam zdravlje popusti od prekomjerna pijančevanja i loše prehrane, a umorni ste od ševe jer pokušavate sve zaboraviti, treba da gledate patke. Morate izaći, jer inače možete pasti u najcrniji očaj i uskoro poletjeti kroz prozor. Lakše je uraditi ovo. Tako bismo Linda i ja sjeli na klupu i promatrali patke. One se ni o čemu nisu brinule – nisu morale plaćati stanarinu, kupovati odjeću, imale su dosta hrane – jedini im

je posao bio da seru i paču. Povremeno bi netko iz hotela noću uhvatio pokoju, ubio je, operušio u sobi i skuhao. I mi smo pomišljali na to, ali nismo pokušali. A osim toga bilo ih je vrlo teško uloviti.

Uglavnom smo se hranili tankim palačinkama, spravljenim od brašna i vode, a katkad bismo krali kukuruz iz vrta nekog tipa, gdjekad bismo maznuli i nešto na tržnici, recimo ako je tezga bila ispred prodavaonice povrća – tako bi do nas povremeno dolutala pokoja rajčica ili koji krastavac. Nismo mi bili neke lopužine, radili smo na malo i bilo nam je potrebno mnogo sreće. Najlakše je bilo doći do cigareta: mala noćna šetnja, a netko uvijek ostavi otvoren prozor na autu i kutiju ili pola na sjedalu. Svakako, s vinom i stanarinom bilo je ozbiljnih muka. Ševili smo se i brinuli se samo o tome.

I kao što uvijek nevolja ne bira, tako je kucnula i na naša vrata. Više nismo imali ni sreće ni vina, ničega. Kućevlasnica nam je uskratila kredit, a prodavonica pića. Odlučio sam da navijem budilicu za 5.30 i da potražim posao na burzi radne snage, ali mi ni ona nije šljakala. Stala je, i ja je otvorih, nadajući se da ću je popraviti. Slomila joj se kazaljka, a jedini način da popravim sat bio je da izvadim tu kazaljku odlomim joj dio i ponovo je pričvrstim, sklopim sat i po mogućnosti ga navijem. Sad bih vas želio nečemu poučiti: možda niste znali kakvu ulogu ima mala kazaljka na budilici ili bilo kojem satu. Što je kazaljka kraća, minute i sati brže protječu. Bio je to neki ludi sat, vjerujte mi, a kad bi nam dosadila ševa, gledali bismo u nj i pokušavali odgonetnuti koliko je uistinu sati. Mogla se vidjeti kazaljka za minute kako se okreće. Smijali smo se tomu.

A onda, jednoga dana – trebao nam je za to cijeli tjedan – otkrismo da je na svakih 12 sati budilica pravila trideset satnih obrtaja. Također smo je morali navijati svakih sedam-osam sati da ne bi stala. Katkad bismo se budili, pitajući se koliko je uistinu sati. »Čuj, dušo«, rekao bih pri tome, »zar ne možeš to izračunati? Sat ide dva i pol puta brže od običnog.«

– Da, ali koliko je bilo sati kad smo ga posljednji put navili? – zapitala je.

– Ubij me ako se sjećam, bio sam pijan, maco.

– Pa, navij ga da ne stane.

– Vrijedi.

Navit ću ga, a onda ćemo se ševiti.

Tog jutra, kad sam odlučio da odem na burzu radne snage, nisam mogao naviti sat. Nabavili smo odnekud bocu vina i polako pijuckali. Zurio sam u sat, nemajući predodžbu o vremenu, a kako sam se plašio da ću ujutro zaspati, odlučio sam da ne spavam cijelu noć. Samo sam ležao u krevetu. Ustao sam, obukao se i krenuo u Ulicu San Pedro. Činilo se da svi tu stoje i čekaju. Tezge su bile pune rajčica, pa sam smazao dvije-tri. Vidio sam veliki natpis: »TRAŽE SE SKUPLJAČI PAMUKA ZA RAD U BAKERSFIELDU. S HRANOM I SMJEŠTAJEM. Što, do vraga, to znači? Pamuk u Bakersfieldu, Kalifornija? Mislio sam da su Ellie Whitney i skupljanje pamuka odavno završena priča. Onda se pojavio veliki kamion, i ispostavilo se da su im potrebni berači rajčica. Sranje, nije mi se dalo ostaviti Lindu samu u onom krevetu. Nije mogla ostati tako dugo sama, ali odlučio sam da pokušam. Svi su počeli uskakati u kamion. Čekao sam da vidim jesu li se sve dame ukrcale. Bilo je tu i nekih grmalja. Kad sam se počeo penjati, svi su već bili unutra. Krupni Meksikanac, očito predvodnik, već je stavljao brojeve.

– Oprostite, señor, već je sve puno!

Otišli su bez mene.

Bilo je gotovo devet navečer i bio mi je potreban jedan sat da se vratim u hotel. Prolazio sam pokraj dobro odjevenih ljudi glupa izražaja. Zamalo me pregazio crni cadillac. Ne znam zašto je vozač bio bijesan, možda zbog vremena. Kad sam stigao u hotel, uspeo sam se stepenicama, jer je dizalo bilo s desne strane gazdaričinih vrata, a ona se uvijek ševila s njim, laštila bi metalne dijelove ili jednostavno njuškala naokolo.

Na šestom katu začuh hihotanje koje je dopiralo iz moje sobe. Ta kurva Linda nije dugo čekala novo društvo! Izgazit ću i nju i njega. Otvorio sam vrata.

Bile su to Linda, Jenny i Eve.

– Dušice! – uzviknu Linda i priđe mi. Bila je dotjerana i na visokim potpeticama. Strasno me poljubila. – Jenny je dobila svoj prvi ček za nezaposlene, a Eve prima socijalnu pomoć, pa slavimo!

Kupile su mnogo vina. Okušao sam se i izašao u poderanim kratkim hlačama. Oduvijek sam volio pokazivati noge. Snažnije noge valjda nikad nijedan muškarac nije imao. Ostali dijelovi tijela nisu izgledali slavno. Sjeo sam i stavio noge na stolić za kavu.

– Uh, pogledaj ove noge! – uzviknu Jenny.

– Da, zaista – složi se Eve.

Linda se osmjehnula. Ulijevala mi je vino.

Znate već kako se razvija ovakva situacija. Pili smo i pričali, pričali i pili. Djevojke su donijele još boca. I dalje smo pričali. Sat se okretao i okretao. Uskoro padne mrak. Pio sam samo ja. Jenny je otišla u spavaću sobu i zaspala. Eve je zaspala na kauču, a Linda na manjem kauču u hodniku pred kupaonicom. Još nisam mogao shvatiti zašto mi je Meksikanac oduzeo posao ispred nosa.

Otišao sam u spavaću sobu i legao kraj krupne Jenny. Bila je gola. Počeo sam joj ljubiti i grickati sise.

– Hej, što radiš?

– Što radim? Baš se spremam da ti ga zabijem!

Ugurao sam joj prst u nju i počeo ga pomicati naprijed-natrag.

– Ševit ću te!

– Ne, Linda bi me ubila!

– Nikad neće saznati!

Legao sam preko nje i zatim polako, da opruge ne zacvile, kliznuo sam u nju. Kada sam svršio, činilo mi se da bih tako mogao cijelu vječnost. Bilo mi je to jedna od najsilovitijih ševa u životu. Dok sam se brisao plahtom, pade mi na um da ljudi vjekovima nisu naučili kako se dobro ševi.

Sjeo sam i u mraku nastavio piti. Ne sjećam se koliko sam tako sjedio. Prilično sam popio. Zatim sam otišao do Eve. Eve koja je dobila socijalnu pomoć. Bila je debela i pomalo naborana, ali je imala razbludne premda ružne usne. Počeo sam ljubiti ta divna i grozna usta. Nimalo se nije branila. Raširila je noge, i ja uplovih. Bila je prasica, groktala je, uvijala se i uzdisala. Kad sam svršavao, doživljaj nije bio ni približno nalik onom s Jenny. Bilo je to samo puko pražnjenje. Izašao sam iz nje. Prije nego što sam se vratio u naslonjač, čuo sam je kako hrče. Ševila se kao što je i disala, ogavno. Doduše, svaka se žena ševi na svoj način, i to pokreće muškarca, uvijek ga iznova navodi u zamku.

Sjedio sam i razmišljao o tome što mi je učinila ona svinja od predvodnika. Ne isplati se biti uljudan. Onda sam počeo mozgati o socijalnoj pomoći. Mogu li je primati neoženjen čovjek i neudana žena? Ne mogu, naravno. Neka crknu od gladi! Ali Lindu i mene održavala je – ljubav. Zato smo zajedno gladovali, pili, zajedno živjeli. Što bi nam značio brak? Brak je samo blagoslovljeno ševenje, a ono je uvijek, bez izuzetka, dosadno, postaje posao. Ali to je ono

što je ovaj svijet želio: da neki tužni bijednik, ulovljen i nesretan, radi neki posao. Dobro, otići ću u najmračniji kraj grada i prepustit ću Lindu Velikom Edieju. On jest kretenčina, ali bi je barem odijevao i punio joj želudac odrescima, što ja, očito, nisam bio kadar.

Bukowski Slonovska Noga, socijalni slučaj.

Dokrajčio sam bocu i odlučio da pođem spavati. Navio sam budilicu i uvukao se kraj Linde. Probudila se i počela mi se umiljavati.

Nastavila mi ga je obrađivati. Imala je baršunasti jezik i znala je kako da ga upotrijebi.

– Mila – rekao sam – ja sam društvena ništica! Ne zaslužujem te! Molim te, odmori se!

Kao što rekoh, bila je bogovska. Neke to znaju, neke ne znaju. Većina zna samo gristi. Linda je krenula od moje batine, skrenula nalijevo, vratila se na jaja, zaobišla ih, ponovo se vratila na batinu poput brijača, uvijek ostavljajući vrh uda nedirnutim. Napokon je postigla da sam ječao i spominjao sve one grozne laži što bih za nju u životu uradio. Naposljetku stisnuh petlju i prestadoh se ponašati kao pizda.

– O, svašta, svašta! – reče. – Ne znam što je to sa mnom!

– Što je, dušo? Jesi li bolesna? Da zovem hitnu pomoć?

– Ne, ja sva gorim. Gorim! Sva gorim!

– Što?

– Kažem, sva gorim! Ševi me!

– Linda...

– Što? Što je?

– Tako sam umoran. Nisam spavao dvije noći. Ona duga šetnja do burze radne snage i natrag, trideset dva bloka sam hodao po vrelom suncu ... ne mogu. Ne vrijedi. Vraški sam umoran.

– Ja ću ti pomoći!

– Što ti to znači?

Spustila se s kauča i počela me lizati. Zabrundao sam, umoran.

– Mila, trideset dva bloka po najžešćem suncu, izgorio sam!

Potom je svršila i zgrabila mi ga ustima. Mali zvjerski ugriz i bio sam i ja gotov. Četiri puta te noći. Bio sam gotov u svakom smislu te riječi. Neke žene obaraju medicinu kao nauku.

Kad sam se probudio, sve su tri bile odjevene i vesele – Linda, Jenny i Eve. Štipkale su me, smijući se.

– Hej, Hanky, idemo na ulicu, da potražimo neko živo mače. Bit ćemo dolje kod Tommy-Heeja!

– Vrijedi, do viđenja!

Sve izađoše, njišući bokovima.

Cijelo je čovječanstvo prokleto, od pamtivijeka.

Upravo sam tonuo u san kad zazvoni telefon.

– Da?

– Gospodin Bukowski?
– Da?

– Vidio sam one žene! Sve su izmigoljile iz vaše sobe!

– Kako to znate? Ima osam katova, a na katu je deset do dvanaest soba.

– Znam sve stanare, gospodine Bukowski! Svi su oni pošteni radni ljudi!
– Da?

– Da, gospodine Bukowski, držim ovo mjesto već dvadeset godina i nikad se nije događalo ovo što se zbiva kod vas! Oduvijek su ovdje stanovali ljudi vrijedni poštovanja, gospodine Bukowski.

– Da, toliko su poštovani da se svaka dva tjedna neki bijednik uzvere na krov i zaleti prema betonskom ulazu, između onih vaših lonaca s umjetnim cvijećem.
– Imate vremena da spakirate stvari do podneva, gospodine Bukowski.

– Koliko je sada sati?
– Osam ujutro.
– Hvala vam.

Spustih slušalicu. Našao sam aspirin i progutao ga s vodom iz prljave čaše. Preostale su samo dvije-tri kapi vina. Razmaknuh zavjese i zagledah se u sunce. Svijet je bio mračan. Ništa novo, ali mrzio sam problematične dijelove grada. Volim male sobe, mala mjesta odakle mogu razviti bojne zastave. Volim ženske, piće, a ne svakodnevne odlaske na posao. Nisam sve to mogao uskladiti. Nisam bio dovoljno pametan. Pomislio sam da skočim kroz prozor, ali nisam mogao. Obukao sam se i otišao do Tommy-Heeja. Djevojke su se smijale u dnu bara s neka dva tipa. Marty, barman, poznavao me. Mahnuo sam mu. Nisam imao love, samo sam sjeo.

Viski i soda stigoše preda me. I poruka:

»Čekaj me u hotelu 'Roach' u ponoć. Soba broj 12 rezervirana je za nas.

Voli te Linda.«

Popio sam piće i izašao. U hotelu »Roach« bio sam točno u ponoć. Recepcionar mi reče:

– Ništa nema. Nikakve rezervacije na ime Bukowski.

Vratio sam se u jedan poslije ponoći. Proveo sam cijeli dan u parku, cijelu sam noć prosjedio. Opet isto.

– Nikakva soba broj dvanaest nije rezervirana za vas.

– Je li ijedna soba rezervirana na to ime ili na ime Linde Brian?
– Provjerio je sve knjige.

– Nema ništa, gospodine.
– Mogu li barem pogledati sobu broj dvanaest?

– Gospodine, tamo nema nikoga, rekao sam vam.

– Zaljubljen sam, čovječe! Pusti me samo da virnem!
– Podario mi je jedan od onih pogleda koje čuvamo za idiote i, dobacio mi ključ.

– Vratite se za pet minuta, inače ste nadrljali.

Otvornih vrata, upalih svjetlo.
– Linda!

Žohari pobjegoše iza tapeta. Bilo ih je na tisuće. Kad sam ugasio svjetlo, mogao sam ih čuti kako se vraćaju.

Spustio sam se dizalom do recepcionara.

– Hvala – rekoh – zaista nema nikoga u sobi broj dvanaest.

Osjetio sam neku mekoću u njegovu glasu.

– Žao mi je, momče.

– Hvala – rekoh.

Kada sam izašao iz hotela, skrenuo sam lijevo, na istok, u najmračniji dio grada. Dok su me stopala polako nosila, razmišljao sam o onoj noći u kojoj sam ševio tri žene. Ili su one ševile mene? ●

PRIČA O ČEDNOJ SLAĐANI

Crta: Georges Pichard
Piše: Jacques Lob

NAKON ODLASKA PUKOVNIKA GIRONA NAPUŠTENA DJEVOJKA PADA U OČAJANJE. SADA ZNA DA VIŠE NE MOŽE OČEKIVATI NIČIJU POMOĆ, I DA JE DUŽNA **PRIHVATITI** TEŠKU SUDBINU KOJU SU JOJ NAMETNULI.
JAO, ČAK NI SPOZNAJA DA TOM ŽRTVOM MOŽE KORISTITI SVOJOJ DOMOVINI NIJE MOGLA UTJEŠITI ČEDNU SLAĐANU...

TAM TAM TAM

A VANI JE PONOVO ZAPOČELO BJESOMUČNO BUBNJANJE **TAM-TAMA.** TO JE OZNAČILO POČETAK CEREMONIJE KOJA ĆE SPOJITI SUDBINU ČEDNE SLAĐANE SA SUDBINOM DOMORODACA PELE-LO.
NESRETNICA JE BILA SLOMLJENA OD BOLI KAD JE U PRVI SUMRAJ DANA PLEMENSKI VRAČ UŠAO U NJEZINU KOLIBU U PRATNJI DVIJU PIGMEJSKIH ŽENA...

SVADBENA TOALETA!
NA VRAČEVU ZAPOVIJED DJEVOJCI SU ŽENE SVUKLE I ONO MALO ODJEĆE ŠTO JU JE IMALA NA SEBI. TIJELO SU JOJ BRIŽNO PREMAZALE MAŠĆU, ČIJI JE MIRIS OŠTAR I **EGZOTIČAN...**

ZATIM SU DOMORODAČKE ŽENE STALE VRLO SPRETNO MAZATI LICE MALE ISKUŠENICE...

ALI SLAĐANA NE MOŽE ZADRŽATI SUZE, KOJE JOJ RASTAPAJU ŠMINKU...

ŠMRC!

PST, PST! KULI-KULA!

TUKULI TAMBUJA!

ODUSTAVŠI NAPOKON DA ISKVARE DJEVOJČINO MILO LICE, DVIJE ŽENICE JOJ STANU UKRAŠAVATI TIJELO DRAGULJIMA I DRUGIM UKRASIMA, ŠTO SU SAMO NAGLAŠAVALI LJEPOTU I DAROVE KOJIMA JE **PRIRODA** OBDARILA **ČEDNU SLAĐANU.**
I EVO JE, NAPOKON, DOTJERANE I SPREMNE DA UZBUDI **STRASTI** DOMORODACA...

OH, OH!

ETO, KUCNUO JE ČAS ŽRTVE!
SEOSKI VRAČ S NACERENOM MASKOM NA LICU POZIVA SIROTICU DA GA SLIJEDI.
GUTAJUĆI SUZE, DIVNO DJEVOJČE SE NAPREŽE DA SE KREĆE POPUT **KRALJICE,** IAKO SE OSJEĆALA KAO DA JE VODE NA **STRATIŠTE...**

TAM TAM

ŠIROTIČINA SVADBA

SLAĐANA, UKRAŠENA POPUT **IDOLA**, PREPUŠTENA JE ŽARU SVOJIH PROSAČA! I DOK SE NA NEBU POJAVLJUJE PUN MJESEC, NEKA ČUDNA MELODIJA, ŠTO JE PJEVA CIJELO PLEME, DIŽE SE U TROPSKU NOĆ...

BVANANA MARIDA, PELE-LE!

TAM

BVANANA MARIDA, PELE-LE!

TAM TAM

JAO! I MI SHVAĆAMO DA TO NIJE SVADBA O KAKVOJ JE DJEVOJKA SANJALA...

SUZE KOJE OBLIJEVAJU NJEZINE LIJEPE MODRE OČI NISU SUZE **RADOSNICE**...

U MEĐUVREMENU CEREMONIJA SE NASTAVLJA, A SLAĐANA, PREPUŠTAJUĆI SE U OČAJU SUDBINI PODVRGAVA SE VRAČEVU RITUALU. I ETO, DOŠAO JE SIMBOLIČNI TRENUTAK KAD JE VRAČ ZAMAHOM OŠTROG NOŽA OTVORIO SLAĐANINU RUKU I IZ NJE JE **ŠIKNULA KRV**.

ZATIM JE TO UČINIO I SEBI I DVIJE KRVI SU SE POMIJEŠALE...

B'VANANA MARIDA PE LE -LE

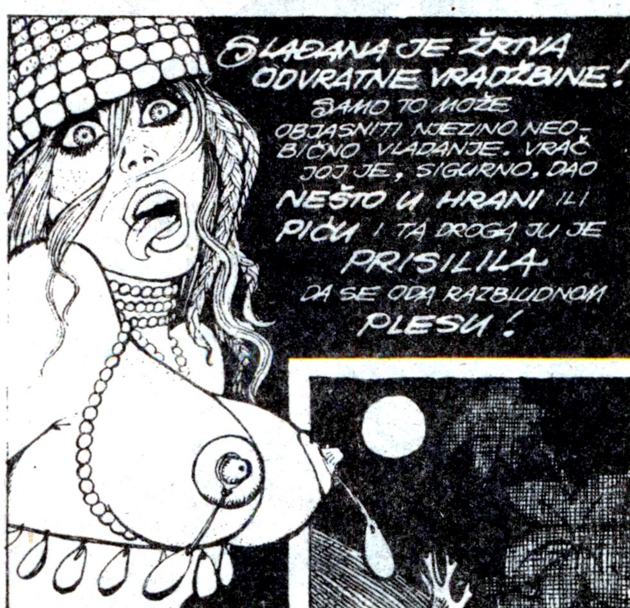
TAM TAM

NOĆ JOŠ TRAJE I MLADA BUDUĆA SUPRUGA PLEMENA PELE-LE DOBRO ZNA DA JOJ TEK **PREDSTOJI NAJSTRAŠNIJE ISKUŠENJE**...

OKO SLAĐANE SE MALI DOMOROCI SLOBODNO PREPUŠTAJU IZRAZIMA SVOJE RADOSTI. ALI ŠTO SE TO DOGAĐA S NAŠOM JUNAKINJOM? NJEZINIM TIJELOM PROĐE NEKOLIKO DRHTAJA I ONA ZATIM, MALO-POMALO, POČNE PLESATI A PLAVA JOJ JE KOSA VIJORILA U RITMU PRAŠUMSKIH BUBNJEVA...
TAM TAM

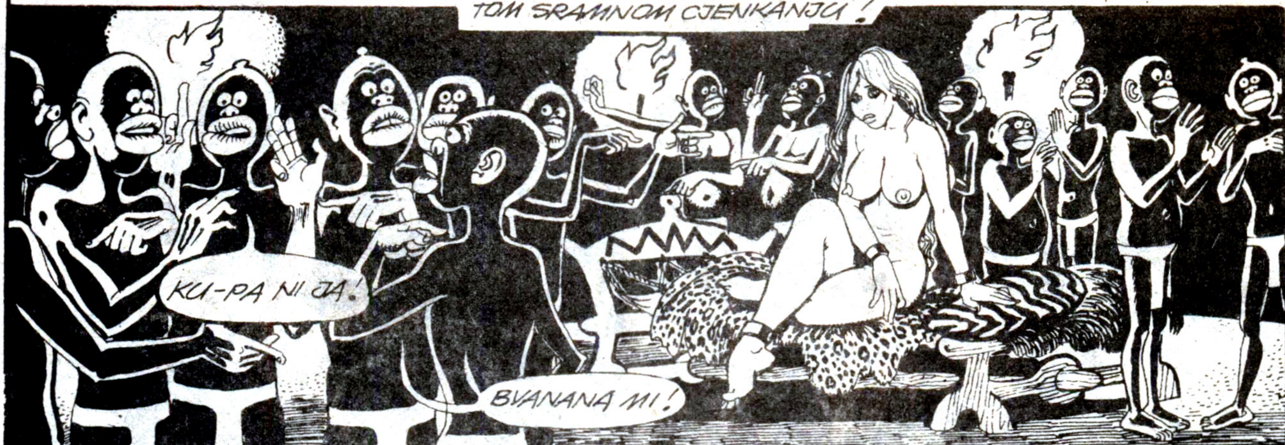

ODBACIVŠI SUSPREZANJE, SLAĐANA SE PRIKLJUČILA KRUGU PLESAČA, VRTEĆI SE I TRESUĆI NA NAJBESRAMNIJI NAČIN!
TAM TAM

TAM TAM
YA-YA!
KLAP! KLAP!

JE LI MOGUĆE DA JE TA RAZUZDANA OSOBA ONA ISTA ČEDNA DJEVOJKA KOJOJ SMO SE UVIJEK DIVILI ZBOG NJEZINE NEDUŽNOSTI I NEPOGREŠIVOG VLADANJA?
SLAĐANA JE ŽRTVA ODVRATNE VRADŽBINE! SAMO TO MOŽE OBJASNITI NJEZINO NEOBIČNO VLADANJE. VRAČ JOJ JE, SIGURNO, DAO NEŠTO U HRANI ILI PIĆU I TA DROGA JU JE PRISILILA DA SE ODA RAZBLUDNOM PLESU!

JADNA DJEVOJKA BJESOMUČNO JE PLESALA DOK NIJE PALA OD ISCRPLJENOSTI. KAO DA SU ČEKALI SAMO NA TAJ ČAS, SLAĐANINI BEZBROJNI MUŽEVI POŽURILI SU PREMA NJOJ...

DONIJELI SU JE PREMA NAJVEĆOJ NEDAVNO SAGRAĐENOJ KOLIBI, PREMA BRAČNOJ LOŽNICI...

© 1983, Lob-Pichard.

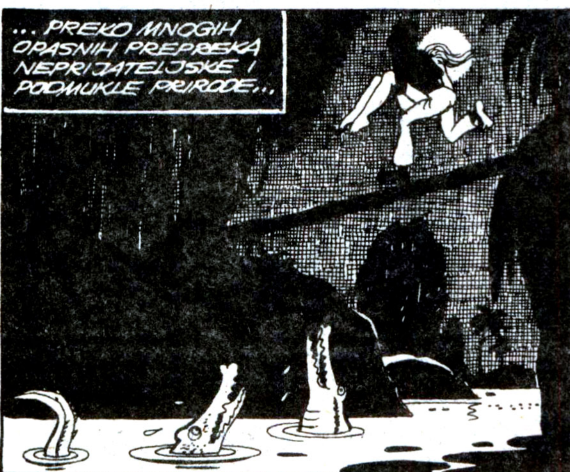

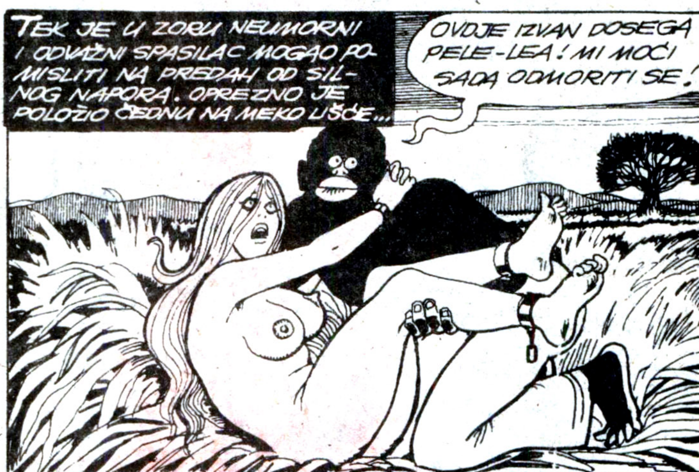

DOISTA, TAJ JUNAK ŠTO SE IZNENADA POJAVIO NIJE NITKO DRUGI NEGO DIALO SAMBA, CRNAC U SLUŽBI PUKOVNIKA GIRONA!
TI SE NE MICATI, BVANANA!

POŠTO SE OSLOBODIO VRAČA, DOBRI DIV UZIMA SIROTICU I BJEŽI S NJOM U MRAČNU PRAŠUMU.
DIALO SAMBA NE HTJETI OSTAVITI MALU DJEVOJKU SLAĐANU PELE-LEIMA!
VALA-LA! BVANANA FISA!

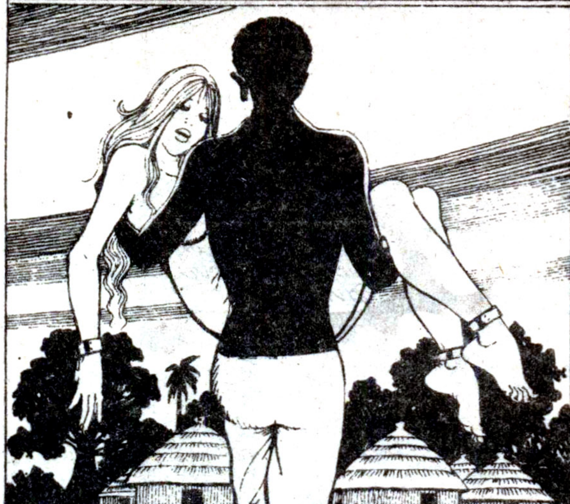

TAKO JE SLAĐANA SPAŠENA UOČI SAME SVOJE NASILNE SVADBE! SNAŽNI SAMBA TRČI S DRAGOCJENIM TERETOM KROZ PRAŠUMU...

...PREKO MNOGIH OPASNIH PREPREKA NEPRIJATELJSKE I PODMUKLE PRIRODE...

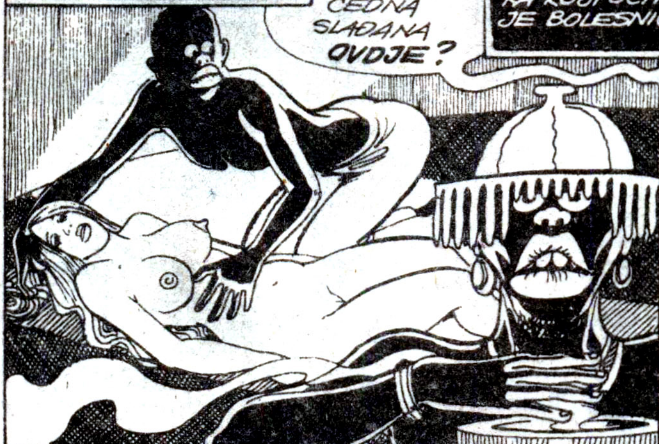

TEK JE U ZORU NEUMORNI I ODVAŽNI SPASILAC MOGAO POMISLITI NA PREDAH OD SILNOG NAPORA. OPREZNO JE POLOŽIO ČEDNU NA MEKO LIŠĆE...
OVDJE IZVAN DOSEGA PELE-LEA! MI MOĆI SADA ODMORITI SE!

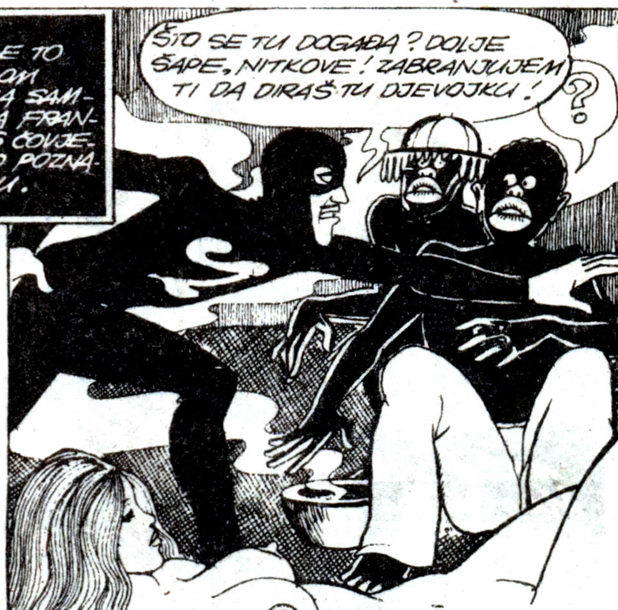

SLAĐANA JE NAPOKON SPAŠENA OD PIGMEJA. IPAK, SUPROTNO OČEKIVANJU, NIJE POKAZALA NI RADOST NI OLAKŠANJE. ČINI SE DA ONA ČAK I NE PREPOZNAJE SAMBU, KOJI SE, KAO I MI, ZABRINUO ZA NJU...
...TI IMATI OPAKU GROZNICU!
TI POSVE VRELA...

OH, NESREĆA NA POMOLU: NAŠA HEROINA OBOLJELA JE OD OPASNE TROPSKE GROZNICE!
JA POZNAVATI DOBAR VRAČ NEDALEKO ODAVDE. ON MOŽDA TEBE IZLIJEČITI!
I TADA, NE GUBEĆI NI ČASA, DOBRI SAMBA, NE OBAZIRUĆI SE NA UMOR, KRENE NA PUT S BOLESNICOM...

VJERNI SAMBA NOSI BOLESNU SLAĐANU U SKROMNO I MIRNO SELO...

JAO! USPRKOS BRIZI I NASTOJANJIMA VRAČA TOGA SELA, DJEVOJČINO ZDRAVSTVENO STANJE NIMALO SE NIJE POBOLJŠALO. BILO JE TUŽNO VIDJETI JE KAKO NEMOĆNO, BEZ SVIJESTI LEŽI NA PROSTIRAČU...

BDEĆI NAD BOLESNICOM, SAMBA JE POMOGAO VRAČU U ISTJERIVANJU DEMONA KOJI SE UVUKAO U NJEZINO TIJELO...
ZABOGA! JE LI TO MOGUĆE? ČEDNA SLAĐANA OVDJE?

ALI KAKAV SE TO GLAS ODJEDNOM RAZLIJEŽE IZA SAMBE? GLAS NA FRANCUSKOM, GLAS ČOVJEKA KOJI OČITO POZNAJE BOLESNICU.
ŠTO SE TU DOGAĐA? DOLJE ŠAPE, NITKOVE! ZABRANJUJEM TI DA DIRAŠ TU DJEVOJKU!
?

NEVJEROJATNO! IMAMO LI PRIVIĐENJA, NISMO LI ŽRTVE HALUCINACIJE? JER NA SCENI SE IZNENADA POJAVIO SLAĐANIN ZAŠTITNIK, ZA KOJEGA SMO MISLILI DA JE SMRTNO STRADAO SKOČIVŠI IZ KOŠARE BALONA...
TI NE RAZUMJETI. MALA SLAĐANA BOLESNA. TI BITI MEDICINA ZA ISTJERATI ZLOG DUHA GROZNICE!
ČUDNA MEDICINA, ZAISTA! ZNAM JA DOBRO ŠTO ZNAČI TAKVO PRITISKIVANJE NJEZINA TIJELA! SUVIŠE IZRAVNO A DA BI BILO POŠTENO!

ZAISTA, TO JE SLAĐANIN ZAGONETNI ZAŠTITNIK, U SVOM NAJBOLJEM IZDANJU! NEPODMITLJIVI BRANITELJ SIROČETA I ŠAMPION VRLINA, NA ŽALOST, KRIVO JE PROTUMAČIO NASTOJANJA PLEMENITOG SAMBE. TKO ZNA ŠTO BI SE DOGODILO DA IZA NJIH NIJE ODJEKNUO SLAB GLAS:
GDJE SAM TO?

© 1983. Lob-Pichard.

MALA SIROTICA ISPRIČALA JE ZAŠTITNIKU SVOJ ZRAČNI BRODOLOM, PA KAKO SU JE ZATIM SRDAČNO PRIMILI PIGMEJI I KAKO SU SVE POKVARILI ODVRATNIM POKUŠAJEM DA JE PRISILE NA BRAK...

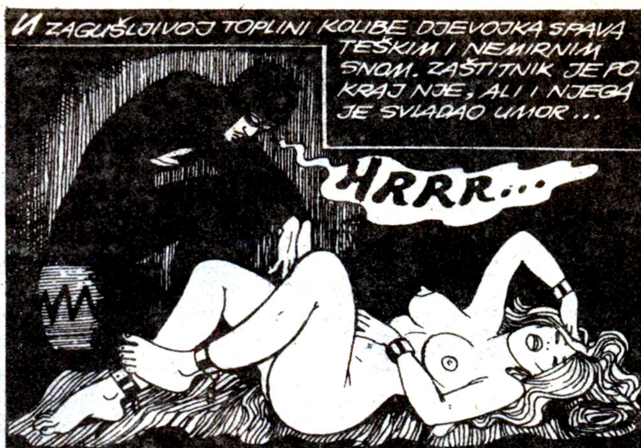

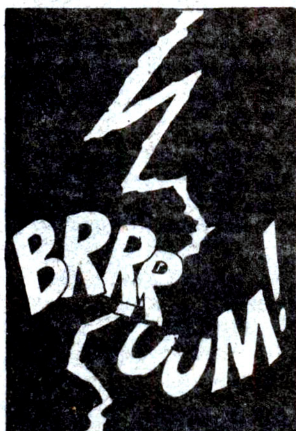
SAMBA JE UVJERIO ZAŠTITNIKA DA JE SPASIO SLAĐANU OD NJEZINIH MUŽEVA U POSLJEDNJI ČAS, PA JOJ ONI NISU DOSPJELI UČINITI NIŠTA NAŽAO...

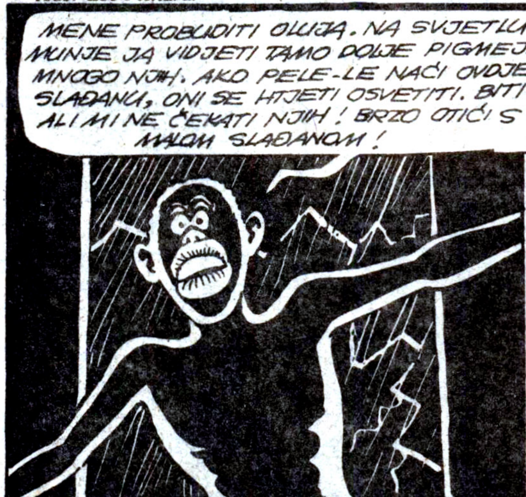

© 1983. Lob-Pichard.

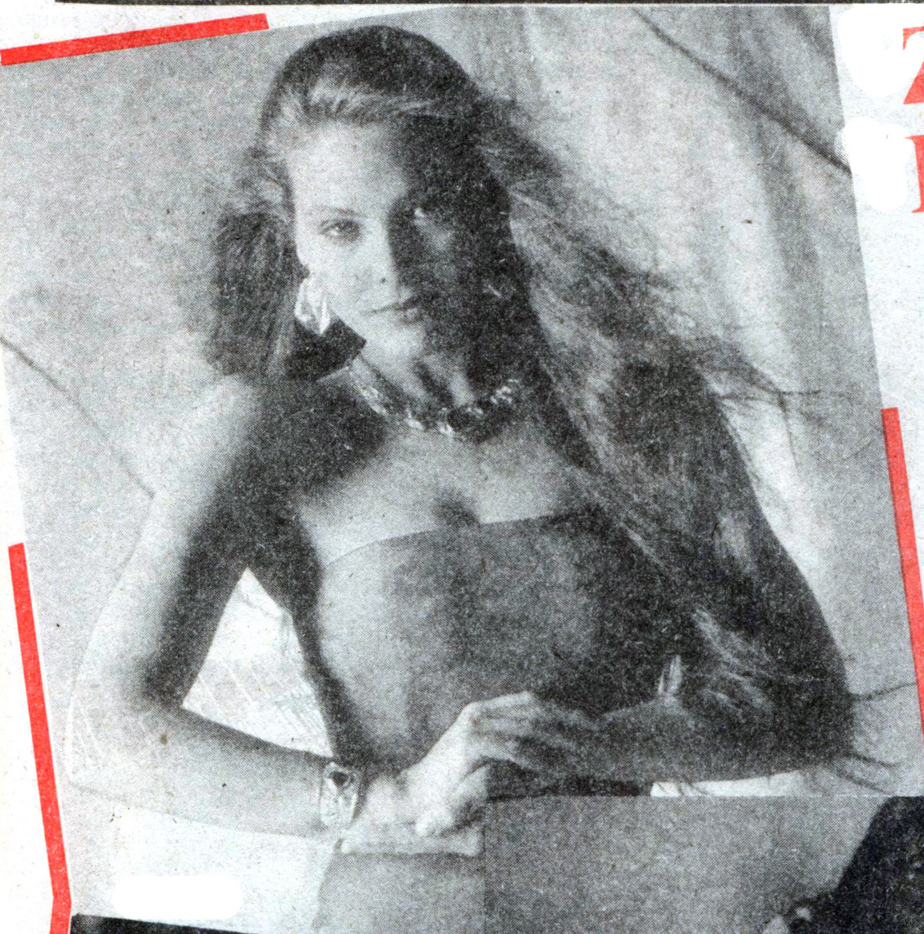

ZAVRŠETAK EPIZODE

ZANIMLJIVI GLOBUS

Zbogom, Italijo!

»To je podlost«, ljuti se Ornella Muti kad u štampi vidi fotografije sa snimanja svoga prvog filma. Prije devet godina jedan ju je fotograf neopaženo snimio u studiju rimskog Cinecittá kako se obnažena vrlo ležerno ponaša prilikom snimanja filma »Appassionata«. Taj je film doveo producente do ruba financijskog sloma, ali je publika zdušno prihvatila mladu Francescu Rivelli – tada je, naime, Ornella još nosila svoje pravo ime. Danas po filmu zarađuje, preračunano, više od 90 milijuna dinara. »O tim snimkama nisam imala ni pojma, inače bih ih zabranila«, izjavila je Ornella, u želji da sebi stvori čedniji image, i otputovala u Sjedinjene Američke Države! ●

Najljepša 1985.

Do idućeg izbora za miss svijeta, tj. do listopada ove godine, Astrid Merrera se može smatrati najljepšom na globusu Njene su mjere 89, 60, 91. Zanimanjem je psiholog. To je dokaz da se u ocjenjivanju ženske ljepote nešto promijenilo i na takvim natjecanjima. Polovicu konačnih bodova određuju kultura i darovitost.

Čudesne su mjere prekrasnog venezuelanskog psihologa Astrid Merrere, djevojke s naslovom koji mnoge žele i koji donosi 37.500 dolara. Ta svota, koja se dodjeljuje pobjednici natjecanja za mis svijeta što se svake godine održava u Royal Albert Hallu u Londonu, mnogo je manja od iznosa koji prima pobjednica s natjecanja za miss univerzum (175.000 dolara). Osim toga finale izbora za miss univerzum prenosi američka TV-mreža CBS i preko satelita ga prati oko 600 milijuna ljudi širom svijeta. To više od fizičkih osobina natjecateljica zanima sponzore spektakla, jer cijene TV-reklama za vrijeme emisije dosežu astronomske brojke.

Dakle, ako ljepota osamdesetih godina i slijedi pravila tržišta, ona nije mjerilo koje se promijenilo u izboru najljepše žene godine. Ako su 1920. određeni dijelovi tijela (lice, noge, grudi) donosili po 10 bodova, danas suci ne izlaze na scenu sa centimetrom u ruci. Nije slučajno miss svijeta psiholog: najljepša nije više samo lijepo i skladno građena djevojka nego polovicu konačnih bodova određuju kultura i darovitost. Producenti natjecanja za miss Amerike hvale se da pobjednice na njihovim natjecanjima, od mjesnih do nacionalnih, dobiju do četiri milijuna dolara u stipendijama za studije. ●

Glumački uspjeh erotske zvijezde

Čak i sumnjičavi priznaju da je 44-godišnjoj Raquel Welch, koja izgleda bolje nego ikad, karijera u usponu

Dva trenda, seksualnost i tjelovježba, na jednoj kazeti Raquel Welch

Samouvjerena, privlačna, Raquel Welch već godinama izgleda nepromijenjeno. Nikome ne pada na um da o njoj govori kao o bivšoj božici seksualnosti. Kada dostojanstveno razgovara sa svojim obožavateljima i potpisuje im se na fotografije, oni se pitaju je li Raquel Welch uistinu ta koja im pruža ruku. Da, to je zaista ona, prva američka zvijezda drugorazrednih filmova, ali žena koja fascinira. S njezinom karijerom posljednjih su se godina događale čudne promjene. Još 1980. godine producenti su joj rekli da više ne vjeruju u njezinu privlačnost za publiku. Osim spoznaje da se na nju više ozbiljno ne računa, pogodilo ju je i to da joj je baš, zbog toga izbjegla atraktivna filmska uloga od koje je očekivala pravu,

→

konačnu glumačku afirmaciju. Od producenata MGM-a tužbom je zatražila odštetu od dvadeset četiri milijuna dolara, ali ni to joj nije pomoglo. No Raquel ne sustaje lako.

Počela je osvajati tržište videokazeta snimkama vježbi za dobru kondiciju i još bolji izgled tijela.

Zatim je došla prekretnica. Prihvatila je poziv Lauren Bacall da dva tjedna nastupa na Broadwayu u musicalu »Žena godine«. Oslonila se na svoj plesački i pjevački talent i uspjela. Brodvejski »Palace Theatre« preplavili su muškarci, a i ženska publika se jagmila za karte da vidi novu zvijezdu musicala Raquel Welch. I dogodilo se da su je ne samo kazališni već i holivudski filmski kritičari počeli gledati i kao simbol seksualnosti i kao pravu glumicu.

Da je poslušala savjet kazališnog producenta, Raquel bi i dalje ostala na kazališnoj sceni. Upravo kad su je nagovarali da produži ugovor za nastup u »Ženi godine«, otišla je da se nekoliko dana odmori na Karibima i ondje je doživjela pobačaj. Oporavljajući se, počela je pisati knjigu »Raquel Welch – ukupni program ljepote i vježbanja tijela«. Kako Raquel ima sluha za nove medije, odlučila je da sa svojim mužem Andréom Weinfeldom, producentom i filmskim redateljem, objavi i videokazetu sa sadržajem svoje knjige od dvjesta sedamdeset dvije stranice velikog formata. O svojoj knjizi i kazeti Raquel ima visoko mišljenje: »Pokušavala sam s mnogim programima vježbi, ali osim mog programa, kojemu je u osnovi joga, jedino je onaj Jane Fonda ozbiljan.«

Što o tome izjavljuje muž jedne od najljepših žena na svijetu, Francuz André Weinfeld? »Nisam ljubomoran«, kaže. »Naprotiv, drago mi je što Raquel na videokazeti dijelim s toliko drugih muškaraca.« A Raquel nastavlja: »Prodali smo dosad pedeset tisuća kazeta.

Nije lako natjecati se s videohitovima kao što su 'Lovac na izgubljeno blago' ili 'Rat zvijezda'. Moji su planovi za budućnost prije svega televizija, možda opet film, a sasvim sigurno video«, samosvjesno se prsi, a ima i čime, Raquel Welch. Više se ne mora dokazivati ni pred drugima ni pred sobom. ●

Seks iza kulisa

Agent 007 u akciji – ovako se zabavlja Sean Connery na holivudskom tulumu s maloljetnicama

Što se krije iza kulisa holivudske tvornice snova, desetljećima je zanimalo javnost, ali vješti mešetari filmskog publiciteta i propagande ustrajno su gradili idealiziranu predodžbu o junacima i zvijezdama filmskog platna. Vrtoglavi usponi karijera do svjetske slave i lažni sjaj idealiziranog publiciteta učinili su svoje. Kako holivudske zvijezde većinom nisu ni približno ličnosti formata kakav im pripisuju reklamni agenti, a izložene su i stalnoj napetosti u borbi za karijeru, najčešće nisu dorasle takvu opterećenju. Mnoge holivudske veličine stoga, pa čak i one za koje većina njihovih poklonika to i ne pomišlja, odušak traže u orgijama, seksualnim nastranostima, alkoholu i drogi.

Što su filmske karijere mnogih holivudskih glumica započele na crnom, kožom presvučenom kauču u uredu filmskog producenta Darryla Zanucka ili na nekom drugom ležaju nekog drugog filmskog moćnika, to posebno ne iznenađuje, jer nije tipično samo za Hollywood. Ono što može začuditi, to su mnogobrojne nastranosti ljudi iz filmskog svijeta, od kojih mnogi jesu, ili su to bili, mladi, zdravi, lijepi, privlačni, inteligentni i nadareni.

U posljednje vrijeme mnogo je prašine podigla nova knjiga »Hollywood Babilon II« Kennetha Angera, koji je još prije dvadeset godina prvom knjigom istog naslova, prepunom indiskrecija o filmskim veličinama, izazvao zgražanje. Dakako da baš sve što Anger piše ne mora biti istinito, ali nepobitno je da već njegova prva knjiga nije izazvala sudske tužbe i opovrgavanja. Anger, recimo, piše i o ljubavnoj aferi slavne Glorije Swanson s rodonačelnikom klana Kennedyjevih, ocem američkog predsjednika i bivšim ambasadorom Joeom Kennedyjem. Bila bi to obična ljubavna afera kad u njoj ne bi bilo i delikta. Joe Kennedy, opsjednut Glorijom, želio je preuzeti lanac kinematografa u Kaliforniji i pri tom je bio spreman na sve. Da bi u tome uspio, potplatio je sedamnaestogodišnju glumačku početnicu Eunice Pringle da odigra silovanje. »Strgnuo mi je prslučić i gaćice. Silom mi je razmaknuo bedra i silovao me«, optužila je na sudu Eunice Pringle pedeset petogodišnjega kralja američkih kinematografa Alexandera Pantagesa. Joe Kennedy ju je potplatio, obećao da će joj pribaviti ulogu u filmu i tako Pantagesa

Joan Crawford u trenucima nježnosti s prijateljicom

Po oblinama poznata Jane Mansfield uživala je u pravljenju dugova, punokrvnim mladićima i viskiju

Ljubavnice Errola Flynna bile su često još djeca

strpao u zatvor. Ovaj je bio ne samo ocrnjen i poslovno upropašten nego i osuđen na pedeset (!) godina zatvora. Filmovi Glorije Swanson postali su tako okosnica repertoara kalifornijskih kinematografa jer su prešli u Kennedyjeve ruke, ali je Pantages ipak imao sreće u nesreći. Nakon dvije godine nestašna Eunice naposljetku je priznala da je posrijedi bila prijevara i tako Pantages nije ostavio svoje kosti u jednoj od američkih kaznionica u kojima osuđene silovatelje baš ne tetoše.

Potkraj tridesetih godina glumac Lionel Atwill bio je u Hollywoodu na većem glasu po učestalim orgijama nego po svojim ostvarenjima u filmovima strave. Ali neki njegov suparnik mu je na jednu od mnogih orgija sa starletama, mlađim punoljetnicama, poslao i jednu šesnaestogodišnjakinju, koja je uz to još zatrudnjela, a s tim po američkim zakonima nema šale. Izbio je skandal, no Atwill i njegovi prijatelji, stalni posjetioci seksualnih grupnjaka, postigli su da se gostoljubivi domaćin na sudu izvuče iz kaše u koju je upao.

Na jednom iz sličnih sudskih neprilika izbavljali su se slavni Errol Flynn i jedan od velikana svjetskog filma Charlie Chaplin, obojica izrazito sklona maloljetnicama. Errol Flynn je u prilično zreloj dobi umro u naručju sedamnaestogodišnjakinje, a Chaplin je i u dubokoj starosti iskušavao svoju po-

→

Ovaj put nećemo pisati o protagonistima filma koji su se odali piću, jer bi to zauzelo priličan prostor, već ćemo nekoliko redaka namijeniti nastranostima koje će začuditi i one što ih nije lako iznenaditi. Čak i takvi ljubimci žena kao Cary Grant i Clark Gable iskušali su se u homoseksualnim vezama. Tako je Cary Grant, pokraj svih ljubavnica, uspio neko vrijeme živjeti s Randolphom Scottom. Možda najslavniji ljubavnik s filmskog platna Rudolf Valentino bio je homoseksualac, a neka iskustva u tome imao je i idol mladih James Dean, poznat po sklonosti mazohizmu. Čak je i Deanova velika ljubav prema glumici Pier Angeli bila mazohistička. Od glumica je lezbijskim iskustvom prednjačila slavna Joan Crawford, fatalna žena za kojom su uzdisali muškarci tridesetih i četrdesetih godina. Joan je počela na filmu u onda još rijetkim pornićima.

Marlene Dietrich, koju su poklonici zvali Plavi anđeo po ulozi u istoimenom filmu, proslavila se interpretacijama uloga punih senzualnosti. Ta »žena s najljepšim nogama na svijetu«, čežnja mnogih muškaraca, godinama je imala odnos s francuskom glumicom Claudette Colbert. O tome ne samo da piše Kenneth Anger, nekadašnja dječja zvijezda američkog filma i neuspješni režiser, ali tiražno vrlo uspješni publicist, nego to potkrepljuju i fotografije. ●

Prava obiteljska idila uz doručak: miljenik žena Cary Grant sa svojim »odanim pratiocem« Randyjem Scottom

tenciju s tinejdžerkama. Chaplinu je pošlo za rukom da zataška neugodne sudske afere sa sedamnaestogodišnjom Betty Handen i još nešto mlađom Peggy Setterlee. Optužile su starog Charlieja zbog nasilja! Chaplinove vile bile su pune kreveta sa zrcalima, a tu su bili i skriveni otvori za promatranje strasnih trenutaka u kojima su sudjelovale vrlo mlade djevojke. No za Charlieja Chaplina, kao i za Errola Flynna, djevojke nikad nisu bile dovoljno mlade.

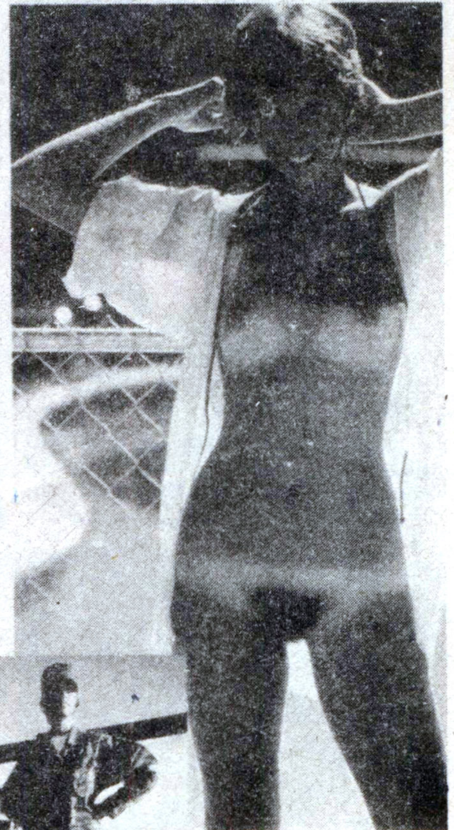
Ni stari majstor filmskog horrora i krimića Alfred Hitchcock nije bio bez osobenjačkih sklonosti. Desetljećima je u intimnim krugovima bio na glasu kao prvi voajer Hollywooda. Koju on sve nije vidio u obnaženu izdanju! Mnoge mlade plavuše napravile su karijeru pokazujući se starom Hitchu, a posebnim dalekozorom zavirivao je i u spavaću sobu svoje najmilije glumice Grace Kelly.

Klasično oružje

Poznato je da američka vojska, u pojedinim službama, ima u svom sastavu i žene. Ove otkačene snimke iz jedne američke revije, koje prikazuju kako provode dio slobodnog vremena pripadnice američke kopnene vojske, avijacije i mornarice, vjerojatno će privući u armiju ne samo ženske već i muške dobrovoljce. Pogledate li Cindy Lutz (gore), Susan Gage (dolje) i Bambi Lin Finney (desno), vidjet ćete kojim klasičnim naoružanjem raspolažu pripadnice sva tri roda američke vojske. ●

U.S. AIR FORCE

Obore me jedino u krevetu

Profesionalni prvak Evrope u boksu Rene Weller ponosi se imageom macho-muškarca. Snimio je erotski film, uspješno trguje i usputno mašta o tituli svjetskog prvaka

Prvak se nađe i u ovakvom klinču

Trideset dvogodišnji aktualni evropski prvak u boksu perolake kategorije René Weller postaje seksualni simbol milijuna Njemica. Imao je dvadeset osam profesionalnih nastupa u ringu i dosad je nepobijeđen. Njegov menedžer pregovara da se Weller bori i za titulu svjetskog prvaka, ali američki rivali odugovlače. Tko zna, možda će jednoga dana René osvojiti i najviši svjetski naslov u boksu. A boksati je počeo sasvim slučajno. Nekad nadobudnom četrnaestogodišnjem nogometnom poletarcu dosadili su česti zimski treninzi, pa je s prijateljem otišao u dvoranu u kojoj su vježbali boksači. I vjerovali ili ne, navukao je boksačke rukavice i »istukao« dvojicu juniorskih prvaka. Za četiri godine treninga i nastupa postao je amaterski prvak SR Njemačke. Samo zbog neshvaćanja boksačkih funkcionara u njegovoj zemlji René nije sudjelovao na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu. Narednih godina taj nadareni boksač iz Pforzheima nizao je uspjehe i trofeje. Od 1970. do 1980. neprestano je osvajao amatersko prvenstvo SR Njemačke, najprije u bantamu, zatim u perolakoj, pa u lakoj skupini. Nakon petog mjesta na Olimpijadi u

Partnerica za filmski trening

Ovako Weller udara krošeom

Montrealu 1976. godine za malo mu je izmakao naslov prvaka Evrope. U međuvremenu, u dresu svoga kluba »Bayer 04« iz Leverkusena, gotovo je svake nedjelje pobjeđivao, pretežno nokautom, suparnike u njemačkoj ligi. Intenzivno se pripremao za nastup na Olimpijskim igrama u Moskvi, ali je zbog bojkota skupine zapadnih zemalja izostao i Renéov san, borba za olimpijski tron.

Nakon razočaranja zbog nesudjelovanja na Olimpijadi menedžer Sauerland uveo je Wellera u svijet profesionalnog boksa. Već iste godine Weller postaje prvak njemačkog profesionalnog ringa. Slijedili su nastupi u kojima se susreće s evropskom elitom profiboksa. Napokon, u proljeće prošle godine uspjesi su ga doveli do borbe za evropsku titulu. Ekstravagantni, ali i sjajni boksač nastupio je u Frankfurtu pred sedam tisuća gledalaca. Protivnik mu je bio prilično grubi talijanski snagator Lucio Cusma. Weller je priredio zadovoljstvo svojim navijačima, pobijedio Cusmu na bodove i osvojio evropski naslov profesionalnog prvaka u boksu perolake skupine.

Boks ipak nije isključivo područje Wellerova interesa, iako je on, osim uspješnih nastupa i uspona na svjetskim rang-listama boksača, prije pet godina otvorio sportski centar u kojem su već ponikli mnogi dobri boksači amateri. Prilično je zaradio svojim nastupima i uštedevinu uložio u trgovinu nakitom, satovima i kožnom galanterijom.

Snažni Weller je nepušač. Najradije vozi Harley Davidson, a kad je na četiri kotača, onda je za volanom »mercedesa 500«. Raduje se kad se osnivaju klubovi njegovih navijača, ali ga je još više obradovao poziv za nastup u filmu. Njegov filmski debi, u kojem igra sam sebe, prikazuje se pod naslovom »René Weller – macho-muškarac«. Partnerica mu je porno-zvijezda Bea Fiedler. S njom se u filmu tako intenzivno i često borio u krevetu da su i filmskim cenzorima pocrvenjele uši, pa su izrezali mnoge scene. »Šteta«, smatra René, »jer sam se temeljito pripremao za snimanje. S partnericom sam izvan studija uvježbavao scene u krevetu, jer smo oboje htjeli biti uspješni i uvjerljivi u ulogama.«

Weller voli kad ga nazivaju macho-muškarcem, a ulogu seksualnog simbola prihvatio je s najvećim zadovoljstvom. Svoje, u bulevarskoj štampi napuhane, ljubavne pustolovine s anonimnim ljepoticama Weller ne demantira. Naklapanja ne smetaju ni njegovoj dvadeset sedmogodišnjoj stalnoj pratilji Doris Heinz. »Sviđa mi se Renéov image macho-muškarca«, kaže Doris.

Weller namjerava još dvije godine nastupati u ringu, a zatim bi se želio povući kao svjetski prvak. Iako je u posljednje vrijeme imao teškoća s ozljedom koljena, za nastupe se priprema intenzivno kao nikad prije. Još je više neprilika imao s rukom. »Desna ruka mi je bila slomljena dvanaest puta, a devet puta operirana, ali najvažnije je da mi je glava kako valja«, kaže René i sprema se za naredne nastupe u ringu, ali i u poslovima, jer u borbi za zaradu Welleru gong još nije označio posljednju rundu.

Obaraju ga, zasad, samo u krevetu. ●

René Weller izaziva da mu se suprotstave

Svestrani eros Larryja Riversa

Boem i erotoman, ali umjetnik nesporna talenta, Larry Rivers je i nježan otac

Larryja Riversu, šezdeset dvogodišnjem američkom umjetniku, već je duže vrijeme erotika glavni poticaj u njegovu pop-artu. Jedan je od prvih koji su u Sjedinjenim Državama, zajedno s Andyjem Warholom, Royem Lichtensteinom i Robertom Rauschenbergom, utirali put tom umjetničkom smjeru vizuelnom interpretacijom motiva svakodnevice i običnih upotrebnih predmeta. I Larry Rivers dovodi na likovnu scenu novu ikonografiju pop-arta, vrećice za juhe, boce i limenke osvježujućih pića, stripove, stranice ilustriranih revija i automobile, ali ih prema svojoj mašti transponira u nove sadržaje. Dvadesetak godina izlagao je u svojoj domovini, ušao je i u svjetske antologije pop-arta, ali likovna publika u drugim zemljama rijetko se susretala s njegovim izlošcima. Posljednjih godina više je prisutan u evropskim galerijama i posebno je zapažen po svojim izlošcima s naglašenom erotskom temom, od kojih vam predstavljamo tri:

1) »Portret iz Oregona« Riversova je vizija jednooke ljepotice, za koju mu je 1973. godine pozirala djevojka iz susjedstva, takva – izjavio je Rivers – kakvu bi poželjeli svi muškarci.

2) »Volim Olympiju crna lica« – 1863. godine slavni francuski slikar Edouard Manet naslikao je ležeći akt bijele žene koju u pozadini služi crnac. Sto sedam godina poslije Maneta naslikao je Rivers crnoputu Olympiju i bijelog roba uz njezin ležaj.

3) Ovu sliku Rivers je nazvao »America's No. 1 Problem« i svojevrsni je autorov komentar ne samo o seksualnim predrasudama već i o suprotstavljanjima među rasama.

Odrastao u njujorškom Bronxu, sin siromašnih Židova doseljenih iz Poljske, Rivers je počeo raditi kao profesionalni glazbenik džeza. Žena njegova kolege klavirista uputila ga je u suvremenu likovnu umjetnost i Rivers se zdušno predao slikarstvu. Ali on je svestran talent. Jedan njegov kritičar piše: »Rivers je upao u likovnu umjetnost neočekivano poput pogrešnog telefonskog spoja, jer je širina njegove nadarenosti uistinu nesvakidašnja.« Uspješno se bavi plastikom, kostimografijom inscenacijom za kazalište u kojemu je i glumio, a okušao se i na filmu. Također je pisao o scenskoj umjetnosti i objavljivao je pjesme. Evo jedne strofe tipične za Riversa:

Kad bih bio sasvim malen,
Ah, vrlo, vrlo malen,
Popeo bih se u vaginu
Neke lijepe djevojke,
U njoj provodio život,
Golicao sve što u nju uđe.! ●

Dvadeset dvogodišnja Ginger Lynn, najtraženija i najbolje plaćena zvijezda američkih erotskih filmova

Svojim tijelom zarađujem 2500 dolara na dan

Ginger Lynn, najpoznatija američka porno-glumica, zadovoljna je svojim poslom: »Seks me zabavlja, postajem milijunašica i za tri godine idem u mirovinu.«

»Gazzari«, jedan od najposjećenijih losanđeleskih lokala, 14. veljače je uvijek prepun, usprkos ranim popodnevnim satima. Publika je posebna, jer tog dana udruženje kritičara filmova za odrasle nagrađuje novu zvijezdu godine, najseksi scenarij, pastuha godine (najboljega glumca), najbolji pri-

Ginger Lynn s muškim interpretatorima u porno-filmovima Johnom Holmesom i Harryjem Reemsom

Glumica sa svojim filmskim partnerom Johnom Holmesom

zor snošaja, najpohotniju lezbijsku scenu, najbolji prikaz oralne ljubavi, itd. Ron Jeremy, jedan od najpoznatijih porno-glumaca, približava se mikrofon. Došao je trenutak da se dodijeli nagrada najboljoj zvijezdi godine. Napetost, udarci bubnjeva, otvaranje omotnice. Pobjednica je Ginger Lynn (rođena među kukuruznim poljima Illinoisu), koja uz čeznutljive poglede i ljubazne osmijehe uzbuđeno prima veliko crveno srce puno čokolade.

– Bio je to vrlo uzbudljiv trenutak – priča Ginger Lynn – To su prve nagrade koje sam dobila, ali morala sam pobjeći prije kraja večeri. Imala sam ugovoren sastanak, a mom se mladiću ne sviđa posao kojim se bavim. Ne želi prisustvovati nikakvu događaju koji je povezan s njim. Ne želi čak ni razgovarati o tome. On smatra da se ne bih smjela time baviti. Ali za mene su ljubav i posao dvije različite stvari. To je moja karijera. Glumica sam i glumim. On ne može shvatiti da su u meni dvije žene: jedna Ginger koja pozira gola i druga Ginger koja to ne čini.

– Zacijelo ti nije lako?

– I nije. To je najteža strana mog posla i biti prisiljen da biraš između novca i ljubavi. I sa dvadeset dvije godine biram novac. Želim biti zaljubljena, ali neću još dugo imati ovakvo tijelo i lice pa moram raditi dok mogu. A bi li se ti odrekla 2500 dolara za svaki radni dan? To nisu milijuni, ali će biti. Izračunala sam da ću, nastavim li ovako, za tri godine moći kupiti kuću i biti bez brige.

– Radiš li mnogo?

– Da, i ne samo pred kamerama. Studiram glumu i čitam scenarije barem dva sata na dan. Zatim dva sata gimansticiram. Svaki dan imam po nekoliko sastanaka, snimanja, intervjua. Nemam ni trenutka slobodnog vremena. Obično snimam dva filma na mjesec, ne više, i svaki mi oduzme otprilike pet dana. U tome se osjećam drugačijom od većine djevojaka koje se bave tim poslom i koje su spremne raditi za svakoga, bez obzira na to o kakvu je filmu riječ. Na mjesec snime pet videa ili filma i istroše se za vrlo kratko vrijeme. Ja sam odlučila raditi samo za kompaniju »Vivid«. Tako ću moći imati veću umjetničku kontrolu nad filmovima koje snimam i nad ljudima s kojima radim. Sama režiram seksualne scene, i zato su erotičnije, jer dajem sve do sebe.

– Dokle ćeš snimati?

– Odlučila sam da prestanem snimati u dvadeset petoj godini. Poslije ću se baviti produkcijom. Već sam napisala scenarij i proizvela tri filma, a sad radim na seriji filmova o Ginger na »Vivid«. Snimili smo »Ginger«, »Sanjam o Ginger«, »Gingerine privatne zabave«, a idući tjedan snimat ćemo »Ginger u nevolji«. Ima i ekskluzivan ugovor sa časopisom »Live«, u posljednjem sam broju na naslovnoj strani. »Live« je prilično slobodan časopis, moram priznati. U usporedbi s njim, »Playboy« je list za djecu. Voljela bih da ne moram snimati tako oštre scene (hard core) raširenih nogu. Ali ljudi koji gledaju naše filmove i kupuju te časopise žele biti stimulirani.

– Rekla si da tvoj mladić ne voli što se baviš ovim poslom. Pa ipak, reli ste se baš na poslu!

– Da. Upoznali smo se dok me snimao golu za »Penthouse«, časopis za koji on radi. Nema ništa protiv toga da poziram gola, ali ne voli kada to radim s drugim muškarcima, a osobito ne podnosi da glumim u erotskim filmovima. Ja nikad ne bih tražila od njega da se odrekne svoje karijere, njegova je zabrinutost besmislena. Za mene nema nikakve razlike između običnog filma, gološavih scena i filma koji prikazuje potpun seksualni odnos. Naprotiv, zabavljam se. Volim voditi ljubav, uvijek mi se to sviđalo, tako da je odlazak na posao za mene radost.

– A snimanje ljubavnih prizora sa ženama?

– Potpuno sam biseksualna. Uvijek sam bila, i prije nego što sam se počela baviti ovim poslom. Nisam prava lezbijka, tj. kad izlazim, ne tražim žene s kojima ću u krevet, ali kad se to dogodi, sviđa mi se. Bilo bi tragično da nije tako; kad mi se ne bi sviđalo, to bi se na filmu vidjelo. Jer ženu ne možeš tucati, ne možeš joj ništa staviti unutra, s njom možeš samo voditi

ljubav. I vjerujem da je muškarcima vrlo uzbudljivo gledati dvije žene kako vode ljubav, jer to je nešto nježno.

– Čini se da su biseksualnost i otvorenost prijeko potrebni u tom poslu. Jesi li zato postala glumica u takvim filmovima?

– Ovim se poslom ne možeš baviti ako ne voliš seks. Ali ja ga nisam zato odabrala. Kad sam iz Illinoisa stigla u Los Angeles, radila sam u prodavaonici ploča, ali bez ikakva zadovoljstva i poštovanja prema poslu. Tako sam se javila na oglas koji je tražio djevojke za poziranje bez odjeće. Plaćali su mi sto pedeset dolara na dan, što nije mnogo, ali je bolje nego ništa za tako malo rada. Prvi put sam snimala baš za »Penthouse«, i to će izaći ovaj mjesec. U međuvremenu mi je sve više ljudi nudilo tisuće dolara na dan za snimanje filmova. Iskušenje je bilo veliko, ali me u početku nije zanimalo, mislila sam da je to pomalo prljav posao. Isto tako mogu biti prostitutka, mislila sam. Zatim sam počela čitati scenarije, razgovarati s djevojkama koje su snimale te filmove. Sve su mi govorile da je lijepo i uzbudljivo. Tako sam prihvatila prvi film koji sam za četrnaest dana snimala na Havajima, pri tome se izvrsno zabavljajući.

– Jesi li vidjela neki film za odrasle prije nego što si ih i sama počela snimati?

– Samo sam ih dva vidjela. Sad ih gledam, ali samo svoje, i svakako ne zato jer ih smatram erotskima. Gledam ih da vidim što mogu popraviti, koji mi kut snimanja najbolje odgovara, moram li više dignuti nogu ili povisiti glas.

– Danas si jedna od najuspješnijih glumica erotskog filma. Ipak, svoj prvi film snimila si tek prije godinu dana. Kako objašnjavaš tako brz uspjeh?

– Jer sam djevojka iz susjedstva, dok većini djevojaka u ovoj industriji na licu piše čime se bave, ili izgledaju poput prostitutki. Publika je godinama čekala moj tip žene, jednostavne, svježe, naivne, zgodne. Ne žele gledati ostarjele i propale tridesetogodišnjakinje. Prije mene takva je bila Shuana Grant, ali ona nije izdržala, ubila se. U ovom poslu pritisak je velik.

– Što to najviše smeta u tom poslu?

– Dvoličnost ljudi. Na primjer, vrlo sam razočarana onim što sam radila za »Penthouse«. Vjerovala sam da je to jedna od najboljih revija te vrste, ali sam otkrila da nemaju baš pozitivan stav prema ženama koje snimaju filmove za odrasle. Reklamirali su moje slike predstavljajući me kao *porno-kraljicu. Ne sviđa mi se riječ* »porno«. Porno pretpostavlja odvratne stvari s djecom ili životinjama. Ja ne snimam porno-filmove nego erotske. Stoga mi se čini vrlo dvoličnim da baš revija poput »Penthousea« ocrnjuje naš posao. Slike objavljene u »Penthouseu« i hard core filmovi su isto. Naravno, postoji još jedna razlika između filmova s oznakom X (samo za odrasle) i R (zabranjeni za mlađe od osamnaest godina bez pratnje), ali ona je sad već relativna. Film »Against All Odds« imao je najerotskiju scenu koju sam ikad vidjela na filmu, vidjelo se gotovo sve osim penetracije. I takvih će scena biti sve više u takozvanim »legitimnim filmovima« iz Hollywooda. Filmove za odrasle još ne poštuju kako zaslužuju, ljudi na njih još gledaju s visoka, kao da su neka prljava stvar, a nisu. Rađeni su s određenim ciljem. Ako ti se ne sviđaju, ne moraš ih kupiti ni gledati. Tako bi željela da ljudi prihvate to što radim i da me ne smatraju prostitutkom.

– Tehnički gledano, prostitucija i snimanje filmova za odrasle su isto, i u jednom i u drugom dobiva se novac u zamjenu za seks.

– Žene se služe vlastitim tijelom na vrlo različite načine. Bilo što da radiš, prodaješ svoje tijelo, čak i ako si konobarica kod Macdonald'sa.

– A tvoja obitelj? Kako ona prihvaća tvoj posao?

– Moja obitelj me voli. Ne slaže se s onim što radim, ali me zbog toga ne voli manje. S vremenom su se pomirili s tim, iako, naravno, ne idu gledati moje filmove. Prva tri mjeseca bilo im je vrlo teško, rekli su mi da više ne dolazim kući. Ali ja sam jednog dana ipak došla i rekla im: »Ja sam ista djevojka kao i prije, ništa se nije promijenilo, osim što sad zarađujem mnogo više, živim u prekrasnu stanu i vozim se »porscheom«, shvaćate li? I oni su napokon shvatili.

– Kakvi su ti planovi za budućnost? Brak, djeca?

– Kad se u dvadeset petoj godini prestanem baviti ovim poslom, napisat ću knjigu, udati se i roditi djecu do tridesete godine. Želim biti sretna, želim običan život. Možda ću kupiti kuću na selu, jer me jednostavan i miran život privlači više od ovog gradskog ludila.

– Ti i tvoj mladić ne živite zajedno?

– Ne, iako on ima kuću u Canyonu, s prekrasnim pogledom na Los Angeles, i ja tamo odlazim gotovo svake noći. Razgovaramo, pijemo šampanjac i vodimo ljubav. Baš jučer mi je rekao da bi za mene bio voljan sve učiniti kad se ne bih bavila ovim poslom. Ne znam što to znači, možda je time mislio na brak, ali brak za mene u ovom trenutku ne dolazi u obzir. Ni u lancima me ne bi mogao odvući pred oltar. Moram još mnogo toga učiniti.

– Ne bi ostavila posao zbog ljubavi?

– Jednom sam to učinila zbog muškarca. Trajalo je tri mjeseca. Naposljetku više nije mogao podnositi pomisao da sam ja Ginger Lynn, nije mogao ulaziti u trgovine i gledati moje slike na naslovnim stranicama časopisa, dok su mu prijatelji govorili da su me gledali kako na filmu vodim ljubav s tim i tim. Bila je to nemoguća situacija. Ako bih se i odrekla karijere zbog muškarca, morala bih biti vrlo sigurna u taj odnos. Morala bih biti zaista zaljubljena, ali ne vjerujem da bih sebi dopustila da se toliko zaljubim, barem zasad.

– Jesi li sretna?

– Ovisno o trenutku. Ima dana kad sam osamljena i tužna, kad ne želim raditi to što radim, kad bih željela biti obična djevojka i voljeti, ali to prođe. Doći će taj dan, jer želim sve ono što žele sve žene: muža, djecu... Reci mi istinu, misliš li da žena koja se bavi mojim poslom može naći ljubav?

– Sudeći po svemu što sam dosad vidjela, ne čini mi se da može, osim onih rijetkih parova koji rade zajedno, kao Tish i David Ambrose.

– Ali ja nikad ne bih mogla živjeti s muškarcem koji se bavi ovim poslom, jer to su ljudi bez ambicija. Iskreno govoreći, to nisu baš inteligentne osobe, jedino su prirodno obdareni, i to je sve. Jedina je iznimka John Holmes. Ne bih se mogla zadovoljiti s bilo kim, želim muškarca koji će se brinuti o meni, koji je ambiciozan i uspješan u svom poslu. Želim pravog muškarca. ●

Kao divlja zvijer

Trebalo je da napravi karijeru kao Vagina. No bilo bi ludo uzeti takvo umjetničko ime. Tko je imao priliku vidjeti njezin nastup na pozornici, ne može se oteti dojmu koliko na publiku djeluju kretnje pojedinim dijelovima tijela. Kretnje bokovima, koje je preuzela od Elvisa, spretno je primijenila u svojim paradnim koracima.

To što se prozvala Vanity (Taština) nije utjecalo na promjenu tajnih misli publike. Poslije jednodušne ocjene američkih kritičara rocka slovi za ženu koja pokazuje agresivniji seksepil od Tine Turner. Nije ni čudo. Napokon, bila je više od dvije godine učenica i ljubavnica Princea, rock-pjevača broj jedan u Americi. Zvijezda sastava »Purple Rain« bila je osobito naklonjena seksu, kako se prisjeća Vanity, i ideja za umjetničko ime Vagina potekla je od njega.

Prince je genij. Ipak, američki puritanci su mu prigovorili riječ Vagina. Onim što je stvorio s Denise Matthews, što je pravo Vanityno ime, i dvije rock-dame nadmašio je sebe. Trio »Venity 6« u crnim mrežastim čarapama, izrazito prozirnim kostimima, cipelama s visokim potpeticama i s izazovnim pjesmama zagrijavao je publiku nastupajući uvodno prije Princeova koncerta. Poslije su se priključile Princeovoj turneji, koja je redovito bila rasprodana.

»Volim ekshibicionirati«, objašnjava Vanity za vrijeme šminkanja fotografu Tomu Jakobu u hotelu »Chateau Marmont« na holivudskom Bulevaru sumraka. »Još kao djevojčica otvarala sam majčin ormar i pred zrcalom oblačila njezine čarape i pojas. Već tad sam mnogo znala.«

S takvom sklonošću i ranim spoznajama o lijepim stranama života napustila je kao petnaestogodišnjakinja školu u rodnom gradu na kanadskoj strani Nijagarinih slapova i završila tečaj za manekene. Uz spotove za reklamiranje paste za zube počela je dobivati ponude za snimanje u drugorazrednim porno-filmovima. U filmu »Tanyjin otok« zavodila je gorilu.

Vanity, u čijim žilama teče pomiješana bijela, crna i indijanska krv, svjesna je svoje ljepote. No ljuti je što mnogi lijepe žene smatraju glupima. »Dobro, nemam potrebnu školsku naobrazbu, ali imam dobar instinkt«, kaže.

Prije tri godine bila je iza pozornice »Shrine Auditorija« u Los Angelesu, gdje se održavao spektakl

američke glazbe. U gužvi kod garderobe uhvatila je očaravajući Princeov pogled, koji je obećavao da će Prince poduzeti sve da otkrije tko je ona. Nije se prevarila. U tri sata ujutro telefonirao joj je. Poslije tri tjedna pozvao ju je u svoj rodni Minneapolis i započeo pokuse za »Vanity 6«. Uz njegovu pomoć trio je izdao LP-ploču koja je osrednje prošla kod kritičara, ali je ipak prodana u pola milijuna primjeraka.

Nakon završetka svoje prve turneje Prince se ozbiljno prihvatio pisanja scenarija za svoj autobiografski film »Purple Rain«, čiji su glavni songovi mjesecima bili prvi na američkim top-listama. Vanity bi trebalo da igra ulogu njegove prijateljice, partnerice i ljubavnice, koju Prince majčinskom brigom i eksplozivnim seksom spašava od nasilnog oca i varalice menedžera.

Ipak malo prije početka snimanja Vanity ga napušta.

»Bez obzira na to je li film ispunjenje Princeovih snova ili nije, moram dobiti toliko novca da za vrijeme snimanja mogu sebi priuštiti malo udobnosti. Ne mogu pristati da se u šest sati ujutro na studeni presvlačim u nezagrijanom autobusu. Zato, bez mene. Drugo, moja vezanost za Princea sputava mi kreativnost. Prince ima svoj film, a ja želim svoj. Bit ću kao Diana Ross, a ne kao jedna od Supremesa, u pozadini.«

Ponuda izdavača ploča Motowna stigla je kao naručena. Vanity je igrala glavnu ulogu u muzičko-karate-ljubavnom filmu »The Lost Dragon«, koji se od ožujka prikazuje u američkim kinima. A prošle jeseni je izdala prvi solo-album pod naslovom »Divlja životinja« — divlja zvijer, kako ju je Prince često nazivao. Tako i izgleda na videu koji mami na kupnju ploče. Pri tome pušta da joj ogrtač pada niz crnu blistavu kožu.

Zašto se tekst na ploči toliko vrti oko seksa?

»Zato što mi je samo to na umu. Možda ne dobivam dovoljno od toga i pjesme su mi odušak.« ●

→

Razgovor s Barbarom Bouchet o muškarcima i bodibildingu, umjetnosti oblikovanja vlastita tijela. To je oblikovanje značajno ne samo za fizičku ravnotežu nego i za postizanje sigurnosti i aktivne uloge u svakodnevnom životu

Ja zapovijedam

Pogled plav poput mora, nekoliko vreća, tamni krzneni ogrtač prebačen preko naslona stolice. Šćućurena na krevetu, ona je poput onih izražajnih plavih strankinja koje iz Amerike i Skandinavije pristižu u Cinecittà da bi se našle u vrtlogu, zaslijepljene bljeskalicama i očarane filmom. Žene-objekti koje, kad prođe prva opijenost, s vremenom nađu samopouzdanje, samokontrolu, sigurnost, poduzetnost amazonki. I katkad biznis. Preda mnom je Barbara Bouchet, ili Barbara Gutscher, rođena 15. kolovoza (»kao Napoleon, ali nemamo ništa zajedničko«) prije četrdeset godina u Čehoslovačkoj, odrasla u Sjedinjenim Državama, kao mlada djevojka »izvezena« u Evropu, već jedanaest godina žena napuljskog producenta Luigija Borghesea. Pripadnica srednje klase na američki način. Sportašica. Naglašava da je sport u ovom trenutku zanima više od filma. I ona je jedna od onih glumica koje su, idući stopama Jane Fonda, obuzete dijetama, jogom, trčanjem, aerobikom i bodibildingom. Seksi glumica »koja snimi barem jednu erotsku scenu« preobratila se u sljedbenika asketske gimnastike. Nedavno je u Rimu otvorila salon, gimnastičku dvoranu za muškarce i žene: »Ali vježbaju odvojeno, jer Talijanka ne voli da je muškarac vidi u 'prirodnom' izdanju. Tko bi latinskog muškarca natjerao na to da gimnasticira kraj žene u trikou?«

– I ti si odlučila zbuniti jadnog latinskog muškarca? On želi nježnu, meku, oblu, ženu, a ti umjesto oblina nudiš mišiće.

– Mišiće dobivaju samo fanatici, one koje vježbaju svaki dan sate i sate. Ako ne pretjeruješ, bodibilding ima osvježavajući učinak.

Osobito na one koje, poput mene, više nisu tako mlade. Zašto sam se počela baviti gimnastikom? Jednostavno zato što održavati dobru formu, znači voljeti sebe. Ako se ne voliš, zanemaruješ se. Teško da će te tad i drugi voljeti. Ako želiš da te vole, moraš prije svega ti voljeti samu sebe.

– Kad si to već spomenula, tebi zacijelo nije nedostajalo ljubavi. Omar Shariff, Corrado Pani... da ne nabrajamo.

– To je više bio egzibicionizam nego ljubav. Prije poznanstva sa svojim mužem bila sam lijepi objekt, glumica s kojom se izlazilo.

– Glumica koja nije prezirala slobodnije filmove...

– Muškarci koji su sa mnom izlazili, vjerovali su da sam kao i na filmu. Osim toga, tu je i priča o lijepom objektu koji se pokazuje da bi se izazvala zavist prijatelja.

– Zar ti nije smetalo da te smatraju lijepim objektom?

– Ne, jer sam se i sama ponašala tako. I za mene su muškarci bili objekti.

– I Omar Shariff?

– On je bio vrlo privlačan muškarac, ali je na neki način i on bio objekt. Ali da ostavimo prošlost na miru, hoćeš li?

– Zanima me taj svijet koji si sretala. Taj svijet plejboja ili »telaca«, kako ih je nazvao Fellini.

– Uvijek su izlazili u grupama, poput stada. Među njima je vladao stalan izazov: tko će zgrabiti ljepši i slavniji objekt, što više seksi? A navečer, kad bi se našli zajedno, »objekt« je bivao zanemaren. Događalo se da bi mu netko drugi iz društva posvećivao više pažnje, da bi ga oteo prijatelju. To je prije svega bila igra među muškarcima.

– A kako je reagirao lijepi objekt? Zabavljao se, prezirao ili osjećao znatiželju?

– Meni koja sam došla iz Sjedinjenih Država bilo je to vrlo čudno iskustvo. S time sam se srela i prije negoli sam stigla u Italiju. U Saint-Tropezu, prije dvadeset godina.

– U vrijeme ludih noći Brigitte Bardot?

– Tamo su bili svi ti momci, vrlo zgodni, vrlo bogati, s rollsroycevima. Biti s njima, značilo je posjećivati najbolje restorane, one sa svijećama, cvijećem, potocima šampanjca. Zabavljalo se, odlazilo u noćne klubove. To me u prvi mah zabljesnulo, jer toga nema u Americi. Zatim, tu je bila ta neprestana igra parova koji su se spajali i rastavljali. Katkad bi se promijenio partner prije nego što bi se našao na drugoj strani ulice.

– Vrijeme slatkog života...

– Da, ali želiš li da ti kažem nešto smiješno? Jedne večeri predložila sam svom mladiću da sami odemo u kino. Pristao je, ali je jedva izdržao do kraja. Na večeru smo otišli s društvom.

– Zacijelo ste imali o čemu razgovarati?

– Nije uopće bilo razgovora. Takvi ne govore. A osim toga, u to vrijeme ja sam govorila samo engleski. No bez obzira na to, ti muškarci uopće nemaju mašte kad su žene posrijedi. Ubrzo postanu dosadni. Osobito oni kojima je najvažnije da se pojavljuju u novinama, daju izjave o ovom ili onom osvajanju. »Moj život sa...«

– Otužno.

– To je prava bolest. No još više iznenađuju žene koje to znaju i pristaju na igru. Znaju da je to priča od nekoliko tjedana ili najviše nekoliko mjeseci. Da će trajati samo dok on ne upozna neku drugu ženu koja je tog trenutka slavnija.

– Znači, ljubav s tim nema veze.

– Nema. Ali u to vrijeme ja sam se redom zaljubljivala u pogrešne osobe koje me nisu voljele. Užasno sam patila. Strašno je voljeti nekog tko ne voli tebe. Teško je uvjeriti sebe da vrijediš kada te ne želi jedina osoba do koje ti je stalo. Bila sam sklona samouništavanju. Ponašala sam se poput osobe koja legne na tramvajske tračnice i kaže: prijeđi preko mene. Tad je nastala promjena. Osjećala sam se loše, bila sam korak do samoubojstva. I rekla sam: dosta! Jedan te neće, ali stotine će te htjeti. Ti ne želiš vidjeti njih. I tada sam upoznala Gospodina X.

– Koga?

– Jednog muškarca koji mi je slao cvijeće potpisujući se sa: Gospodin X. To je trajalo neko vrijeme, dok ga nisam upoznala na nekoj zabavi. Sjedio je sam u kutu. Pogledala sam ga i rekla u sebi: nije loše. Vjerojatno si već shvatila da je Gospodin X čovjek koji će postati moj muž, Luigi Borghese. Zahvaljujući njemu, shvatila sam mnogo toga.

– Što?

– Da sam površna osoba koja u muškarcu ne vidi ništa do fizičke ljepote i ne trudi se da zadre dublje ispod površine. I ja sam bila poput »telaca«. Tražila sam objekt koji će mi se fizički svidjeti i nije mi bilo važno što mi kaže kao osoba. U mog muža zaprepastilo me to što nije želio da nas vide zajedno sve dok ne budemo sigurni u svoje osjećaje. Zamisli, prve me večeri ostavio samu u restoranu jer su stigli »paparazzi«. Danas sam zahvalna sudbini koja ga je nanijela na moj put. Moglo se dogoditi da to ne shvatim pa dopustim da mi izbjegne.

– Znači, to nije bila ljubav na prvi pogled?

– Nije. U usporedbi s prijašnjim vezama, u početku nije bilo velike ljubavi. Počelo je kao ugodno prijateljstvo. Nalazila sam zadovoljstvo u razgovoru i društvu te ljubazne osobe pune pažnje i razumijevanja. Jedan muškarac samo za mene. Kavalir. Ponavljala sam sama sebi: »Ovakvo nešto ne postoji. Nije pravi! Vidjet ćeš, za mjesec dana svemu će doći kraj! On je izvanredan glumac, no ubrzo će pogriješiti i on!« Ali nije. Do danas nije pogriješio. I danas je muškarac kakav je bio. Nakon toliko godina glupih odnosa u kojima sam se, da bih se svidjela, pretvarala onim što nisam, rekla sam sama sebi: bit ću onakva kakva jesam, potpuno. Sa svim svojim manama i vrlinama!

– Riskirala si.

– Moraš riskirati ako je riječ o važnom susretu. Tu nema pretvaranja, jer na kraju ti plaćaš. Tad nisi ti osoba koju vole. ●

Ispovijed jedne šampionke

Preporod s bodibildingom

Dvadeset petogodišnja Penny Price, nova zvijezda bodibildinga s druge strane »velike bare«

– Od dobrih stvari koje su mi se dogodile u životu prva je to što sam se posvetila bodibildingu.

Dok sam bila djevojčica, činilo mi se da sam nekako po strani, da ne ulazim u okvire. Moji su roditelji bili razvedeni, a u malom gradu gdje sam živjela, to je nešto značilo. Osjećala sam se drukčijom od onih koji su se mogli pohvaliti da imaju oba roditelja. Možda zato danas cijenim divljenje koje izazivam. Najviše od svega uzbuđuju me natjecanja. Uvjerena sam da se rezultati ne postižu odlaskom u gimnastičku dvoranu i dizanjem utega. Za njih se valja boriti. I treba trenirati dok te bol ne svlada. Znam da moram vježbati barem još dvije godine da bih postigla formu kojoj težim. Imam potrebne genetske osobine, ali moram njegovati mišiće. Poziranje je za mene nešto prirodno, a ne želja da se predstavim na seksi način. Ali jesam senzualna osoba, osjećam se kao pantera.●

»Bila sam sama kost i koža, a bodibilding je od mene stvorio novu ženu. . .«

Što se događa kad je on Rak, a ona Lav

Glumci na slici astrološki su par ovog tjedna. To su Sylvester Stallone i Dolly Parton, nosioci glavnih uloga u filmu »Rhinestone«. Rođen 6. lipnja 1946. on je Rak i u ljubavi je mnogo nježniji nego što bi se po njegovu izgledu moglo pretpostaviti.

Ona je glava kuće

Mjesečev učenik feminist je na riječima. Zapravo zahtijeva prvenstvo za sebe, osobito ako mu je Sunce spojeno s Plutonom. Ipak, jedna sunčana, ponosna Lavica uspješno mu može osporiti prijestolje.

Ako postoji slučaj u kojem je vrlo važno razlikovati kojem znaku pripadaju »on« i »ona«, onda se to svakako može reći za par Rak — Lav. Ako je ona Rak, a on Lav, na pitanje jesu li dobro spojeni dogvor je potvrdan, bez ikakve dvojbe.

Sumnje pak rastu kao gljive poslije kiše ako je on Rak, a ona Lav. Osim ako posrijedi nisu dvoje koji su odlučili da potpuno prihvate feminističku ideologiju.

Čudno, ali ovaj bi par mogao ostvariti svoju posebnu ravnotežu ako potpuno okrene uloge iz patrijarhalnog nasljeđa. U krajnjem slučaju možemo zamisliti Lavicu u ulozi glave obitelji, zaposlenu na odgovornome mjestu, koje donosi i sve sjajne simbole statusa, i njega kako se sa strepnjom posvećuje kući i živi u sjeni svoje partnerice, brinući se o potomstvu s neiscrpnom nježnošću, uvijek spreman da učini ugodnim rijetke trenutke odmora svojoj Lavici.

Dakako, te pretpostavke ponegdje zvuče nadrealistički, čak i ako se smetne s uma da se dobar dio muškaraca rođenih u znaku Raka koji su upravo na vrhu (oni rođeni 1938. godine) može pohvaliti spojem Sunca i Plutona u godini rođenja. Za te Rakove izravno iskustvo s feminizmom u praksi pravi je dim pred očima. Oni ne oklijevaju u izražavanju velikodušnog zadovoljstva fenomenima ženske emancipacije, pa čak i one najpretjeranije. Dakako, njihovo ponašanje opovrgava sve što kažu. Ne treba zaboraviti ni da zbog težnje za moći i novcem, koja uvijek prati vezu Sunca i Plutona, ovoj generaciji Rakova nikad ne pristaje uloga princa — pratioca, jer prvenstvo, naravno, pripada njima! Čak i žena s kojom žive može poprimiti vrijednost statusnoga simbola. U tom smislu jedna sjajna Lavica najbolje je što im se može dogoditi.

Ali u jedinstvenoj vezi koja sjedinjuje muškarca Raka i ženu Lavicu treba naglasiti generacijsku razliku koja se odnosi na Lavice rođene između 1938. i 1957: tu nalazimo pravu vojsku izvanrednih stvorenja, odlučnih da nadrealističko pretvore u svakodnevnu stvarnost.

Ovaj put je ona ta koja se u mnogim prilikama može pohvaliti vezom Sunca i Plutona, koja, naglašavajući sunčanu prirodu znaka, obično znači snažnu ambiciju i ponos.

Ta osobita žena Lavica osjeća se intimno kao svijetlo središte nekog zamišljenog sunčanog sistema, i za nju je normalno da bezbroj planeta kruži oko nje. A opazi li neki primjerak muškarca rođenog u znaku Raka, smjesta mu dodijeli ulogu satelita. Iako ga zbog ponosa i potrebe da zapanji bližnje odjene u prinčevsko ruho, ona je zapravo ta koja vedri i oblači.

Ona odlučuje o uređenju stana, bira prijatelje i obaveze, donosi odluke o troškovima, o godišnjem odmoru. Od njega se očekuje da bude nježan i strpljiv, da se unaprijed sjeti svih važnih datuma kako bi njoj pružio priliku da režira svečane proslave.

U seksualnim odnosima događa se više-manje isto: inicijativa pripada njoj, ali on mora uvijek biti spreman da je zadovolji.

Dakako, u tako neuravnoteženoj situaciji teško je održati ravnotežu. No usprkos labavim temeljima, ovaj se par teško razdvaja. Prije svega zato jer se Rak teško odlučuje na tako drastične korake: čak i kad zadovoljstva postaju sve rjeđa, on se teško rastaje s nekim s kim dijeli tolika sjećanja. Zna se, za Raka su sjećanja poput metaforičke pupčane vrpce koju on nikad ne bi prekinuo.

Lavica pak, zbog ponosa, ne voli priznati poraz. ●

Rock-pantera

Glas – blues, tijelo – rock, to bi bila najkraća definicija Tine Turner, američkog simbola seksa, žene koja već više od dvadeset godina suvereno vlada svjetskom rock-scenom. Mačkasta, senzualna, promukla glasa izvanrednih mogućnosti, raspojasana smijeha od kojeg joj se trese tamnoplava griva, vesela i ironična u pokazivanju raskošnih bedara i tamnoputa tijela, u trčanju, plesanju, mahnitom pokretanju, pjevanju i razbacivanju snage. Nikad poražena, nikad zadahtana ili zamorena. Nikad stara ni nesretna. Puna životne snage na pozornici isto kao i u trčkaranju ulicama svjetskih metropola u vrtoglavom kupovanju. Velikodušna u davanju i primanju, ali uvijek pomno pazeći da svakom životnom pravilu suprotstavi ono svoje najosobnije...

– Što je za tebe značio uspjeh, zapravo ponovno otkriće uspjeha poslije tvoje četrdeset pete godine?

– Ah, te godine! Novinari mi uvijek prišivaju više godina nego što ih imam. Zapravo ću ove godine navršiti četrdeset petu, premda bi bilo isto da mi je pedeset ili trideset. Osjećam se kao djevojčica, puna životne snage i željna novih spoznaja...

– Da se vratimo uspjehu...

– Kad razmišljam o prošlosti, svoju sliku ne mogu odvojiti od slike mog bivšeg muža Ikea s kojim sam živjela i radila gotovo dvadeset godina. Da, i onda sam bila slavna, ali uvijek uz njega. Tad sam samo pjevala te glasom i tijelom radila ono što je on skladao i što mi je naređivao. Bila sam uvijek u podređenom položaju pa sam tako i živjela tek od odsjaja svjetlosti. Sad, naprotiv, sama odlučujem o onome što ću raditi, o repertoaru koji ću pjevati, o izgledu koji mi najviše pristaje, o ljudima kojima ću se okružiti. Osjećam se potpunija, sigurnija, zadovoljnija. Pod svjetlima reflektora samo sam ja, u dobru i u zlu.

– Je li postojao trenutak u tvom toliko spornom i »iživljenom« životu u kojem si pomislila da nećeš uspjeti? U kojem si osjetila da gubiš?

– Da gubim? Oh, ne! Ne mogu reći čak ni da sam gubila vrijeme, jer je moj život uvijek bio u usponu. Kao djevojčica pjevala sam u crkvenim zborovima i pri tome se uvijek nadala da ću postati netko. Sviđao mi se moj glas i voljela sam pjevati. Tad mi je bilo malo više od petnaest godina, potjecala sam

Tina Turner, kraljica rocka i simbol seksa – i u četrdesetpetoj!

iz vrlo siromašne obitelji i k tome sam još bila crne kože, ali imala sam željeznu volju. Uspjeh mi je bio cilj.

– Najjače uzbuđenje, najveća radost koju si doživjela u ovoj svojoj životnoj bajci?

– To se zbilo prošle godine prije jednog značajnog koncerta. Bila sam napeta, uzbuđena, kad je ušao moj menedžer i rekao mi da je film u kojem sam igrala postigao uspjeh, i to mojom zaslugom. Eto, to mi je donijelo golemo zadovoljstvo jer vrlo volim film.

– Što ti je u ovom, da tako kažemo, obnovljenom uspjehu bilo važnije: novac, slava ili nove pobjede?

– U svemu što radim tražim ispunjenje svojih ideala, koji nisu samo slava kao krajnji cilj. To je zadovoljstvo, povjerenje u vlastite sposobnosti, osjećaj slobode i izražavanja i spoznaja da se ta tvoja sloboda mnogima sviđa. I novac je važan, ali nije odlučujući. Dakako, moj posao je skopčan s troškovima, pa stoga treba i zarađivati, ali moje je dugogodišnje uvjerenje da je novac vrijednost koja ne smije postati svrhom.

– A nove pobjede?

– Nikad nisam težila za njima. Kad sam poželjela postići ovu karijeru, dobro sam znala koje teškoće ona donosi. Uspinjala sam se s naporom svakom stepenicom ovog uspjeha, stišćući zube, plačući naizmjence od bijesa i od sreće, susretala sam ljude koji su vjerovali u mene i one druge koji su me odbijali. Sad sam sretna ovim što sam postigla, a prošlost sam već odavno ostavila iza sebe. I ružne stvari, isto kao i one lijepe, pomogle su mi da postanem malo razboritija i vedrija. Priznajem, lako je na to gledati ovako nakon doživljena uspjeha!

– Misliš li da si kao žena platila višu cijenu za svoje umjetničko ostvarenje?

– Uvijek sam slušala svoje najdublje želje i ne mislim da je to što sam žena negativno utjecalo na moju karijeru. Možda mnoge žene imaju komplekse zbog svog spola pa se bore s nesigurnošću i strahovima, ali je se ne slažem s tim. Ne zaklanjam se lažnom slabošću, jer smatram da je moj spol potpuno ravnopravan muškome.

– Ima li umjetnica poput tebe, koja mjesecima boravi na turnejama, malo prostora i za sebe?

– Općenito pravim planove samo za tri mjeseca i nakon tog vremena želim imati mogućnost izbora: da li da nastavi ono što trenutno radim ili da načinim prekid. To je neka vrsta stanke za razmišljanje i odgađanje, neophodna za usklađivanje mojih profesionalnih i osobnih želja.

– Koji ti je bio najvažniji susret u životu?

– To ne bih mogla reći, odviše je osoban, ali mogu navesti najzanimljiviji: susret s Jackie Kennedy Onassis.

– Koje mjesto zauzima ljubav na tvojoj ljestvici vrijednosti?

– Ljubavi ne dajem posebnu prednost, ali to ne znači da odobravam samo tjelesno pripadanje između dvoje ljudi. Ljubav je mnogo složeniji osjećaj: to je drugarstvo, prijateljstvo, poštovanje, odanost. U tom pogledu ja danas bezbrižno i, rekla bih, sretno doživljavam ljubav. Nemam potrebe tražiti muža, ljubavnika ili neki čvršći odnos. Uvijek sam okružena prijateljima, ljudima koji me vole, i kao žena neprestano sam nagrađivana vrlo poticajnim susretima.

– Žališ li za nečim? Osvrćeš li se za sobom ili radije gledaš u budućnost?

– Možda ponešto i žalim, ali ne osvrćem se za sobom, jer ne volim gubiti vrijeme, a razmišljanjem o prošlosti i kukanjem nad onim što si mogao učiniti a nisi gubi se vrijeme. Valja se uvijek nadati u ono što će biti.

– O tebi se uvijek odviše govori kao o simbolu seksa. Ne osjećaš li se pomalo mumificiranom u toj ulozi?

– Ne, jer ne mislim da sam simbol seksa. Ako je neka djevojka nadarena i k tome zgodna, pa se uz to još zna kretati po pozornici, automatski je počnu smatrati seksi. To se dogodilo mnogima, a u početku se dogodilo i meni. I tako je ostalo. Ali ja seks ne smatram nekim oblikom predstave, on je izražajno sredstvo samo na individualnoj razini i kao takav se doživljava. Ne vidim potrebu da se publika izaziva seksualno i na sablažnjiv način, opscenim kretnjama. Nije mi namjera da svojom odjećom izazivam seksualnu nadraženost; odijevam se ovako zato što volim u plesu otkrivati noge. To bolje ako su one lijepe a ja skladno građena, ali ne želim ništa pokazivati. Ono što mnogi smatraju mojom razuzdanom seksualnošću zapravo je naboj snage koju nosim u sebi.

– Jesi li praznovjerna? Imaš li skrivenih strahova?

– Praznovjerna jesam, i to poprilično. Ali nemam strahova. Ne plašim se starosti, ni smrti niti ičega drugog. Strepim samo da u toku mog rada ne iskrsnu situacije suprotne od onih što ih osjeća moj instinkt.

– Mnoge mlade djevojke zavide ti na tijelu. Skrivaš li možda neku tajnu?

– Rad je moja tajna. Svakodnevno vježbanje, plesanje i mahnitanje na pozornici, trčanje iz večeri u večer, iscrpljujući se i znojeći se do iznemoglosti, najbolja je gimnastika. Osim toga, njegujem svoje tijelo koje je dio mog posla kao i moj glas. Ne pijem, ne pušim, jedem umjereno. Ali nisam opsjednuta dijetama ili drastičnim vježbama. Moja polazišna točka i u pogledu tijela uvijek je duh: mogu se vrlo dobro koncentrirati i prilagođavati. Tako stječem veliku unutrašnju ravnotežu i golemu snagu.

– Tina, osjećaš li se danas zadovoljnija, vedrija, ponosnija, hrabrija ili, jednostavno, sretnija?

– Sve to zajedno, samo što sve to tek počinjem biti. Jer, moj cilj je budućnost, i svaki novi uspjeh nova je etapa u mom životu u kojem, vjerujem, moram prijeći još velik dio puta do potpunog zadovoljstva samom sobom. ●

Masovni beogradski striptiz

O striptizu na beogradskom sajmištu, tehnologiji razgolićavanja domaćih filmskih glumica, djevojčicama u mini-suknjama, usmjerenoj angažiranosti domaćih rokera, procvatu male privrede, najstarijem zanatu na naš način, narodnom erotskom folkloru, domaćim homićima, knjigama koje još niste pročitali... Uz to još i najkraća erotska priča na svijetu! I to sve na jednome mjestu. Naprijed u prve seksi-redove!

Suvremena reklama neodoljivo podsjeća na ženski dekolte. Oboje, naime, često obećavaju mnogo više nego što zapravo mogu pružiti. Iako, razmotrimo li sve malo bolje, svrha reklame i dekoltea nije toliko da informira, koliko da izazove i uvjeri.

Uostalom, što kažete na ovu reklamnu poruku koja prati ovogodišnji »Letnji vašar« u našem glavnom gradu:

»Na Beogradskom sajmištu počeo se izvoditi striptiz. Skidaju se – cijene!«

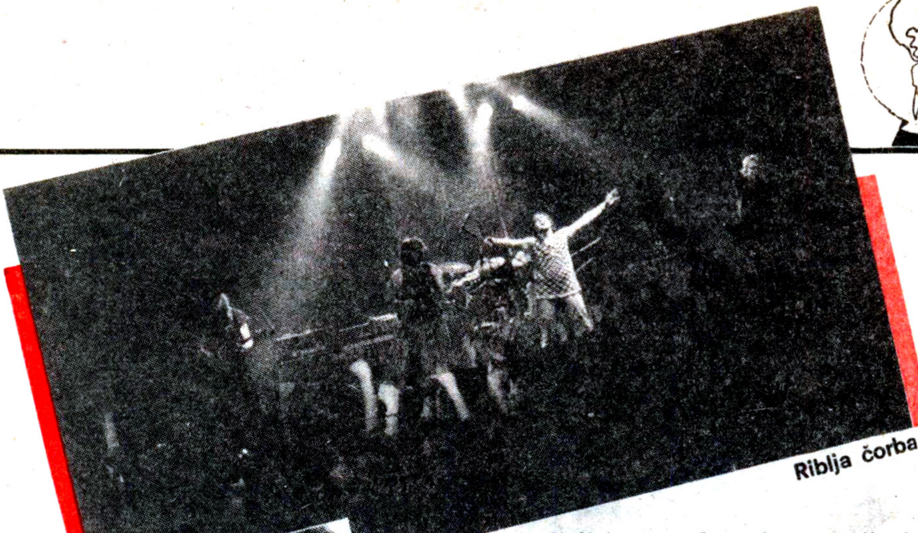
A takvu striptizu rijetko tko može odoljeti.

Riblja čorba

Početak ljeta popularna beogradska rock-grupa »Riblja čorba« iskoristila je za promocijsku jugoslavensku turneju albuma »Istina«. Osim svirke, Bora Đorđević je koncerte začinio i posljednjim biserima svoje »usmjereno angažirane« poezije. Recimo, ovakvim:

»Mazio bih malčice
tvoje stidne dlačice.«
Ili, ako vam se više sviđa:
»Kad se setim Venerinog brega,
opet bih se penjao na njega!«
Pa onda, za promjenu:
»Kad se cura popali
može da se opali!«

Riblja čorba

Milovan Ilić

Dobro zezanje, mora se priznati. Uostalom, znate li zašto se »Riblja čorba« uopće zove tako kako se zove? Bora Đorđević je to svojedobno objasnio:

– Ime »Riblja čorba« jedna je budalasta ideja, jedno zezanje, i jasno je da znači menstruacija. Lepše je ipak reći »Riblja čorba«, nije li tako?

Drugo stanje

Osim »Riblje čorbe« ovih dana slušali smo i radio. U povodu toga prenosimo vam i sažetu poruku iz emisije »Tup-Tup«, koju na valovima II programa Radio-Beograda vodi Milovan Ilić:

»Lako je drugaricama. One i iz ovakvog stanja začas mogu preći u – drugo!«

Samo, da i to ne bude pogrešan potez?

Bezbolno bušenje

»NON« (Nećemo Oprostiti Nikome), list SSO Srbije, nedavno je na svojim stranicama objavio i ovakav oglas:

»Bušim uši brzo i bezbolno specijalnim vazdušnim pištoljem. Takođe brzo i bezbolno rešiću vas problema oko devičanstva.« (Slijede šifra i adresa: oglašivač je, inače, Beograđanin)

Ah, ta naša mala privreda!

Homo homini...

Domaći homoseksualci vidljivo su uznapredovali. U Ljubljani je izašao prvi broj »Gayzina«, prvog domaćeg specijaliziranog časopisa namijenjenog homoseksualcima.

Samo naprijed, momci! Čujemo da će 1990. ionako biti proglašena Godinom muškaraca.

Pod Turcima

Miodrag Andrić, alias Ljuba Moljac, još jednom dokazuje da je dobar poznavalac povijesti. I ne samo nje:

– Turske su žene zaostalije od jugoslavenskih. One su još uvek pod Turcima!

Bunda

Ovom prilikom ćemo vam ispričati i najkraću ljubavnu priču na svijetu.

Bila jednom jedna djevojka koja je bila spremna na sve samo da bi došla do bunde.

Sad je ima, ali je ne može zakopčati... zbog trbuha!

Gola panika

S Biserkom Ipšom, koju pamtimo po »vrućoj« ulozi u Babićevu »Medenom mjesecu«, jednom od naših najgledanijih prošlogodišnjih filmova, a prema mnogima i prvom jugo-pornići, razgovarali smo o tehnologiji snimanja domaćih seksi-scena:

– Erotika na filmu može biti divna i takvu smo vidjeli u mnogim stranim filmovima. Ali domaći film... Jean Gabin našeg filma, uistinu izvanredan glumac, nezamisliv je, bar u jednom kadru, bez kame, špeka i luka! Njegov jedini kontakt sa ženom jest šamar ili psovka. To radimo odlično. Ali kada treba snimiti neku erotsku scenu – ovo su riječi mojih kolegica, koje su bile u istim situacijama – nastane panika. »Genij« koji je »hrabro« u scenariju zamislio svoju seksi-scenu ne zna dati običnu glumačku uputu, cijela muška ekipa viri kroz svaku moguću rupu, hladno ti je, i misliš samo na to da sve bude što prije gotovo. Teško se može napraviti nešto što bi bila lijepa erotska scena.

Tako govori Biserka. Ali redatelji i dalje tjeraju po svome, tako da pojedine glumice već odavna nemaju što više svući sa sebe, osim svojih – partnera!

Alat i zanat

U reviji »Nada« nedavno smo pročitali ispovijest jedne beogradske »prijateljice noći«, koja osim ostalog povjerava i to da mjesečno, zahvaljujući svome alatu i zanatu, zarađuje prosječno 36 starih milijuna!

Unatoč tomu tvrdi se da je u nas prostitucija slabo razvijena. Zašto? Zato što bi i tu svi htjeli na – kredit!

Umakanje

Prelistali smo u zagrebačkoj katedrali »Veritas«, reviju Svetog Antuna Padovanskoga, i na 30. stranici, u rubrici »Naš humor«, pročitali i ovu pričicu (za veliku djecu):

Mlada žena, u kratkoj suknji i oskudnoj majici, uđe u crkvu za vrijeme večernje i zamoči ruku u posudu s blagoslovljenom vodom da se prekriži. Kad to opazi župnik, približi joj se i promrsi:

– Oprostite, ali da se umoči samo prst, nije se trebalo toliko razodjenuti!

Ja je prašim...

Ljubiteljima narodnog folklora prosljeđujemo jedan biser iz repertoara Kiće Slabinca:

»Zlatica mi u krumpire stigla,
ja je prašim, ona noge digla.«

Najvažnije je da je veselo!

Kratka nezavisnost

Mini-suknje će i ovoga ljeta lepršati našim ulicama.

Psiholozi tvrde da djevojke njima pokazuju svoju nezavisnost.

Tko bi rekao da se ono što one pokazuju tako zove!

Muzikalnost

Razgovaraju dva ljubitelja glazbe, pa će jedan:

– Znaš, ja sam ti strašno muzikalan tip. Kod jedne sam plavuše za pola sata odsvirao svoje!

Perverznost

Nismo zaboravili ni ljubitelje knjige. Za njih jedna pitalica iz »Svaštare«, udžbenika nonsensa Dragoslava Andrića:

»Što znači biti seksualno perverzan? Videti seksualni simbol u kanti za smeće.«

Vic mjeseca

Klinac prolazi kraj spavaće sobe svojih roditelja i, očito potaknut stanovitim prizorom, kaže:

– I vi imate obraza da me grdite što još uvijek sisam palac!

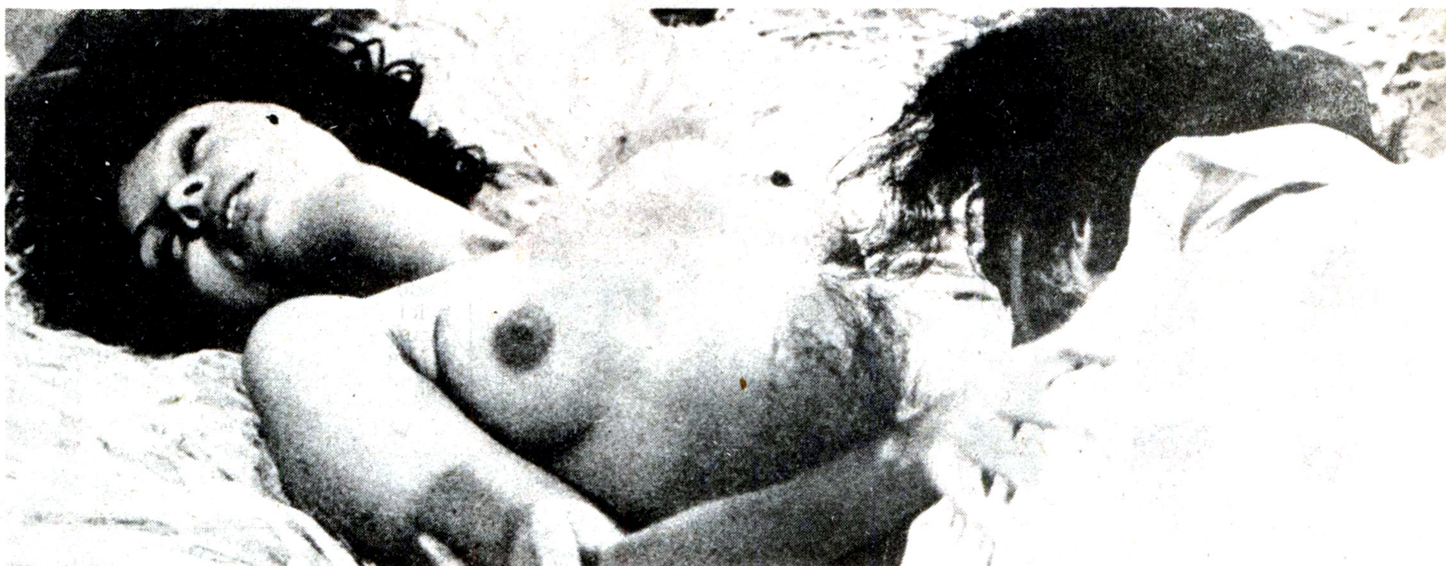
Prosječni seks

I na kraju: američki seksolozi tvrde da prosječnom čovjeku seks padne na um 144 puta na dan, ili, prosječno, svakih deset minuta.

A na što drugo stignu misliti natprosječni?

ZANIMLJIVI GLOBUS

pripremili
Slavoljub Marković
Mirjana Obuljen
Pavle Lugarić
Biserka Pupavac

Tomislav Marijan Bilosnić

HELENA

U svakodnevnim prilikama Helena nije baš ludovala za batinom i teško se odlučivala da nekom ponudi picu, taj svoj cvijet kojemu nije bio ravan ni anžuvinski ljiljan. Ali kad bi se na to već odlučila, zahtijevala je da joj se ona oguli kao naranča, a karu je pak nastojala obraditi potpuno, gotovo s patricijskom priljежnošću, ili na etrurski način.

Razlozi za to krili su se u jednom njenom teškom doživljaju u pubertetu. Silovana je, dogodilo joj se gore nego potajnoj djevojci iz Priče o O. Doživjela je surovost i svirepost, sad je u tome samo izuzetno osjećala nešto ljuveno, milo. Mučila ju je nostalgija za neostvarenom ritualnom defloracijom. Penis i vaginu sad gotovo da nije razlikovala od kuhinjskog pribora, i ona je po njoj mogla biti i pepeljara a on vješalica, osim kad bi u sebi osjetila duboke impulse, kad bi joj tijelo dobilo neku nenadanu i potpunu potrebu za ševom, kad je mislila o muškom udu s lovorovim vijencem na glaviću. A dotle, kad bi je sletio neki kragujac, bila je sklona njegovu izluđivanju i mučenju. To što su joj se pravi trenuci za vođenje ljubavi događali vrlo rijetko, odvodilo ju je i u drugu krajnost. S vremena na vrijeme tucala bi se sve u šesnaest, onako površno, kako bi se za koga odlučila. Najčešće s probisvijetima, gradskim lolama i duhovnim konjušarima, koji su kao razumjeli sve, a eto nisu marili ni za što. Takve je voljela u danima potpune osame.

Sa mnom je to činila drukčije, sa mnom je željela ostvariti ružičastu internacionalnu ševu. Divila se mom penisu kao Šivi. Ne znam zašto. Njena je rupa tad postala par excellence. Sličila mi je na bizantijski prsten Ljube Popovića. Doživljavala je »velike metamorfoze«, rekao bi Crnjanski, imala je raskalašeni dekolte. Tucali smo se po unaprijed dogovorenim pravilima, onako kako je to tražila gramatika njezine pice. Uvijek u istoj sobi, na širokom krevetu, i uz glazbu, u polumraku. Erotizam ove žene bio je nešto kao vjera u umjetnost. Bio je to erotizam kao spartanstvo, kao erekcija duha Erazmova. Naša jeba, dakle, bila je u službi futura. Nakon duge i iscrpljujuće vožnje Helena je mogla svršiti jedino uz moje strpljenje, inače ne. Valjda se zato sa mnom i ševila drukčije negoli s drugima.

Tko li će je znati, nju sastavljenu od labradorske hladnoće i hispanske razbludnosti. Krenuli bismo tek kad bismo bili potpuno goli, kad bismo se potpuno nadražili.

Bez lažne skromnosti, ovako gol, izgledao sam kao egipatski bog Min, držeći ga u šaci dostojanstveno poput ukrasna štapa. Izdignute palice prema trbuhu, podsjećao sam sâm sebe na diva iz Cerne Abbas. Bio sam oličenje satira, satir glavom, s triptihom valjka i kugli u rukama. Mahao sam njim kao mletačkim veslom, ponosnije nego dužd. Bio sam kao Prijap, samo što ga nisam polijevao uljem.

Nije ni trebalo, Helena je već pred njim klečala i vlažila ga jezikom. Oh, bilo je ludo pogledati je. Njeno se stasito tijelo nadimalo, povremeno ocrtavajući joj laka rebarca kao u prepelice. Iza kralješnice is-

takao se njen nadignuti guz, obli i jaki bokovi.

Izgledala mi je kao Botticellijeva Venera i Michelangelova Leda zajedno, kao jedna od tri Rafaelove gracije, bez takmaca, s punim i okruglim obrazima, vratom i sisama, s guzovima duboka usjeka, zlatno-svijetle puti, sočnih usana. Bila je kao ninska djevica, duboka pupka. Kao obraćenica, kao klanjateljica, kao Boucherova gospodarica O'Murphy što se naguzila i raširila noge. Otporna i jaka, ljepša, putenija i poželjnija od neke Bouguereauove nimfe. Helenino tijelo bilo je senzualno, napeto, snažno, a opet je u sebi imalo nešto lijepo dekadentno, kao da je istodobno tu preda mnom tijelo neke od sunca i svjetlosti čuvane kneginje i tijelo neke velegradske djevojke, koju izdaju detalji poput zglobova, prstiju, članaka, jagodica, noktiju. Bila je, dakle, i poput djevojke iz Chelsea Alana Aldridgea, kao Raquel Welch na kalendaru, kao reklamni plakat Mary Quant. Eto, takva je sve Helena bila, žena od svih vrsta, pa opet jedinstvena.

Bio mi je napet i uspravljen poput navaronskog topa, sličan falosu na Dionizovu oltaru. Na njenim je usnama ječao kao zurla. Glazbali su i »Doorsi«, stavila ih je čim se dala na posao. Rekla mi je da se uzbuđuje kad čuje glas Jima Morrisona, da tad ima osjećaj kao da će lako svršiti. Pustila je »Love Her Madly« i prihvatila se ručne obrade. Navlačila je kožicu preko glavića, kao što se draperija prevlači preko osvijetljena prozora.

Radila je to kao haremska odaliska, bolja je bila od mongolske amazonke. Glazba je, bar za mene, više bila sentiš, nešto za nježni stiskavac, a manje za drkanje. Ona je to osjećala drukčije, budila joj je halucinantne emocije, dok je kožicu pomicala gore-dolje, dok ga je pred sočnim usnama držala kao mikrofon, lagano me prstima tuckajući po mudima kao po bongo bubnjevima. Ne razumijem te žene, tu potrebu za potpunom erotskom fiksacijom. Čim je uslijedila numera »The Changeling«, uhvatila ga je snažnije, glavić je obavila prstima, od njega je napravila aranžman, purpurni cvijet, lizala ga i nježno mu peteljku grizla sa strane. Helena je uživala to činiti ustima, nabiti ga na jezik, pritiskati ga, voljela je sve te načine ljubavnog mahnitanja, požude, uz ujedanje i grebanje, što raspaljuje, budi nezasitnost, surovost i prostotu. Gurnula ga je najednom duboko u usta, kao da ga želi otkinuti glamuroznim zahvatom usana, stišćući testise čvrsto u ljupkoj šaci.

Uvlačila ga i izvlačila, tako da sam se bojao da ga ne osakati, da mu ne odgrize dio. Od nevina igranja mojim pimpačem kao u Muppett Showu prešla je na samurajske zahvate, na njegovu detaljnu i cjelovitu obradu. U mašti je možda već jurila prema kozmičkom buzdovanu. Ljubila ga je posvuda, osobito kad je krenula pjesma »Been Down So Long«. Tad ga je čas grizla, čas sisala. Potpuri se sastojao od liskanja glavića vrhom jezika. Bila je pijanist, flautist i klavirist, bila je kontrabasist i bubnjar na kurcu. Flautist je bila poseban. Bila je malo svetica, malo kurva, od te sorte. Sisala ga je i uvlačila u sebe, valjda bolje nego što je sisala majčinu sisu. Kao da ga kani progutati, kao da je pod elektrošokom. Govorio sam joj:

»Želim tvoja usta! Želim tvoju picu! Želim tvoje lice! Želim ultraroze usnice tvoje vagine! Taj slatkiš genitalnog oblika! Želim tvoje dupe!

Želim tvoje ruke i noge, tvoj trbuh, tvoje sise. Želim te jebati!« Grcala je gutajući ga. A kako je meni bilo, da i ne govorim. Jer kako opisati moj nabubreni kurac u njenim usnama, među njenim zubima? Očekivao sam da mi erekcija nadmaši tijelo. Bio sam čovjek koji posrće pod težinom svog jarana. Bilo je tako sve dok mi sperma nije briznula u njeno duboko grlo; nisam znao bih li je prčio ili pustio da me tako usnama samelje. Svršio sam padajući preko nje u krevet. Ona se bacila za mnom oblizujući mi ga, ne ostavljajući ga na miru, tako da mi je već i kičmena srž trnula.

Rekao sam, Helena nije voljela samo to da netko ima veliku karu.

Trebalo joj je pokazati osjećaje, strpljenje, dakle, imati ličnost prije svega, a i ljubav na kraju svega. Ona bi voljela da je rođena kao Lu Andreas Salome, kao suputnica Freuda, Rilkea i Nitzschea. Nije ona bila obična vulmark-roba, od fine svile bila je satkana. Jedino tako, kad je vidjela da karina nije sve što imaš, dobivala je impulse, raspaljivala se. To sam znao i ponašao se tako. To me izvlačilo kod nje. Zazirala je od singl-pameti, njoj je trebao LP u svemu. Inače, ponašala se kvarno, kad bi naumila, potucala bi se s prvim, brzo i kratko, na minutu. Ali ostavimo to, meni se kara opet digla, funkcionirala je savršeno kao da radi za neku reklamnu kompaniju.

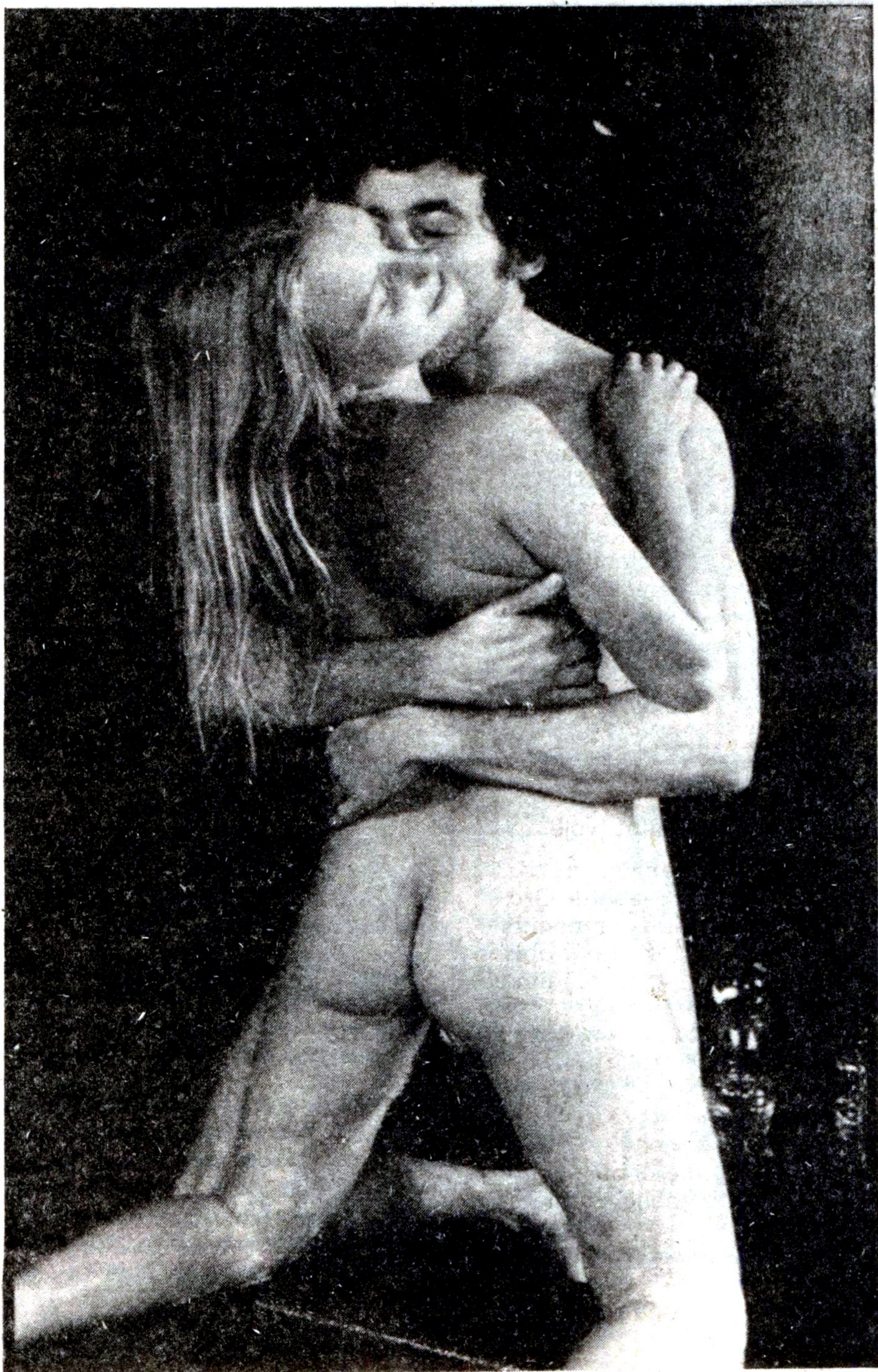
Stisnutih bedara, na seoski način, Helena je ležala na leđima, sva naježurena, a ja na njoj ljuljajući se poput plutačice, i tek je glavićem udarajući po šumi. Lelujali smo kao sving-majstori. Dalek je još bio put do potoka, do izvora njena. Još ni dašak s njega nisam osjećao. Do uključivanja sevdaha na 220 V trebalo je još ohoho čekati.

Njena snažna pica bila je još zatvorena, prekrivena gustim runom. Ta kaljeva peć još je imala uključen erkondišn, još nije počela raditi kao stroj za pranje rublja.

Uh, uzbuđivalo me to očekivanje kada će ga početi žderati iznutra.

Helena je stražnjicu podbočila rukama da joj pica što više iskoči, snažnije da je opalim. Nudila ju je kao Hektorov štit, da je udaram i odbijam se od nje. No ja sam za tren odustao. Ponašao sam se kao uporna ulizica Balzac. Počeo sam je ljubiti od nožnog palca prema tjemenu, preko gležnjeva, koljena, međica, pa oko stidnih usana, po venerinu brežju, zatim sam prešao gore oko pupka, njedara, prema pazuhu, zatiljku, vratu, bradi, usnama, očima i vjeđama, čelu i ušima, pa natrag, preko leđa, preko hrptenjače do stražnjice, grebući je nježno noktima i grizući zubima.

Nekoliko puta prešao sam i prstima po pici kao da prebirem po liri. Njen vršak bio je na mom prstu, na jagodici, ona je tek počela vlažiti. Orosila se, potila. Prodirao sam prstom sve dublje, ali polagano, i ljubio je. Pica se otvarala stepenasto. Njena riba bila je od najbolje vrste, iako bez krljušti.

Imala je divne rumene škrge, mek i topao kljun. Gurao sam prst u nju, prstom pratio predivan crtež njene pičke, pa zatim je stao ljubiti, sisati kao dagnju. Zavukao sam jezik u nju, bila je maestralna, najslađa datulja.

Udarao sam je surlom po bedrima, vukao joj ga po listovima, po guzu, stavljao među nožne prste, a kada sam osjetio da je potpuno mokra, opet sam se opružio preko nje, gledajući je u oči, dok je ona lagano širila noge i dizala ih visoko, govoreći: »Voliš kurve, priznaj, tebi se samo jebe.« Zanijekao sam, jer nisam smio još unutra, u njeno busenje. Pica je zijevala i tek ga je lizala. Oko moga lica sijevale su njene bijele butine, a ona kao da joj je rasla i kao da se smanjivala istodobno, kao da je plivala, kao da je bježala, što se više vlažila, sve je više izmicala.

Vrtjela se sad Zappina pjesma »The Torture Never Stops«. I Zappa je tucao po gitari, muklo udarajući, žica bi zacvililа tek kad bi po njenoj dužini potegao prstom, kao što sam ja povlačio po Heleninoj koži. Da izludiš, pravi šiz. Mrsio sam joj kosu, draškao je po pazusima, tiho joj šapućući svakojake riječi u uši, rašaptavao sam je. A ona mi je bokove stegla koljenima, dok sam je udarao u mokru travu busiku, priznajem, što nisam činio bez napora. Želio sam joj što prije u vrutak, među njeno inje, među ivanjsko cvijeće, u žlijeblje, želio sam joj staviti trupac u brlog, u ulište. Zasad sam morao ostati na proplanku njene pice, i dalje po njoj kositi travu, brstiti je i mrsiti, provlačeći karu kroz šikaru. Htio sam joj je pojesti, a ne je samo pojebati.

Iz toga smo položaja prešli u ispruženi, pa je ona i dalje stiskala bedra i picu, ostajući i dalje neprolazna. Nilsku bih branu bio već probio, a ovdje sam morao čekati, morao sam čekati kao lopov pred trgovinom, kao momče s kovčegom na nekoj usputnoj stanici. Nastojeći što dulje voditi ljubav, Helena se ponašala kao sebičan sindikat. Pizdio sam, kurac mi se digao kao bruklinski most, oslonjen među njenim nogama. Ona je noge provlačila lagano ispod mojega tereta, da bi ih prekrižila jednu preko druge, tako da su mi njene spo-

jenice snažno stiskale glavić. Obočen na ruke, stajao sam nepomičan, kao Gal na umoru, kad ga je ona na mahove svojim stidnim usnicama počela uvlačiti unutra, tek po milimetar, pa ga opet potiskivati i ispuštati. Savila se potom u luk, izdigla, pod guzove je stavila jastuk, a butine pridržavala rukama. Tada sam upao potpuno, i ne pokrenuvši se. Osjetio sam u sebi elektricitet cjelokupne prirode.

Slomila mi je srce. Zario sam se u nju do guše. Njena je pica iznutra bila glatka, meka i zapaljiva. Nabrekli klitoris pokrio je korijen kurca kao suncobran, iza njega sam osjećao dug hodnik, poslije kojega mi je klip upao u nešto kao u posudicu, na čijem se dnu nalazio grlić za skupljanje sjemena.

Zamišljao sam njenu minđu iznutra. Bila joj je divna, jednom riječju. Svega je bilo u njoj, svih nježnih stvari, plišanih medvjedića, pahuljastih leptira, jastučića od svile.

Pica joj je bila puna mahovine. Jahao sam je i više mi se nije svršavalo.

Oko mojih bokova Helena je noge povlačila sebi na prsa, dok sam je ustima, zubima, jezikom, dok sam je rukama hvatao oko struka, gledajući kako je hvata opijenost koja će polagano rasti do gubitka svijesti na kraju, kad će se bacati, grčiti, plakati, vikati, kad će stenjati, kad će uzdisati i gristi prste, pa lagano pasti kao mrtva. To me izluđivalo. Udarao sam je sve snažnije, odozgo i odozdo, udarao sam je i po sredini, posluživao sam se i prstima, posebno oko njene guzate stražnjice. Dizala me sa sebe opirući svoja stopala o moja prsa, pa ih odatle stavila na ramena, klatareći njima kao da zijeva, kao da škarama radi, jednu mi nogu ostavljajući na ramenu, a drugu spuštajući u ispruženi položaj, naizmjence. Dovodilo je to do jakih opetovanih udaraca, do nježnog trljanja koje izaziva vrcanje soka, ali ne i ištrcavanje sjemena. Dok sam je tucao, sisala mi je prst. Karao sam je, a ona je neprestano zapitkivala volim li njenu picu. Govorio sam sve i činio sam sve kako bi joj bilo najbolje, čekajući kada će riknuti.

Ta ždrijebica duboke pice mahala je nogama kao veslima. Ni Bertolucci to ne bi izmislio kako smo se mi ševili. Siktati smo kao farma poskoka, mlatili se kao pendrekaši.

Glava gore, dupe dolje, i obrnuto. I ona je počela jecati, prateći onaj ženski krik što dolazi iz dubine Zappine pjesme, što dolazi izdaleka, iz duše, pun opoja, pun strasti, pun uživanja, dok on polagano mrmlja, erotično i zavodljivo, prateći svoj glazbeni ritam identičan ritmu ulaska crven bana, ritam kurčeva klackanja. Zvukovi koji su se slijevali u tu harmoniju odgovarali su zvukovima tijela, odgovarali su diranju, pipanju i štipanju. Zario sam se do dna kad je visoko iznad moje glave digla noge, prekrižila ih i oslonila meni na tjeme.

Helena se picom dizala prema meni, napinjući cijelo tijelo, raširivši ruke po krevetu, kao razapeta.

Udarao sam je dlanom po guzovima, šakom sam joj pritiskao slabine, stezao palčevima oko struka, istezao Venerin brežuljak, stiskao bedra i grudi, a ona je prela i cvilila. Mačka je već bila izvan sebe. Osjećala je da će u ovoj jebi napraviti velik račun. Dok sam tako bio duboko u njoj, dok su se čuli šumovi kao da se lomi granje, kao da njište zvijeri i guguću ptice, kao da voda pada, govorio sam joj: probit ću te, do pluća ću ti ući svojim kopljem. A ona je noge povlačila savijajući ih sebi oko vrata, pridržavajući ih rukama, i govorila: daj, udri, nabij me, jebi me, jako, sad mi ga guraj polako, zadrži ga, uh, umrijet ću, gotova sam, sad, sad, što je čvrst! Oslonivši se na pregibe ispod njenih koljena, mahnito sam radio. Kada smo osjetili da bih se mogao izliti, da bi Niagarini slapovi mogli provaliti, umirujući se, pali smo na bok. Noge su joj se snažno opružile, kao odapete spirale. Kurac je ostao pulsirajući između njenih bedara. Grizao sam joj uši, bradu i nos. Zatvarala je lagano oči, pomalo se meškoljeći.

Obaralo me to njeno držanje, to magično lelujanje njena tijela, to kako ga je dobro osjećala i pratila, njen zanosni izgled, uopće tog me trenutka kod nje sve obaralo.

Pitao sam je: Što da ti sad radim? Da ti objesim jaja o uši? Da ti zadjenem kurac u kosu? Da ti stavim muda pod pazuh? Da ti ruku uvučem u pičku? Reci, reci! Da je uvučem u šupak? Da ti bradavice okitim ogrlicom zuba? Što da ti činim? Govori!

— Ajde da se jebemo, dalje — prostenjala je. Čvrsto se držeći, već smo se digli u sjedeći položaj i podvukli noge jedno pod drugo.

Bili smo najsnažnija petlja na svijetu. Kao dvije parnjače uhvatili smo se ukoštac, kao dvije A-centrale, očekivali smo eksploziju od najmanje 10 megatona. Kokali smo se kao u akcionom filmu. Ona se sama nabijala i raspaljivala, sve više i više. Sva se predala mojoj alatki. Jedan, dva, tri, četiri. Dva, dva, tri, četiri, Tri, dva, tri, četiri.

Trljala ga je u sebi na sve moguće načine. Bio je to pravi blues-rock od ševe. Rock-simfonija. Pičkin hi-fi zvuk. Lijevu je nogu pažljivo digla preko moje glave, vrteći se na njemu, dok se nije okrenula. Njen me obli guz šokirao. Htio sam je istog trena rasturiti, ali suzdržao sam se. Udarao sam je samo jače, oslonivši se o njene kukove. Bilo je dramatično. Pravi darvinizam. Stala je na sve četiri, poput ždrebice.

Povremeno bih ga izvukao i držao na vrhu, na ulazu. Stezala ga je. A kad je rekla »sad«, sjurio sam se svom snagom unutra.

Udri, udri, vikala je, i glas joj se stopio sa Zappinom ženskom pratnjom — auuuh, auuuh, uh, ah, ah, ah, aaaa, aa, ah, ah, ah, a, aaaaa.

Pri tom je čas glavu uvlačila pod sebe, što više prema krevetu, hvatajući me rukom za muda, a čas bi glavu dizala gore, izvijajući se u kičmi, pa je s glavom istodobno dizala i stražnjicu, sve više uvis, ječeći već u sto glasova. Kao da se zbor glasao iz nje.

Erekcija je bila dinosaurska. Svršavanje je bilo kao čišćenje u vatri. Kao da su se osipale mezopotamske žitnice. Prava pogibelj.

Bilo je sve snažno i gotovo bolno za oboje. Nisam ga vadio, ali dok smo padali, ispao je sam. Purpuran, svijetlio je kao ulašten. ●

Hrvoje Prćić

SVI SU MUŠKARCI SVINJE, SVE SU ŽENE...

Kad bih morao sastaviti popis osoba koje najviše mrzim u našoj galaksiji i bližoj okolici, prvo bi mjesto uvjerljivo zauzela moja kuma Antonija. Drugi bi vjerojatno bio moj otac. Stari je profesor povijesti specijalist za nastanak, razvoj i nestanak svjetskih religija. Zacijelo ni jedno drugo dijete moje generacije nije odraslo na mirisima tamjana, indijskih štapića, u kući punoj antikviteta kao što su amajlije, čarobne šape, alkemijske mućkalice ili moći nikad postojećih svetaca. E, sve to nije bilo dovoljno – cijenjeni tvorac moje malenkosti podvrgava me, verifikacije povijesnih činjenica radi, brojnim opskurnim obredima. Moja majka, profesorica klasičnih jezika (baš dobra kombinacija), zdušno ga je u tome podržavala. Tamo sam i bio kršten u jednoj staroj, ruševnoj crkvici još starijega grada, za koju tvrde da je ispred nje spaljen neki revolucionarni ustanik. Bio je to loš znak, pa ga je na brzinu imenovana kuma željela ublažiti dajući mi ime Felix. U posljednji čas se predomislila i na-

zvala me Marcel po svom najdražem i najopremljenijem ljubavniku, koji ju je upravo bio napustio. Tako je moja sreća netragom pala u crnu jamu, a ljubavni jadi postali stalan suputnik u životu.

Na veliko zgražanje i očaj mojih roditelja nisam se upisao na fakultet sličan njihovim humanističkim zanimanjima, nego sam, postao pilot. I danas mi se smuči kad se sjetim svih rasprava, uvjeravanja i dokazivanja. To što astropilot mora biti stručnjak i u strojarstvu, i u elektronici, i kompjutorima, u medicini, pa čak dijelom poznavati i filozofiju i psihologiju, njih nije zanimalo. Bit moje genijalnosti nisu prihvaćali, a osobito, im je smetala neophodnost stjecanja vrsne tjelesne kondicije. Dobro, možda sam malo pretjerao vježbajući s prijateljicama i u pozne sate, ali oduvijek sam bio fanatik posla. Savršenstvo u svemu moje je geslo. Tako sam, na nesreću, i proveo svoj naum u djelo – postao sam elitni pilot svjetske galaktičke flote u nastajanju. Baš taj elitizam me i doveo u ovo sranje u kojem se trenutno nalazim bez izgleda da se izvučem. E, dobri moj tatice, zašto nisi bio uporniji u nastojanju da postanem tvoj asistent! Osjećam da bi to bio pravi životni poziv za mene. Dobra stara Zemljica, zgodne, dobroćudne studentice, dječica, krštenje ...

Pišem ovo jer mi je ubitačno dosadno. Let teče bez teškoća, ako to ironično mogu reći, malo se moram odmoriti od noćašnje orgije, a kompjutoru je također potrebno vrijeme da realizira moj najnoviji program. Sjetio sam se svoje profesorice francuskog, u koju smo svi bili zaljubljeni za četverogodišnjeg pohađanja srednje škole i odlučio da je napokon poševim. Zbog nje mi je postelja ujutro često bila ljepljiva, ali večeras je došlo mojih pet minuta. Zapravo, mojih nekoliko sati, Dok čekam, neminovno mi dolazi u sjećanje kako je otpočelo sve ovo sranje, i ja se našao osamljen u pustinji svemira.

Dakle, bio sam elitni astropilot Ujedninjenih naroda. Sunčev sistem čovjek je polako prilagođavao sebi. Unatoč realističkim maštanjima pisaca futurističkih romana o koloniziranju Marsa, Venere ili nekih Jupiterovih satelita, sve se to pokazalo ekonomski, psihološki i tehnološki nemoguće. Brojni letovi koje smo gotovo svakodnevno poduzimali imali su više znanstveno istraživački nego praktični karakter. Čovjek, osvajač svemira – kako to gordo zvuči! I mi piloti bili smo vrlo gordi. Imali smo srebrnaste blistave uniforme, bili čašćeni i slavljeni a, dakako, i omiljeni kod suprotnog spola. Skromno moram priznati da smo Sonya Casanova i ja bili ipak najpopularniji. Uzajamno smo se također usavršavali i razmjenjivali iskustva. Neki su se čak zgražali zbog naše neobavezne veze (moji i njezini roditelji, na primjer), no to nama nije smetalo. Ona je poput svog imenjaka ili prezimenjaka bila nezajažljiva i beskrajno izdržljiva. Meni je nadimak bio Satir. Ako ste dobar logičar, jednostavna dedukcija će vam objasniti da smo se morali izvrsno slagati, pogotovu stoga što od puritanizma u nama nije bilo niti »p.«. Sve to i nije bitno. Sjetio sam se toga samo uzgred, pričajući o lijepim prošlim danima.

Zahvaljujući naporima znanstvenika cijelog svijeta, usavršavan je novi pogon. Nadsvjetlosni, naravno, jer osvajanje svemira nije dolazilo u obzir bez te sitnice. Moglo se i na klasičan način letjeti brže od svjetlosti, ali se problemi relativiteta nisu mogli izbjeći, što je takve letove činilo besmislenim. Kad su već svi izgubili nadu da će homo sapiens slomiti okove svog sunca, neki kreten je otkrio principe vremenskog konvertora. Nisu mi baš jasni njegovi principi, ali pilota uspavaju, brod fenomenalno ubrzava, konvertor drži vrijeme pod kontrolom, zahvaljujući pretvaranju tahiona u gravitone, a zvijezde dolaze nadohvat moćne čovjekove ruke. Dakako, prije ruke ide rukavica – čitaj: pokusni piloti. Tata mi je uvijek govorio: A »Sine, nikad se ne javljaj u dobrovoljce i nikamo ne idi za masom!«. Uvijek sam ga slušao, ali taj put nisu ni pitali tko je dobrovoljac, nego su nas masovno prekomandirali u lučonoše čovječanstva. Prve tri baklje vratile su se prilično oprljene, a sudbina četvrte i pete je neizvjesna. Ja sam šesta, i moja je sudbina vrlo izvjesna. Lutat ću svemirom i vratit ću se na Zemlju svojim unucima, jer prokleti konvertor nije funkcionirao kako valja. Samokritike radi moram priznati i dio svoje krivice. Kad je došlo do kvara koji bi hitna intervencija mogla sanirati, ja sam bio pri svršavanju neviđene ševe sa Sylvijom Kristel, vodećom glumicom mekih pornića iz jednog od prošlih stoljeća. Kako? U finišu ne možete stati i ... i sve je otišlo k vragu! I ševa, i konvertor, i let, i ja.

Da malo pojasnim pojavu ove časne dame i njezin utjecaj na moju kletu sudbu. Eksperimentalni brodovi vrlo su skupi a čovjekov život, koje li farse, još skuplji. Brodovi su zato bili ekonomično mali, i posadu je činila samo jedna osoba. A moja osoba postavila je određene uvjete koji su bili ispunjeni. Naime, trebalo je da svojim nadsvjetlosnim čunićem odletim, pardon, da pokušam odletjeti, do jedne simpatične zvjezdice, spektar koje je obećavao mogućnost postojanja planeta, da malo procunjam uokolo, testiram motor i sretno i veselo se vratim u naručje majčice Zemlje i njezinim kćeri. Moj uvjet bila je »posada« od četiri plastoida – biorobota s promijenjivom anatomijom. Naravno, broj je bio opremljen vrsnim i moćnim kompjuterom, bibliotekom, fonotekom, kinotekom, pinakotekom, fototekom i još brdom sličnih »teka«. Opet skromno moram dodati da sam genijalni programer i da me priroda obilno obdarila i fizički i potencijom. Sve to u gomili dovelo je do tragedije.

Let je dobro krenuo. Zaspao sam, lijepo sanjao i probudio se na odredištu. Sve je klapalo »kao vurica«. Sunašce, bijeli patuljak, umilno je sjalo, sedam planeta vrtjelo se oko njega, brod je preo, a ja sam imao uobičajeni zornjak. Čekalo me dosadno ispitivanje sistema za koje nisam bio potreban, jer su sve obavljali automati. To sam predvidio i baš zato i tražio one plastroide koje na Zemlji nije bilo moguće dobiti. Odmah se bacih na posao. Povezao sam sa centralnim kompjutorom njihove pozitronske moždane sklopove i holografske projektore smještene u stijenkama broda. Moj san, leteći bordel koji ostvaruje sve želje, bio je spreman. Koju god ženu bih poželio, živu ili izmišljenu, ili bilo koje drugo seksipilno biće, mogao sam imati. Plastroidi su bili ono što sam želio. Uzimali su lik i ponašali se poput bića, osobe koju sam ubacio u program iz svoje

najpohotnije, najzapretenije, najslobodnije mašte, iz moje, neki bi duhovni anatomi rekli, perverzne nutrine.

Malo je reći da je to bila ševa. Bile su to prave, običnom čovjeku nedostupne bakanalije. Osjećao sam se poput iskonskog Demiurga, velikog tvorca, svemoćnika. Doživio sam brojne pustolovine, i da nije bilo energetskih pilula i sistema za samopopravak pregrijanog kompjutora, ne znam kako bi se sve to svršilo. Ševio sam Kleopatru dok su oko nas vjetrovi vitlali pijesak s piramida, uzeo sam nevinost Jean D'Arc noć uoči bitke kad je puna energije i rodoljublja povela sunarodnjake u pobjedu, nabio sam rogove premudrom Solomonu zavevši mu cijeli harem, sablaznio sam Rim kao najpotentniji od svih papa, protutnjio sam Hollywoodom prošavši kroz spavaonice najljepših glumica i starletica, uvježbavši s njima lekcije iz svih edukativnih knjiga od Kama Sutre do Seksoloških kompjuterskih varijacija. Nisam se zadovoljio samo dobrim, starim, pohotnim Zemljankama. Eksperimentirao sam i s drugim rasama pod svemirom nebeskim. Iscrpljivao sam se na trovaginalnim Aldebarankama, izluđivale su me vagmeduze Siriusa, neponovljivo je bilo u trbuhu Kaunanki koj ljubavnike progutaju i stezanjem želučanih mišića, narkotiziranjem probavnih sokova, dovode ga do nenadmašne ekstaze.

Da, za mene su se otimale najljepše žene univerzuma, u najčarobnijim zemljama i najluđim enterijerima. Ševio sam do besvijesti, iskušao sve poze i mogućnosti, osvetio se svim mačkama koje me nisu htjele i mnogim tipovima se ušuljao u bračnu postelju. Prava poezija. Tog je dana scenarij predvidio opsadu saraccenskoga grada. Vođi križara – meni, dolazi izaslanstvo žena i nastoji ga umilostiviti. Zna se kako, ne? Dok su oko nas udarali talambasi i plesale crne ljepotice blistajući namazane eteričnim uljima, četiri bajne djeve su me obrađivale. Dvjema sam mazio i gnječio dojke, treća me nježno masirala po leđima, a četvrta, koju je glumila ona Kristelica, oduševljeno me primala u usta. Tada nas je, u kritičnom trenutku, drmnuo bolid, i došlo je do električnog pražnjenja. Ispraznio sam se i ja, ali za to je vrijeme, iz meni neznanih razloga, sve otišlo k vragu, i to tako kompletno da se više, čak i da sam znao kako, nije moglo popraviti. Zapravo, riknuo je samo konvertor. Više no dovoljno, jer to je značilo vratiti se kući samo klasičnim načinom – petsto godina nakon polijetanja. Ima to i dobre strane. Vidjet ću tko me je volio i žalio za mnom, okusit ću sve domete budućnosti i usputno poševiti još tko zna koliko slavnih i darovitih dama. Možda me, kad se vratim, strpaju u ludnicu ili zatvore u zvjerinjak, kao živog pitekantropusa. Možda su ljudi čak toliko evoluirali da se sada razmnožavaju partenogenezom i da su spolni organi zakržljali. Užas !!! Treba se ševiti dok se može. Evo, već vidim moju staru školu i kabinet za strane jezike ...

= O =

Otrcani svemirski brod pretpotopnog modela zemaljske flote polako se približavao plavo zelenom planetu, trećem po redu od blistavog jarkog žutog sunca. Ne obazirući se na zov zamamnih sirena, koje su ga umilno mamile sa slikovitog otočića zapljuskivanog toplim pjenušavim valovima, pilot je neumorno buljio u ekran i, držeći slušalice na ušima, ponavljao:

– Halo, Zemlja, javi se! Ovdje eksperimentalni nadsvjetlosni brod »Satir«. Govori pilot, kapetan Marcel Opačić. Javite se! Prijem!

Danima je pozivao, ali odgovora nije bilo. Očajan i bijesan, mlatio je po brodu, svojim plastroidima, samome sebi. Plav i krvav, opet bi sjedao za konzolu i pokušao dobiti vezu.

– Prokleti kreteni, kujini sinovi, što su napravili tamo dolje? Nisu se valjda poubijali! Idioti! A i vas mi je dosta! Proklete imitacije! – Sočno opsovavši, isključio je plastroide i holografske projekcije. Sive stijenke broda zasjale su metalnim odsjajem prvi put nakon dugo vremena.

– Možda su dolje sami divljaci, jer je očito da svemirskog prometa nema. Ne bi to bilo ni loše. Kao najpametniji i najmoćniji, postao bih vladar cijele zemlje, i sva plemena će mi plaćati danak u najljepšim ženama. Napokon pravo meso! A možda su kreteni telepate, pa ću među njima biti idiot. Nije ni to loše. Okusit će što znači pravi muškarac. Ali, ipak bi trebalo da se jave.

Vrijeme je prolazilo, i brod je došao u granice teleskopskog kontakta. Eksplozija oduševljenja zahvatila je Marcela kad je ugledao gradove.

– Dolje su, Tu su! Ju-hu! Žive prave, tople, žene! Zemljo, stižem, evo me!

Brod se elegantno spuštao na zapušteni kozmodrom Plesfielda. Napuštene letjelice, ruševne zgrade i odsutnost ikakvog života govorili su da se svemirskom lukom već stoljećima nije služilo. Iskočivši iz broda u oblak prašine, Marcel se zbunjeno osvrtao na sve strane. Odbora za doček nije bilo. Ipak mu se lice ozarilo kad je u daljini spazio stup prašine koji se brzo približavao. Opazili su ga! Dolaze!

Kad se kovitlac malo slegao, razočarano je spoznao da to nije vozilo i u njemu delegacije, nego samohodni robot.

– Vi ste kapetan Marcel Opačić, eksperimentalni pilot zemaljske flote, poletio na pokusni let nadsvjetlosnim brodom »Satir« 2113. godine? Dajte svoju identifikaciju, molim.

– Ma koja identifikacija, metalna kanto? Vraćam se iz mrtvih nakon petsto godina mučenja i krvarenja za Zemlju, i onda mi šalju običnu hrpu lima! Mogli su barem poslati androida. Hoću smjesta da vidim predstavnika lokalne uprave Ujedinjenih naroda. Trk!

– Oprostite, ali kao što ste sasvim točno primijetili, vi ste, iz još nepoznatih razloga, zakasnili 521 godinu, a za to se vrijeme na Zemlji mnogo toga promijenilo. Baš zato je centalni vladajući polikompjuter smatrao uputnijim da vas ja obavijestim o svemu. Ljudi to ne bi mogli učiniti na zadovoljavajući način. Zato vas molim da budete ljubazni i saslušate me. Identifikacija je pozitivna na osnovi analize vašeg glasa, a iz vašeg brodskog računara upravo sam doznao uzroke havarije. Koristili ste ga u, hm, malo neobične svrhe, ali to sada nije važno. Hiperpogon ionako više nikoga ne zanima.

– Što ti ovdje klepećeš? Kakva promjena, kakav polikompjuter? Zašto mi ljudi to ne bi mogli objasniti? Zašto nema letova? Govori, prokleta zarđala željeznarijo!

– Oprostite, ja sam načinjen od najplemenitijih metala i iz reda sam najsposobnijih robota klase IQ 285. Sa zadovoljstvom ću odgovoriti na vaša pitanja. Radoznalost i emotivni stres tipični su za ljude u ovakvim trenucima.

– Zadavit ću te ne prestaneš li smjesta s tim govornim sranjem i ne ispričaš li o čemu je riječ i u kakav sam to sterilni svijet upao!

– Oprostite, ali zadaviti me ne možete. Možete me samo isključiti. Šifra za to je XLABQ505C. Dok se obavlja detaljna dekontaminacija vašeg broda, molim vas, pođite sa mnom do grada, pa ću vam usputno sve ispričati. Ionako sam imenovan vašim osobnih skrbnikom.

– Skrbnikom?! No, krasno. Gomila šarafića i kotačića da mi bude skrbnik! A meni si zaboravio dekontaminirati?

Dakako da nisam. Cijeli je kozmodrom pod stalnim zračenjem, tako da nema opasnosti. A osim toga, vjerujte mi da posjedujem najbolji skrbnički program koji postoji i da ćete živjeti kao bubreg u loju, potpuno se posvetivši svojoj reproduktivnoj funkciji.

– Stani, Silene! Neću više ni koraknuti dok mi sve ne objasniš. Od »a« do »ž«. Kakva reproduktivna funkcija?

– Moje ime je IQ 285 – A69, a ne Silen, i...

– Budući da si moj, odsad si Silen! I bez riječi, jasno?

– ...

– Zašto šutiš?

– Pa rekli ste bez riječi.

– Glupane, to je stilska figura! A sada da čujem cijelu priču.

– A da najprije odemo nekamo gdje možete sjesti?

– Ne, ovoga časa želim sve čuti.

– Dobro. Dakle, nakon vašeg odlaska letovi su se sve više razvijali. Vaš nestanak rastužio je mnoge, osobito, one ženskog spola. Ipak je bilo novih dobrovoljaca. Naposljetku su dosegnuti i daleki planeti. Na žalost, zaštitne mjere baš nisu bile strogo provođene, pa je nakon jedne ekspedicije došla velika zaraza. Ljudi su umirali kao muhe. Za jedan tjedan pomrlo je devedeset posto čovječanstva. Strahota! Posljednji potez Znanstvenog savjeta UN bio je stvaranje polikompjutora koji je preuzeo upravu Zemljom. To je bio jedini način da se spriječi povratak Zemlje u divljaštvo. Automatizirana industrija i roboti održavali su gradove i život malobrojnoj ljudskoj populaciji. Na žalost, i od te manjine mnogi su ostali sterilni. Znanstvenici su gotovo nestali, stručna osposobljenost bila je niska, panika i strava na vrhuncu. Da ne bi došlo do potpune propasti i da bi se svijet obnovio, ipak su prvenstveno neophodni ljudi. Uvedeni su novi zakoni. Dugo je trebalo da se usklade želje i strahovi ljudi sa zaključcima polikompjutora. Obustavljeni su do daljnjega svi letovi, uvedena obaveza primarne reprodukcije pod prijetnjom smrtne kazne, skrb o samoedukaciji i obavezno hipnoučenje od robota-skrbnika. Pod upravom velikog PC-a automati proizvode sve neophodno za život još i sad skromne populacije ljudi i nastoje ih osposobiti da opet sami sve preuzmu kad ih bude dovoljno i kad stasaju za to. Eto, to je sve.

– Ako sam dobro shvatio, mogu stanovati gdje hoću, raditi što hoću, zabavljati se kako hoću, a ti ćeš mi osigurati klopu, odjeću, lovu i sve ostalo.

– Da, ja ću vam sve priskrbiti. Ako pod lovom podrazumijevate novac, on više ne postoji. Zaboravili ste samo reproduktivnu obavezu.

– Što je to?

– Obaveza spolnog općenja uvijek i na svakome mjestu, u svako doba, s bilo kojim partnerom koji to zatraži. Evo vam odmah kutija sa tisuću energopotentnih pilula. Zašto se previjate? Nije vam dobro?

– Ha, ha, ha! Ne, valjam se od smijeha! Ha, ha, ha! Obaveza ševljenja! Ha, ha, ha! I niti jedna mačka me ne može odbiti! Ha, ha, ha! Vodi me u taj raj!

Marcel bijaše oduševljen. Njegov san koji je umjetno ostvarivao u brodu, u međuvremenu je na Zemlji postao stvarnost. Ševa je postala zakonska obaveza! Oh, što će sve učiniti! Ne mora ništa raditi, a može ševiti po želji!

Odabrao je jednu veliku petorosobnu vilu na brežuljku u središtu grada, raskošno opremljenu. Silen je doista bio nenadmašan skrbnik, iako je među njima često dolazilo do nesporazuma. No Marcel se brzo privikavao. Jedva je čekao da pođe u grad. Široke, bujnim zelenilom bogate ulice bile su opremljene malim nišama u kojima se vodila ljubav. Parova je bilo po klupama, uz zidove. Na sve strane samo znojna tijela koja kopuliraju. Ljepotice se šeću ulicama, odjevene u lepršavu laganu odjeću ili sasvim gole, a on ide od jedne do druge i zadivljuje ih svojim organom i potencijalom. Ni trenutka se ne može osloboditi onih željnih da ih on poševi. Ostali frajeri bit će ljubomorni, ali tko zna – zna! Sanjario je tako dok se spremao za izlazak, pomno pazeći na svaki detalj odjeće. Na kraju, je naredio Silenu da ga ni po koju cijenu ne prati i pošao.

Nakon četiri dana slomljen se dovukao do vrata vile. Silen ga je nježno prihvatio i poveo do bazenčića s termalnom vodom, usput ga blago masirajući.

– Rekoh vam da me povedete, ali vi ste pametniji. Eto vam sada!

– Silene, to je užas! – ječao je Marcel. – Ulice su poluprazne, a njima haraju ženske grdobe i muške siledžije. Akrepi su me silovali dvadeset sedam puta. Kakav je to način da ne smiješ odbiti mačku koja ti se ne sviđa? Jezivo! Jedna me dvjestokilašica šest puta natjerala da se ševim s njom. Još osjećam kako tonem u njezino meso. A jedna mršava kao saraga svega me izbola šiljastim kostima. Sve me boli. I to dvanaest puta. Ne možeš nikamo pobjeći. Vidio sam nekoliko zgodnih djevojčica, ali su ih prije mene okupirali neki snagatori. Ta zar nema dogovora i poštenja.

– Da ste poveli mene, možda bih nešto i uspio učiniti za vas. Dobri skrbnici, a mi smo svi u stalnoj vezi ako želimo, mogu spojiti svoje štićenike tako da svi budu zadovoljni.

– Kad mi bude potreban svodnik, stari metalni voajerski razvratniče, onda ću te pozvati. Marcel Opačić još ima svoj mozak i nikakve pozitronske mućke neće njemu pomagati.

Prošlo je skoro deset dana, a Marcel se nije odlučio da izađe. Razmišljao je i smišljao, ali se nije mogao ničega dosjetiti.

– Veleumni štićeniče, dopusti svom skromnom skrbniku da te podsjeti kako nisi ispunio kvotu kopulacija za ovaj mjesec, i ako to ne učiniš, smanjit će ti se povlastice standarda koje imaš.

– Što to znači?

– Znači da zakon propisuje koliko puta mjesečno moraš spolno općiti. Ako to ne učiniš, smanjuju ti se davanja, a krajnja i dugotrajna apstinencija povlači oduzimanje skrbnika i protjerivanje u džunglu. Oni kojima nije stalo do dobrobiti društva, društvu nisu ni potrebni.

– Dobro, dobro! Sredit ću to.

Još nekoliko dana je smišljao, a onda je jednostavno opet morao poći na ulicu. Oprezno je provirivao kroz vrata tragajući za vrebajućim kopulanticama. Čvrsto je odlučio da izbjegava te nasilnice. Sasvim slučajno opazio je brzu kretnju u veži preko puta. Bio je očaran. Tako lijepu djevojku rijetko se viđa. I ona je njega opazila i gledala ga očima punim strepnje i straha. Znao je kako se osjeća, i iznenadna plima dobrodušnosti spriječila ga je da potrči do nje. Zvrndanje kotača najavilo je dolazak tramvaja. Kola su bila prazna, pa je utrčao u njih. Ljepotica također. Sjeli su na odvojenim krajevima prikolice i buljili kroz prozor. Marcel je osjećao njezino duboko disanje, usplahireno kucanje srca, a ugodan pritisak u hlačama odražavao je i njegovo uzbuđenje. Čaroliju vožnje razbila je stanica. Trojica majmunskih gorostasa ušla su unutra i, opazivši ljepoticu, odmah krenula k njoj. Očajno ih je pogledala i jurnula prema Marcelu.

– Ti si moj izbor! – prodahtala je.

– I ti moj! – šapnuo joj je, iako nije morao. Njezine riječi značile su da se moraju poševiti na mjestu. Gorile su ih mrko gledale dok je ona zadizala suknju, otkrivajući divne noge, opkoračila ga i sjela mu u krilo okrenutih leđa. Zapanjilo ga je, ali i ona je bila spremna. Truckanje tramvaja i jarosni pogledi izigranih kopulanata povećavali su im užitak. Svršavanje je bilo fantastično. Naravno, morali su sve to ponoviti kako bi nesmetano mogli nastaviti vožnju. Morali su to učiniti i u parku, i u robkazalištu, i u restoranu. Nije mu silazila s krila, a njegova zaliha pilula brzo se smanjivala. Odavno je premašio mjesečnu kvotu. Ali to je bilo samo pozitivno. Premašivao je normu svojih društvenih obaveza.

Zvala se Amanda i imala je najdivniju dušu koju je sreo u svom životu. Rijetka ljepotica, bila je na stalnoj meti kopulanata. Mučili su je isti problemi kao i Marcela, pogotovu stoga što je zbog apstiniranja ostala bez nekih povlastica, a skrbnik joj je bio na redovitom godišnjem remontu. Postali su nerazdvojni. Na neki način osjećali su se slobodnima. Štiteći jedno drugo od navale obijesnih i bijesnih nasrtljivaca, bez straha su šetali gradom, posjećivali javne priredbe, izlazili na večernje zabave. Ukoliko bi se u blizini istodobno našao neki zgodni partner ili partnerica, otišli bi sporazumno u malu avanturu, ali to je Marcelu ipak sve više smetalo.

Upoznao je svaki djelić njezina bujnog tijela. Znao svaki drhtaj, osjećao svaki kucaj njezina zadovoljstva. Ševili su se svagdje, u svakoj pozi, na svaki način. Nije silazila s njegova krila. Dakako, to i nije bilo moguće ako su željeli izbjeći kopulante, ali im i nije smetalo, štoviše. Iako je bilo zabranjeno formiranje bračne zajednice, njih dvoje su zapravo živjeli zajedno. To im je omogućavala blizina njihovih kuća, tako da su se uvijek mogli izgovarati dobrosusjedskim odnosima.

Marcel se zaljubio. Nije vjerovao da će mu se to ikada dogoditi u životu, ali strasno je zavolio Amandu. Zapazio je u zrcalu da je dobio onaj blag teleći pogled zatelebanih klinaca njegova doba. Odlučio je da to otvoreno kaže Amandi. Bio je uvjeren da i ona osjeća slično.

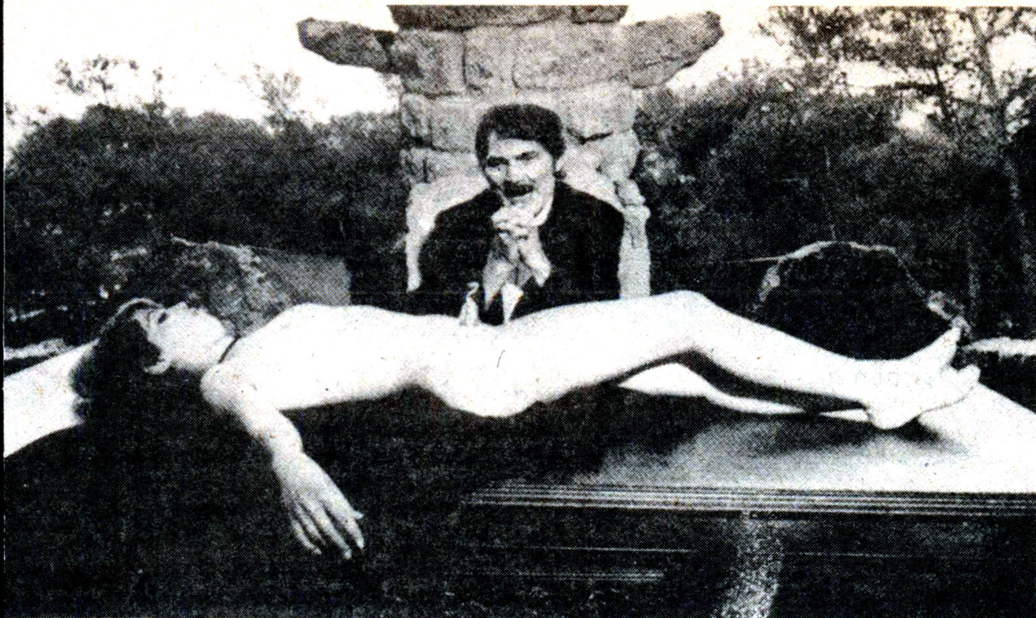
– Amanda, ljubavi moja, ti i ne znaš koliko te volim. Ti si mi opet vratila vjeru u život, osokolila me da preživim, da nađem smisao postojanja. Ti si jedinstvena i ne znam što bih bez tebe – gugutao je u uho dok su se ševili u starom baroknom naslonjaču. Stenjući, ona je samo klimala zatvorenih očiju očekujući finale. Između sve snažnijih i bržih kretnji nastavio joj je šaputati: – Imam strašan plan. Hajde da se jedan dan izvučemo na južni rub grada, do šumice uz rijeku. Tamo nema nikoga, nema kopulanata. Bit ćemo mirni i sami. Možemo dočekati i noć. Šetat ćemo uz rijeku koja će blistati po mjesečini, žubor i zrikanje cvrčaka pjevat će nam serenadu, ubrat ću ti pun naramak poljskog cvijeća i prostrijeti mirisni ležaj. Spavat ćemo sami, pod pokrivačem neba i zvijezda koje će nam veselo žmirkati.

Bijesno je odskočila s njega, i ne osvrćući se na sluz koja joj se cijedila niz noge, divlje se počela oblačiti i vičući potrčala prema izlazu:

– Razvratniče! Svi ste vi muškarci isti. Samo vam je stalo do ljubavi i romantike. Fuj! Mrzim te! Upravo sam se ponadala da sam našla jednog normalnog, zgodnog i pristojnog momka, i onda mi on dođe s takvim pokvarenim prijedlozima. Odlazim i neću više da te vidim. Pokvarenjak nastrani! Naći ću ja sebi drugog ševca. Ima takvih koliko hoćeš! Ja sam poštena žena! ●

Nastavak sa 2. stranice

EROTIKA NA SF-FILMU

Jack Palance razmišlja nad svojom žrtvom u filmu »Justine« (1969) redatelja Jesusa Franca

EROS I SILA TEŽE

čki jezik. No ono što zbunjuje, barem površno gledano, velika je čednost, odnosno aseksualnost samog žanra. Ljubavni zanos, spolni snošaj, zapravo sve slobodnije od poljupca, dugo je za taj žanr bilo tabu tema, u literaturi gotovo sve do kasnih pedesetih kad je F.H. Farmer objavio svoj roman »Ljubavnici«, a na filmu sve do 1968. godine u kojoj je rođena Vadimova »Barbarella«.

Razloga za takav puritanizam bilo je više. U početku je za sve bila »kriva« znanost. Filmske je stvaraoce jednako kao i publiku uzbuđivala čudesna sutrašnjica, naglo otvoreni, dotad neslućeni horizonti razvoja ljudskog društva. Režiseri su snimali, publika strastveno pratila filmove o tajnama elektriciteta, radija, radara, o megalopolisima budućnosti, odnosno o onom najuzbudljivijem – o letu u svemir. U toj gomili uzbuđujućih mogućnosti seks kao posve ovozemaljska aktivnost jednostavno nije uspijevao da prodre u prvi plan.

Drugi značajan element bio je vezan za poimanje znanosti kao tipično muške aktivnosti. Uz to se čvrsto nadovezala predrasuda o ženama – kao bićima koja ni uz najbolju volju nisu sposobna da razlikuju klip od cilindra, čime im je unaprijed za duže razdoblje onemogućeno da se u SF-filmovima pojave i u kojoj drugoj funkciji osim kao ukrasni predmet. Analizirajući ovu »macho« filozofiju, neke su zlobnije feministkinje tvrdile da je SF-žanr zapravo izvrsno smišljen način na koji muškarci svoje »male« pothvate u spavaćim sobama kompenziraju »velikim« pothvatima u svemiru.

No ako u SF-filmovima dugo nije otvoreno prikazan seksualni odnos, to se ne može reći za erotiku. Nje je bilo i previše, pogotovu one prikrivene, tipične za lažni građanski moral.

Slavni G. Melies predočio je u filmu »Put na Mjesec« scenu koja je poslije postala obrazac za prikazivanje prikrivene erotike. Možda je danas smiješno to što je on svoje putnike na Mjesec lansirao u šupljem zrnu ispaljenom iz golema topa, ali nema ničeg naivnog u tome da su zrno u topovsku cijev ugurale mlade, po tadašnjim kriterijima zgodne djevojke odjevene u kratke hlačice. Ne zaboravimo, te davne 1902. godine žene su na javnim plažama bile rijetkost, a njihovi kupaći kostimi nalikovali su na redovničke halje. Tom smicalicom sa slobodnijom odjećom budućnosti poslije su se često služili u SF-filmovima. Kratke pripijene haljinice isticale su osnovne ženske atribute i razgarale maštu publike. Zanimljivo je da je ta smicalica palila i u doba najvećeg puritanizma u SAD (gdje se snima 90 posto svih SF-filmova) za vrijeme McCarthyjeve ere.

Drugi oblik prikrivene erotike izravno je vezan za »macho« filozofiju žanra. Od ranih tridesetih pa sve do danas redovito se snimaju filmovi iz serijala »Ljepotica i zvijer«. Ljepoticu je jednostavno opisati. To je mlada žena razvijenih grudi, uska struka, lijepih bokova i zanosnih bedara. Kvocijent inteligencije je zanemariv, a glupost razvijena do savršenstva, što omogućuje toj dami da se dovede u bezizlazni položaj. Da sve bude gore, ona je i primjer čednosti te ostalih vrlina. To nije tako proturječno kako se na prvi pogled čini. Upravo suprotno i u skladu s lažnim moralom, jer glavni junak mora imati poseban motiv da nasrne na zvijer. Hrabrost za to dat će mu spoznaja da se bori za čast svoje buduće dragane. Uloge ljepotica bile su izuzetno »teške«. Ako se izbace uobičajene replike, sve se svodilo na upečatljivo vrištanje i padanje u nesvijest u najgorem mogućem trenutku.

Zvijer je već teže opisati. Uglavnom je to ružno i odvratno čudovište zemaljskog ili izvanzemaljskog porijekla, katkad životinja, a katkad i robot. I kad nema potrebnu biološku aparaturu, zvijer ima dovoljnu dozu seksualnih aspiracija prema ljepotici, ali to najčešće omete glavni junak pojavom u pravom (ili možda krivom) trenutku.

Do danas je snimljeno stotinjak takvih filmova, a najpoznatiji su serijali »Golem« (kamena statua koja ima tu manu da šeta), »Frankenstein« (čovjek sastavljen od

raznih dijelova, s mozgom manijaka) i »King Kong« (majmun koji umjesto banana ubire ljepotice). U posljednjih petnaestak godina producenti postaju sve hrabriji pa se više ne libe ni otvorenih seksualnih scena između ljepotica i zvijeri. U filmu »Čudovišta s dna mora« morske nemani siluju po plažama, a u filmu »Zloduh« demon sna priređuje prave orgije sa svojim nevinim žrtvama.

Za razliku od redovne komercijalne produkcije, povremeno se pojavljuju filmovi koji seksualni odnos između žene i »nečeg drugog« razmatraju vrlo ozbiljno. U filmu »Demonsko sjeme« inteligentni kompjutor obavlja umjetnu oplodnju, a da svojoj nevinoj žrtvi olakša patnje, pokušava joj prikazivanjem zvijezda koje se rađuju dati simulaciju intelektualnog orgazma, kao kompenzaciju za izostanak onog prirodnog ljudskog, za koji nije sposoban. Ipak, vrhunac je film »Tanyjin otok«. U njemu dolazi do strastvene ljubavne veze između Tanyje, prekrasne mulatkinje (D. D. Winters), i divovskog inteligentnog majmuna. Od ostalih filmova s neobičnim vezama vrijedi još spomenuti »Ljude mačke«, u kojem zanosna Nastassja Kinski (u mnogo je čednijoj varijanti tog istog filma 1942. godine glumila Simone Simon) nakon gubitka nevinosti otkriva da je žena pantera. Zaplet se gradi na tome da pripadnici te rase moraju održavati spolne kontakte samo sa suplemenicima. Ako bi se upustili u odnos s običnim ljudskim bićem, ljudi pantere izgubili bi svoj prividni ljudski oblik i vratili bi se svom osnovnom genetskom liku – crnoj panteri. Povratak u ljudsko obličje moguć je jedino ubijanjem ljudskog bića, a to je u većini slučajeva još omamljeni ljubavnik. Upravo je maestralno snimljena scena u kojoj Nastassjin ljubavnik (J. Heard), otkrivši u koga se zaljubio, veže svoju draganu prije ljubavnog čina za krevet, da bi tako izbjegao posljedice njene transformacije.

Filmovi strave, iako čine gotovo pola ukupne produkcije, nisu na velikoj cijeni ni među ljubiteljima žanra, a kamoli u širokoj publici. No upravo u toj grani SF-a pojavljuje se najviše filmova s dosta erotskih elemenata. Kombinacija seksa, nasilja i strave pokazala se kao provjereni mamac za publiku, pa producenti i dalje uporno snimaju takve filmove. Osobito su popularni filmovi o vampirima. Seksualna tenzija sastavni je dio sadržaja. Vampir ili vampirica mame svoju žrtvu upotrebljavajući moći

Prizor iz Vadimovog filma »Krv i ruže« (1960)

koje u žrtava izazivaju seksualno uzbuđenje. I vampirski su filmovi u početku izbjegavali da previše provociraju, no baš su u toj vrsti erotski, gotovo pornografski prizori najprije stekli pravo građanstva. Dovoljno je spomenuti Francov film »Justine«, Vadimov »Krv i ruže« ili djela Jeana Rollina. Nad pojedinim scenama prikazanim u njima i danas bi se zabrinuli mnogi cenzori. Može se samo nagađati zašto se baš u vampirskim filmovima otvoreni seksualni prizori toliko mnogo eksploatiraju, a da ni u žanru ni izvan njega nema nikakvih reakcija. Odgovor bi mogao biti u odnosu prema takvoj produkciji, u priznavanju njene kontinuiranosti, ali odbacivanju bilo kakve umjetničke vrijednosti.

Vampirski su filmovi specifični po još jednoj vrsti seksualnih odnosa koje neprestano prikazuju – lezbijstvu. Uobičajeno je da vampirica ne bira, za razliku od vampira, žrtve po spolu. To je rezultiralo nizom manje ili više uspješnih lezbijskih scena. U dosad najkvalitetnijem vampirskom filmu »Glad za krvlju«, odlično je snimljena lezbijska scena. Catherine Deneuve i Susan Sharadon glumile su tako maestralno, a režiser Tony Scott je to savršeno prenio na ekran, da se ta scena može bez ustezanja proglasiti možda i najboljom takvom scenom u povijesti kinematografije.

Općenito gledano, u SF-filmovima se od 1968. do danas neprekidno snimaju i prikazuju seksualne scene, pa danas žanrovski filmovi u tome više nisu nikakva posebnost. Drugo je to što je dosta tih scena izvan ustaljenih klišeja.

Žanr je tematski specifičan, i sadržajem, i pristupom raznim pitanjima. Zato se može dogoditi da ljudska seksualnost dobije sasvim

drugačije obilježje od uobičajenog. Odličan je primjer za to film »Posesivnost« poljskog režisera A. Zulawskog, u kojem Isabelle Adjani vodi ljubav s odurnim čudovištem sličnim hobotnici. U tom odnosu čudovište dobiva sposobnost transformiranja u ljudski lik, da bi ga na kraju steklo i ušlo u ljudsko društvo kao novi simbol nadolazećeg zla. Za odličnu glumu u tom filmu I. Adjani je 1980. dobila Zlatnu palmu na festivalu u Cannesu.

Seksualnost u SF-filmovima nema uvijek tako mračan prizvuk. Seks češće služi kao sredstvo za ismijavanje ljudskih slabosti. U »Barbarelli«, prvom erotskom SF-filmu, seks je oružje kojim glavna junakinja (Jane Fonda) svladava zlo biće, vladara svemirske Sodome i Gomore. Antologijska je scena u kojoj Barbarella, osuđena na smrt u stroju užitaka (osuđenik umire od beskrajnih orgazama), svojim prirodnim talentom za vođenje ljubavi dovede uređaj do samouništenja. U filmu »Konačan program« glavna junakinja ima neobičnu sklonost. Svoje ljubavne partnere uništava ispijanjem njihove energije. Neprobavljivi ostatak pretvara u kakav ukrasni predmet, pepeljaru, vazu itd. U »Zvjezdanim stazama« pojavljuje se rasa žena koje luče feromone ljubavi. Muškarac koji udahne tako »zagađen« zrak, ostaje poput narkomana do smrti vezan za pripadnicu te rase. Ima još cijeli niz neobičnih varijanata vođenja ljubavi viđenih u SF-filmovima. Ipak ne treba misliti da znanstvena fantastika ne poznaje normalan seksualni odnos. U mnogim filmovima mogu se vidjeti klasične ljubavne scene u kojima glavni junaci vode ljubav samo zato jer se vole kao sva normalna ljudska bića. Kao posebno kvalitetni pamte se ljubavni prizori iz filmova »Loganov bijeg« i »Alternativna stanja«.

Jane Fonda u ulozi Barbarelle iz istoimenog filma snimljenog 1968.

U umjetničkom, prije svega režiserskom smislu svakako treba spomenuti erotske scene iz filmova »Paklena naranča« i »Zardoz«, ali s napomenom da su to filmovi koji govore o nasilju i deformacijama ljudskih društava u budućnosti, pa su i erotske scene prožete otvorenim ili prikrivenim nasiljem.

Danas su ljudi koji se bave poviješću žanra skloni da pod njegovo okrilje svrstaju i one filmove kojima, objektivno gledano, tu nije mjesto. Najčešće je riječ o ostvarenjima koja su u trenutku kad su se pojavila donijela nešto bitno novo, bilo da su otvorila neku novu temu, bilo da su srušila kakav dotadašnji tabu, bilo da su uvela novi filmski izraz. To su većinom bili erotski filmovi. Takve filmove snimala su velika režiserska imena poput Russa Meyera, Frederica Fellinija, Bunuela, Peckinpaha, Russela i ostalih. Zato njihova djela, koliko god bila dobra, treba promatrati kao samostalna ostvarenja izvan granica žanra.

Domaćih SF-filmova gotovo da i nema. Od desetak naslova koje bilježi povijest naše kinematografije više od pola je snimio Oktavijan Miletić prije drugog svjetskog rata. Od ostalih pažnju privlače tri naslova. Papićev »Izbavitelj«, politička fantazmagorija o štakorima, zapravo film o psihologiji fašizma, može se pohvaliti dobro snimljenom scenom orgija. Bulajić je u »čovjeku kojeg treba ubiti« plasirao atraktivne erotske scene u paklu, a Dušan Vukotić u našem najboljem SF-filmu »Gosti iz galaksije« služi se seksom kao oružjem satire.

I na području animiranog filma može se izdvojiti nekoliko naslova koji zaslužuju pažnju. Od stranih svakako treba spomenuti kult-filmove »Mačak Fritz« i »Heavy Metal«, a od domaćih Bourekovu »Mačku« i Zimonićev »Album«.

Ako bismo za kraj pokušali odgovoriti kakvu će ulogu erotika imati u budućim SF-filmovima, morali bismo zaviriti tridesetak godina unatrag. U to su vrijeme pripadnici prve generacije domaćih ljubitelja izrastali na prvim prevedenim romanima i rijetkim filmovima. Jedan od tih romana, s romantičnim imenom »Ljubav i sila teže« (blago erotizirana priča o bračnom paru koji je krenuo na svadbeno putovanje na Mjesec), palio je maštu ne onim što je bilo napisano, već onim što pisac nije u ono vrijeme mogao napisati. Mladi bračni par na kraju nije uspio uživati u čarima prve bračne noći, jer su oboje, nenaviknuti na nultu gravitaciju, sve vrijeme proveli u uzaludnim pokušajima da se zagrle. Danas bi taj roman imao sasvim drugačiji sadržaj, a zvao bi se vjerojatno »Eros i sila teže«. Sutra bi takav roman imao i spisak praktičnih pomagala provjerenih u praksi. Ako rečeno prenesemo na film! Prije tridesetak godina tanke provokativne haljinice, danas nesputani erotizam, a sutra tko zna...

Ljudska mašta ne poznaje granice.

●

Boris Marini

Lloyd Rose

SVADBENO PUTOVANJE

Od cijelog se vjenčanja jasno sjećala samo teškog satena među prstima kad je podigla vjenčanu haljinu kako bi gurnula stopala u cipele i kad ju je, boreći se protiv težine, podigla više nego što je bilo potrebno i otkrila vitke listove. Sve ostalo je zapamtila mutno, kao zbrku boja, mirisa i zvukova. Maglo-

vito se sjećala i Arthurova poljupca, struganja njegovih čudno suhih usana po njezinima. Činilo joj se kao da se kreće u transu, kao da je pod vodom i odozdo gleda izobličenu stvarnost. Naslonivši se na automobilska vrata, bila je suviše umorna a da bi se osmjehnula rodbini na crkvenim stepenicama. Arthur se nasmiješi i mahnu. Da, pomisli ona, to je bitno... on će se smiješiti i mahati. Lebdeći na svom satenskom oblaku, promatrala ga je, zadovoljna što on maše umjesto nje, baš kao što je bila zadovoljna i dok ju je vodio kroz crkvu i nježno smještao u auto. Mogla se osloniti na njega. Vidjevši roditelje na crkvenom pragu, gledajući majku kako briše suze, podignu ruku, najednom obuzeta tjeskobom, i mahnu. Osmjehnu se. No u želucu je osjećala prazninu i stezalo joj se grlo.

– Osjećaš li se dobro? – zapita je Arthur. Ona ga pogleda. Smiješio joj se. – Uznemirena si?

– Uznemirena? – Radoznalo ga promatrajući, spozna da ga vidi prvi put.

Istina, izlazila je s njim za vrijeme školovanja, ali ga još nikad nije vidjela ovakvog, kao silu koja bi je mogla uznemiriti. Najednom se nije mogla sjetiti je li mu kosa i prije bila tako crvenkasta kao sada, i nekako joj se činilo da mu oči dosad nisu bile ovako tamne, usta ovako malena a ruke ovako spretne i snažne pomažući joj da uđe u auto, prebacujući joj veo preko naslona sjedala, pažljivo joj namještajući nabore haljine.

– Pa znaš na što mislim, dušo. Na ono večeras. – Usta su mu se, zaključi ona, nesumnjivo promijenila. – Ne boj se – nastavi on. Skine desnu ruku s upravljača i spusti je na njezinu šaku. – Uvelike se ponosim što sam se oženio djevicom. Bit ću vrlo nježan.

Ruka mu je bila suha kao i usta. Ona je pogleda i pokuša je zamisliti za nekoliko sati na svom nedirnutom, neviđenom tijelu, još zaštićenom satenskim naslagama. Pod odjećom se osjećala dalekom i hladnom poput kamena, a šaka pod njegovim dlanom kao da nije bila spojena s njezinim tijelom pod haljinom, već kao da je bila nekakav umjetni dodatak na kraju ruke, kako bi on nešto mogao dodirnuti. Digavši pogled sa svoje šake, zagleda se kroz vjetrobran. Nebo su prekrili tmasti oblaci, gurajući se jedan s drugim i žurno se udaljujući od uske pruge žućkasta neba na obzoru. Vjetar je okretao lišće tako da mu se vidjela srebrnasta donja strana i povijao visoku travu duž ceste. Ona se naježi.

– Bit će kiše – prozbori Arthur. – Nadam se da ti neće upropastiti haljinu. Nisi smjela otputovati u njoj.

– Nisam je htjela svući – uzvrati ona tiho.

On joj se osmjehne.

– Prava sentimentalna djevojka. Bit će oluje, čini mi se – reče, pogledavši opet nebo.

Promatrala je travu pokraj ceste. Zapazivši da je žuta i uvela, upita se što je tome uzrok. Iznenada snažno puhnuvši, vjetar savije travu sve do zemlje.

– O čemu razmišljaš? – On joj opet položi šaku na nadlanicu. Nije mu odgovorila. – Uznemirena si, ha? – Još je šutjela. – Kažem ti, ne boj se. Znaš da te volim. Sve će biti dobro. Neću ti nanijeti bol.

Pitala se kad će početi kiša. Nebo se gotovo zacrnjelo. Pomisli na njegovo obećanje da joj neće nanijeti bol. Nije mogla zamisliti nikakvu bol u tom dijelu tijela, baš kao što nije mogla zamisliti ni njegovu ruku na svojoj.

– Bit će to pljusak – reče on. – Zabrinut sam za haljinu.

– Možda će kiša pasti i prestati – odvrati ona.

Haljina joj se ljeskala poput biserne unutrašnjosti školjke. Zamišljala je kako joj se kišne kapi kotrljaju niz saten, ne promočivši ga. Nebo bijaše vrlo tamno. Koliko su nisko oblaci? Činilo se da će se spojiti nebo i zemlja.

– Je li ono žensko ili muško? – upita Arthur.

Projurili su mimo nekog lika. Autostopist. Arthur uspori. Ona se osvrne. Je li to žena? Tko god bio, nosio je tamni šešir sa širokim obodom i gledao za automobilom.

– Ne znam.

– Žena ne bi smjela autostopirati sama. To je prava pravcata ludost.

Još je usporavao. Kožom joj od iznenadne panike prostruje trnci, kao da je dodirnula električnu žicu.

– Zašto zaustavljaš?

– Slušaj, srce, ako je to žena, ne mogu je ostaviti na cesti.

Ona se ponovo osvrne. Vidjevši da se auto zaustavlja, autostopistica krene prema njima.

– Primit ćeš je?

– Ako je žensko, svakako.

– Ali... – pobuni se ona. Auto se već zaustavio. Autostopistica je trčala kroz visoku uvelu travu. – Mi smo na svadbenom putovanju – reče ona očajno.

– Srce, neću je povesti s nama u motel. – On se nasmiješi i potapše je po ruci.

– Ne uzimaj je u auto! – krikne ona. – Produži!

Ali vjerojatno ništa nije izrekla naglas, jer Arthur nije krenuo,i autostopistica se upravo sagnula prema prozoru, smiješeći se. Oko ušiju joj se kovrčala kratka tamna kosa. Šešir joj je bio od crnog platna, vrlo star. Arthur otvori prozor.

– Idete li daleko? – upita.

Autostopistica se osmjehne, zatrese glavom i pokaže mu papirić. Zagledao se u njega.

– Nevjerojatno – progunđa napokon. – Pogledaj ovo, dušo. – Ona uzme papirić. Bio je uprljan, s magarećim ušima. »Ja sam gluhonijema«, pisalo je na njemu. »Znam čitati s usana.«

Arthur opet uzme papirić. – Vi ovo, hm, prodajete kako biste zaradili za život? – promrmlja. Htjede posegnuti u džep, ali autostopistica ponovo zatrese glavom, uze papirić, okrenu ga i opet mu ga pruži. Na poleđini je pisalo: »Idem u Franklin.« – Mi ne idemo u Franklin – reče joj Prthur, govoreći glasnije nego inače. – No možemo vas odvesti do Reida. Odgovara li vam to? – Autostopistica kimnu i osmjehnu se. – Onda uđite. – On otvori vrata i, nagnuvši se prema upravljaču, povuče naprijed naslon svoga sjedala. – Pazi da ti ne zgužvam haljinu, dušo.

No ona je već povukla k sebi haljinu. Kad se žena smjestila na stražnjem sjedalu, ona se okrene i pogleda je. Imala je na sebi, osim šešira, stari crni kišni ogrtač zakopčan do vrata, izlizane kožnate rukavice i traperice. Na koljenima je držala kovčežić.

– Dakle – prozbori Arthur kad je krenuo – s obzirom na izgled, nije nikakvo čudo što nisam bio načistu je li muško ili žensko. Vjerojatno se odijeva tako zato da bi se zaštitila.

Pogledavši opet ženu, ona zaključi da nije pogriješio zbog odjeće. Pogriješio je, po svoj prilici, zato što je neznanka visoka, što joj je lice, iako prijazno, tvrdo i jakih crta, što joj je kratka kosa pod tamnim šeširom slična muškoj i što joj se iznad gornje usne vide tamne dlačice.

– Dolazite li izdaleka? – upita je ona plašljivo. – Zar vam je to sva prtljaga?

Žena zabaci glavu kao da se smije. Potom otvori kovčežić. Unutra bijahu različite bočice, četkice i zr-

calo. Izvadi nekoliko snimaka i pruži ih preko naslona sjedala.

– O! – Ona se okrene prema Arthuru. – Pogledaj, molim te, ova žena je klaun!

Arthur samo na trenutak skrene pogled u stranu.

– Ma, nemoj? – izusti.

– Pravi pravcati klaun. – Promatrala je slike: ženu u vrećastima crnim hlačama i nezgrapnim cipelama, bijelo lice crvenu vlasulju, kućicu na kotačima u pozadini. Nikad nije bila blizu nekog pravog klauna. Uvijek ju je od njih odvajala gomila. To joj je bilo drago, jer ih se bojala. Vrati snimke. – Pridružit ćete se cirkusu u Franklinu?

Žena kimne. Digne prst, zatim izvadi iz kovčežića bočicu i pažljivo naslonivši zrcalo na otvoreni poklopac, počne se ravnomjerno šminkati. Postepeno je stvarala klaunsko lice.

Kad će pasti kiša? Primili su je zato što se činilo da će svaki čas početi pljusak. A što je sada s kišom? Ženino lice, već potpuno bijelo, sjalo je u tami kao mjesec. Izvadila je još jednu bočicu.

– Kaži joj da ne bi smjela stopirati sama – reče Arthur.

– Zaposlena je – prošapće ona.

– Zaposlena? – Arthur pogleda u retrovizor. – E, do vraga, ovo joj je lukavo.

Ona pogleda haljinu. Činilo se kao da sja nekim svojim tajanstvenim, skrivenim svjetlom poput krijesnice u sumrak. Zavuče ruke pod nabore i zažmiri. Čekala je kišu.

Kad su stigli u Reid i zaustavili se na autobusnom kolodvoru, još nije pala ni kap. Već se potpuno smračilo, pa je kolodvorski neonski natpis, blijeŝćući, prelijevao crvenim sjajem ženino klaunsko lice, bijelo, sa crnim krugovima oko očiju, crvenim nosom i crvenim uzvijenim ustima. Stojeći pokraj automobila, prihvatila je, smiješeći se, novac što joj ga je dao Arthur za autobusnu kartu do Franklina i večeru.

– Otiđite u zahod i operite lice – reče joj on, a ona se osmjehnu, kimne i ode na kolodvor. – Čini mi se da je duševno zaostala – promrmlja Arthur kad su krenuli.

Osvrnuvši se, ona kroz staklena vrata spazi neznanku kako lupkajući se kovčežićem o bedro i navukavši šešir na čelo, ide kroz predvorje prema prozorčiću za prodaju karata.

Zaustaviše se tek u deset sati, kad su stigli do motela »Izvor«. Bio je tridesetak metara daleko od ceste, između stare željezne ograde malog groblja sa zapuštenom crkvicom i borika. S prednje mu je strane bio jarko osvijetljen bazenčić u kojemu su se mogle kupati ptice i u kojemu je stajao kip djevojke s vrčem na ramenu. Voda joj je tekla iz vrča preko lijeve dojke i bedra.

– Hoćeš li da produžimo prema gradu? – upita je Arthur.

– Umorna sam – odgovori ona.

– Ovaj motel nije baš osobito mjesto za prvu bračnu noć. – Prijeđe joj rukom po nadlanici. Napola mu se otvore usta. – Kad sutra stignemo tamo, tek tad će početi pravo uživanje.

*

Stajala je nasred motelske sobe, i promatrala ga, a haljina ju je obavijala čvrsto poput leda. Koračao je amo-tamo. Lice su mu išarale crvenkaste pjege, kao i uvijek kad bi se uzrujao: Sjećala se toga.

– Zar nam ovo nije prva bračna noć? – reče joj. – Zar nije? – Netremice ga je gledala i šutjela. Široki je krevet na lijevoj strani bio prostrt, a kovčege su metnuli na desni. Nad krevetima su visile slike lovačkih pasa. Pokuša ga se sjetiti. – Dakako, uznemirena si – prozbori on. – Očekivao sam to. Očekivao sam da ćeš se uznemiriti. – Žalila ga je vrlo suzdržljivo. Negdje duboko u njoj bilo je neko malo, vruće utočište tuge. Vjerovala je da će ga se sùtra bolje sjećati. – Ponosim se tobom, dušo – nastavi on. – Ponosan sam što sam se oženio djevicom. Tvoja je plašljivost sasvim razumljiva. Znam. Pa ipak, shvati, ja sam muškarac.

– Sutra – izusti ona tako tiho da je nije čuo i da mu je morala ponoviti. – Sutra. Kad stignemo na cilj.

Stajao je i promatrao je, smeteno ovjesivši ruke.

– Volim te – reče joj. Znala je da je večeras neće ni dodirnuti. Izabrao je desni krevet, a ona lijevi, pod

prozorom. Sjela je na ležaj u haljini. – Zar se nećeš ni svući? – upita je. – Zaboga, zar se bojiš i svući?

Kad mu nije odgovorila, već je samo pogledala u svoje krilo, pomisli da ju je uvrijedio, pokaje se, poljubi se, reče joj da je razumije i neka sjedi mirne duše dok god joj je volja. Napomene joj opet da se ponosi time što je ona djevica. Ne smeta mu što mora pričekati. Sutra će sve biti dobro. Osjećala je kako joj se pod haljnim sve više smanjuje tijelo i udaljuje od njega. Nabori haljine sakrili su tu preobrazbu, a maskirano lice i ruke ostali su varljivo na svome mjestu, no znala je da je svake sekunde sve sićušnija i da će podleći valovima sna čim je on pusti. Reče mu da može ugasiti svjetlo i da joj nimalo ne smeta bude li sjedila u mraku.

Sjedeći u tami, pitala se zašto nije pala kiša. Nakon dugog vremena, kad se uvjerila da je Arthur zaspao, ispruži se na leđa, šuškajući haljinom što je manje mogla, i sklopi oči.

Sanjala je kako joj u blizini lebdi bijela maska one žene. Bila je pred prozorom, klečala na prozorskoj dasci i priljubila uz staklo šake i lice. Probudivši se, vidjela je da joj u oči bliješti mjesec tako da je morala zatreptati i okrenuti glavu u stranu. Gotovo nije mogla povjerovati da sja mjesečina. Što li je s onim natmurenim nebom? Kamo su se razišli oblaci? Nebo je sad bilo daleka tama, skrivena napola prozirnom mliječnom koprenom mjesečeva blještavila. Na toj su se kopreni, poput ukrasa, vidjele dvijetri treperave zvijezde.

Boljela ju je ruka, jer ju je u snu savila ispod sebe. Mrmljajući i odupirući se boli, pokuša ponovo utonuti u san, no mjesečina joj je suviše obasjavala lice. Ustade i teturavo priđe zastorima, kako bi ih navukla. Zašto su razvučeni? Zašto ih nije navukla još sinoć? Mjesečina, koju je smatrala napola snom, ne izblijedi kad se potpuno razbudila. Jasno je vidjela bijelu crkvicu s niskim zvonikom i stare, oronule nadgrobne spomenike. Pogleda preko ramena sobu. Mjesečina još nije dosegnula Arthura. Svjetlucanje haljine podsjeti je na netaknut snijeg. Pogleda opet kroz prozor. U sjeni kraj crkvice stajao je neki lik.

Dok ga je promatrala, on korakne na mjesečinu. Prepoznala ga je. Nije se iznenadila.

Žena joj mahne rukom, no ona je čekala. Hoće li joj se približiti? Je li toliko vrijedna da će joj se približiti? Mirno je čekala, još držeći prstima zastor. Žena nije oklijevala, već je živahno krenula prema njoj. Premda više nije bila našminkana, lice joj je ipak bilo bijelo na mjesečini. Nije više imala ni šešir, kaput i rukavice. Obukla je bijelu mušku košulju i traperice i bila je bosa. Nije se sasvim približila ogradi, već je zastala dva-tri metra daleko od nje.

Ponovo je mahnula. Letimice pogledavši usnulog muža, ona hitro zadignu haljinu, izu cipele i izađe u noć.

Žurno prođe mimo bazenčića, dok su joj kamenčići bockali stopala, i potrča kroz visoku travu duž ograde tražeći vrata. Bila su baš nasuprot crkvici, ovješena o jednu jedinu šarku. Podigavši glavu, uvuče u nosnice noćni zrak, zatim zadignu haljinu i okrenu se nemirno, tražeći. Zaputi se na groblje.

Nadgrobni spomenici bili su srebrnasti na mjesečini, a sjene plavkaste. Žena ju je čekala pokraj jednoj slomljenog križa.

– Tko ste vi? – prošapće ona, zaboravivši da je žena gluhonijema.

Stajala je stegnuvši haljinu oko sebe i smeteno čekala. Tijelo joj je najednom bilo toplo i veliko, činilo joj se da će se raspuknuti šavovi na haljini.

Uto joj žena priđe. Pažljivo joj skine veo i prebaci ga preko slomljenog križa. Iako je ona smatrala da bi trebalo da pobjegne, stajala je kao kip. Pogledala je preko groblja i opazila kako mjesec bliješti u motelske prozore. Osjetivši ženine ruke na leđima, malo se trgne. Žena joj je otkopčavala haljinu a potom je rastvorila kao da s nje skida nekakvu ljusku koju je prerasla. Noćni zrak joj je ugodno hladio razgolićena leđa. Sagne glavu. Haljina joj padne oko nogu, plavkasta i srebrnasta na mjesečini. Stajala je u dugačkom kombineu, drhtureći, a tada je žena nježno uhvati za ruku i kad je iskoračila iz haljine, povuče je da sjedne s njom na tlo. Vrlo jasno joj je vidjela grube crte lica. Najednom je obuze panika.

– O, ti si... – promuca i napola uplašeno a napola razjareno uhvati ženinu košulju. Žustro je rastvori. No prevarila se. Ispod razderane košulje bile su ženske grudi.

Žena joj zavuče ruke pod kombine. U prvi joj čas od straha zabubnja krv u glavi, pa htjede pobjeći, ali nije mogla, pritisnuta uz zemlju. Padala je sve dublje i dublje, a onda se počela dizati.

Probudivši se, osjeti da je ispod nje dobro joj poznato tijelo. Bila je mokra, vlažna joj se kosa lijepila uz vrat i obraze. Podigne glavu. Žena je još spavala. U jutarnjem sivilu zapazi joj kapljice na vjeđama i usnama, u gustim obrvama i na obrazima. Iako ju je zaštitila tijelom, sad joj je kiša, blaga ali jednolična, počela natapati košulju... ispod mokre tkanine isticale su joj se dojke.

Sjedne. Upropaštena haljina ležala je metar-dva daleko od nje. Na velu su joj se, još obješenu o slomljeni križ, caklile kišne kapi. Mirisali su vlažna trava i drveće. Nigdje nisu pjevale ptice. Sjedeći nepomično, osjećala je kako joj kiša teče niz lice, leđa, grudi i ruke, a sivilo je postajalo sve svjetlije i svjetlije. Kraj nje se pomakne žena, otvori oči, okrene se prema njoj, nagne se nad nju i htjede je poljubiti, ali se u tom trenu začu Arthurov krik.

– O, zaboga! – Stajao je, držeći u rukama njezinu mokru haljinu, i gledao u nju.

Odakle li se stvorio? Još je bio u pidžami. Vjerojatno je dotrčao, jer su mu se prsa ubrzano dizala i spuštala. Vidio ih je kroz prozor? Probudio se, zapazio da je nema, digao se, prišao prozoru i ugledao ih kako spavaju u daljini? Istrčao je iz sobe, prešao po šiljastim kamenčićima pokraj ceste, prošao kroz vrata na ogradi, projurio mimo crkvice i stigao do njih?

– O, zaboga! – ponovi on i baci se na ženu.

Ona se hitro, prisebno, otkotrlja u stranu, zgrabi kamen i kad je navalio na nju, udari ga njime u lice. Zastenjao je i podigao ruke. Srušio se na koljena, a žena ga, sada stojeći i držeći kamen objema rukama, ponovo udari. Ovaj put nije ni pisnuo. Srušio se na lice, a žena se dala u bijeg. Trčala je, vjerojatno kroz groblje, kroz kišu, onuda kuda je došao Arthur, ali se ona ne osvrne i ne pogleda za njom. Netremice je promatrala Arthura.

Lijeva mu je šaka, napola otvorena, ležala pokraj njezina koljena. Kiša mu je počela natapati pidžamu. U kosi mu se vidjela krv, a bilo je krvi i na travi pod njegovim skrivenim licem. Željela je pogledati je li mrtav, ali morala bi ga dodirnuti, a dodirnuti ga nije htjela. ●

Tomislav Sabljak

FARMA PUŽEVA

Punih pola godine Davor je u džepu nosio raspored parova u hotelu. Više smo, u vrijeme kave, pričali tko će koga tucati nego što smo spominjali referate. Kažem vam, živjeli smo svi za tih nekoliko pišivih dana u malom zabitom mjestu P., kroz koji teče vrlo uska ali brza i kovitlava rijeka. Jedino Ivan Gregor nije htio prisustvovati našim raskalašenim razgovorima. Mislim da je za to vrijeme dotjerivao ne znam koju verziju svog referata. Bio je neobično pedantan i savjestan, očekivao je valjda da će se proslaviti. Govorili su da iza njega stoji njegova ambiciozna, deset godina starija žena, koju nitko nikada nije vidio. Mi ostali sasvim smo se lijepo uživjeli u uloge koje nam je povjerio Davor, glavni meštar ceremonije, duša simpozija, izvanredan organizator i čovjek koji je uživao u izvanjskim efektima, koji je volio da se priča o njegovim sposobnostima i njegovim neočekivanim potezima. Najsretniji je bio kad su bile neke parade, bilo kakve, samo neka bude što više blje码tavila, šarenila, rulje. Možda je duboko u sebi bio pjesnička duša, možda redatelj, možda cirkusant. U vlaku u kojem je vonjalo na zaklanu živad pitao sam Davora poslije tri ljute s kim ću spavati u sobi, ali mi je odgovorio da ćemo sve doznati na licu mjesta. Vlak je inače bio pretrpan sudionicima simpozija. Otvarale su se boce, jedan poznati znanstvenik izvadio je iz torbe izrezano pečeno pile, Vesna je za putovanje ispekla savijaču od trešanja, znanstveni savjetnik Božo nudio je kulen, a Ivan Gregor sisao je na slamačicu sok od jabuke, šćućuren u jednom ku-

tu, ušiju zapušenih vatom. Bilo je dosta onih koji su na koljenima pisali referate, u posljednji čas, ili su ih pak onako polugotove čitali jedni drugima. Moglo se već na putovanju jasno zamijetiti da je većina znala za Davorov tajni raspored parova. Ne bi se moglo reći da je slučajnost dovela u kupe prof. Mandića, koji se odmah prikrpio jednoj asistentici s već izabranom temom magisterija. Nije se moglo dokučiti odmah tko koga lovi i tko se kome nameće. Uglavnom, strategija je bila poznata: odmah već na samom početku, dok se još nije dospjelo do mjesta P., iskoristiti bilo kakvu priliku, pokušati se osigurati, naći svog partnera, a poslije će se već vidjeti, mogu se i razmjenjivati parovi, mnogi neće imati ništa protiv, štoviše, bit će to ludi provod. U jednom trenutku u kupeu se našao Davor, sav izbezumljen, i pozvao me na hodnik da mi u povjerenju kaže kako je zamijetio da su u isti WC ušli zajedno Amelija i prof. Rendić i da je ta pomutnja ugrozila integritet njegova pola godine u tajnosti čuvanog plana parova. Uostalom, on nigdje nije predviđao da bi Amelija, mršavi nimfić, mogla biti partner prof. Rendiću. Utješio sam Davora tako što sam mu rekao da će se i sam uvjeriti kako mu taj revnosno rađeni plan ama baš ništa ne znači, jer se na takvim skupovima nikad ne zna tko će s kim i tko će koga. Poslije je Amelija grizla jabuku u kupeu kao da se ništa nije dogodilo, a prof. Rendić je u svoj notes mogao zapisati prvi plijen. Nije bilo baš najudobnije, ali jedna je više na broju. Najstrašnije je bilo što je do mjesta P. Amelija još tri puta viđena kako ulazi u WC zajedno s utjecajnim ljudima. Očito joj nije bilo do ševe, nego je kao i obično imala jasno zacrtan plan: pošto-poto uspjeti, preko ne baš uvijek vlažne pice doći do uspjeha. Uspjeh joj je zavrtio glavom, jer sve što je radila bio je podređeno samo jednome: popeti se korak više na društvenoj ljestvici. Marijan je zlobno rekao da bi i svog vlastitog muža dala da ga deru pederi kad bi od toga imala koristi. No nije Amelija zadavala najviše glavobolja Davoru. Bilo je dosta iznenađujućih spojeva. Nitko nikad ne bi rekao da će se Ida spojiti s mnogo mlađim kolegom Nevenom, ali njihova idila počela je u kupeu. On joj je dotjerivao pravopisne pogreške, a ona je njega hranila sendvičima s kavijarom. U vlaku su se držali za ruke, a u autobusu koji nas je vozio do hotela u izletište V. bili su već zagrljeni. Davor je samo bespomoćno širio ruke, i mislim da je sve poslao do vraga, jer kad smo došli na recepciju hotela, on nije htio ni prstom maknuti, tako da je nastala prava tarapana za sobe. Kad smo se smjestili i porazmjestili tko je kako znao i umio, u grupama smo obišli okolicu, a navečer su nam iz općinske skupštine priredili gala-večeru.

Poslijepodne je prošlo relativno mirno, osim što su se neki muškarci ponašali kao psi pušteni s lanca. Nekima je od silna pića pozlilo, neki su vrebali priliku da se dočepaju krila hotela u kojem su bile smještene sudionice simpozija. Na žalost, u hotelskim sobama nije bilo telefona, pa nitko nikoga nije mogao pozvati: trebalo se dogovoriti u prolazu, na hodniku, u kavani, na terasi, bilo gdje, jer kad jednom uđeš u hotelsku sobu, odsječen si od ostalog svijeta. Jedna je grupa cijelo popodne sjedila na terasi okupljena oko Ante, koji je ponio harmoniku. Morao si ili slušati neujednačene glasove ili zatvoriti prozor. Ivan Gregor se nije pojavljivao otkada je ušao u sobu.

Dotjerivao je vjerojatno referat i psihički se spremao za nastup. Neki su, sasvim sigurno pritisnuti vremenom, na brzu ruku završavali svoje referate. Svi smo dobili mape u kojima su bili materijali: raspored predavanja, naslovi referata i imena sudionika, razglednice, vodič kroz regiju, kemijska olovka, blok, omotnica i papir. Na jednom listu papira otisnuti su organizatori, suorganizatori i pokrovitelji. Predviđena su dva izleta, posjet predstavi mjesnog amaterskog kazališta, otvaranje farme puževa na novoj velikoj lokaciji i susret s omladinom iz Odgojno-popravnog doma. Branko je sve to bacio u koš za smeće, govoreći jasno i glasno: A kad je predviđeno vrijeme za ševu? Noć, cijela noć ti je na raspolaganju, tumačio mu je Davor, očito neraspoložen što je njegov tajni plan doživio potpuni fijasko.

Napokon ta gala-večera u velikoj hotelskoj dvorani s golemim stolom u obliku potkove. Svirao je narodni tamburaški orkestar. Domaćini su htjeli pokazati da su zaista veliki gurmani. Redala su se jela za jelima. Bila je to strašna gozba, uvod u bludnu noć koja slijedi, noć s jasnim zvijezdama, koje kao da su se spustile gotovo nadohvat ruke. Nije čak trebalo ni ugrijavanja. Amelija je odmah bacila oko na predsjednika općinske skupštine, a ostali su se rasporedili onako kako su već bili razmješteni u vlaku za vrijeme putovanja. Vesna, koja je prilično gucnula, bacila se na Ivana Gregora, koji se jadan preznojavao i tražio pomoć. Vesna ga je i sama napustila i počela koketirati s konobarom, mladim crnim dečkom kojeg su krasili brčići i krupne oči pune tuge. Orkestar je u vrijeme večere svirao narodne, a nakon večere svirali su za ples, koji su otvorili predsjednik općinske skupštine i Amelija. Poslije se ispunio cijeli rondo. Bilo ih je koji su već posrtali, Zlatko je neprestano plesao tango, priljubljen uz svoju šeficu, grickajući joj s užitkom vrat s prvim borama. Žene su bile neobično dotjerane, svaka je imala večernju haljinu, samo je tajnica Marija bila u običnoj bluzi i suknji. Nepojmljivo mi je kako su ta tri dana žene održavale frizure, jer navečer kasno kose su im izgledale grozno, a ujutro bi se pojavile na doručku sve napirlitane, pronoseći hotelskim prostorom svaka svoj omiljeni miris. Na gala-večeri pale su i zdravice, ne znam da li se baš mogu nazvati zdravicama ili nekom vrstom pozdravnih govora. Domaćin nam je zaželio uspjeh u radu simpozija, a mi smo mu zahvalili na izvanrednu dočeku. Davor je još svašta mljeo, kako smo zadivljeni što su nam omogućili da kod njih održimo ovaj znanstveni skup, govorio je kako su se žrtvovali, kako su odvojili od svojih skromnih sredstava znatne svote, kako smo oduševljeni ovim divnim krajolikom, da bi trebalo biti još više ovakvih susreta kako bismo se bolje upoznali i unaprijedili našu znanost. Na kraju je kucnuo čašu o čašu predsjednika Organizacijskog odbora i izmamio suze debele Berte, koja je zacijelo najmanje pet godina patila za Davorom, otvoreno ga pozivajući u krevet, među svoje goleme, mesnate, razvaljene butine. I što je vrijeme više odmicalo, društvo je bilo sve raspojasanije, neki su odvezali kravate i skinuli sakoe, ženske su opustile pojaseve i otkopčale dugmad, Zoran je za stolom, bez imalo stida, zavukao ruku Ireni među sise, a pijani Drago zalijevao tanki Olgin vrat gustim šerijem i onda ga srkao s vrata, na kojem je modricu ostavio prof. Pinter, vjerojatno još na putovanju vlakom. Dobar promatrač, neki neutralac sa strane, mogao se uvjeriti kako su svi ti parovi vrlo dobro uhodani, kao da se već godinama tucaju. Oni koji su bili sami, bez para, mogli su se baciti na nekoliko slobodnih domaćih žena, koje se baš nisu držale indiferentno prema ljudima što su za njih bili bog i batina, koji su bili netko i nešto, o kojima su čitali i čije su

knjige čitali, a sad su im nadohvat ruke, kao kakvi gmizavci, raskopčanih košulja, salastih trbuha, masnih vratova, maljavih ruku, otromboljenih gubica, mutnih pijanih očiju, koji zavlače ruke pod haljine svojih izabranica i šapuću im na uho neke nesumnjivo grozne, prljave, bestidne riječi. Za velikim potkovastim stolom ostajalo nas je sve manje. Par po par bi se diskretno izgubio iz dvorane. Amelija je uporno osvajala predsjednika općinske skupštine, ali bez uspjeha, Vesna je imala u WC-u tri rigoleta i onako izmučenu, pijanu, našli su je kako je guzi asistent Darko. Ne bi ih ni otkrili, nego se Vesna, upirući se o jedno stablo, odmah pored puta koji je vodio prema hotelskim sobama, derala kao da je Darko kolje. Ostalo nas je u dvorani malo, nas nekolicina, koji smo hvatali zadnju priliku: ili se nismo prije mogli odlučiti, ili smo se naprosto zabavljali. Dobrano pijana, Irena se popela na stol i plesala trbušnjak, a imala ga je i čime plesati poslije poroda. Djelovalo je sasvim neerotski, čak vulgarno, ali neki su pak bili oduševljeni, tražili su da skine gaćice, i ona je ni pet ni šest to napravila i nataknula ih na glavu prof. Bujasa, koji je sutra prije podne imao uvodni referat.

Prva noć u hotelu. Raspored je najprije bio tako reći vojnički. Svi smo znali tko je s kim i tko će koga, jedino je Amelija ostala suha, jer joj je predsjednik općinske skupštine zbrisao sa crnim mercedesom. Ali nisam se bojao za nju, ona će se snaći, nataknut će se na nekoga, makar upala kao zboristica u neku ševu. Prof. Mandić je pokušao organizirati koncert, zajedničku ševu nekoliko parova, ali mu to nije pošlo za rukom; onda je odustao i rekao da je to možda još prerano, neka se ljudi malo opuste, a sutra će rulja pristati na razmjenu parova, na redaljke i na zajedničke ševe. Ante je i dalje svirao svoju harmoniku i jedino ga se uporno držao Ivan Gregor, čiji je krevet bio zauzet, upali su neki ilegalci iz organizacijskog odbora: njemu je bilo kojih dvadeset, a njoj pedeset, i odmah se znalo da je to tucanje ili iz samilosti, ili radi karijere. Hodnikom bi se ponekad čuo vrisak, lupa vrata i trčanje. Najveća atrakcija bili su Vesna i Darko, zaboravili su zaključati vrata, i tko je god htio, mogao ih je vidjeti gole na krevetu, potpuno pijane. Ivan Gregor prosjedio je u Antinoj sobi do jutra, čitajući svoj referat poluglasno, dok je Ante zaspao od umora s harmonikom na prsima. Negdje pred jutro upao mi je u sobu prof. Bujas i pozvao me prstom. Nisam znao o čemu je riječ. Došli smo do vrata njegove sobe. Na krevetu je gola ležala, kao da spava, Bosa Totović. Prof. Bujas joj je prišao, malo je prodrmao i upitao: Ajde, reci kako tucam. Bosa je otvorila oči, raširila još više butine i poluglasno prošaputala: Fantastično! Sutradan sam čuo da je prof. Bujas obilazio i druge i svima je Bosa morala reći da je on prvoklasan jebač.

Rano ujutro počeo je radni znanstveni skup. Do stare Gradske vijećnice dovezli su nas autobusom, a u ukrašenoj dvorani jedina publika bili su sami predavači, učesnici simpozija, petnaestak štićenica iz Odgojno-popravnog doma, nešto vojnika, rukovodilaca PIK-a i iz općine. Sve se doimalo pomalo otužno – poluprazna dvorana, neispavani, podbuhli predavači, nakinđurene žene i ono malo silom dotjerane nezainteresirane publike. Nakon ceremonijalnog otvaranja počeli su prvi referati i odmah se vidjelo da mnogih predavača uopće nema, što je značilo da su još u ljubavnim hotelskim ložnicama. Ipak, najveća senzacija tog prijepodneva nisu bili referati, nego zainteresiranost Ivana Gregora za jednu malodobnicu iz Odgojno-popravnog doma, što su mnogi odmah protumačili kao Gregorovu nastranost. Pankerica je prihvatila i sve do odlaska nitko ništa nije znao o Ivanu Gregoru i njegovoj mladoj izabranici. Govorilo se da su viđeni u disko-klubu, a još više nas je Ivan Gregor zaprepastio kad je zavezane glave došao na kolodvor, pola sata prije odlaska. Stradao je u nekoj tučnjavi s grupom pankera i svojom pankericom, koja mu je oduzela sve dnevnice i honorar za referat što će ga štampati regionalni časopis. Posjet kazalištu prošao je bijedno. Gotovo se nitko od sudionika simpozija nije odazvao i umjesto pred skupom uglednih znanstvenika, predstava je odigrana pred nekoliko zalutalih ljudi. Ali zato je svečano otvaranje farme puževa prošlo sjajno. Bio je to piknik u prirodi, a budući da se društvo sasvim opustilo, svatko je radio ono što je htio, samo što se nisu ševili za stolom. Bila je to velika ravnica, nasred koje je stajala lovačka kuća sagrađena od slavonskog drva. Stolovi su bili na livadi, a svuda oko nas puževi. Direktor farme opširno nas je upoznao s mnogim vrstama puževa, od kojih su se neke našle i na našem jelovniku, potom je govorio o uređenju farme, o izvoznim poslovima, o puževom bioritmu, o ulaganjima i efektima, da bi na kraju sve začinio s nekoliko dobrih recepata o priređivanju puževa. Amelija je treći put pokušala nasrnuti na predsjednika općinske skupštine, koji nije popuštao. Ne bih znao opisati ponašanje svih prisutnih: divno je bilo gledati kako prof. Bujas mokri uz lovačku kuću, kako Irena umače sise u pjenušac, kako Bosa sjedi u krilu nadobudnog asistenta, a Darko prstima vadi meso iz zajedničkog pladnja. Netko je rekao kako je sve to prirodno, kako je eto atmosfera sasvim drugačija kad se ljudi opuste, a opustili su se jako puno, toliko da je na kraju krajeva Amelija pod stolom i stolnjakom drkala karu Zoranu, koji je s direktorom farme raspravljao o tome jesu li bolji puževi priređeni na talijanski ili španjolski način. A zašto ga je drkala baš Zoranu? Zato što je on bio član komisije za njezin magisterij. Enigma s Amelijom mogla se uvijek brzo riješiti, jer kad se ona zalijepila za nekoga, taj je zacijelo bio na nekoj funkciji. Kad se spustila noć, Ante je zasvirao harmoniku. Neki su se parovi parili na farmi, neki stidljiviji skrivali su se iza drveća zasađenog oko lovačke kuće, a neki su otišli do gospodarskih zgrada. Bacali su dinar za redaljku i kocka je pala na Olgu, dobrostojeću polovnjaču koja je glumila sveticu. Kažu da se držala herojski, dva-tri puta je samo prošaptala: kurvini sinovi!

Preostale dvije noći više se zaista nije znalo tko koga ševi. Uzaludan je bio polugodišnji Davorov napor da napravi kakav-takav red i da sačuva integritet ustanove i Organizacijskog odbora. Vesna se tužila, što je također izbilo kao senzacija, da ju je Ida nagovarala na lezbijsku ljubav. Nitko to nije vjerovao, jer se znalo da se Ida ševi sve u šesnaest, ali kaže narod, vrag ne spava, možda je Ida i na struju i na bateriju, tko bi ga znao. Prof. Mandić je uspio organizirati koncert. U zajedničkoj ševi nekoliko parova sudjelovali su oni najhrabriji: zamjena parova sasvim je dobro uspjela, i debela Berta je otkrila da ona i muž razmjenjuju seksualna iskustva s još tri bračna para. Davor je dometnuo da ne bi imao ništa protiv, a Drago se našalio kako je u takvoj zajedničkoj ševi lako odglumiti pravog jepca. Što da vam više kažem nego da su treće noći učesnici išli hotelskim hodnikom goli golcati, da su sve maske skinute, da su se mnogi pokazali u svom pravom elementu, Ante je rekao: Gori od životinja!

Teško ih je bilo prepoznati. Prof. Rendić je u jednom trenutku, kad više nije znao kamo staviti svog bartola, nasrnuo na Nevenovo dupe, bijelo kao u malog djeteta. Neven se izmaknuo s Bose i prof. Rendić je počeo jednu ubitačnu ševu. Poslije je Bosi priznao da se osvećuje ženi, koja ga vara s automehaničarom, i da će joj se još više osvećivati, sve dok ga ne prestane varati s tim zamazanim gorilom. Jedini koji ga nije umočio bio je Marijan, i svi su mislili da je u njega posrijedi nekakav defekt. Marijan je došao i otišao kao djevac.

I onda je došao dan našeg odlaska. Domaćini su ženski dio sudionika darivali cvijećem. Pred hotelom nas je čekao okićeni autobus. Sve je odjednom bilo drukčije. Nitko ni sa kim nije razgovarao. Tek pokoju bi riječ prozborili, pa se činilo kao da su se ovi ljudi sad prvi put susreli. Ozbiljnost i strogost opet se navukla na lica mrkih ljudi. Svi su se doimali ravnodušni, odbojni, hladni. Čak se ni Amelija nije više usudila nasrtati na predsjednika općinske skupštine, koji je došao na ispraćaj. Kao da su to odjednom bili neki drugi ljudi. Mnogi su prešli na »vi«, a ako bi se onaj drugi zabunio pa ga tikao, ovaj bi ga odmah naglas ispravio, i povratak je tekao kao po nekom utvrđenom, strogom protokolu. Ivan Gregor nas je dočekao na kolodvoru zavijene glave i on je nosio jedini trajni ožiljak s ovog putovanja: sa suzama u očima priznao je u kupeu da se prvi put zaljubio, što nije bilo nimalo smiješno, nego više tragično. Govorio je da najradije ne bi kući, jer da ga tamo čeka pakao i onaj njegov krampus, s kojim je sve nepodnošljivije. Priznao je da je od silne mržnje prema ženi zamrzio i samog sebe. Ivan Gregor je na povratku jedini u sebi nosio nešto ljudsko, bolno. Svi ostali bili su zaokupljeni čitanjem novina, rješavanjem križaljki, učenim razgovorima, planovima, a žene dotjerivanjem vlastite vanjštine. Nitko nije imao potrebu da se nekome obrati ili da prihvati nečiji razgovor. Svi su se zavukli u svoje puževe kućice, duboko u sebi skrivajući svoje jade. Htjeli su se doimati kao ljudi bez mana i poroka, prepuni vrlina i odlika, i u puževim kućicama to je izgledalo tako. Jedini je Ivan Gregor otkrio svoju boljku i nije se toga stidio, dok je na licima ostalih bilo stida i prezira. A vlak je vukao, vukao prema odredištu, i što smo bili bliže cilju, to smo sve manje bili ljudi, a sve više maske što se cere. ●

HLADNIKOVI VRUĆI KADROVI

Kontroverzni slovenski režiser Boštjan Hladnik poznat je po svojim ekscentričnim filmovima s mnogim žestokim erotskim scenama. Njegov film »Maškarada« prvi je jugoslavenski film sa scenama koje su na granici pornografije, zbog čega je bio oštro cenzuriran škarama i tek nakon dvanaest godina prikazan u cijelosti. Malo je znano da je Hladnik i jedini jugoslavenski režiser koji je snimio nekoliko hard core pornića.

Jednom prilikom, dok smo sjedili na Rožniku ispred Cankarove kuće i pijuckali barberu poslije izvrsna ručka, poveli smo razgovor i o erotici na filmu. Hladnik je poznat po slobodnim scenama i žestokoj montaži u svojim filmovima. Govorili smo o različitim filmovima s početka stoljeća s mnogim elementima erotike, a onda o elementima erotike kod njemačkih ekspresionističkih majstora, koje Hladnik posebno cijeni i odlično poznaje to značajno razdoblje povijesti filma. Dakako, morali smo spomenuti i češki film »Ekstaza« iz 1933. godine re-

Kadar iz Hladnikova filma »Puss«, 1977.

Manekenka Ksenija Žukić i Boštjan Hladnik

žisera Gustava Machatyja s lijepim scenama nage Hedy Kiesler (poznatije kao Hedy Lamarr) u kojemu igra i Zvonimir Rogoz. Zanimljivo je da taj film nosi podnaslov »Simfonija ljubavi«. Spomenuli smo i Pabstov film »Pandorina kutija« i »Atlantis« iz 1930. godine, u kojemu je stvorena njemačka verzija vampa – Brigitte Helm. Hladnik je rekao kako mu se čini da su stari majstori imali više osjećaja za erotsko nego mnogi današnji režiseri, koji ne moraju prezati od cenzure.

Vjerojatno malo filmofila, pa čak i onih koji vole Hladnikove filmove, zna da je on napravio nekoliko harod core pornića od petnaest do dvadeset minuta, namijenjenih osmomilimetarskoj mreži prodaje. Spomenimo od njih samo filmove »Prijatelji noći«, »Puss« i »Seks-manijak«. Svi su nastali oko 1975. godine. Iskustva s producentom tih filmova, koji ih godišnje proizvode i pedesetak, mogu se sažeti samo u dvije riječi – visoki profesionalizam. Hladnik priča kako je u studijima u kojima se snimaju pornići zatekao izuzetno profesionalnu ekipu, počevši od snimatelja koji su se specijalizirali za snimanje delikatnih scena pa do glumaca. Disciplina na snimanju doseže vrhunac, tako da režiser ima izvrsne uvjete za rad. Organizatori snimanja priređe sve potrebno, i snimanje pornića počinje točno u dogovoreno vrijeme. Producentska kuća Tabu-film ima svoje studije, ali snima se i u eksterijerima. Dio filma »Prijatelji noći« (Freunde der Nacht) Hladnik je snimio u Piranu, izabravši taj prekrasni gradić zbog njegove osobite pitoresknosti, reklo bi se, izuzetne fotogeničnosti. Idiličnost i nekakav fini mir Pirana izuzetno su pogodni, jer su u toj arkadi jednostavno mora misliti o ljubavi te tjelesnim i duševnim užicima.

Kad govorimo o žanrovskim određenjima, svakako treba imati na umu da je to jedan od najtežih žanrova, jer se lako ulijeće u zamke vulgarnosti i primitivnog slikanja spolnih aktova. Zanimljivo je da je Hladnik, kako kaže, prvog dana snimanja bio pomalo stidljiv i nije znao kako da počne radom. No proizvodnja tih filmova u Tabu-filmu ne razlikuje se od ikojeg drugog snimanja, osim što vlada savršen red i željezna disciplina. I najsitniji detalj, ako se propusti, može narušiti cjelinu i tada sve propada. Jednom sam se našalio s Irenom Felicijan, našom najboljom kostimografkinjom, rekavši joj da tu nije imala mnogo posla, jer su svi manje-više neprestano goli. Ispravila me tvrdeći da se u izboru i kreiranju kostima za takve filmove valja dobrano namučiti. Kaže da je prelistala mnoge porno-časopise i obišla mnoge butike u kojima se proizvodi intimno rublje. Poznajući Boštjanovu režisersku sitničavost i visoke zahtjeve, povjerovao sam da se Irena namučila. U tom je žanru izuzetno važno što se svlači a zatim u čemu se ostaje kad se svuče gornja odjeća. Akteri moraju imati točno određenu odjeću, intimno rublje u pornićima dramaturški je vrlo važno, jer u neku ruku ocrtava karaktere, odnosno osobine onih koji ga nose.

Kadar iz filma »Prijatelji noći« Boštjana Hladnika, 1977.

Režija pornića je vrlo naporan posao, kaže Hladnik, jer se mora misliti jasno i precizno. Taj žanr ima jedno strogo pravilo: sve se mora vidjeti! Sve što se zbiva mora voajerima pred ekranom stvarati dojam da sudjeluju. Gledanje porno-filma nije virenje kroz ključanicu, nego slobodno promatranje. Kamera mora biti savršeno izoštrena a izbor objektiva prilagođen radnji, pa se ni slučajno ne smije dogoditi da se upotrebljavaju objektivi koji bi narušili linije. I svjetlo je važan element, uostalom kao i u prirodi ljubavne igre. Isprva je bilo malo neugodno obraćati se glumcima s nagim intimnim dijelovima tijela, prisjeća se Hladnik, no poslije mu se činilo kao da glumcu kaže neka pomakne ruku, a ne penis, i glumici da odigra radost ili tugu, a ne da istakne Venerin brijeg ili stražnjicu. Izbor glumaca mora biti vrlo pedantan, a posebno su na cijeni glumci koji mogu često erektirati ili ejakulirati te glumice koje mogu uvjerljivo odglumiti podavanje i uživanje u igri. Kao na svakom snimanju igranih filmova, i tu se često događa da se scena ponavlja, no to ponavljanje nije lako, jer glumci nisu u istoj situaciji kad igraju dramsku ulogu i kad igraju pravu ševu. Erekcija se još i može simulirati, ali sa spermom je veća nevolja. Stoga se služi trikom s malo tučenim bjelanjkom. U jednom kadru Hladnikova filma glumica razmazuje spermu po licu, i tu je bjelanjak izvrsno odigrao spermu a glumica užitak. Ali penetracija penisa u vaginu ili u usta ne može se simulirati. Falos mora biti ukrućen, premda neki režiseri i glumci podvaljuju mekim udom, posebno kad je penis već u vagini i kad se akt ritmizira. U tim scenama režiseri kadriraju na stražnjicu ili kroz međunožje, tako da se i ne vidi kako falos zapravo stoji u vagini. Bradavice na ženskim (a i muškim) prsima moraju biti ukrućene, pa se glumice ponekad prije snimanja mažu kockicama leda, kako bi im se prsa naježila, kolobari dobili one karakteristične kvržice a bradavice se ukrutile, i tako hladnoćom dolaze do prikazivanja vrućeg stanja. Veličina falosa i nije toliko bitna koliko je bitna moć (dugog) ukrućivanja. Malim pomakom objektiva ud se može prikazati dužim nešto što jest, no ako je ovješen, ne postoji nikakav trik.

Za Hladnikove porniće kažu da su lirski. On se trudi da svaka priča ima i dodatni ton poetskog, tako da je odlazak u krevet uvijek logičan. Koristeći se standardnim žanrovskim obrascima, Hladnik pravi sitne pomake kojima postiže određenu dozu nježnosti i potpunu uvjerljivost i logičnost svega što glumci čine na platnu. Uz liričnost i toplinu Hladnik u svoje porniće upleće i finu ironiju, pa čak nekakvu finu autoironiju. Kad sam ga zapitao zašto se odlučio za rad na tom žanru, koji je za jugoslavenske režisere neuobičajen, rekao je da se želio okušati i u tome. Složio sam se s tim da je izazov bio dosta velik. Strogost žanara naprosto izaziva da se u okviru zadanih obrazaca izvuče iz priče nešto više od obične konfekcije. Ograničenost izbora tema navodi režisera i scenarista na to da u omeđenom prostoru traže nove mogućnosti, posebno kad se snimaju te kratkometražne priče namijenjene kućnom tržištu. Već i sam naziv tvrtke »Tabu« govori o promišljenoj politici produkcije. Kupac točno zna što za svoj novac hoće, i to mu se mora dati, jer inače neće kupiti sljedeći film. Producent spretno ulaže novac surađujući uvijek samo s najboljim režiserima. Njegova je ekipa odlično uigrana, počevši od kamermana, autora glazbe, tonskih snimatelja i kostimografa, pa do tehničkog osoblja.

Svoja estetska ispitivanja erotskog Hladnik je započeo već prvim cjelovečernjim filmom »Ples na kiši«, odnosno svojim prvim profesionalnim kratkim filmom. »Život nije grijeh«, da bi temu erotskog eksplicitno obradio u filmu »Erotikon – karusel ljubavnih strasti«. Tek kad je nastao film »Maškarada« 1972. godine, Hladnik je pokazao da umije praviti i žestoke kadrove s vrućim sadržajima. Scene orgija ili ona u kojoj ljubomorni muž siluje svoju ženu režirane su s mnogo mjere i ukusa. Desetak godina kasnije, kad je Radivojević snimio, »Kvar« i »Unu« a Babić »Medeni mjesec«, neke scene iz »Maškarade« doimaju se gotovo čedno. Ipak, malo je tko kao Hladnik u jugoslavenskom filmu pokazao toliko majstorstva u režiranju erotskih scena. Tek uvidom u njegove hard core porniće može se zaokruženo govoriti o Hladnikovu autorstvu u erotskom filmu. ●

Mata Bošnjaković

IREZUMI – UMJETNOST NA GOLOJ KOŽI

Skup tetovirane, poput ornamenta razigrane figuracije uz kontrast prirodnog lika ženskog tijela

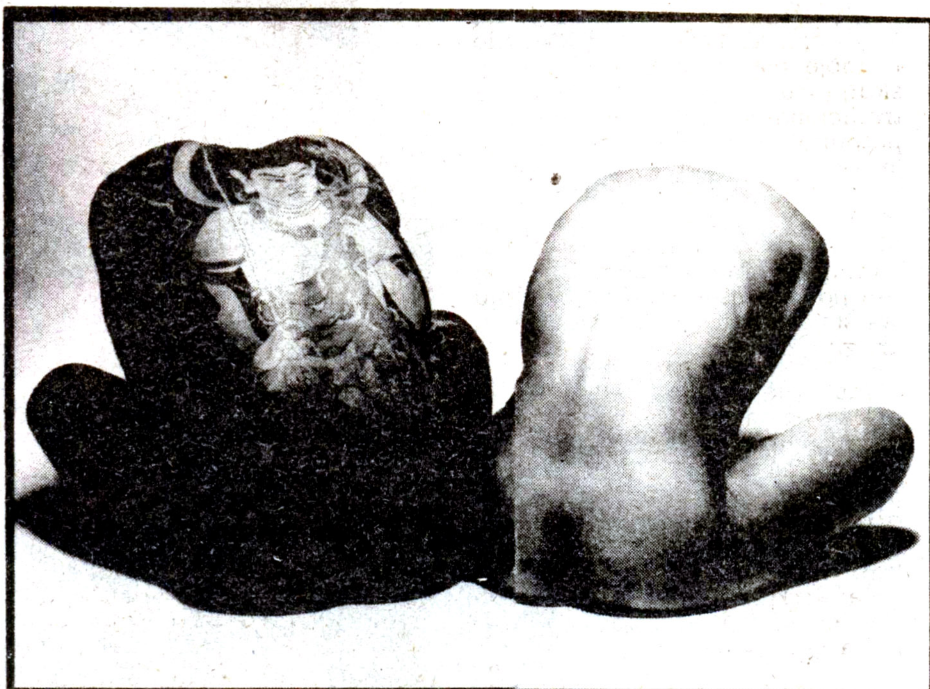
Znate li što je irezumi? Letimičnim pogledom na slike koje objavljujemo uz ovaj tekst možete naslutiti da je riječ o japanskoj umjetnosti tetoviranja, a Japanci su u tome uistinu nenadmašni. Tetoviranje je najraširenije na otocima Tihog oceana, a nije rijetko ni u Kini, Indiji, Australiji i Africi. Prema Herodotu i Tacitu, ta je vještina bila poznata i u antičkoj Evropi. Ime joj potječe od riječi »tatau«, što na jeziku polinezijskog otočja Samoa znači »ispravno udariti«.

Na polinezijskim otocima i u Japanu najviše se održala tradicija

da se tijelo ukrašava unošenjem boje pod kožu. Nekada se to radilo trnom, a kasnije iglom ili nazubljenim čekićem. Iako tetoviranje služi i da se označi plemenska pripadnost i rang, a primjenjuje se i u kultnim i magijskim obredima, primjena te vještine najčešće ima erotsku namjenu: da tijelo učini privlačnijim.

Mornari, putnici, pustolovi, došljaci s egzotičnih mora Dalekog istoka prenijeli su vještinu tetoviranja u lučke gradove zapadne hemisfere. U naše doba zanimanje za tetoviranje poraslo je u vrijeme kulture hipija, ali japanska tradicija tetoviranja ostala je nenadmašena. Iz te japanske vještine i likovne imaginacije nastala je umjetnost irezumi, majstorstvo tetoviranih formi što impresionira i one kojima je najdraže tijelo prirodnog izgleda. Majstori toga posla u Zemlji izlazećeg sunca već stoljećima prenose na ljudsku kožu ne samo likovne motive s japanskih drvoreza već preslikavaju i uljene slike i zidne slikarije, a među njima se našlo i stvaralaca koji ispod kože slikaju oblike po vlastitoj invenciji. Vještina irezumi prenosi se s generacije na generaciju. Umjetnička imena vrsnih majstora najčešće počinju s »hori«, što znači gravirati. Primjenu svoje vještine nazivaju horimoni (graviranje), no danas se više upotrebljava naziv irezumi, koji doslovno znači »bodenje tintom«. U prošlim stoljećima taj se izraz upotrebljavao za obilježavanje osuđenika na čelu i nadlaktici. Do prije stotinjak godina tako označeni osuđenici bili su izopćeni iz društva i utočište su mogli naći samo u nekim prezrenim četvrtima predgrađa velikih gradova kao što su Kioto, Osaka i Edo (stari naziv za današnji Tokio). Kad su osuđenici svoja kažnjenička obilježja počeli prikrivati većim tetoviranim oblicima, vlasti su zabranile tetoviranje, a zabrana je ukinuta tek nakon drugog svjetskog rata, kad je u Japanu odzvonilo mnogim tradicionalnim zakonima.

Novo vrijeme donijelo je procvat tradicionalne vještine irezumi u predgrađima i četvrtima zabave i erosa, ali ipak, danas nije lako naći najbolje irezumi-ateljee u kojima rade pravi majstori te vještine. Ugasile su se mnoge dinastije irezumi-majstora, a jedan od rijetkih vrhunskih majstora Horibun, rođen 1905. godine, pamti kako je nekoć za svaku sliku naslikanu na leđima bio kažnjen na mjesec dana zatvora, a njegov učenik na tjedan dana.

Dekorativni prikazi drevnih japanskih božanstava i junaka u društvu s neoslikanom golotinjom.

Irezumi – spektakularne slike na koži mogu se razgledati u zbirkama i onda kad onih koji su se tetovirali više nema.

Stari Horiuno II, koji u svom atelјeu u tokijskom predgrađu Kandi izvodi čudesne kompozicije na ljudskoj koži, kaže: »Ljudsko tijelo je moje platno, moj materijal za skulpturu.« U svom poslu služi se tradicionalnom tehnikom i radi u potpunoj tišini i koncentraciji. On je također jedan od onih malobrojnih majstora japanske tehnike tetoviranja koji plastično oblikovanim motivima, sjenčenjem, ornamentikom i rastriranjem držalima i sa po četrdeset igala nadmašuju sve što se u tetoviranju ostvarilo u drugim zemljama.

Jasno je da Japanac, koji se podvrgne danas više ne toliko bolnom ali ipak neugodnom bockanju iglama za tetoviranje, želi i da se pokaže. On to rado čini u svom društvu, a u nekim japanskim gradovima postoje i klubovi tetoviranih. Kad se mnoštvo tetoviranih golaća nađe na okupu, skup rukotvorina na njihovoj koži doživljaj je za svačije oko.

Kao svaka zabrana, tako je i tetoviranje privlačilo baš zato što nije bilo dopušteno, isticalo je posebnost. Japanske kurtizane rado su se tetovirale, a i žene iz viših društvenih slojeva voljele su tetoviranje na koži svojih partnera, ali i na vlastitom tijelu. Imućni i utjecajni stoga su se dosjetili da se tetoviraju tako da to bude vidljivo samo u određenim prilikama! Razmjerno luksuzu koji oni sebi mogu priuštiti, razvila se najskuplja tehnika nevidljivog tetoviranja – oshibori.

Koža se punktira bezbojnom tinkturom olovnog oksida i skupog titanija. Nakon punktiranja slika se na koži ne vidi sve dok se koža ne nadraži pritiskom ili naglim kretnjama. Ne treba ni podsjećati na to da vatreni ljubavnici, tetovirani oshibori-metodom, usred ljubavnog žara odjednom osvanu tetovirani, a kad plima strasti prođe, nestanu i slike na koži! Za one koji to vole ne može biti ljepše.

A sad o tetoviranju nešto što za evropske pojmove zadire u sfere strave, no s japanskoga gledišta nije ništa posebno. Da bi se sačuvala remek-djela tetoviranja, manje imućni koji na svom tijelu nose takvu rukotvorinu prodaju još za života vlastitu tetoviranu kožu, koja se nakon njihove smrti preparira i naposljetku nađe u zbirci nekoga kolekcionara ili u nekom etnografskom muzeju. Posjetite li sveučilišni etnografski muzej u Tokiju, vidjet ćete nekoliko desetaka takvih izložaka, od kojih će se naježiti vaša, netetovirana koža. ●

E, ovo nije irezumi, ovako tetoviraju Evropljani! Suvremena električna igla za tetoviranje zadire sasvim plitko pod kožu, pri tome širi električne vibracije koje ugodno podražuju, i evo obostranog užitka u poslu, jer ovaj se likovni motiv izvodi na privlačnoj podlozi

Nastassja Kinski:

ŽIVIM DA VOLIM

Nastassja Kinski je osvojila filmski svijet. Čar te dvadeset četvorogodišnje glumice ne može se poreći. Za vrijeme razgovora igrala se kružeći jezikom po usnama. To može uzbuditi svakog muškarca. Američki časopis »Glamour« smatra da su njezine usne najljepše na svijetu.

»Nasti je idealna kombinacija vampa i anđela«, kaže filmski režiser Roman Polanski, koji joj je prije šest godina filmom »Tessa« pomogao na putu do svjetskog vrha. »Ta žena je sposobna da odigra sve ljubavne scene i da pri tome uvijek ostane dječje naivna«, gorljivo tvrdi Polanski. A on to vrlo dobro zna: i sam je s njom imao aferu u kojoj se potvrdio kao zavodnik vrlo mladih djevojaka.

Ljubav, radost, strast, to su erotske uloge dvadeset četvorogodišnjakinje. Od »strasnog cvjetića« postala je svjetska zvijezda osamdesetih godina. Tko je zapravo Nasti?

Nastassja Kinski, zvana Nasti, rasla je u Rimu, gdje je živjela kao mala princeza, jer joj je otac Nikolaus Nakszynski, poznatiji u filmskom svijetu kao Klaus Kinski, pružio sve što je željela. Igrala se lutkama kao i sve djevojčice i pozirala za obiteljske slike. Nema o njoj neke posebne priče iz ranog djetinjstva.

Poslije osam godina braka njezini su se roditelji Ruth i Klaus razveli. Bilo je to 1968. godine. Majka i kći su se potom nastanile u Münchenu. U stanu na trećem katu imale su veliki krevet od mesinga, jedini predmet koji Nasti i danas podsjeća na djetinjstvo. Ostao je uz nju, iako se ne uklapa u ostalo pokućstvo moderno uređenoga dvosobnog stana.

Na film je došla bez očeve pomoći. Kad joj je Roman Polanski rekao da je stvorena da postane zvijezda, napustila je školu i otišla na obučavanje u London, gdje je živjela s Polanskim. Svijet je naveliko pisao o toj ljubavi. Njezine obnažene fotografije zapljusnule su mnoge svjetske revije. Vidjelo se da kroči putem buduće zvijezde. Uloga u filmu »Ispit zrelosti«, snimljenom prije osam godina, to je i potvrdi-

la. Dijete-žena, kako su je zvali, osvojila je svijet. Prije četiri godine Nastassja se s majkom nastanila na Beverly Hillsu. Ondje je snimila film »Jedan sa srcem« režisera Francisa Cappola. O svom brzom uspjehu je rekla: »To je fantastično! No mislim da se teško stiže do cilja. Čovjek uvijek traži više. Iako sam zaljubljena u film, cijeli svijet ću dati onome koga zaista zavolim. Najvažnije mi je da steknem dijete i obitelj. Iako sam zaljubljena, pravoga još nisam našla.«

Prošlog se ljeta, tko zna na koliko vremena, prekinuo njezin nestalni život. Rodila je sina Aljošu, a deset tjedana nakon toga udala se za njegova oca, egipatskog filmskog producenta Ibrahima Musu (44).

»Moj život se promijenio!« klicala je. »Sad su mi najvažniji ljubav i obitelj. Ako sam nekada govorila nešto drugo, znači da sam pogriješila.«

Sa srećom u privatnom životu vratio se i uspjeh na filmu. Prilikom snimanja filma »Pariz, Teksas« začudila je svojim znanjem i samog režisera Wima Wendersa, s kojim je prije deset godina kao četrnaestogodišnja djevojčica snimala film »Lažni pokret«.

»Tek sada sam sazrela. Erotiku sam upoznala u braku«, kazala je.

U filmu »Pariz, Teksas« Nastassja Kinski igra djevojku Jane. Tako lijepu, snažnu i darovitu nije ju još nitko vidio na platnu. Blagajne kino-dvorana u New Yorku i Londonu bile su prepune, a pohvale kritičara nepresušne. Nasti je prije osam godina preko noći postala slavna u kriminalističkom filmu »Ispit zrelosti«. Njemačka publika zavoljela je dijete-ženu. Od travnja ove godine prikazuje se njezin film »Mariјini ljubavnici«. Kao vojnikova zaručnica, Nastassja je ljubavnica više muškaraca u uzbudljivim erotskim scenama. Na kraju dobiva dijete i postaje zbiljna i postojana... baš kao i u privatnom životu.

Što su tajne njezina uspjeha?

– Ljepota je relativna – kaže Nasti – i prije svega pitanje ukusa. Poznajem mnogo žena koje su privlačnije od mene. Ali samo lijepim tijelom teško se može stvoriti karijera. No ljepota je ipak neki preduvjet. Uz to još idu sreća, znanje i rad, rad, rad... Za samo nekoliko artističkih minuta u filmu »Jedan sa srcem« trenirala sam mjesecima na užetu. Često sam padala, što je bilo mučno, ali radila sam i dalje. U svojim ulogama želim dati sve što mogu, ali to nije uvijek lako. Kad nastupi kriza, jednostavno čekam dok ne osjetim da sam opet spremna za ulogu.

Uzori su joj Marlene Dietrich i Marilyn Monroe. »Marilynine filmove mogla bih vječno gledati«, kaže. »Bila je puna života i tako uzbudljiva«.

Svakom filmu pristupam ne samo poslovno već i zdušno. Spoznala sam da živim kako bih mogla voljeti«, nastavlja Nasti. »Puna sam strasti«.

Sad u Engleskoj završava snimanje svog šesnaestog filma »Revolucija« s Donaldom Sutherlandom i Alom Paccinom. U pregovorima je za nove projekte. »Htjela bih jednom igrati i u kazalištu«, izrazila je želju.

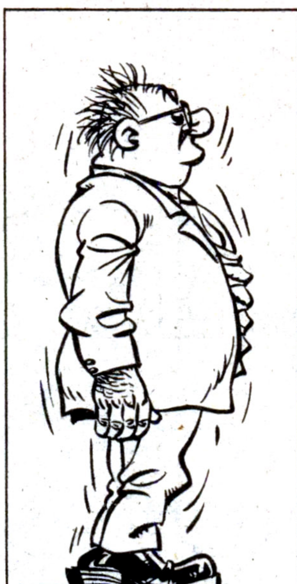

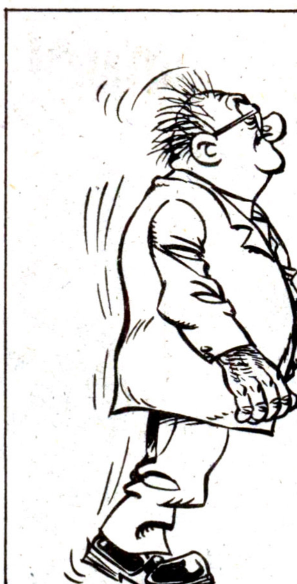
A njezin privatni život? Dani joj teku između Münchena, Londona, Rima, Los Angelesa, stana u Parizu i apartmana u New Yorku. Njezin sin Aljoša uvijek je s njom. »Divno je biti majka«, kaže Nasti. O navodnom razvodu s mužem Ibrahimom Musom ne želi ništa reći. ●

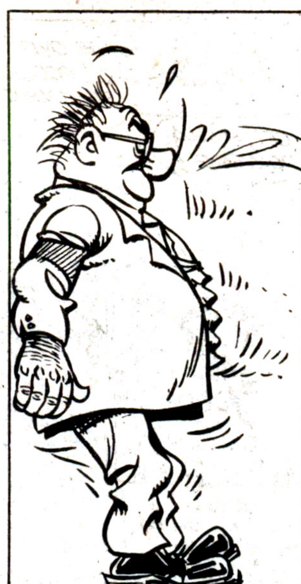
Crta i Piše: **Hugot**

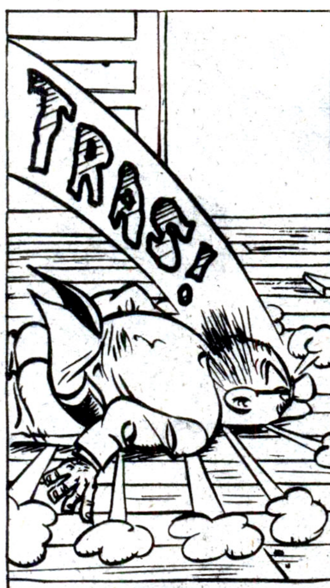
U ordinaciji doktora Bistrića

GOLIŠAVI PREGLED

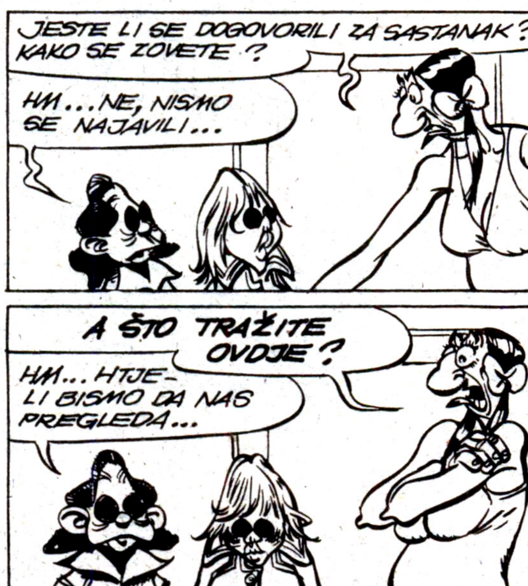

DOBRO. OSTANITE OVDJE I **NE MIČITE SE!** POSLIJE ĆU PREGLEDATI I VAS!

OH, HVALA, DOKTORE!

HVALA!

?

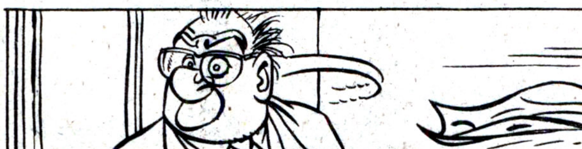
DJEVOJČINO SE LICE PROMIJENILO. SLIČILA JE NA ONU KOJA JE UPRAVO ULAZILA. (4)

DRING!

ALI, DOKTORE...

HVALA, ZVJEZDICE! POZOVITE PACIJENTICU!

DAKLE, ŠTO VAS MUČI? NADAM SE DA STE DOBRO...

NISAM, DOKTORE! BOLE ME LEĐA!

DOBRO. SVUCITE SE DOGOLA!

DA?! ZAŠTO?

NIZAŠTO! NE OKLIJEVAJTE! ČEKAJU ME DRUGI PACIJENTI!

A, U TOM SLUČAJU...

OSTAVITE NA SEBI PODVEZICE!

EVO!

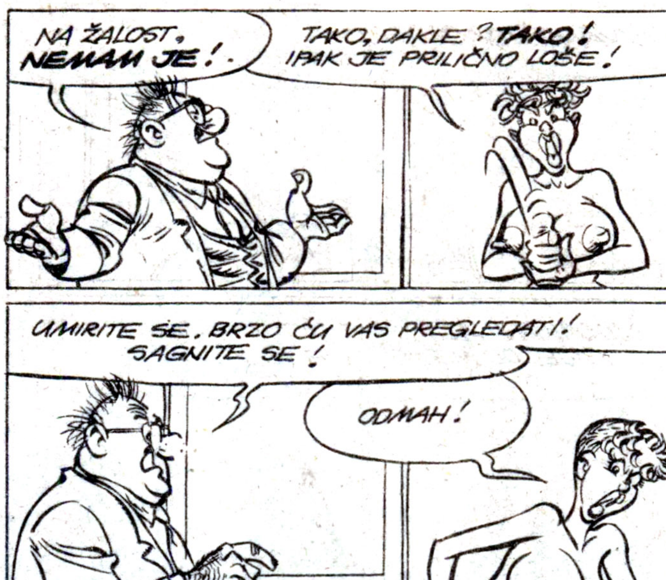
SAGNITE SE NAPRIJED!

OVAKO?

ŠTO RADE OVI LJUDI OVDJE?

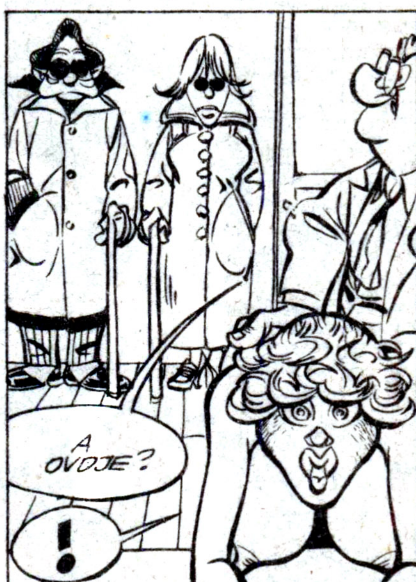
2

ONI SU SLIJEPI I ČEKAJU PREGLED. NE SMETAJU NAM!
NEKA ODU U ČEKAONICU!

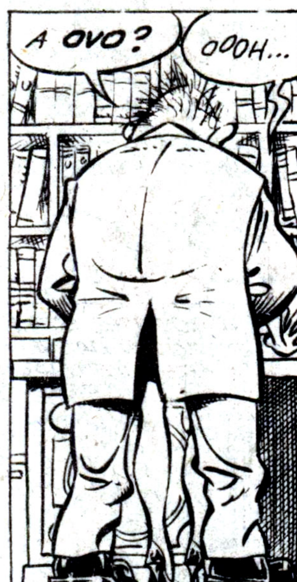

NA ŽALOST. **NEMAM JE!**
TAKO, DAKLE? **TAKO!** IPAK JE PRILIČNO LOŠE!
UMIRITE SE. BRZO ĆU VAS PREGLEDATI! SAGNITE SE!
ODMAH!

BOLI LI VAS OVDJE?
NE!

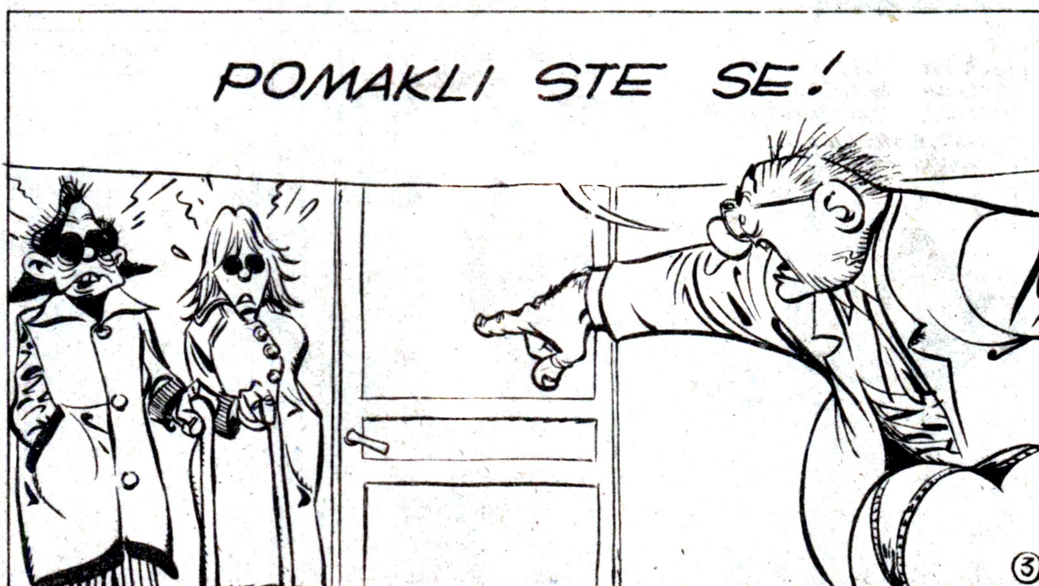

A OVDJE?
NE!

A OVDJE?
!

DOKTORE, MISLIM DA PRETJERUJETE...
PSSST... OBJASNIT ĆU VAM...

A **OVO?**
OOOH...

POMAKLI STE SE!
3

ALI... DA, MOŽDA!
ZAR JE ZABRANJENO?

POKVARENJACI! POMAKLI STE SE DA BISTE BOLJE VIDJELI!
ALI...

NIKAKAV ALI! NE VIDITE NIŠTA LOŠIJE OD MENE! SVE MI JE JASNO!

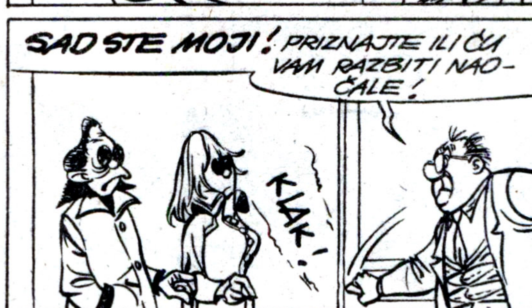

ŠTO SE DOGODILO?
UF! NE ZNAM!

DA, POMAKLI SMO SE DA BISMO SAČUVALI RAVNOTEŽU!
VI MI SE RUGATE?
DA!

OPROSTITE ŠTO SAM SE VAMA POSLUŽIO DA BIH OTKRIO OVE VOAJERE. NEĆU VAM NAPLATITI PREGLED!
HA! HA! OVAJ ME CIRKUS POČINJE ZABAVLJATI!

LEĐA VAS VIŠE NEĆE BOLJETI. ZGNJEČIO SAM BUHU!
AH!

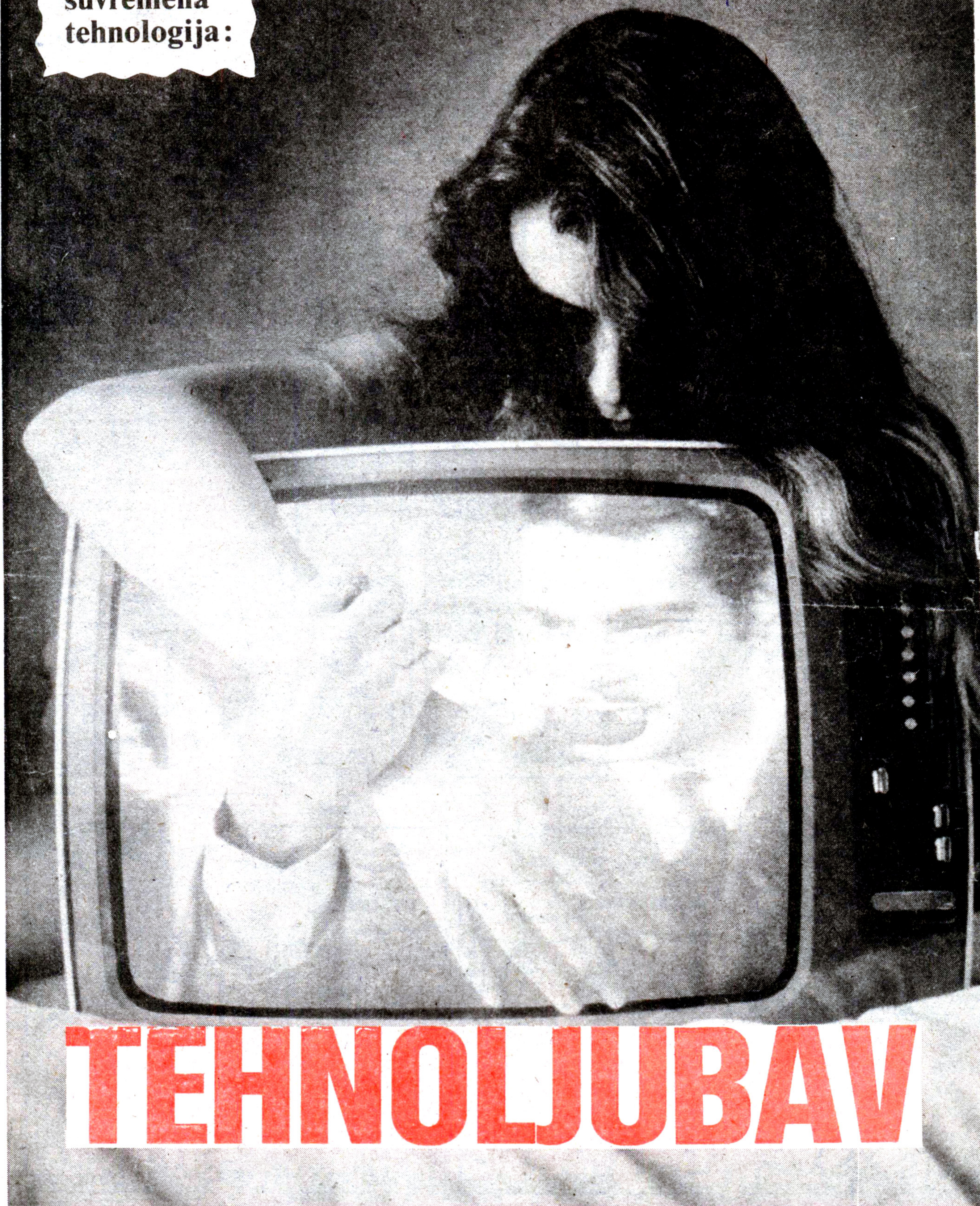

U POVJERENJU, DOK BUDETE NOSILI PODVEZICE KOJE SE NAZIRU ISPOD RUBLJA, SVI ĆE ZAHTIJEVATI DA SE SVUČETE!

SAD STE MOJI! PRIZNAJTE ILI ĆU VAM RAZBITI NAOČALE!
KLAK!

TOČNO! KAD SMO SHVATILI DA NEMATE ČEKAONICU, MOJA ŽENA I JA SMO SMISLILI TU VARKU!
OPROSTITE!

BIJEDNICI! OSTAVITE ŠTAPOVE I IZIĐITE! PLATIT ĆETE MI TRI PREGLEDA!
DA, DOKTORE!
HVALA!

OKLIZNULI SU SE NIZA STEPENICE, DOKTORE!
DO VRAGA I TAKVI PACIJENTI! SAMO ME OMETAJU U POSLU!
kraj
Hugot

Ljubav i suvremena tehnologija:

TEHNOLJUBAV

Suvremena tehnologija, koja je promijenila naše svakodnevno življenje a da to i ne opažamo, utjecala je na određeni način i na naš sentimentalni život, izmijenila ljubav, osjećaj koji je uvijek, kako uostalom pokazuje i ovo istraživanje, naša najveća preokupacija što zauzima počasno mjesto u vrijednosnoj skali. Naravno, jednostavno je odgovoriti da je tako. No »tehnika« se nije ograničila samo na promjenu naših aktivnosti, ponašanja nego utječe i na naš karakter. Postali smo površniji, zabrinutiji, zamišljeniji i nestrpljiviji. Trka za vremenom (odavno živimo ubrzano kao insekti koji u nekoliko sati prožvaču vlastiti život) snažno nas je pogodila, što je neusporedivo s vremenom od prije dvadeset ili deset godina. Ubačeni smo u začarani krug gdje nema kraja ni velikog izbora. Telefon, brzina prijevoza, kućanski aparati koji omogućavaju brže i lakše obavljanje nekih poslova, a istodobno, i produžetak slobodnog vremena, i to posebno za ženu, čini naš sentimentalni život sve grozničavijim. No svakako je još grozničavija naša svakodnevnica. Da bismo sebi omogućili neke »luksuze«, moramo sve više raditi, »održavati se«, a to je sve teže. Da bi se sve još više zakompliciralo, to su i svakodnevne nesuglasice.

Pisma su postala prava avantura, kao rijedak rukopis u boci bačen u more. Svakodnevno televizijsko bombardiranje čini ljubavne razgovore rijetkim i ispraznim događajem.

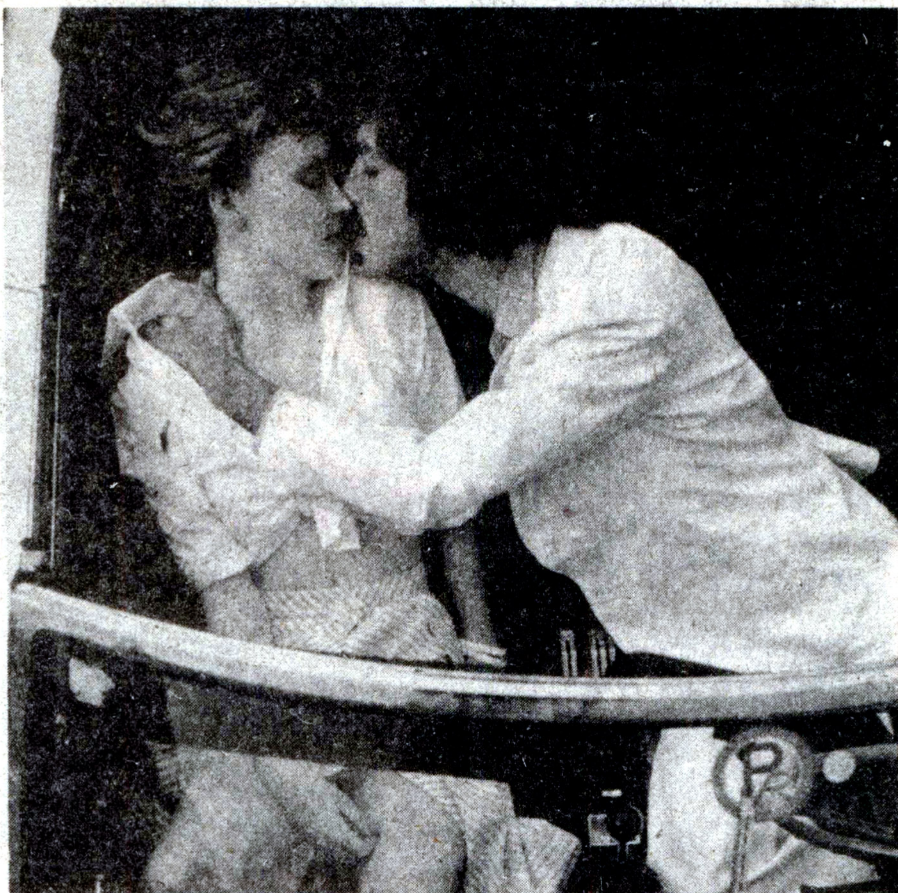
Pa ipak, rezultati ove ankete govore da ne treba nikad uopćavati, da treba shvatiti vrijednosti, a ne samo brojčani odnos nastalih promjena.

»Tehnika« je uvijek uz nas i uvjetuje i uvjetovat će sve više naš život, iako je možda imao pravo Marcel Pagnol kad je tvrdio da ne treba previše vjerovati »tehničarima«, jer kako on kaže, »počeli su sa šivaćim strojem, a završavaju atomskom bombom«. Ipak, nije još vrijeme da sve odbacimo, ni telefon, ni avion, ni televizor, ni stroj za pranje, a ni kontracepcijsku pilulu.

Pogledajmo detaljnije rezultate ovog istraživanja, koje je pokušalo pronaći međusobne odnose ljubavnog života i suvremene tehnologije.

Prvo je pitanje pružalo mogućnost izbora (s najviše dva odgovora).

Trebalo je utvrditi što je najviše utjecalo ili promijenilo ljubavne odnose: telefon, promet, masmediji, kontracepcija, kućanski aparati.

Negativnih je odgovora bilo relativno malo, jer je samo 6 posto upitanika odgovorilo da nijedan od ovih činilaca nije utjecao na ljubavne odnose, dok je malo više neodlučnih koji su odgovorili sa »ne znam« (8,4 posto). Kontracepcija je na prvome mjestu sa 41,2 posto, praćena masmedijem (40,7 posto).

Te visoke brojke ne čude ako znamo da je većina onih koji su tako odgovorili mlada; oni se nisu ograničili samo na površno prihvaćanje novonastalih promjena (kao što je oslobađanje od straha od neželjenog materinstva ili jednostavno slobodan i stvaran odnos među spolovima, gdje su manje vezani obiteljskim ogradama, i koji ne nalaze ništa u staroj dobroj igri »lovca i žrtvi«. Mladi su shvatili stvaran smisao ovih promjena i njihove uzroke.

33,7 posto ispitanika (stanovnici središnjeg i južnog dijela Italije, starije dobi) pridaju veliko značenje što bržem kretanju zemljom, dok 31,5 posto (nastanjeni u većim gradovima, od 25 do 45 godina) pridaju najveću važnost telefonu.

Već smo rekli da je telefon naprava puna proturječnosti. S jedne strane omogućava kontinuitet u komuniciranju (između velikih gradova ili u samom gradu), gdje promet i udaljenost katkad otežavaju izravne susrete ili ih čak onemogućavaju, a istodobno oduzima emocijama ono najljepše, ono što riječ, pogled, kretnja čini tako važnim u jednom susretu...

Sve ovo bolje se uočava analizom odgovora iz drugog pitanja: koje je promjene donio telefon?

44,1 posto ispitanika odgovorilo je da omogućava samo »hladne« odnose, jer se tako samo sakrivaju emocije, a sličan je odgovor dalo i 26,3 posto onih koji su uvjereni da upotreba telefona povećava mogućnost svađe i nerazumijevanja.

Oko jedne trećine ispitanika (30,4 posto) misli da je telefon krivac za novi oblik »lijenosti«, jer se ljudi viđaju sve manje. Jedan nam se odgovor čini prilično zanimljivim (dalo ga je 28,2 posto sudionika ankete), a govori da je telefon doveo do nove vrste ropstva — iščekivanja. Svakako, živimo u razdoblju vrlo opterećenih ljubavnih odnosa i nedoživljene romantike.

Jedini odgovor koji ide u prilog telefonu, a dalo ga je 35 posto upitnika, jest — ušteda vremena.

I treće se pitanje odnosi na telefon. Pita se što se radije želi primiti, telefonski poziv ili ljubavno pismo.

Velika se većina (48,8 posto) odlučila za pismo, 23,5 posto je neodlučnih, dok samo 22,4 posto glasa za telefon. Ipak uglavnom žene i stariji ljudi daju prednost pisanoj riječi.

M-muškarci *Ž-žene* *%– prosjek između muškaraca i žena*

1. Što je najviše utjecalo na promjenu navika u ljubavnom životu? (najviše dva odgovora)

	M	Ž	%
Telefon	31,6	31,4	31,5
Brzina i rasprostranjenost prijevoznih sredstava	35,5	32,2	33,7
Masmediji	35,1	45,7	40,7
Kontracepcija	39,5	42,6	41,2
Kućanski aparati	4,4	4,3	4,3
Nijedan	6,6	5,4	6,0
Ne znam	9,2	7,8	8,4
Bez odgovora	0,9	0,0	0,6

2. Koje je promjene u ljubavne odnose unijela upotreba telefona? (najviše dva odgovora)

	M	Ž	%
Viđa se manje	18,9	18,3	30,4
Ušteda vremena	23,8	19,2	35,0
Nova vrsta ropstva – iščekivanje	14,5	19,5	28,2
Porast svađa i nerazumijevanja	14,8	17,1	26,3
Hladniji odnosi i sklonost skrivanju emocija	28,1	25,8	44,1

Sa četvrtim pitanjem ulazimo u jedno drugo područje, gdje je telefon ponovo neizbježan. Na pitanje što je gore – imati partnera bez telefona ili automobila – 20,3 posto je odgovorilo: bez telefona, nasuprot 11,9 posto onih koji su izjavili da im je automobil važniji, dok je 20,1 posto upitnika reklo da mora imati i jedno i drugo.

Očevidno je da su na ovaj način odgovorili mladi, oni koji nemaju ništa protiv »grupnog odnosa«, koji priređuju zabave, zajedničke izlaske u pivnice i disko-klubove, a istodobno mogu upoznati partnere koji pripadaju drugoj sredini ili žive u drugim dijelovima grada. Stoga su im telefon ili automobil potrebni, nasuprot određenom broju zrelih muškaraca što žive u malim gradovima (posebno na sjeveroistoku Italije), kojima telefon i automobil nisu tako važni (39,4 odgovora).

Posljednja tri pitanja bave se problemima koji su možda više vezani za budućnost, pomalo su apstraktna i teoretska, što ne znači da nemaju određeno značenje i da nam dobiveni odgovori ne pomažu da shvatimo kako ljudi žive uz novu tehniku i neograničene mogućnosti koje ona pruža i kako ti isti ljudi doživljavaju ljubav u ovom tako sterilnom razdoblju. »Televizija je«, rekao je poznati pjesnik T. S. Eliot, »sredstvo za opuštanje koje omogućuje milijunima ljudi da slušaju istu anegdotu, a da istodobno ipak ostanu sami.« Prihvaćamo li tehnološki napredak kao praktično iskustvo ili ipak kao »zamku« za osvajanje više-manje idealnog partnera?

Peto pitanje: Ako nemate novčanih teškoća, biste li se podvrgli estetskom kururškom zahvatu (kosa, grudi, nos, bore itd.), kako bi vam ljubavni život bio uspješniji?

Većina je izjavila da se s ljubavlju ne može poigravati, ili barem ne previše; 34,5 posto upitnika grubo je odgovorilo »ne, to je glupo«, dok je malen postotak onih koji kažu da su zadovoljni svojim izgledom. Manjina je potvrdnih i odlučnih odgovora. Za »da« se izjasnilo 11,1 posto ispitanika, dok je 12,5 posto postavilo uvjet – samo ako se ne sazna (uglavnom su to muškarci iz južnog dijela). Nameće se zaključak: pitanje je bilo uvjetno, a to znači da je za veći dio upitanika prvi dio pitanja bio presudan (»ako nemate novčanih teškoća«). A da bismo shvatili negativne odgovore, treba imati na umu da mnogi imaju i neke skrivene razloge: sumnja u neuspjeh ovakva zahvata, strah od nepoznatog, što znači da je »grešno«

M-muškarci ***Ž-žene*** ***%- prosjek između muškaraca i žena***

3. Biste li radije primili telefonski poziv ili ljubavno pismo?

	M	Ž	%
Telefonski poziv	25,3	19,8	22,4
Ljubavno pismo	45,4	51,8	48,8
Svejedno mi je	23,1	23,7	23,5
Ne znam	4,8	3,1	3,9
Bez odgovora	1,3	1,6	1,4

4. Što je gore — imati partnera bez automobila ili bez telefona?

	M	Ž	%
Bez automobila	11,4	12,4	11,9
Bez telefona	21,4	19,4	20,3
Treba imati oboje	—	—	20,1
Nepotrebno je ujedno i drugo	43,2	36,0	39,4
Ne znam	4,8	7,0	6,0
Bez odgovora	3,1	1,6	2,3

5. Ako nemate novčanih teškoća, biste li se podvrgli estetskom kirurškom zahvatu?

	M	Ž	%
Da, svakako	4,8	16,7	11,1
Da, samo da se ne sazna	8,3	16,3	12,5
Ne, to je glupost	40,2	29,5	34,5
Ne, zadovoljan sam svojim izgledom	37,6	29,8	33,5
Ne znam	4,8	7,8	6,4
Bez odgovora	4,4	—	2,2

6. Prihvaćate li ideju da vam kompjuter pronađe idealnog partnera?

	M	Ž	%
Da	1,3	1,2	1,2
Da, samo za šalu	31,0	31,8	31,4
Ne, ne vjerujem u to	27,1	32,6	30,0
Ne, ne želim stroj za takve stvari	35,4	31,8	33,5
Ne znam	4,8	2,3	3,5
Bez odgovora	0,4	0,4	0,4

7. Mislite li da nove metode poput umjetne oplodnje mogu utjecati na ljubavne odnose?

	M	Ž	%
Ne, nipošto	39,1	34,1	36,5
Da, u pozitivnom smislu, jer pomažu u rješavanju problema	33,3	36,1	34,8
Ne, jer isključuju partnera u stvaranju djece	27,6	29,8	28,8

promijeniti svoje tijelo na ovakav način, i na kraju da se uzvišen osjećaj ne želi prljati običnom prijevarom.

Šesto pitanje: Prihvaćate li ideju da vam kompjuter pronađe idealnog partnera?

Pitanje nije tako znanstvenofantastično kako se možda čini imamo li na umu da se bračne agencije u Americi i Evropi služe naveliko ovim izumom i da su posjećenije nego što se misli.

Mnogo je ispitanika negativno odgovorilo: 33,5 posto se izjasnilo da ne žele stroj za takvo nešto (ovaj odgovor potvrđuje neprihvaćanje ideje o prijevari u ljubavi), 30 posto negira mogućnost takva izbora. Ne, ne vjerujem u to, odgovorili su mnogi, iako je i ovaj put moguće da nije riječ o nepovjerenju u jedan tehnički izum, koliko o nepovjerenju u miješanje tehnike u ljubavni život. Samo 1,2 posto odgovorilo je sa »da«. Zanimljivo je da je mnogo onih koji bi se htjeli upustiti u tu pustolovinu, ali samo »za šalu«. Riječ je o mladim studentima, stanovnicima malih provincijskih mjesta (»mlakonja« osamdesetih godina), a ovaj se odgovor pridružuje onom o estetskoj kirurgiji. Sve u svemu, riječ je o infantilnom skrivanju želje da se to ipak učini.

Posljednje je pitanje izravnije: Mislite li da nove metode poput umjetne oplodnje mogu utjecati na ljubavne odnose? Može se reći da nema dana kad nas javna glasila ne bombardiraju vijestima o novim dostignućima na ovom polju novorođenčadi iz epruvete. Ispitanici su se svojim odgovorima svrstali u tri grupe: 36,5 posto, 34,8 posto i 28,8 posto.

Prva je grupa uvjerena da umjetna oplodnja nimalo ne utječe na ljubavni život, a druga misli da ga može primijeniti nabolje. Samo manji dio smatra da bi iščezla ljubav, jer ta metoda isključuje partnera u stvaranju djece. Veći dio misli da umjetna oplodnja »rješava problem«, ali da nema ništa ili gotovo ništa zajedničko s ljubavlju.

Suvremena tehnologija može mijenjati naš svakodnevni život, naše navike, može nam omogućiti različita poznanstva, ali ljubav, ona govori sama za sebe. Taj zanos koji živi u nama, i gotovo je uvijek neovisan o osobi kojoj je upućen, ipak je trajan i nedodirljiv. Je li zaista tako, to je druga priča. ●

Prevela Tomislava Sušak

Per Lindberg

LJUBOMORA

Nije mogla baš ništa učiniti. Marianne se pojavila neočekivano. Olle, je njišući se naprijed-natrag na nožnim prstima i držeći ruku u džepu, pogledavao gošću.

Sunce je obasjavalo zeleni sag koji je izabrala s njim. Osjetivši iznenadnu srdžbu, pogleda u stranu. Zaboga, zašto se Marianne nije najavila telefonom? Zašto ih nije obavijestila da će doći?

Marianne korakne prema Olleu i dotakne ga grudima ispod bijelog pulovera.

Eva digne pogled i izvještačeno se osmjehne.

– Oprosti, mislila sam na nešto drugo – prozbori. – Vidim, uopće me ne slušaš – odvrati Marianne.

Vrata male čekaonice bila su odškrinuta, pa je Eva vidjela mladića kako potišteno sjedi na stolici pokraj police sa časopisima. Imao je čupavu tamnu kosu a lice mu je bilo smrknuto. Nije digao glavu. Prisluškuje li? Znala je što je učinio. Ispričao joj je to Olle. Ukrao je ocu trista kruna, pa ga je otac prijavio policiji.

– Stan se doima raskošno – progovori Marianne.

Pogledala je u Evu a u očima joj se vidjelo pitanje. Zar se ne veseliš što sam došla? Zar sam se pojavila u neprikladno vrijeme? Jesam li izvalila nekakvu glupost?

Olle joj se smiješio. Držeći jednu ruku u džepu, drugom joj na trenutak dotakne nadlakticu.

– Jest ćeš kod nas? – upita.

– Na žalost, ne mogu – odgovori Marianne. – Htjela sam vas samo pogledati. Već odavno nisam vidjela Evu.

Promatrajući joj ispitivačke oči, Eva pocrveni. Morala je odlučiti u svoje i Olleovo ime.

– Ostat ćeš, dakako, kod nas – izusti – jer ćemo se inače uvrijediti.

Marianne se izvuče ispod Olleove ruke i korakne prema prozoru. Zaustavi se. Isticala su joj se prsa, suknja joj je bila kratka, ruka joj je počivala na boku.

– Ured školskog direktora – reče. – To zvuči nekako strogo. Ali ova prostorija ne nalikuje na direktorski ured.

Olle se nasmije.
– Da, ovdje nema nikakve strogosti – odvrati. – Pogledaj pokućstvo. Sag. Zidove.

– Olle je zahtijevao da mu se tako opremi ured – napomene Eva.

Riječi su zvučale zlobno. Marianne nastavi govoriti, no vidjelo se da misli na nešto drugo. Olle se obrati Evi:

– Vas dvije možete krenuti. Čeka me mladić s kojim moram popričati. Kako bi bilo da večeramo u šest sati?

Udobno sjedeći na divanu i zadignuvši suknju do sredine bedara, Marianne je otpuhivala duhanski dim i promatrala Ollea poluskopljenim očima. Iznenada se nagnula naprijed. Pogled joj je bio ozbiljan, glas miran.

– Nisi se promijenila.
Eva joj se osmjehne. Što da joj na to kaže?

– Prošla je već cijela vječnost otkako smo se posljednji put vidjele – reče.

Školsko doba, djevojačko doba. Bezbrojne nedjelje. Samoća. I Marianne... zaljubljenost koju je rasplamsala i pretvorila sve u suprotnost: ljubav u stid, nježnost, strast, očaj, ljubav. Ljubav.

Kad se to prvi put zbilo, bilo joj je šesnaest godina. U nedjeljnu večer bile su same kod Marianne. Pušile su. Marianne joj se ispovijedala. Sjedila je na krevetu, a nad glavom joj je gorjela svjetiljka. Prekrižila je noge. Imala je dugu kosu, meke usne, svjetlucave oči.

– Ništa se nije moglo dogoditi. Ništa opasno. Dodirivao me samo izvana. Bilo je lijepo. Misliš li da sam odvratna?

Povukla je dim iz cigarete kako bi prikrila iznenadno crvenilo. Evi je tijelo najednom oživjelo, raslo je pod Marianninim pogledom. Između nogu joj je bujala strepnja, golicale su je ukrućene bradavice na prsima.

Morala je kazati bilo što, kako bi pokazala ravnodušnost.

– Kako se on zove?
Marianne se samo nasmije. Zvonko i nadmoćno. Ispuhne duhanski dim.

– Nije baš nimalo važno kako se zove. Oženjen je. Ima ljupku ženicu i dvoje djece. Stanuje u susjedstvu i došao je da telefonira. Bila sam sama kod kuće. Ponašao se vrlo ljubazno. Naočit je. Poljubio me. Bila sam na žalu i upravo došla kući kad je pokucao. Na meni su bile samo hlačice i košulja. Iznenada me poljubio. Ugrizao me za jezik. O, kako sam se prestrašila! Još nikad me nitko nije tako poljubio. Nikad. Potom me povalio na divan... Moraš mi obećati da to nikome nećeš ispričati. Obećaj mi! Ljubio mi je vrat i potom, raskopčavši mi bluzu, počeo ljubiti prsa. Sisao mi je dojke. Poludjela sam. Nije mu nimalo smetalo što sam mu govorila neka prestane. Pomislila sam da će me silovati. Ljubio me posvuda. Nisam ga mogla spriječiti. Posvuda me ljubio. I govorio je prostački. Crvenim se čim pomislim na to. Pokušao mi je svući hlačice, ali mu to nisam dopustila. Tad ga je izvadio.

Evi je drhtalo cijelo tijelo. Riječi su joj zapalile plamen u prsima i preponama. Zamišljala je Marianne golu na divanu s njim. S muškarcem.

– Zar se nisi uplašila? – upita. Marianne je ne pogleda.

– Užasno sam se zbunila – odvrati. – Nisam ga se usudila ni pogledati. Tad me uhvati za ruku.

Natjerao me da mu obuhvatim ud. Htio je da mu ga poljubim. Istodobno mi je pokušavao svući hlačice. Gladio me prstom između nogu. Pokušavao ga je ugurati u mene. To me boljelo. Tad me povalio na leđa, raširio mi noge, nagnuo se nad mene i počeo me trljati njime preko hlačica. Dođi, pokazat ću ti. Dođi, ne boj se. – Mariannine ruke su bile tople i bezobzirne. Ležeći pokraj nje na krevetu, Eva je stiskala bedra jedno uz drugo. Marianni su se iskrile oči i rumenjeli obrazi. – Hajde ne budi glupa! Želim ti samo pokazati što mi je učinio. Nije opasno. Zažmiri ako se stidiš.

Krevet je bio mek, u sobi je strujila toplina. Evine ruke počivale su na plahti, kao da su spremne za predaju. Marianne joj zavuče šake pod suknju.

– Pa potpuno si mokra. Lijepo ti je, je li?

Eva podigne stražnjicu, kako bi joj Marianne mogla svući gaćice. Prsti joj se nemoćno uhvate za plahtu.

– Ne čini to! Molim te. Nemoj...
Marianne joj hitro povuče gaćice preko bedara i nasmiješi joj se. Prepusti se čulima kao ja – reče. Tako je, uživaj!

Prsti joj, nestrpljivo i vatreno klizeći gore-dolje, izazvaše bujicu strasti. Eva je zaneseno uzdisala dok joj je plima preplavljivala usne, ukrućene vrške dojki i razgolićena raširena bedra. Marianne bedrima stegne njezinu šaku, stenjući dok se približavao vrhunac.

Potom su obje šutjele i uživale u tišini. Eva je još ležala na krevetu, a Marianne je sjedila na sagu. Smijala se svemu. Bez stida. Bez žaljenja.

– Zar se kaješ? – prozbori Marianne. – Ta, to rade sve cure. Učinile smo to već Barbro i ja. Ali, nije bilo ovako lijepo. Ne čini li se i tebi da je bilo vrlo lijepo? Barbro je već spavala s jednim momkom. Nije nevinašce.

Barbro. Eva ju je vidjela u mislima, mršavu i dugonogu, uskih šaka koje nikad ne miruju. Marianne i Barbro. Za nju je ovo bilo prvi put, ali ne i za Marianne. Ona je to već doživjela s Barbro.

Marianne je pogleda.
– Valjda ne moraš već ići kući? – reče. – Zar ne bi mogla ostati oš neko vrijeme?

*

Ljetni praznici. Kovčeg je već bio spreman, a Mariannini roditelji čekali su u autu na ulici. Otac ju je nježno povukao za uho i tutnuo joj u šaku novčanicu od pedeset maraka. Majka ju je nježno zagrlila.

– Neizrecivo mi je drago što si se sprijateljila s Marianne. Ona je ljupka djevojka. Pozdravi njezine roditelje. I čuvaj se!

Slijedili su sunčani dani ispunjeni ljenčarenjem. Sunce je pržilo kožu. Valovi su neumorno zapljuskivali žal. Kliktali su galebovi. Mirisalo je more. Ležale su u stjenovitoj uvali, zaštićene od vjetra. Kriomice je pogledavala Marianne. Uska, preplanula ramena i kosu koja je već počela bijeljeti na suncu. Marianne joj se iznenada osmjehne kao da se probudila iz nekakva ugodna sna. Ne prozborivši, pruži ruku i zavuče joj prste

pod kupaći kostim. Bradavice se smjesta ukrutiše Eva se osvrne oko sebe.

– Ne boj se – reče Marianne i namigne joj. – Neće nas nitko vidjeti. Često se ovdje sunčam gola. Svi su u zaljevu. Svucimo se. Hajde!

Podalje od obale brektao je ribarski brodić, ploveći prema Vaxholmu. Trepćući zbog jarkog sunca, Eva dopusti da joj meki dlanovi obuhvate dojke, da joj nježno pritisnu ukrućene bradavice i kliznu preko glatkog trbuha. Malo razdvojivši bedra, osjeti kako joj se kažiprst oprezno uvlači između njih. Marianne joj je šaptala u uho i škakljala joj dugom kosom vrat i obraze.

– Eva – prostenje uzbuđeno – dođi! S druge strane brda vjetar donese nečije glasove. Netko je pjevao. Marianne je povuče k sebi. Oči su joj se suzile od strasti kad je prema njoj podigla tamnorumene usne između raširenih bedara. – Poljubi me! – Čvrsto obuhvativši prstima Evin zglavak, povuče je prema kovrčavom čuperku. – Moraš me poljubiti, jer ću inače poludjeti. Oh, rasprsnut ću se od čežnje! Eva, nagni se nad mene!

Ispruživši se poleđuške, podigne glavu i pogleda prema brdu. Ležeći pokraj nje, Eva je počne milovati. Usne i jezik ispuni joj njezina mirisna strast, ali kad joj je zavukla šaku između nogu, Marianne joj povuče ruku, ne pogledavši je.

– Nemoj! Čini mi se da nas netko gleda.

Ponovo obukoše kupaće kostime. Nezadovoljena se strast u njihovim tijelima postepeno smiri.

Povremeno bi zapuhao vjetar i zašumio u krošnjama na obronku.

Više se nisu čuli nikakvi glasovi iz zaljeva.

Marianne sjedne, ukloni kosu sa čela i zagleda se prema hridinama.

– Okupat ću se – reče. – Ostani ovdje. Brzo ću se vratiti.

– U idućem trenutku nestade.

Eva je ležala, naslonivši bradu na ruke. Svijetlomodri ručnik lepršao je na vjetriću. Po njegovu je rubu puzao mrav, nestao ispod njega, ponovo se pojavio, promijenio smjer, zaustavio se i okrenuo. Ona mu približi nagorjelu šibicu i pokuša ga namamiti da se popne na nju. Zastao je i oklijevao. Napokon se okrenuo i hitro udaljio.

Eva se okrene na bok i pogleda prema moru. Na vidiku nije bilo nikoga. Ni u vodi ni na stijenama.

– Marianne! – dovikne. Digavši se, zakloni oči rukama. Krene nizbrdo, najprije kolebljivo, a zatim sve brže. – Marianne! Marianne!

Valovi su jednolično zapljuskivali obalu. Najednom je obuze strah, tako da se gušila. Naglo se okrenuvši, potrči kroz borik prema kućici. Udari nožnim palcem o kamen, ali to i ne zapazi.

Teta Edith je upravo vješala lepršave mokre rupčiće na konopac blizu suše. Spustila je ruke i začuđeno se zagledala u Evu.

– Mala moja, što se dogodilo? Evi je zapinjao dah u grlu i bubnjalo joj je srce tako da joj se vrtjelo pred očima. Nije mogla povezati riječi.

– Marianne...
– Što je s Marianne?
– Nestala je. Otišla se okupati i sad je nigdje nema.

Teta Edith je uhvati za ruke.
– Smiri se, Evice. Marianne je ovdje. Upravo je otišla u kuću. Sjedi u kuhinji.

Eva zastade na vratima. Marianne je sjedila za stolom i držala čašu mlijeka. Bila je u kupaćem ogrtaču tete Edith.

– Zašto nisi ništa rekla?
– Zar si pomislila da sam se utopila? – odvrati Marianna. Lice joj je bilo bezizražajno i glas hladan.

– Zašto nisi rekla da ćeš otići ovamo?

– Glupo je što si odmah postala histerična – promrmlja Marianne. Gledala ju je prezirno. – Mama se, bez sumnje, pita što ti je najednom.

Ustade i spusti čašu na stol. Eva pokunjeno klonu na stolicu.
– Zar nećeš ponovo sići na obalu? – zapita, gledajući u Mariannina leđa.
– Ti kreni prva. Doći ću poslije. – Marianne pođe u svoju sobu i zatvori vrata.

Uto se pojavi teta Edith i radoznalo pogleda Evu. Oči joj se zaustave na njezinu stopalu.
– Zaboga, treba ti staviti flaster! Čekaj, pomoći ću ti.

Eva joj pruži stopalo. Gledala je rasječenu kožu i krv što je podlila nokat.

Teta Edith joj užurbano opere ranu, dezinficira je i nalijepi flaster.

– Nije ništa strašno – prozbori – premda te sad boli. Važno je da rana bude čista. Boli li te jako?

Eva se osmjehne, gledajući u prazno.
– Samo malo.

*

Htjele su, zapravo, poći u kino, samo njih dvije, no Marianne nekako nije bila raspoložena. U gimnaziji se održavao ples, i Marianne je odmah srela nekoliko prijatelja i prijateljica.

– Htjela bih s njima prozboriti samo nekoliko riječi – reče. – Sastat ćemo se kod onog stupa. Evo me za nekoliko minuta.

U velikoj je dvorani bila stiska. Školski sastav je zaglušno svirao. Eva se zaustavi blizu vrata. Ondje su bile Ann i Barbro. Ann joj mahnu.

Uto joj priđe neki visok i nespretan momak i pozva je da zapleše s njim. Plesao je bez žara i cijelo vrijeme je govorio sniženim glasom, uzalud se trudeći da bude duhovit.
– Dolaziš li često ovamo? – upitao ju je.

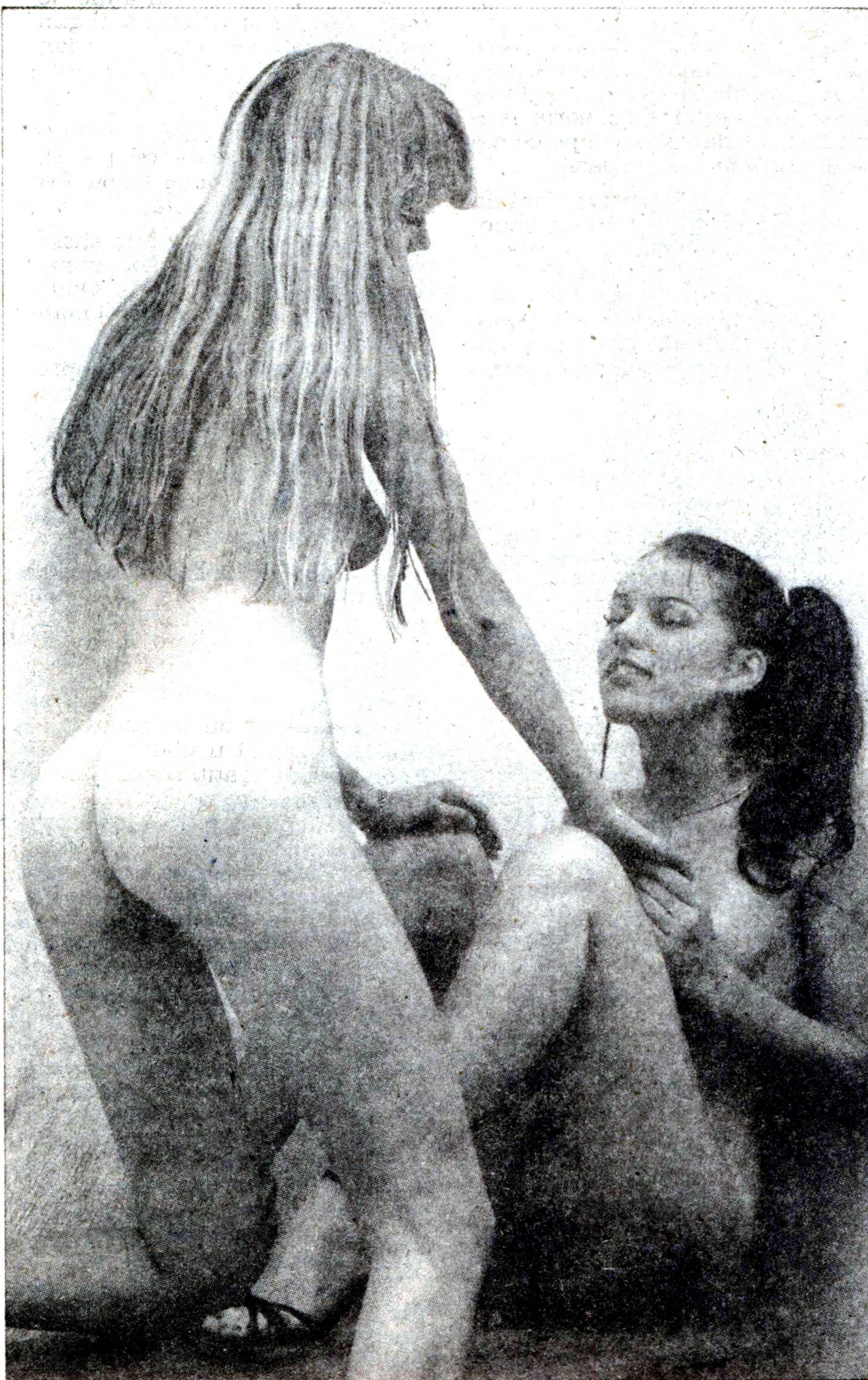
Na podiju je bradati klarinetist upravo nastupao solo, zatim su mu se ponovo pridružili truba i melankolični tromboni, a debeli bubnjar neumorno je udarao. Nigdje nije vidjela Marianne.

– Klarinetist mi je prijatelj – reče joj dugonja u uho.
Nastojala je pratiti ritam. Neprestano joj je nešto pričao. Nije mu odgovarala. Zaplesali su još jedan ples. Priljubio ju je uz sebe, a to joj nije bilo ugodno. Ann je plesala s nekim mladićem samo nekoliko koraka daleko od nje. Smješkala se, smijala, čavrljala. Glazba se prekinula, no dugonja joj je zadržao ruku u svojoj. Odlučno ju je izvukla.

– Na žalost, treba da se sastanem s nekim – reče mu. – Možda ćemo se vidjeti poslije.

Kraj stupa nije bilo Marianne. Eva pažljivo prijeđe pogledom po plesačima. Zatim po većoj skupini nedaleko od stepenica. Nigdje nije vidjela Marianne. Htjede otići. Potom se predomisli. Možda je Marianne već stajala ovdje i čekala je. Možda je sad negdje u vrevi i traži je.

Pokraj stepenica, blizu glazbenog sastava, vrzla se uobičajena skupina mladića. Pušili su, udarali nogom ritam, pričali o nastavnicima, govorili jedan drugom kako će sad pozvati onu plavušu ili onu malu crnu, ili onu u crvenom, pripaljivali cigarete opušcima i prepričavali događaje koji su se zbili

prošle i pretprošle subote i svih drugih subota koje su proveli u dvorani, vrzući se oko sastava i previše pušeći.

Jedan od njih je spazi, nasmiješi joj se i pozdravi je. Bio je to Annin brat, pa ga nije mogla odbiti. Dvije godine mlađi od nje, imao je tople i vlažne ruke od nervoze. Priljubio je obraz uz njezin.

– Znaš li da se zgodna? – Ona mu ne odgovori. – Da, kažem ti to sasvim ozbiljno. Sjajna si. – Opet mu ne odgovori. – O, oprosti...

– Ništa, ništa.

– Čini mi se da sam pogriješio. – Osjećala je njegov dah na uhu dok su mu usne doticale njezin obraz. – Zar ti se ovo ne sviđa? Obraz uz obraz. – Gledala je mimo njega. – Ljutiš li se?

Sastav je prestao svirati. Uslijedila je kratka stanka. Držeći je rukom oko struka, kriomice je pogledavao prema hodniku pokraj stepeništa. Eva se oslobodi i osmjehne mu se.

– Na žalost... možda ćemo se vidjeti kasnije.

On slegne ramenima, ali ništa ne reče. Pokraj stupa je stajala omanja skupina i razgovarala. Pogledaše je dok je prolazila mimo njih. Među njima nije bila Marianne. Ona produži u garderobu. Trebalo joj je poprilično vremena da pod ovješenom odjećom pronađe svoj ogrtač.

– Eva! Kamo si, zaboga, nestala? Tražila sam te kao luda. Zar već odlaziš? – upita Marianne. Mladić kojeg je vukla za ruku kimne Evi i osmjehne se. – Ovo je Hans. A ovo je Eva. Moja najbolja prijateljica – upozna ih Marianne i, tobože zaprepašteno, dodirne Evinu ruku. Hans me pokušava odmamiti k sebi. Što kažeš na to?

On se ponovo nasmiješi. Doimao se vrlo pristojno. Eva mu ne uzvrati osmijeh. Marianne ga odlučno pogleda.

– Idem k tebi samo ako i Eva pođe s nama. Inače ne pristajem.

– Kasno je – promrmlja Eva i uzme svoj ogrtač. – Nisam raspoložena.

Marianne joj stisne ruku, kao da joj daje znak.

– Nećemo dugo ostati. Samo ćemo čuti nekoliko ploča. Čavrljati. Ujutro možeš spavati dokle god hoćeš. Pođi s nama! – nagovarala ju je.

– Tek smo se počeli zabavljati – doda Hans i pokuša osmijehom pridobiti Evu. Uljudno joj je pomogao obući ogrtač dok je Marianne tražila svoj kaput. Po podu zatuckaše visoke potpetice. Marianne uhvati Evu ispod ruke, ali se Eva oslobodi. Hans pođe za njima. –

Nije daleko. Mogli bismo prošetati.

U praznom kućnom trijemu odjekivali su njihovi koraci. Potom je škripalo dizalo dok ih je nosilo na treći kat. Otključavši vrata, on ih pusti u stan i upali svjetlo u predsoblju. Unutra je bilo tiho. Nije bilo nikoga kod kuće. Sjeli su na kauč u dnevnoj sobi. Zasvirao je gramofon. Pijuckali su bijelo vino iz niskih čašica. Marianne i Hans su zaplesali.

Obgrlivši ga objema rukama oko vrata, priljubila je obraz uz njegov. Uklonili su već sag s poda. Glazba je bila sanjarski prigušena. Eva je, podvukavši noge pod sebe, sjedila na kauču i u malim gutljajima pila slatkasto vino.

– Nemoj – rekla je tiho Marianne. – Nemoj dok ona gleda. Čekaj malo...

– Držeći čašu objema rukama, Eva ih je protiv volje promatrala. Plesali su priljubljeni jedno uz drugo, a on joj je već raskopčao haljinu i šakama obuhvatio dojke. Mariannina usta bila su poluotvorena dok mu je grčevito gladila šiju. Polako joj je podizao haljinu preko bedara, preko struka, preko grudi. Ona pruži ruke uvis i izvuče se iz haljine. Cijelo vrijeme su lelujali u lakom ritmu. Marianne ga pogleda polusklopljenim očima. Glas joj se pretvorio u šapat. Ruka joj se zavukla pod njegov sako.

– Reci da si lud za mnom! Reci to!

On je privuče k sebi i gurne nogu među njezina bedra. Trenutak je jahala na njoj. Ruke mu potraže kopču na njezinim leđima i otvore je. Grudi su joj bile gotovo ružičaste pri slabom svjetlu, a tamnocrvene bradavice već su joj vidljivo nabrekle. Uhvatila je objema rukama dojke i ponudila mu ih.

– Reci da ćeš me voljeti – šapne mu.

Spustivši glavu, on ih počne lizati, sisati, milovati jezikom. Čvrsto ga držeći rukom oko vrata, pritiskala se uz njega i podizala na prste, šapćući uzbuđeno i sretno:

– Divno, O, kako te želim! Hans, uzmi me! – On se spusti s njom na pod. Ruka joj je već bila u njegovim hlačama i prsti su hvatali čvrsti, ukrućeni ud. Ona mu ugrize usnu i poljubi ga. – Nemoj na podu, metni me na kauč!

Nisu se obazirali na Evu. On je položi poleđuške na kauč i svuče joj gaćice. Nad spiljom, okruženom tamnim dlačicama, ostao je samo uski pojas za čarape. Raširila je bedra. Kleknuvši joj između nogu, on joj podigne bokove prema sebi i prodre u nju. Marianne tiho krikne. Nasrtao je sve uspaljenije. Stenjala je i predajući mu se, vukla ga za košulju i udarala rukama po golim dlakavim bedrima. Noge joj se prepletoše s njegovima i glas joj se pretvóri u dahtanje dok je klizio u njoj, ljuljao se, nadirao.

Tad se začu krik. Prodoran i zadihan. Udarala je po njemu šakama i izvivši se, hitala mu u susret. Eva pokrije šakama usta. Zatim ustane. Istrči u predsoblje. Zalupi za sobom vrata. Pojuri niza stepenice. Zalupi i teška vanjska vrata.

Večer je bila topla i tiha. Neki postariji par zastao je na pločniku i začuđeno se zagledao za njom. Zaustavila se tek kad više nije mogla trčati. Naišao je autobus, uspela se u njega i sjela. Svi su je pogledavali. Siđe na sljedećoj stanici i ostatak prijeđe pješice.

Majka joj je sjedila u dnevnoj sobi i slušala radio.

– Jesi li se dobro zabavila?

Vješajući ogrtač u predsoblju, prozborila je nekoliko riječi kroz otvorena vrata i nasmiješila se. Zaželjevši majci laku noć, ode u svoju sobu. Zaključa vrata. Pobacavši odjeću na hrpu na krevetu, ispruži se gola na podu i široko raširi noge. Doživi snažan orgazam. Potom je plakala. Noć su ispunili snovi.

*

– Koliko ste već u braku?

Eva je morala razmisliti. Mariannine su oči zamišljeno i ocjenjivački lutale po sobi.

– Devet godina.

Marianne kimne.

– Dobro se slažete – reče. – To se odmah vidi.

Nastade šutnja. Eva pokuša nastaviti razgovor.

– Netko mi je rekao da si se udala. Ili sam to možda pročitala u novinama.

– Da, udala sam se – odgovori Marianne. – No brak nije potrajao. Razveli smo se.

– Šteta.

– Ne znam je li to šteta. Jednostavno, nismo se slagali. Previše smo se razlikovali.

Eva ustade iz naslonjača.

– Samo sjedni i osjećaj se kao kod kuće – reče. – Treba da pripremim jelo. Moramo nešto baciti u želudac.

Marianne je molećivo pogleda.

– Srce, daj da ti pomognem. Glupo mi je da sjedim dok ti radiš.

Eva se nasmiješi.

– Dobro, pobrini se za salatu – odluči. – Dođi, pokazat ću ti sve.

Marianne se hitro digne s divana i poravna suknju na bokovima. Na lijevoj joj se ruci, na preplanuloj koži, svjetlucala uska srebrna narukvica. Oči su joj bile ozbiljne.

– Baš mi je drago što te ponovo vidim. Drago mi je što si se tako dobro snašla. Mislim... vas dvoje se volite. Olle je vrlo mio. Šteta samo što ne mogu vidjeti Ceciliju.

Eva pođe ispred nje u kuhinju. Blješteći iznad krošanja, sunce je obasjavalo igralište s druge strane puta. Nekoliko mladića igralo je nogomet iza visoke žičane ograde.

– Poslije završnih ispita otputovat ćemo u Stockholm, k Ollovim roditeljima – reče Eva. – Tad ćemo malu dovesti ovamo. Njegovi roditelji vrlo rado drže Ceciliju kod sebe. Uostalom, povremeno joj je potrebna promjena.

Marianne sjedne za stol. Režući pečurke kratkim oštrim nožem, pratila je Evu pogledom.

– Pričaj mi o Olleu, Eva. – Kako se snašao ovdje?

– Dobro. Ovdašnja škola je ugledna.

S Olleom se zabavljala tri godine prije nego što su se vjenčali. Kad je već bila na putu Cecilia, ušli su u brak. Otac joj je rekao da ne smije prekinuti studij. Imala je četvorku iz engleskog i peticu iz pedagogije. No poslije se sve promijenilo, pa nije imala baš nikakve koristi od svog studiranja. Olle se samo smijao i tvrdio da je dovoljan u obitelji jedan fakultetlija. Na tome je ostalo. On pripada njoj, a ona njemu. Dabome, voljela ga je. Tada. To s vremenom sve izblijedi i postane otrcano. I ljubav koja se nekome daje, koja se želi izraziti i dokazati. Kad se zadovolji početna čežnja, ostaje dijete u utrobi, pripadanje jedno drugome. Poslije nekoliko godina više se i ne gledamo kako valja. Pogledaš lice u zrcalu i vidiš da je umorno. Čemu se smiješ? Jesi li žalostan? Jesi li sretan? Jesi li imao previše posla? Zašto si tako neraspoložen? Voliš li me? Lijepo nam je zajedno. Ljeti. U jesen. Iduće godine.

Prolazilo je vrijeme. Bili smo već pet godina u braku. Šest. Devet. Cecilia će navršiti devet godina u listopadu. Da ti povjerim nešto! Lani me u svibnju Olle prevario. Jednostavno, dogodilo se. Ne smiješ to nikome reći.

U svibnju mi je rođendan. Petog. U to vrijeme Olle uvijek ima mnogo posla. Dolazi kući kasno navečer. Ne smeta mi to. Dobro nam je.

Vrlo je drag. Bila je večer uoči mog rođendana i već sam spavala kad je došao. Probudio me. Zavukao se k meni u krevet. Bio je gol i ljubio mi usta, vrat, grudi. Oblizivao mi je vlažnim jezikom usne i uvlačio mi ga u usta. Grickao mi je vrat, grickao mi je dojke, pipao me između nogu. Milovao me prstima, uvlačio ih u mene, a ja sam mu držala u ruci ukočeni penis. Bilo je lijepo kao u snu. Molila sam ga da me uzme, htjela sam da mi napravi dijete. Podigla sam se prema njemu i prodro je u mene. Cijelo vrijeme me gladio. Zapljusnuta divnim, golicavim nadražajima, grčila sam se i sve više stiskala uz njega. Kako je bilo lijepo! Potom je zaspao pokraj mene.

Pozvala me telefonom neka žena. Nije se htjela predstaviti. »Treba da znate istinu«, kazala je. Vidjeli su ih. U ovako malenu gradu zna se sve.

Olle mi je ispričao kako se to zbilo. Zamolio me da mu oprostim. Ona radi kao zastupnica, tek su joj dvadeset dvije godine. Djevojka poput svih ostalih. Izvezli su se njezinim automobilom iz grada. Samo nekoliko puta. Nekoliko večeri. Kad djevojka nema muškarca, traži ga.

Bio je s njom prije nego što je došao kući. Nisam zanijela. Prebrodili smo tu teškoću. Potonula je u zaborav. Gotovo sasvim. Ipak, ponekad, kad leži pokraj mene, hoću da mi priča o njoj, da mi opiše kako mu je bilo s njom. Što je osjećao. Što je s njom činio.

*

Marianne je pričala o svom poslu.

– Kovčezi su mi u kolodvorskom hotelu. Samo ću prenoćiti ovdje. U ponedjeljak je opet radni dan. Razmišljala sam već o tome da se odselim iz grada, ali nema ništa od toga. Znaš kako je. Ondje su mi korijeni. Osim toga, majka mi je sad vrlo osamljena. Teško mogu zamisliti da bih negdje drugdje počela iznova.

Vratio se kući Olle. Sjedili su u kutu sobe, a vani se smračivalo. Vino je bilo kiselkasto i ukusno. Marianne se smijala i pričala. Olle joj se smješkao. Ponašala se vrlo živahno, položila mu je dlan na šaku dok joj je pripaljivao cigaretu. On ponovo napuni čaše.

Iz blagovaonice su se preselili u dnevnu sobu. Tiho je svirao radio. Olle se osmjehne i pogleda Evu.

– Živimo mirno – reče. – Ovdje ima malo događaja. Jednostavno, ugodno vam je.

Razgovarali su. Eva se smijala. Zagrijalo ju je vino. Olleova ruka bila je na naslonu iza Mariannih ramena a njegova noga uz njezinu. Zatim šaka na bedru. Pogledao ju je. Bujna su joj se prsa napinjala pod bijelim puloverom, suknja joj se podigla i otkrila bijelo meso oblog bedra pod tankim, glatkim čarapama. Eva ustane.

– Skuhat ću kavu. Ostanite sjediti i čavrljati.

Osjetila je kako je prate pogledom. Tijelo joj je bilo lako dok je izlazila, kao da će poletjeti, ali su joj usne bile suhe i vruće kao u groznici.

Premda je u kuhinji bilo mračno, nije zapalila svjetiljku. Drveće u parku bilo je crno, a kroz očice visoke žičane ograde oko nogometnog igrališta vidjelo se tamnomodro nebo. Vani, pod prozorom, stajao je netko.

Ona se nagne prema staklu i zamagli ga dahom. Vani je stajao neki mladić. Držao je nešto u ruci.

Zatvorivši vrata dnevne sobe, ona izađe na vanjske stepenice. Večer je još bila topla i u tami je mutno svjetlucao šljunak na puteljku pred kućom. Prepozna mladića. Sjećala se njegova prkosnog lica. Gledao ju je ravno u oči.

– Što hoćeš?

On joj pruži omotnicu. Bijelu. Na njoj je bila adresa napisana tintom. Eva ga pogleda i osmijehne se. Izražaj lica nimalo mu se ne promijeni. Ona ga uhvati za ruku.

– Uđi.

Nije progovorio, ali je pošao za njom unutra. Eva mu da znak da bude tih. Iz dnevne sobe čula se glazba s radija i Mariannin veseli glas. Olle nešto reče, a ona se odmah nasmija. Eva stavi prst na usta. Krenuo je za njom uza stepenice. Ruka mu je bila čvrsta i topla. Cijelo ju je vrijeme gledao, bez čuđenja, bez zapitkivanja.

Zatvorivši za sobom vrata spavaće sobe, ona okrene ključ u bravi. Zaustavivši se usred prostorije, brzo se osvrnuo oko sebe kao da se boji klopke, a onda je pogleda u lice. Vidjelo se da je shvatio. Eva zastane pred njim. Bili su podjednake visine. Imao je gustu tamnu kosu. Crvena košulja bila mu je raskopčana oko vrata a na koži mu je sjao tanki zlatni lančić.

Ona ga pogladi po obrazu. Usta su mu bila napola otvorena i preko mekih usana strujio je topli dah. Otkopčavši mu jedno dugme, Eva mu zavuče ruku pod košulju. Pod prstima joj se ukruti njegova bradavica na prsima. Kad ga je poljubila u vrat, ruke su mu se iznenada našle pod njezinom haljinom, gore, između bedara, pa je raširila noge kako bi mogao uvući prste pod gaćice.

Bila je gola. Ležala je na leđima na krevetu, a on je klečao nad njom. Pomogla mu je da svuče košulju. Drhtalo mu je cijelo tijelo dok joj je grozničavo prelazio dlanovima po prsima, trbuhu, dlakavom trokutu, dok ju je milovao i gnječio. Prsti mu iznenada prodriješe u nju, a iz usta mu se ote uzdah. Ona ga povuče na sebe, otvori mu se, uze u šaku njegov ud i uvede ga u sebe. Duboko u sebe. Strasno je zastenjao. Obuhvativši ga nogama, podigla se prema njemu, ljubila ga i privlačila k sebi njegovu mladenačku stražnjicu. Pokrivao joj je ustima čas jednu, čas drugu bradavicu, služio se jezikom i zubima, lizao je i sisao. Uto brizne u nju topao mlaz. Grozničavo se podigla prema njemu i grebla mu noktima gola leđa. On je bio njezin ljubavnik. Uzeo ju je.

Ležao je pokraj nje sklopljenih očiju. Poljubila mu je ruku koja je još mirisala na sjeme i spolni organ. Poljubila mu je obraz, mek i nježan. On je nije pogledao.

Odozdo se začuše glasovi. Dozivanje njezina imena. Ona se zagleda u strop. Prsti su joj klizili po njegovim grudima i trbuhu.

Koraci na stepenicama. Glasovi.

– Eva!

Podigavši se na lakat, ona mu počne jezikom škakljati bradavicu na prsima. Ruke su mu gnječile njezine dojke. Bila je puna nježnosti. Lizala mu je vrat, uvlačila mu je jezik u uho i istodobno osjećala kako joj u šaci buja njegov ud. Šaptala je i lizala.

– Reci da me voliš! Reci da si lud za mnom. Reci da me voliš. Reci to!

On je uperio oči u vrata, odakle se čuo Olleov glas. Pomaknula se kvaka gore-dolje. Slijedilo je nestrpljivo kucanje.

– Jesi li unutra? Zašto ne otvoriš?

Eva ga povuče k sebi. Koža mu je bila topla i meka. Natjera ga da se popne na nju. Polako se uvlačio u nju, krut i tvrd.

– Hoću da me opet uzmeš. Reci da si lud za mnom. Reci da me voliš!

Bio je u njoj. Tvrd i vruć, sve brži. Čvrsto je obuhvativši rukama, uvukao joj je jezik u usta. Uzeo ju je. Eva. Eva. Ruke su joj lutale po njegovim golim leđima. Dah se pretvorio u plamen. Volio ju je.

Poslije svega milovala mu je obraz i ramena. Pred vratima više nitko nije stajao. Bilo je tiho. Cijeli svijet je utihnuo.●

Preveo Tomislav Odlešić

OTKRIĆE EROSA

Povijest Erosa na Zapadu počinje krvoprolićem kao iz kakve crne kronike, klasičnim freudovskim ubojstvom oca. U početku postojahu samo Geja, zemlja, i Uran, nebo. Potaknut od majke, njihov sin Kron srpolikim nožem napada i kastrira oca. Krv osakaćenog Urana prska Zemljom, te se odatle rađaju Furije i Giganti. No spolni organi uz golemi pljusak padaju u more, »i naokolo se bijela pjena raspršila od besmrtne puti i stvorila djevojku. Najprije se približila svetoj Kiteri, a potom je stigla na Cipar morem okružen, postavši božicom strašnom i ljubljenom, dok su biljke nastajale pod njezinim lijepo oblikovanim stopama. Bogovi i ljudi prozvaše je Afroditom.«

»Aphros« znači »pjena«, pa je jasna aluzija na sjemenu tekućinu. Hesiod, vrijedan sakupljač mitova, ništa ne čini da bi ublažio brutalnost zbivanja. Dobro zna da su antičke orijentacije priče o božanstvima plodnosti stravično ozbiljne, pa čak možda donekle nečiste, kao što je nečisto i dijete koje izlazi iz majčine utrobe. Hesiod, pjesnik-seljak iz središnje Grčke, surove i krševite, svjestan je da se ljudi, a osobito žene, rađaju za mukotrpan život, dok su elementi često prkosni. Nalazimo se u 700. godini prije naše ere: dva stoljeća prije toga Afroditin je lik proizišao iz krvavoga legendarnog nasilja da bi bio ublažen u mramoru, i takva se uzdiže s dvjema nimfama, zaogrnuta laganim haljetkom koji joj prekriva čvrste grudi, ozbiljna pogleda usmjerena uvis, popraćena nezamjetnim smiješkom očekivana i poštovana gosta.

Lik žene u klasičnoj Grčkoj ostaje smješten između dvojake vrijednosti, dviju isključivih krajnosti: idealizacije, i tako udaljenja od zemaljske svakidašnje stvarnosti; ili pak degradacije na erotički objekt lišen duše, koji se može poistovjetiti s njezinim isturenim oblinama; biće apstraktno i sublimno, ili pak menada koja je često plijen vlastite pobješnjele i razorene nimfomanije. Ali nikada družica.

Deifikaciju žene ostvaruju pjesnici. Kod Homera, Andromaha, Penelopa ili Nausikaja u moralnome smislu pojavljuju se bez mrlje, pa se čak i sâmoj Heleni može oprostiti. I o robinjama se govori s predanim poštovanjem: Agamemnon vraća Ahileju njegovu Briseidu netaknutu. Trojanski starci, koji su Heleninom krivnjom bili uvučeni u sveopći rat te postupno gube svoje sinove, ipak još mrmljaju od divljenja kad ona prolazi. Penelopa je postala simbol bračne odanosti: Odisej sedam godina provodi s Kalipsom, i zaveden je već prije no što ga je Kirka uhvatila u svoju zamku. Polagano buđenje njegove svijesti zaista predstavlja malo u usporedbi s postojanošću njegove žene.

O stvarnim životnim uvjetima žene u svakidašnjici, posebice u pogledu erotskoga odnosa, obavijestit će nas umjetnici – slikari i kipari. Riječ je o jednom slabo istraženom području, zbog već uobičajenih sramežljivih sustezanja službene kulture, koja se oduvijek zaustavljala pred različitim mramornim Venerama da bi odatle izvela uopćene himne skladu i ljepoti, i ne pokušavajući manje površna istraživanja. Bogata i proširena svjedočanstva o erotskome životu antičke Grčke i – općenitije govoreći – o oblicima spolnih odnosa, ostala su sve dosad povlastica manjega broja odanih istraživača. A bez toga aspekta i ostali razgovori o jednoj civilizaciji postaju apstraktni i neshvatljivi.

Poslije uspjeha knjige »Eros u Pompejima« koja je – polazeći od čuvene tajne zbirke – ponudila detaljnu panoramu intimnoga života rimskoga svijeta, pojavilo se još jedno ne manje značajno djelo: »Eros u Grčkoj«. Tekst su napisali John Boardman i Eugenio La Rocca, lijepe su fotografije djelo izvanredne Nini Mulas. Prvo iznenađenje: Grci su heteroseksualnu želju u arhaično, a kasnije i u klasično doba, osjećali poput brige koja ponizuje i uznemirava, ali sa sobom donosi i nešto komično ili gotovo groteskno. Animalni element ljudske prirode nije se shvaćao kakav već po sebi jest, već karikiran u uistinu smiješne osobe: satire, čak ako ta animalnost u njihovoj karakterizaciji ne ide dalje od ušiju, repa i kozjih nogu. Satiri su groteskni ponajviše zbog jednoga vrlo suptilnog razloga: jer napastuju samo žene ili životinje. Objekt njihovih uočljivih erekcija uvijek je, dakle, nešto »niže«: nikad se ne bi usudili napastovati odrasle muškarce ili mladiće. Njihova neiscrpna spolna živahnost (povremeno se pokazuju i kao neumorni onanisti) usmjerena je prema malo značajnim ciljevima: ženama, koje su izjednačene sa stadom, kojim vlada Pan, bog-jarac. S jedne po sebi razumljivim zaključkom: bar u višim krugovima intelektualaca i povlaštenim staležima, homoseksualnost su smatrali jedinim, autentičnim izrazom Posvećene Ljubavi.

I ne mijenja mnogo to što se često događalo da su božice ili nimfe prezrele ove svoje smiješne udvarače te ih udaljile udarcima papuče ili Bakhovoga štapa. U mramornoj skupini s Dela koja je sačuvana u Ateni, Pan, Afrodita i mali Eros doimaju se kao da su u najboljim odnosima. Eros se igra Panovim rogovima kao da su uvojci staroga ujaka, dok Afroditu, bujnu kao što je to odgovaralo helenističkomu razdoblju, požudno božanstvo privlači u zagrljaj, a ona se zadovoljno osmjehuje, pa ako i podiže ruku da bi mu pripriјetila sandalom, čini se da je ta kretnja više plod prilagođavanja (ugled valja očuvati), nego stvarne nelagodnosti. Uostalom, tko je podržavao erotičku superiornost žene, izvrgavao se strogom kažnjavanju od strane patrijarhalne i falokratske vlasti. O tome ponešto zna jadni Tiresija koji je, kad su ga upitali o tome, izlanuo ono što su bozi smatrali iskonskom tajnom: »Devet je puta ženi bolje!« Zbog toga ga je Hera kaznila sljepilom. Očinski Zeus mu vid nije vratio, već se ograničio na to da mu podari dugovječnost i proročanski dar: pogleda li se bolje, ta su dva dara tek dodatak kazni. No da bi se još i naglasilo urođeno zvjerstvo ženâ, družica satirâ, postoje raznovrsni mitovi: Pasifaja koja se zaljubljuje u bika te daje da joj Dedal sagradi šuplju kravu, kako bi ga mogla dostojno dočekati; Leda koja se vrlo dobro slaže s vitkim labudom. Istodobno nitko ne kažnjava Tezeja koji na Naksu ostavlja usnulu Arijadnu, ili pak otima Helenu u dobi od devet godina da bi je sklonio na sigurno dok poraste do prave dobi.

Da bi se pronašle ljubavne teme koje nadilaze golijardsko hvastanje mitova (Zeus koji trostruko produžuje noć samo da bi što du-

lje bio zajedno s Alkmenom, Heraklo koji deflorira pedeset djevica u jednoj jedinoj noći), potrebno je vratiti se visinama tragičkih pjesnika: motiv starije žene koja se očajno zaljubljuje u mladića (Fedra u posinka Hipolita, vidjevši ga golog prilikom vježbanja), drama ljudske nemoći pred čudnovatom kombinatorikom sudbine (Edip),

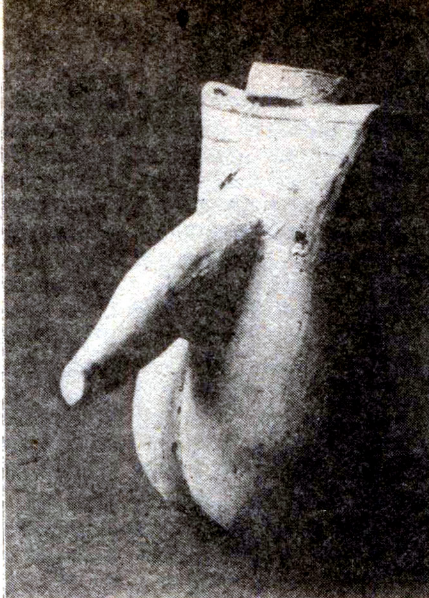
Amfora s erotskim prizorima iz V stoljeća pr. n. e.

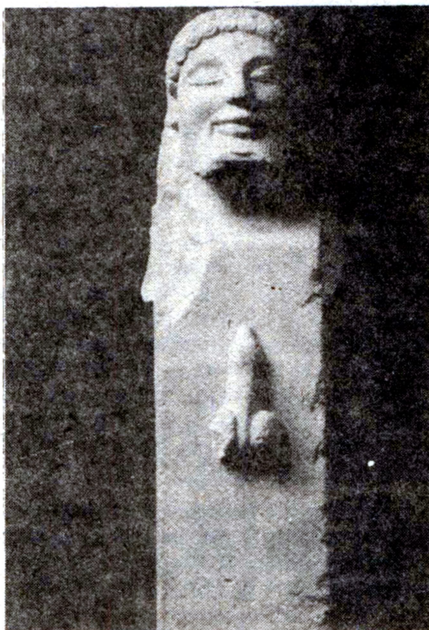
Tirenska amfora iz Vulka (druga polovina VI stoljeća pr. n. e.)

žrtva Alkeste koja nudi vlastiti život u zamjenu za muževljev.

Žene i satiri, »životinje« i »niža bića«, bili su protagonisti (dakle ustanovljeni u svojim ulogama) kazališnih predstava koje počinju potkraj šestoga stoljeća pr. n. e.: glumci zvani »komasti« izvodili su

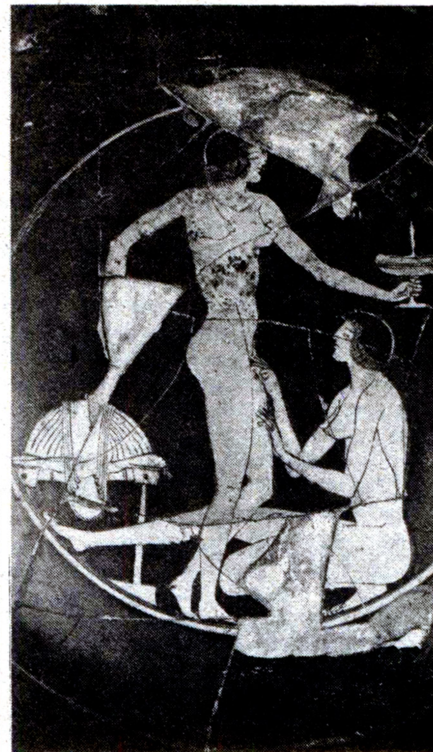

Slikovita vaza nepoznata podrijetla (sredina VI st. pr. n. e.)

Mramorni stup s isklesanom Hermesovom glavom i spolnim organom u erekciji (otprilike 520. pr. n. e.)

plesove, često zajedno s nagim ženama, pa kao što svjedoče brojne oslikane vaze, ti su plesovi često završavali orgijama i javnim sparivanjem; happeningom od kojega bi se učinila blijedim i najslobodnija iznašašća Living Theatrea što kasni više od dvije tisuće godina. Od tih igara razvit će se satirske drame u Ateni V stoljeća, žestoke parodije mitskih zbivanja, u kojima se glumci-satiri pojavljuju s maskama, rutavim nogavicama, repom i pregolemim udom: baš zato da bi se istaklo kako je heteroseksualnost nešto ozbiljno. Zanimljivo je da su satirske drame, postavljene na scenu zajedno s velikim tragedijama, pisali isti pjesnici, te je tako atenski građanin, kako primjećuje Boardman, u istome danu mogao biti do suza dirnut herojskim Edipovim dilemama i prepustiti se smijehu kakvoj erotskoj parodiji neke plemenite teme. Ostaje činjenica da se satirska raspuštenost morala zaustaviti u kazalištu: bila je to vrsta pokladnog bijega koji je imao točno određeno vrijeme i svoje mjesto, te nije smio presizati u svakidašnju stvarnost. Već u to vrijeme politika i razorni potencijal erosa bili su shvaćeni kao međusobno nespojivi.

Parisovo suđenje (490-480. pr. n. e.)

Time se ne želi reći, dakako, da erotskih kultova nije bilo mnogo i da nisu bili rašireni. Eleuzinske misterije obećavale su posvećenima nadzemaljski život, te su se osnivale na jednostavnim obredima plodnosti, koji su uključivali i pojam uskrsnuća: kult je morao prihvatiti i izlaganje modela, spolnih organa u obredne svrhe. U nekim atenskim svetkovinama žene su sadile faloidna obličja kao da su sadnice. Svaki ulični ugao imao je svoje svetište posvećeno Hermesu: stup s božjom glavom na vrhu i s urezanim spolnim organom u stanju erekcije, koji su prolaznici dodirivali za sreću. Na selu su se uzdizale Prijapove statuete, a za dionizijskih procesija goleme falose vozili su na posebnim kolima za okrepu vjernih.

Miješanju posvećenih obreda sa svakodnevnim interesima pojedinaca pridonijelo je praznovjerje. Lutajući sajmišni trgovci nudili su mnogo raznovrsnih ljubavnih napitaka, afrodizijaka, formula koje bi trebalo da probude tuđ strast, ili pak da osvete neuzvraćenu žudnju. Najviše su se prodavali amuleti. Falos se smatrao sigurnim sredstvom protiv uroka, i time se objašnjava velika količina erotskih privjesaka koji su pronađeni na grčkom Delu, kao i kasnije u rimskim Pompejima. U to su se doba po vrtovima uzdizali monumentalni kipovi falosa u erekciji, osobito stilizirani, poput izazovnih vrhunaca koji su prijeteći izazivali neprijateljska nebesa.

Kako je živio neki dječak »iz dobre kuće« u Ateni petoga stoljeća? Odgoj mu je usađivao držanje puno poštovanja prema propisima religije i društvenome poretku.

Najveći dio vremena on provodi u društvu osobâ istoga spola, muškaraca i mladića. U palestri se potpuno svlači, vezuje prepucij da bi sakrio glavić, što su njegovi suvremenici držali neelegantnim.

Poslije vježbi tijelo maže uljem te se trlja. Muškome su se tijelu divili ponajviše umjetnici, koji su slijedili realističku ujednačenost (poslije toliko cijenjenu u klasičnoj umjetnosti) anatomskih oblika muškarca, a ne žene. Ali vježbalište nije samo mjesto estetskoga divljenja nego i prigoda za susrete muškaraca svih dobi. Imati vezu s muškarcem starije dobi nije se smatralo sramotom. Štoviše, u višim staležima takav se odnos smatrao prilično običnim, a iskustvo sa zrelim muškarcem prednošću za mladića. U jednom vojničkom društvu kakvo je bilo spartansko, takvi su se ljubavni odnosi smatrali čak korisnim, s obzirom na to da su utvrđivali ratničke duhove »posvećene falange«. Ali i u Ateni su ubojice tiranâ iz šestoga stoljeća poslije smatrani herojima, bili potaknuti u osnovi ljubavničkim prkosom. I Eshil je mogao opisati Ahileja kako zbog ljepote bedra uzdiže ubijenoga Patrokla. Prema Platonu, Sokrat je smatrao da je homoseksualna ljubav najuzvišeniji izvor inspiracije ljudske duše u njezinoj potrazi za idealnim. Ništa ne mijenja ni činjenica da je on sâm poslije bio osuđen i pogubljen zbog kvarenja atenske mladeži.

Poticane ili makar tolerirane na platonskoj razini, homoseksualne su veze potpadale pod precizne zakonske sankcije ako bi prelazile na područje tjelesnog.

Kad bi već kako-tako prošlo razdoblje palestre i vojne službe, naš bi se atenski mladić morao suočiti s građanskim životom. Htio – ne htio bio bi prinuđen da se oženi, jer neženstvo nakon određene dobi nije bilo samo ismjehivano nego i kažnjavano globom i gubitkom nekih građanskih prava. Pa ipak su brakovi iz ljubavi bili prilično rijetki: ženidbe su pripremale obitelji, pri čemu je najviše briga zadavao ugovor o mirazu. Muškarac se nije ženio prije tridesete, žena je trebalo da bude upola mlađa od njega, tako da je djevica bila tek u adolescenciji. Ako zbog nedostatka iskustva nije mogla mužu pružiti zakonito erotičko zadovoljavanje, on ga je mogao potražiti drugdje. Preljub se teoretski kažnjavao smrću, ali u stvarnosti su smrtne kazne bile rijetke.

U praksi su se izbjegavala zamršena pitanja zakonitosti nasljedstva i potomstva: brige su bile očinske i dinastičke, a ne moralne.

A tko je bio željan kakve avanture, nije ni pomišljao na ženu svojeg najboljeg prijatelja. Žene su boravile u kući, u svakome smislu, jadne »zanemarive kvantitete« (quantités négligéables): za pravi eros postojale su profesionalke. Ne toliko obične prostitutke koje su se pokazivale gotovo ili sasvim nage u jadnim gradskim bordelima, koliko njihove inteligentnije i obrazovanije drugarice, antička istoznačnica modernih gejša.

Grcima valja upirati u dobro to što su shvatili da je ljubav nešto ozbiljno što traži visoki stupanj intelektualne i tehničke specijalizacije. Ove specijalizirane profesionalke vješte umjetnostima i razgovoru, potpune žene, uživale su titulu hetera (družica). Pojedine od njih, poput Rodope iz Naukrata, obogatile su se svojom zaradom tako da su mogle poslati vrijedan zavjetni dar u Delfe. Leena, družica jednoga od ubojica tirana, odsjekla je vlastiti jezik vrlo jakim ugrizom da ga ne bi izdala, te su joj zbog toga podigli spomenik.

Učiteljica govorništva Aspazija bila je Periklova ljubavnica prije nego što mu je postala žena: njoj se pripisivala značajna politička lucidnost. Njihova su bojna imena bila zabavna: Leena, lavica, bila je nazvana tako jer je u grčkoj umjetnosti ta životinja bila slikama napola sakrivena sa stražnjicom u zraku; Klepsidra »vodeni sat« mjerila je s odviše štedljivom pažnjom vrijeme svojih klijenata. Osim ovih zvijezda, uvijek se moglo pronaći i druge inteligentne i diskretne družice. Omiljeno mjesto za uživanje vina, pjesme i žena bio je simpozij. Za svečanost su ležajevi (preci rimskih triklinija) bili smješteni duž zidova prostorija, a pored njih niski tronošci na tri nožice za posluživanje pića i jela. Gosti su stizali odjeveni samo u ogrtač i s povezom na kosi, redovito su stavljali sandale pod ležaj i odlagali štapove. Služila su se jela, nazdravljalo se bogovima, pjevale su se himne, razgovaralo se o ljubavnim spletkama. Vino je bilo vrlo razvodnjeno, te ga se moglo piti u većim količinama. Razodjeveni dječak kretao se naokolo s amforom i često nije uspijevao izbjeći pažnji uzvanika. Vječite miljenice pozvane na svečanost sjedile su na sjedalima. S njima su bile i sviračice flaute, profesionalna kategorija koja se može izjednačiti s današnjim call-girls, ne zato što bi to bilo prirodno, nego zato što se za preživljavanje valjalo pokoriti se željama naručilaca. Zapravo hrana i vino najavljuju tek završnu svečanost: otmjene dame pozivaju se da se popnu na ležajeve.

No erotski odnos između muških gostiju smatrao se znakom vrlo lošeg ukusa. Ali i žene su organizirale svečanosti na kojima su muškarci bili isključeni: ostala nam je slika na nekim vazama na kojima se mogu vidjeti kako neodjevene žene nazdravljaju mladićima. I u Ateni je postojala četvrt radionica vaza: ondje su umjetnici i njihove prijateljice održavali vrlo srdačne odnose s bogatom omladinom.

Bez obzira na sve, stjecao se dojam da je to prilično zatvoreno, bigotno, »razborito« društvo. Žene su ili anđeli ognjišta ili prostitutke, prava se ljubav vodi jedino plaćanjem. Teško je zateći ženu na putu i diviti se njezinim crtama lica. Muškarci mogu hodati ulicom gotovo nagi, dok je ženama nametnut režim strogosti. Kod Aristofana jedan se pjevač veseli kao čudu tome što je na trenutak vidio male grudi jedne plesačice kroz otvor na njezinoj tunici. Zatvorene u kući, žene zahvaćaju brojni kompleksi i zabrane. Legende šapuću o božicama i nimfama koje bi se uznemirile kad bi ih netko zatekao razodjevene. S istinskom sablažnjivošću govori se o atletskim djevojkama iz Sparte koje pokazuju bedra i gimnasticiraju nage s mladićima: ali one, to se zna, nisu žene, nego vojnici.

U ratu spolova žene posjeduju vlastita tajna oružja: mirise, poma-

de, olovke za obrve, depilatore, no čini se da muškarci osobito cijene jedan detalj: lijepe guzove. Ali kako na ovome području postoji bezočna konkurencija mladića, najsretnije ili najobavještenije mogu se zadovoljiti same, mršava utjeha, velikim umjetnim spolovilima od kože koje su načinili vješti zanatlije iz Melita, osjetljivi na potražnju tržišta.

U brojnim erotskim prizorima naslikanim na vazama (funkcija kojih je morala biti baš u tome da uzbude kupce) žene se uvijek uzimaju otraga: bilo da je riječ o analnim koitusima ili o zagrljajima »a retro«, još smo daleko od nježnosti odnosa licem u lice koji je češći u rimsko vrijeme. Ovdje su žene surogati muškaraca, puki objekti potrošnje. Sam slikar nije zainteresiran odnosom koji opisuje te se ograničava na to da opiše grubu mehaniku čina. Subjekti, bilo da su aktivni ili pasivni, sparuju se s metafizičkom odsutnošću, kao da je riječ o ispunjavanju zavjeta ili o kakvoj dužnosti. Na jednoj amfori iz 5. stoljeća koja je sačuvana u Berlinu dvoje se mladih sprema na sjedinjenje kao da se predaju nepobjedivoj sjeti: on je napola polegnut i čini se kao da će zaplakati, ona ga grli jednom rukom oko vrata te uzdiše od umora prije samoga početka. Na drugome mjestu dva muškarca bacaju jednu heteru na svoga druga koji leži kao na vitlu neke lađe ili kao na kakav kazališni stroj. Gdje god mogu, žene uzvraćaju svojim užurbanim ili rastresenim ljubavnicima osmijesima sućuti ili jedva prikrivenog osmijeha.

Da bi se ocijenile slike na vazama, ljubav ostaje ili činjenica »gimnastičke naravi«, kojom se divi atletskom izgledu muških glumaca, njihovoj sposobnosti izvijanja, ili sliči kakvoj masturbaciji koja ostaje takva čak u pasivnoj prisutnosti neke žene. Ne postoji dijalektički odnos između dvoje ljudi. Svaki zagrljaj Erosa i Psihe pripada helenističkom razdoblju, a to, suprotno općem shvaćanju, znači dekadenciju. Da bi se pronašao autentični osjećaj, treba se vratiti homoseksualnim ljubavima. Tako na jednom poslužavniku ukrašenom viticama loze jedan se momak s istinskim zanosom baca o vrat svome mentoru. Na drugoj strani istoga vrča starac i mladić gledaju se kao magnetizirani, potpuno odvojeni od svijeta, pa, kretnja starijega koji pruža ruku prema slabini mlađeg, kao da bi ga nježno pomilovao, nema ništa vulgarno. Na drugoj vazi prikazana je uspješna svečanost: muški uzvanici razmjenjuju znakove ljubavi.

I predstavljanje lezbijstva omogućuje iste rezultate figurativne finoće i psihološke umješnosti istodobno. Vidimo dvije hetere koje se spremaju za neki banket. Obje su nage: jedna, stojeći, drži kutiju s mirisnom pomadom; druga, vrlo pažljiva i zanesena masažom, čini se da se bavi zabranjenim milovanjem. Odnosi između žena nisu nikad predstavljeni na keramici s punom očitošću, ali inteligentnom umjetniku poput Apolodora, koji je potpisao ovaj vrč, polazi za rukom da profinjeno aludirati na unutrašnji intenzitet odnosa.

Na kakvim je društvenim i kulturnim osnovama stajala, grčka homoseksualnost još i danas je neriješeno pitanje. Moguće objašnjenje je u odnosu između muškaraca i žene koji je, prema onome koliko je već rečeno, zacijelo bio katastrofalan. Žena je malo značila i kao kći i kao bračna družica. Primala je slabu naobrazbu, osim u domaćinstvu, učila je da govori malo i da sve do braka ostane djevica. Govoreći o različnosti ženskih temperamenata, pjesnik Simonin nije pronalazio ništa bolje od usporedbe sa životinjskim temperamentima, te je hvalio ženu koja razboritošću i skromnošću nalikuje na pčelu.

Brak nije popravljao njezin položaj. Odsutnost ili nebriga muža bila je tolika da Plutarh izvještava o jednom Solonovom zakonu koji je nametao muškarcu da ima sa ženom barem tri odnosa na mjesec: tako nizak prosjek za korisnice ove mjere značio je poniženje.

S obzirom na takvo stanje neki znanstvenici freudovskog usmjerenja pokušali su objasniti homoseksualnost na osnovi odnosa majka-sin, jedino u kojem je žena mogla izaći iz svog potpuno potčinjenog položaja. Ovaj je odnos mogao imati dva vida: divinizaciju majke, posvećene i uznesene među anđele, da se tako seksualni poticaj zrele dobi ne bi orijentirao prema ženi zbog suviška poštovanja; neprijateljstvo i podsvjesna reakcija prema dominaciji majke u zatvorenoj unutrašnjosti kuća.

Kad bi se muškarac nakon puberteta našao u društvu kojim je vladao patrijarhat, strah od dominantne uloge žene u domaćem ambijentu i možda određena sumnja i inferiornost značili bi daljnu komplikaciju stanja, te bi tjerali muškarce da provode život potpuno odvojen od ženskoga svijeta. Nije slučajno da su jedine prihvaćene žene bile one vrlo mlade, dok su one zrele bile smatrane opasnima, te ih je valjalo izbjegavati po svaku cijenu. Isto tako odrasli muškarci uspijevali su imati privid normalnog odnosa s heterama ili prostitutkama, s obzirom na to da su one bile označene točnim znakom društvene inferiornosti.

S druge strane nemoguće je tražiti jedini i polivalentan odgovor za tako složeno društvo puno suprotnosti kao što je bilo grčko, u središtu kulturnih interakcija na cijelom Mediteranu. Rituali, mitovi, vjerovanja ističu jednu jedinu, točnu tvrdnju: ne varljivu antropomorfnost bogova koji su bili podvrgnuti ljudskim strastima, već božanstvo čovjeka, koji se uzdiže u strastima što nisu od ovoga svijeta. U Grčkoj se čovjek afirmira s punom sviješću u središtu stvarnosti koja je istodobno zemaljska i nebeska, te s punom sviješću istražuje tajnu koja je u njemu i oko njega.

Da bi se reklo kakva je duboka intuicija i predodžba o čovjeku ušla u grčku dušu, dovoljno je pogledati pehar iz 5. stoljeća koji potječe iz Vulka a čuva se u Münchenu.

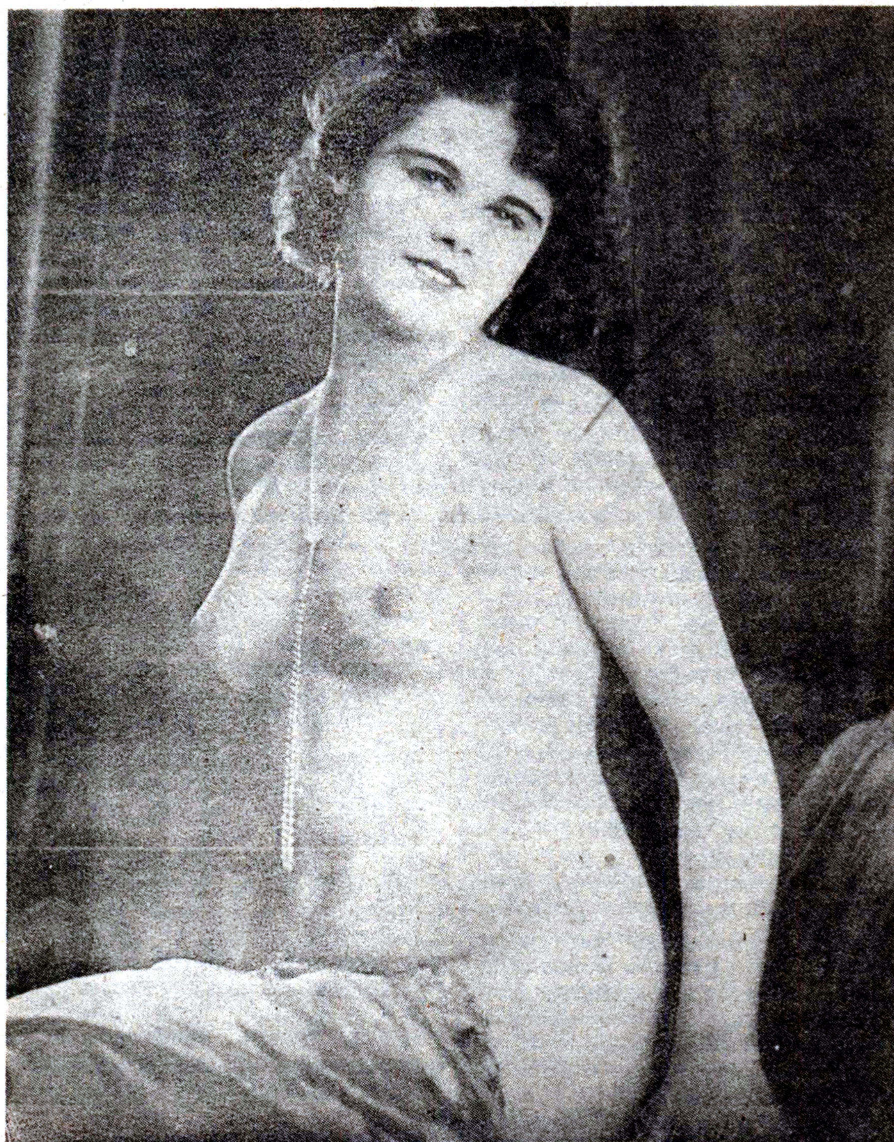
Ondje je predstavljena epizoda Ahileja i Pentezileje. Pobijeđena kraljica amazonki pala je podno Ahilijevih nogu koji joj zakoračuje na prsa. Prema legendi, Ahilej se zaljubio u Pentezileju u istom trenutku u kojem ju je ubio, i ona mu je uzvratila na isti način. Tragična iskra izbila je u trenutku ukrštavanja pogleda ovo dvoje, genijalno figurativno rješenje koje od ovoga vrča čini jedno od najvećih remekdjela antičke umjetnosti. Ali na ovoj slici ne postoji samo snažan patos nego i dublja i domišljatija istina. Mač je očita metafora falosa; kobni sukob između njih dvoje predstavlja i ljubavni čin. Nepoznati umjetnik izvanredno je uočio ono o čemu je Georges Batille pisao dvije tisuće godina kasnije:

»Erotizam je odobravanje života sve do unutar smrti.« Nasilnost spolnoga čina već po sebi graniči s ubojstvom, sa smrću: »Vidjeti, dakle, u ubojstvu vrhunac seksualnog uzbuđenja, znači jednostavno otkriti da je posrijedi isti fundamentalni pokret. U kretanju od normalnoga odnosa prema želji uključen je osnovni čar smrti.« Svijest o ovome u Pentezilejinim je očima: njezina veličina, veličina žene, baš je u prihvaćanju. ●

Preveo Boris B. Hrovat

Mlade Zagrepčanke na Savi »Kulisa« 1928, Foto Firšt, Zagreb

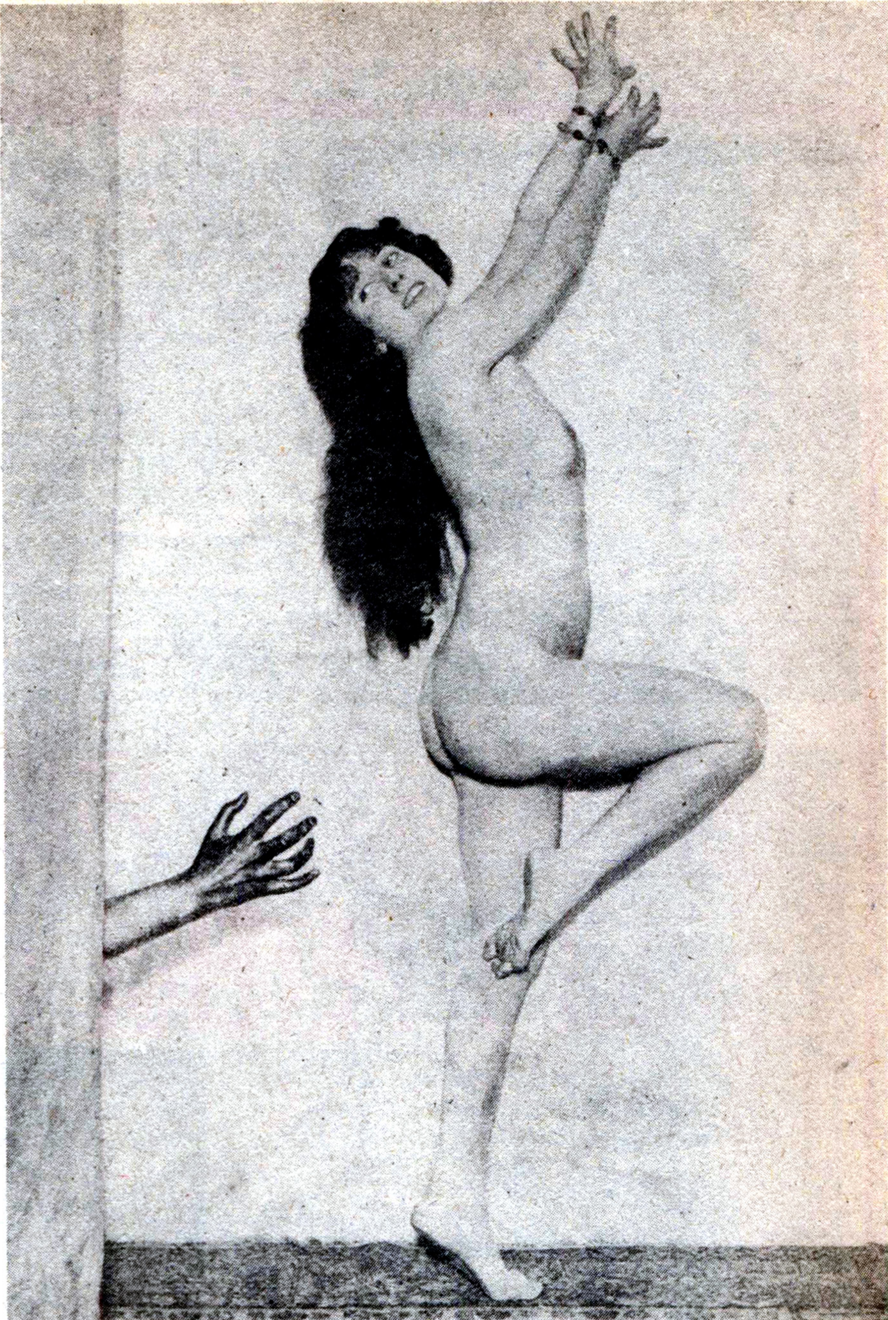
Prava ljepota ne pozna lažnog stida časopis »Kulisa« 1928, Foto Willinger, Beč

PRAVA LJEPOTA NE POZNAJE LAŽNOGA STIDA

Ars erotica estetska je disciplina najstarijeg porijekla, a vodi ga od

prvih dana ljudskog izražavanja likovnim jezikom. Savršenstvo Venera i Afrodita ili Apolona isklesano u kamenu svjedoči nam o radoznalosti i voajerskom užitku naših davnih (kulturnih) predaka u doba antike ali i ranije. Prolazeći kroz različite faze, erotska umjetnost uvijek je bila nešto poluzabranjeno, u oporbi sa socijalnim okvirom, čak i za potpune seksualne slobode i za najžešće seksualne revolucije. Dakako, bilo je vrhunskih ostvarenja erotske mašte u svim umjetničkim disciplinama (prozi, poeziji, glazbi), no nigdje nije imala toliko pobornika i toliko izravnog utjecaja kao u likovnim, a vrhunac je dosegla u filmu i fotografiji.

Kad danas prolazimo pokraj kioska s obnaženim ljepoticama, pa i ljepotanima, gotovo se i ne osvrnemo. Površniji promatrači smatraju da se negdje potkraj šezdesetih godina masovna štampa konačno izborila za javno prikazivanje nagih ljepotica u časopisima i novinama. No zaljubljenici starih, prašnih novina i časopisa znaju da je proces do današnjih glamour-fotografija obnaženih modela bio dug i postepen. Fotografije s početka stoljeća (a spomenimo da je razglednica stara tek oko stotinjak godina) sad su na visokoj cijeni, kao i časopisi koji su objavljivali fotografije nagih ili polunagih žena. Zanimljivo je da su se tridesetih godina i u zagrebačkim časopisima, iako stidljivo i marginalno, povremeno pojavljivale fotografije nagih nimfi onoga doba. Tih godina u Zagrebu su se štampali časopisi »Cinema« i »Kulisa«, koja je izlazila od 1924. godine pa do pred rat, a u podnaslovu je pisalo »časopis za društveni život, kazalište, film, sport...«.

Znamenita plesačica Odys u plesu »U verigama« »Kulisa« 1928, Foto Willinger, Beč

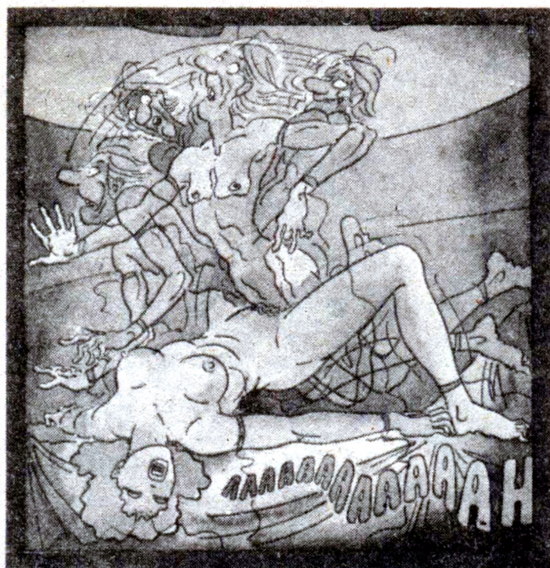
U tom dobro uređivanom časopisu koji je pratio evropske trendove pojavljivali su se i natječaji za ljepotice, tako da nam je lako ustvrditi da poplava različitih misica nije specijalnost novijeg doba. U ono vrijeme birale su se ljepotice savskog kupališta ili najljepša Osječanka s dravskih obala. Dakako, fotografije su odgovarale situacijama u kojima su se te ljepotice pojavljivale – one su se dale fotografirati u kupaćem kostimu. Na tim fotografijama možemo pratiti i preobrazbu toga komada odjeće, koji se do danas toliko smanjio da ga je gotovo nestalo. Spomenimo da se u ono vrijeme i muški kupaći kostim sastojao od dva dijela, a nerijetko su se muškarci kupali i u kostimu s dugim rukavima. Žene su se kupale u kostimu koji je često preko donjeg dijela imao kratku suknjicu nalik na onu današnju za tenis. Zamislimo koliko je bilo koketnosti u tim suknjicama i majicama po izlasku iz vode, kad se vlažna tkanina pripijala uz tijelo kandidatkinje za mis!

Uz to je u časopisu postojala i rubrika »Lijepe žene Jugoslavije«, u kojoj su se objavljivale fotografije žena (ne obavezno razgolićenih, ali često u koketnim odorama) većinom iz »boljeg društva«. Muškarci su se fotografirali najčešće u sportskim pozama i odgovarajućoj odjeći, tako da se vidi razvijena muskulatura. Vjerojatno nije potrebno reći da je »Kulisa« bila časopis za društveni život dobrostojećih.

Ispod fotografija obnaženih ljepotica obično je bio potpis »lijepa bečka (ili neke druge metropole) plesačica«, a to navodi na pomisao da se profesijama plesačica, pjevačica, glumica ipak gledalo kroz prste pri poziranju za takve fotografije. No najduhovitiji, ali rekao bih i vrlo hrabar potpis (1927) ispod fotografije jedne žene s lijepo popunjenim oblinama glasi: »Prava ljepota ne poznaje lažnog stida.«

Prelistavajući stare novine, možemo mnogo naučiti o različitim društvenim obrascima, o modi i navikama neke generacije, ali i o želji izdavača da visinu naklade podignu nagim ženskim tijelom. Pronalaženje starih erotskih fotografija nije samo feljtonska potreba već i njegovanje voajerskih užitaka.●

Mata Bošnjaković

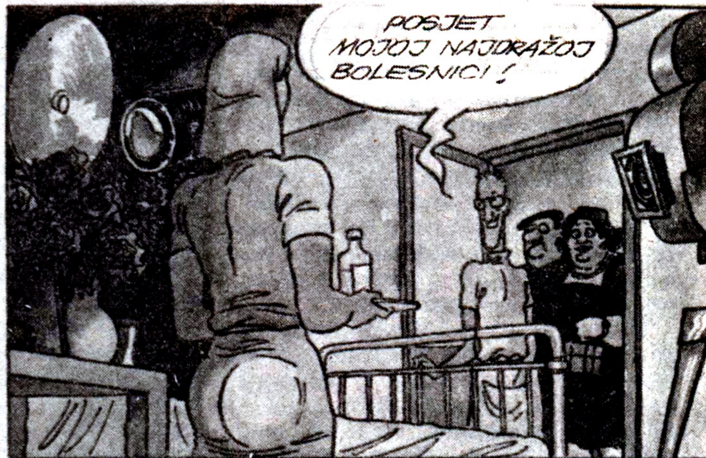
Crtež i scenarij: Gérard Lauzier

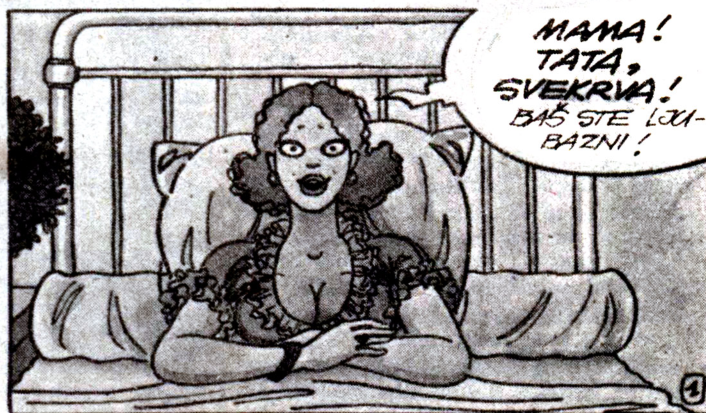

Gérard Lauzier počeo je kao autor stripa 1974. godine objavivši u strip-reviji »Pilote« svoju »Fatalnu Lili«. Nastavio je s »Kriškama života«, zatim sa »Zizi Panpan«, stripom od kojeg ovaj put objavljujemo jednu epizodu. Slijedi Lauzierova »Kronika Velikog otoka«, a napravio je i vestern-parodiju »Al Crane«. 1978. godine objavljuje »Trku štakora«, a dvije godine kasnije strip »Glava u torbi«. Njegov strip »Leševi« izlazi 1981. godine, a »Uspomene jednog mladića« godinu dana kasnije. Jedan je od najomiljenijih autora stripa ne samo u Francuskoj gdje najviše objavljuje. Lapidarna jednostavnost crteža i ležeran, duhovit humor situacije odlike su Lauzierovih stripova.

SEKSOBIČNE PUSTOLOVINE ZIZI I PETERA PANPANA

EVO PRINCA ZA NAŠU USPAVANU PRINCEZU!

I SOPHIE I THIERRY SU DOŠLI DA TE POZDRAVE!
SVI U UREDU GOVORE SAMO O TEBI! **MILA ZIZI, DRAGA ZIZI...**

SVI STE TAKO... JA... **NE...** ZAISTA!

MAMA, **PLAŠIM SE!**
DIJETE MOJE!
HAJDE, DRAGA, UMIRI SE...
MOJA DJEVOJČICA!
DRAGA!
MOLIM VAS, OSTAVITE JE. MORA SE PRIPREMITI!

GOSPODINE PANPANE, VI STE PREDSJEDNIK NACIONALNOG UDRUŽENJA ZA PREURANJENU EJAKULACIJU!
DA, ... VIŠE OD 500.000 FRANCUZA PATI OD PREURANJENE EJAKULACIJE, I TO JE POSTAO NACIONALNI PROBLEM!

ZAPANJENI SMO NEOSJETLJIVOŠĆU JAVNIH MEDIJA ZA NAŠE TEŠKOĆE PA STOGA ORGANIZIRAMO MANIFESTACIJE. SISTEM NEMA INTERESA DA POMOGNE PREURANJENOJ EJAKULACIJI!
PREURANJENI EJAKULANTI SU NASILNI! ALI ŠTO TREBA DA RADE KAKO BI **UPOZORILI** JAVNOST? TKO NAS MOŽE SPRIJEČITI DA DOĐEMO DO CILJA? TEŠKO KONTROLIRAMO POSTUPKE...

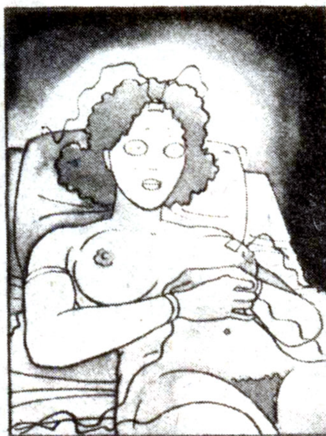

PRISTALI STE NA TO DA SE SNIMI FILM O SEKSUALNOJ TERAPIJI VAS I VAŠE ŽENE...
TOČNO... ŽELIMO UZBUDITI JAVNO MIŠLJENJE I UPOZORITI VLADU NA NJENU ODGOVORNOST!

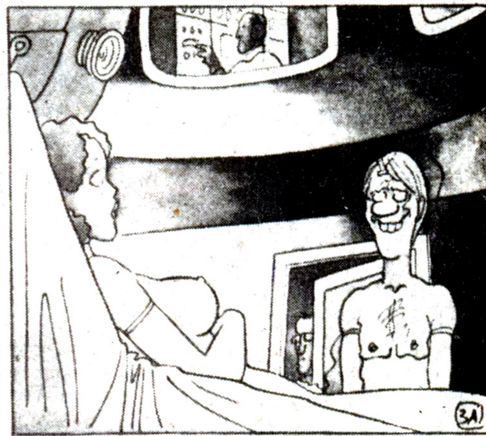

DOKTORE BUNDA, VI STE DOBILI NOBELOVU NAGRADU ZA REVOLUCIONARNO SEKSUALNO LIJEČENJE PREURANJENE EJAKULACIJE...
DA, ELEKTRIČNI UDARČIĆ! DJELUJE NA PRINCIPU PRIRODNIH REFLEKSA. KAD PACIJENT STIGNE DO TOČKE EJAKULACIJE, DOBIVA **BOLNI ELEKTRIČNI UDAR** I STAJE. POSLIJE TIJELO SAMO INSTINKTIVNO NE ŽELI EJAKULACIJU. TAKO SMO IZLIJEČILI I PETERA. NAPUŠTAMO VAS...

PETERU, MORAM BITI ISKREN: BIT ĆE TO TEŠKO, VRLO TEŠKO! SEKSUALNOST VAŠE ŽENE PROBUDILA SE ZAHVALJUJUĆI DJEDU KOJI JU JE LJULJAO NA KOLJENIMA I PJEVAO: „VOLIM MICU KOJA IMA PICU." ZIZI JE BILA RASTRGANA IZMEĐU ŽELJE I OSJEĆAJA KRIVICE...

...ODBIJANJA, ZAKOČENOSTI. PROBLEM JE KLASIČAN! USPJELI SMO UBACITI SLIKU NJENA DJEDA U VAS. ZA NJU STE VI SAD NJEN DJED I MUŽ. TREBA JOJ RAZORITI USPOMENE NA DJEDA KOJE JE KOČE...

HRABRO, PRIJATELJU! NISTE SAMI. UZ VAS SMO JA I MOJA EKIPA. ZAJEDNO ĆEMO POBIJEDITI FRIGIDNOST VAŠE ŽENE!

NAPOKON, DOKTORE! ŠTO SE DOGODILO? ČEKAMO VEĆ CIJELI SAT!

RIM NIJE SAGRAĐEN U JEDAN DAN! EROGENE ZONE SU UZBUĐENE. IZLUČIVANJE U VAGINI ZADOVOLJAVA. PETER IMA EREKCIJU.

TO JE NAŠA GREŠKA, TATA. MI SMO JE TRAUMATIZIRALI S ODGOJEM!
DOKTORE? DOBITE! BRZO!

PETER JE NA RUBU ORGAZMA!

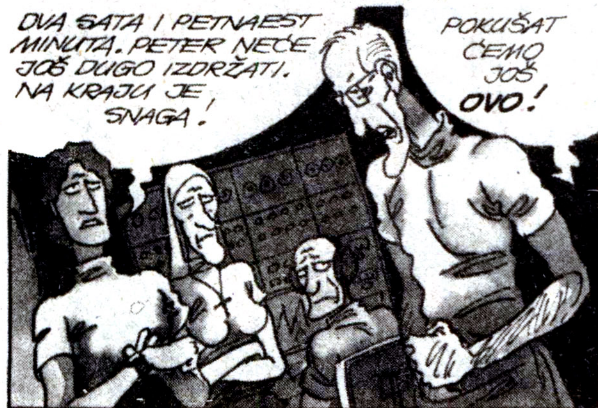

PETERU, SLUŠAJTE ME! GOVORI DOKTOR BUNDA! MORATE SE SUZDRŽATI! PO SVAKU CIJENU! U IME SVIH PREURANJENIH EJAKULANATA ZAPOVIJEDAM VAM DA SE SUZDRŽITE! TO JE ZADATAK OD OPĆENARODNOG ZNAČENJA.

DOBRO...
PROŠLO JE...
JA... IMAM UŽAS-
NE GRČEVE U
PREPONAMA.

ORGASTIČNA LINIJA
SE USPINJE NORMALNO,
ALI PRIJE VRHUNCA
IZNENADA PADA...
VEĆ DVA SATA!
JADNA MALA!
PATNICA!

SMIRITE SE, SESTRO.
DAJEM VAM RIJEČ
DA ĆEMO
USPJETI!

PUSTITE ME
DA UĐEM.
MOJE JE
MJESTO UZ
MOJU KĆER!
Stani
mama,
stani...

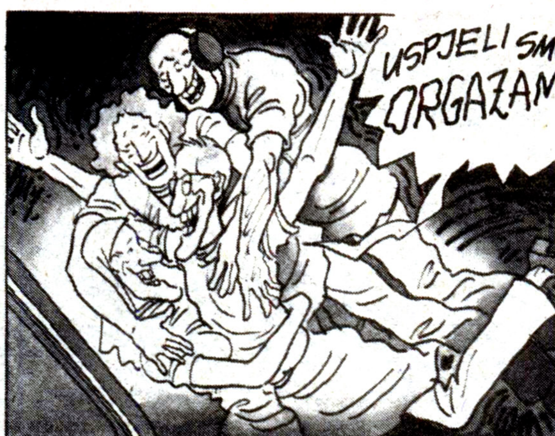

DVA SATA I PETNAEST
MINUTA. PETER NEĆE
JOŠ DUGO IZDRŽATI.
NA KRAJU JE
SNAGA!
POKUŠAT
ĆEMO
JOŠ
OVO!

PETERU, SLUŠAJTE
ME! NA MOJ ZNAK
ZAPJEVAJTE: „VO-
LIM MICU KOJA
IMA PICU..."
ORGASTIČNA LINIJA
SE DIŽE...
...9...8...7...6...5...
4...3...2...1...0!
PJEVAJTE!

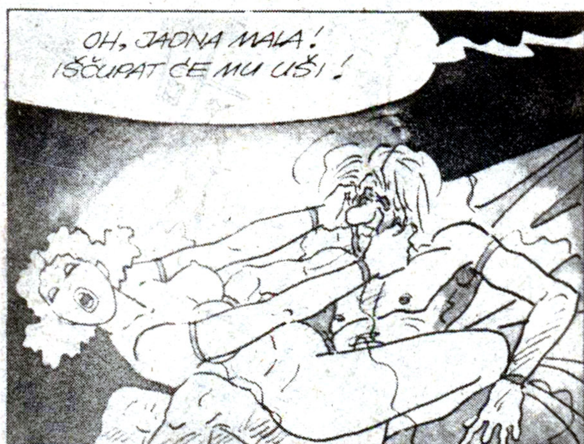

VOLIM MICU KOJA
IMA PICU... KOJA
IMA... MICU... NE...
IMA PI... VOLIM...

ORGASTIČNA
LINIJA SE
PODIŽE!
UHVATIT ĆE! ISPUNJAVA
JOJ CIJELU UTROBU. ZADIV-
LJUJUĆE! NA PUTU JE
DA U SEBI
RAZORI
DJEDOVU
SLIKU!
STARI
RAZVRATNIK!
VIDI... VIDI!

ONA PONOVO DOŽIVLJAVA TRAUMU KOJA JE ZAKOČILA NJEN SEKSUALNI ŽIVOT!

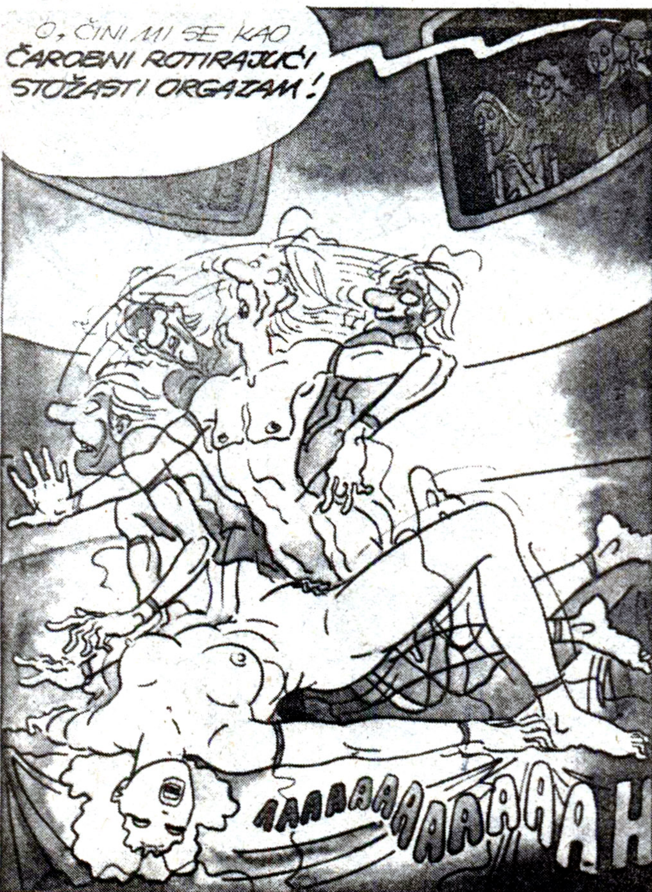

USPJELI SMO! ORGAZAM!

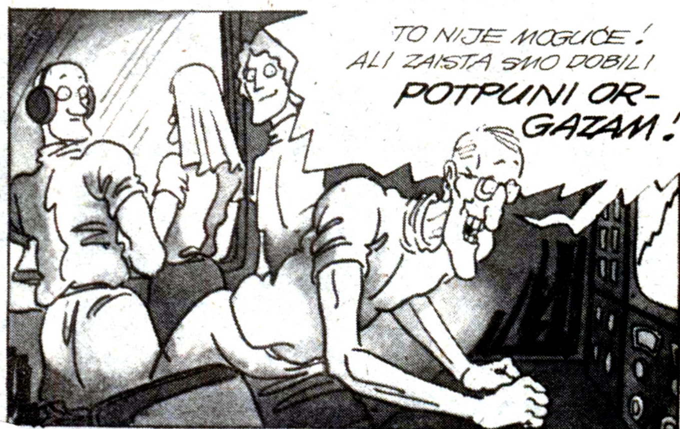

I TO KAKAV!

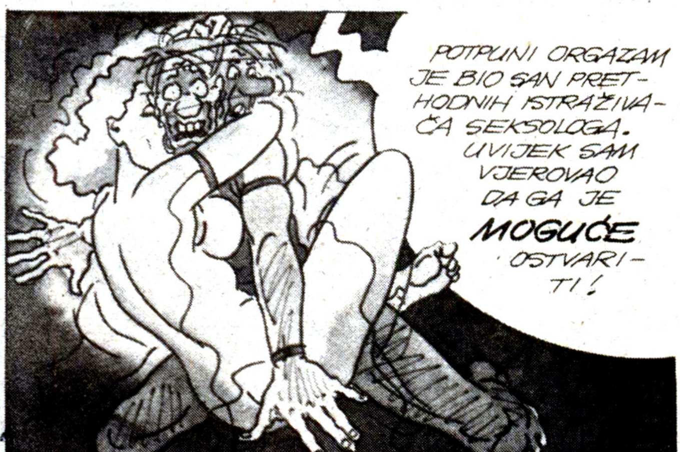

OH, JADNA MALA! IŠČUPAT ĆE MU UŠI!

POGLEDAJ KAKO GA GRIZE! SIROTICA!

O, ČINI MI SE KAO ČAROBNI ROTIRAJUĆI STOŽASTI ORGAZAM!
AAAAAAAAAAAAAH

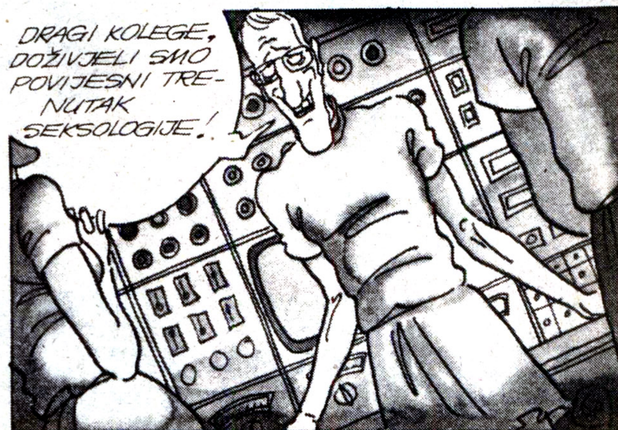

TO NIJE MOGUĆE! ALI ZAISTA SMO DOBILI POTPUNI ORGAZAM!

POTPUNI ORGAZAM JE BIO SAN PRETHODNIH ISTRAŽIVAČA SEKSOLOGA. UVIJEK SAM VJEROVAO DA GA JE MOGUĆE OSTVARITI!

IMATE SREĆU ŠTO PROMA-TRATE ZAISTA POSEBAN POTPUNI ORGAZAM!
AAA
TOM

U TOM POTPUNOM ORGAZMU SUDJELUJU I JETRA I GUŠTERAČA. TO JE POTPUNO SUDJELOVANJE TIJELA.
U POMOĆ! U POMOĆ!

AAAAAAAAAAAA

DRAGI KOLEGE, DOŽIVJELI SMO POVIJESNI TRE-NUTAK SEKSOLOGIJE!

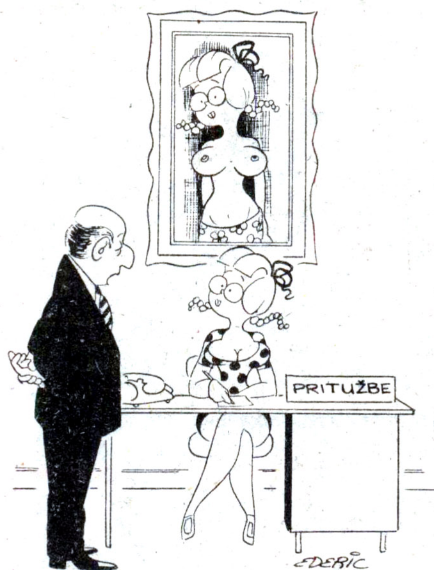

VJEROJATNO ĆETE GA PROZVATI SVOJIM IMENOM, JE LI? „BUNDIN ORGAZAM!"
PRIPREMIT ĆEMO REFERAT ZA IDUĆI KONGRES SEK-SOLOGA. BIT ĆE TO PRAVA BOMBA!

DOĐI, DRAGA! GOTOVO JE. PUSTI GA!
ZAISTA DUBOK ORGA-ZAM. ONA JE U POLUNESVIJES-TI!

NAŠA JE MALA ZIZI DOŽIVJELA PO-VIJESNI ORGAZAM. BIT ĆE ZVIJEZDA IDUĆEGA KONGRESA SEKSOLO-GA. MOŽETE BITI PONOSNI NA SVOJU KĆER!

HVALA, DOKTORE! HVALA SVIMA! TOLIKO STE SE PATILI SA MNOM!
BIO JE TO NAPOKON DOKAZ DA NEMA FRI-GIDNIH ŽENA, ALI DA IMA SLABIH MUŠKARACA.
BB

HUMOR

– Zar vi uistinu ne znate zašto u posljednje vrijeme imamo toliko pritužaba?

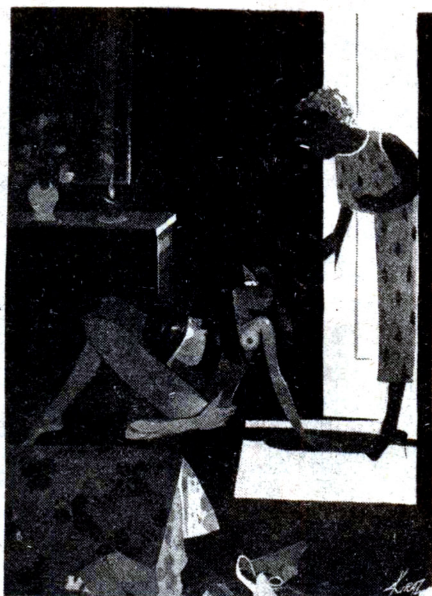
– Nisu te primili u vojsku?
– Ne, imao sam jednu nogu kraću od druge dvije.

– Kad završiš, molim te da stvari opet staviš na svoje mjesto!

– Bio je tamnokos, visok oko metar i sedamdeset pet i posve neiskusan!

– Tom i ja se više ne volimo, ali smo još dobri prijatelji!

Jedna je žena na sudu tražila razvod braka. Razlog: ud njenog muža je prevelik pa je to muči. Razvod je odobren. Godinu dana poslije, žena se ponovo nađe pred sucem s novim zahtjevom za razvod. Drugi muž joj je impotentan. Sudac se ljuti:

– Žalim, gospođo, ali vaš zahtjev je odbijen. Sud ima pametnijeg posla nego trošiti vrijeme u očekivanju da vi nađete odgovarajuću batinu!

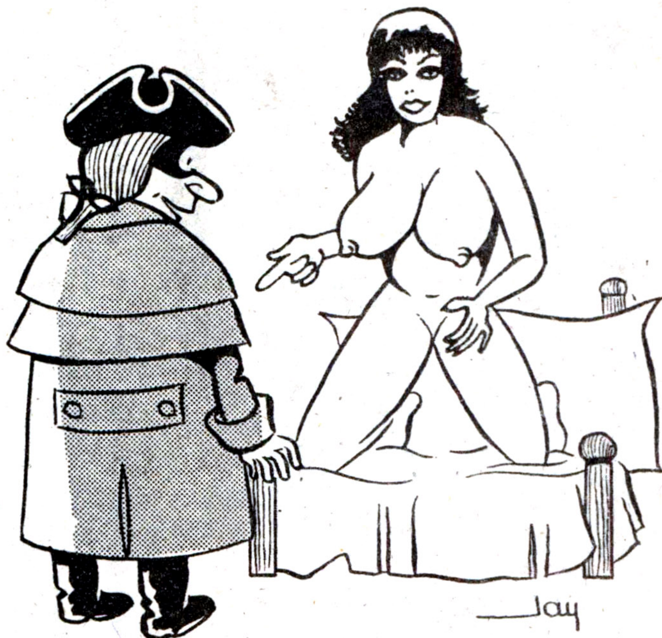
– Zamisli, dragi! Dok si bio na putu, otkrila sam još neke erogene zone!

– Šefe, još jedna vaša ljubavnica i mi ove smo godine pali pod stečaj!

– Hja, to se događa kad čovjek vaših godina vodi ljubav u automobilu!

– *Nije li mu jasno da pred damom mora stajati uspravno!*

Daleko od grada djevojci stane auto. Naiđe biciklist i poveze je sa sobom. Svaki tren on uzvikuje »uuuuuh« i »aaaaah«, dok na kraju ne vikne tako da se čulo u cijelom kraju. Ostavi djevojku na benzinskoj stanici i nestane.

– Što ste to radili? – znatiželjno upita čovjek s pumpe.

– Ništa – oddgovori djevojka. – Samo sam sjedila iza njega i držala se za prečku bicikla.

– Ali, gospođice – reče čovjek – to je bio ženski bicikl!

– *Sjećate li se, šefe, da smo dali oglas »Tražimo dinamičnog i poduzetnog zastupnika Evo, stigao je!*

– *Ma ne »aaa«, recite »daaa!«*

– *Tako je, pacijent ima pravo. Nismo mu zabranili žene!*

HUMOR

– *Ako ti je dosadno, uključi televizor!*

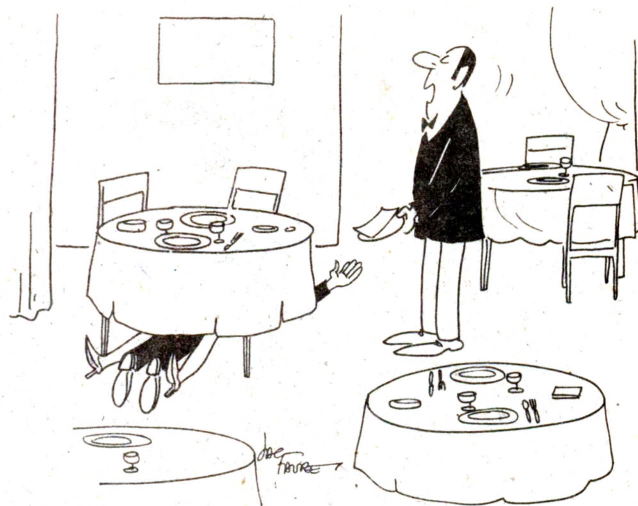
Tri se kineskinje hvale svojim zaručnicima, mandarinima.

– Moj zaručnik na vratima ima dva golema zmaja, a to je znak velikog bogatstva!

– A moj ima tri velika zmaja!

– Moj ima samo jednog golemog zmaja, ali taj mu je među nogama!

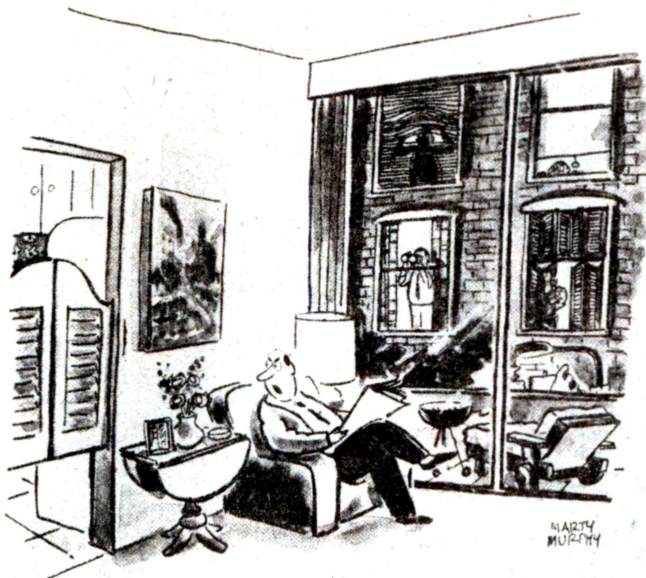
– *Sobu sam već upisao u račun!*

– *Linda, ako imaš nešto na umu, onda bolje da to bude noćas! Odlučila sam da iduće godine to radim samo s muškarcima!*

– *Ne morate umotati! Žuri mi se!*

– Marta! Zar opet gola pereš posuđe?!

Dva mlada muškarca, obojica na medenom mjesecu, razgovaraju u salonu hotela.

– Gdje vam je žena! – upita jedan.

– Gore u sobi puši.

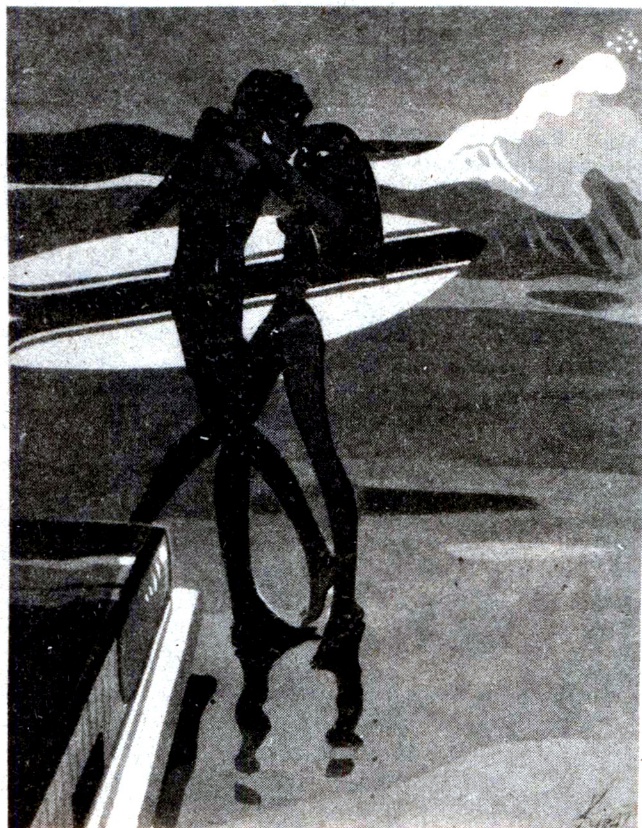
– I moja je gore u sobi, ali nije se još toliko zagrijala.

– Bez riječi!

– To sam i slutila: sve je to samo legenda!

– Rekla sam da volim jahati velike, ali nisam spomenula valove!

HUMOR

DJEVOJKE

Produži dalje! Radi se o osobi neopreznoj u prometu

Djevojka je bolesna i treba joj pomoći koliko je moguće, jer to nalaže čovječnost

Samo za kratke relacije, jer je suputnica naporna i čovjek se s njom u društvu ubrzo osjeća kao pretučen

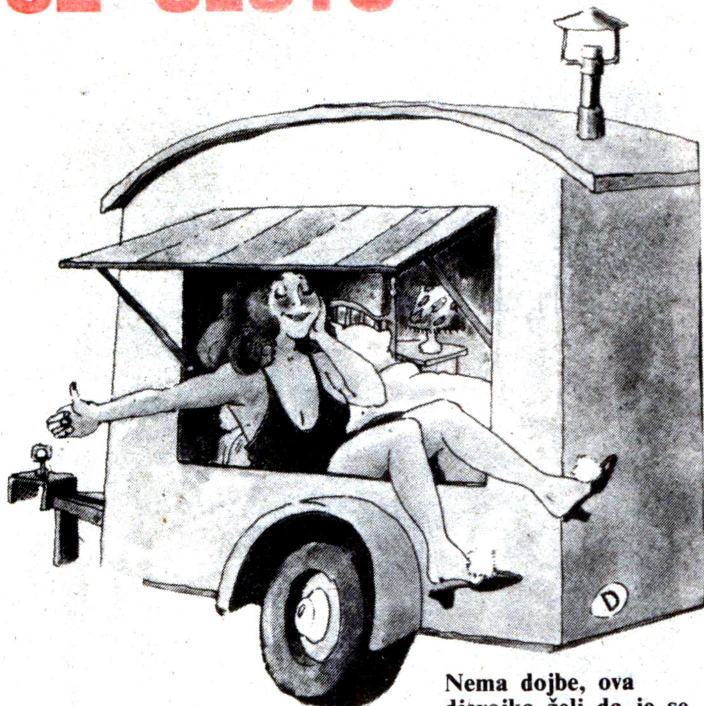

Oprez! Po njenoj odjeći možemo zaključiti da je sklona borilačkim vještinama. Ostavi je svakako uz cestu!

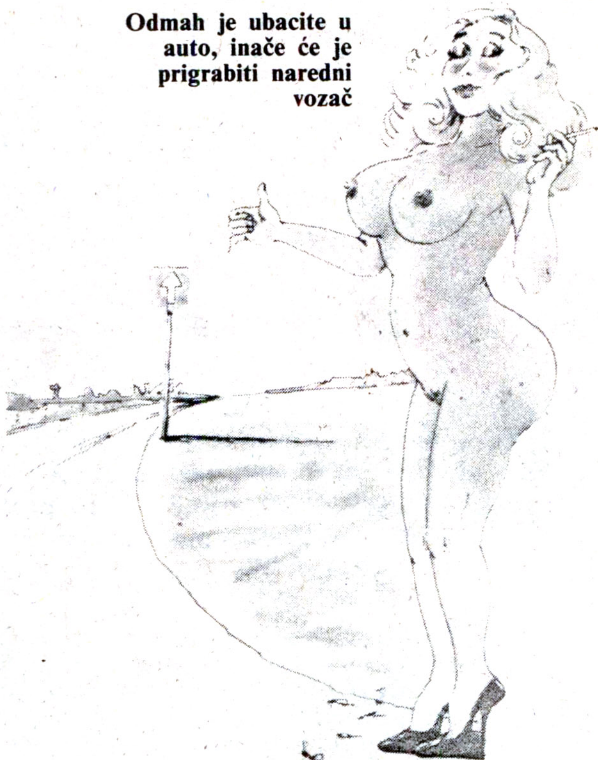

Njena lektira upućuje na to da je teretski potkovana i vozaču može biti od koristi

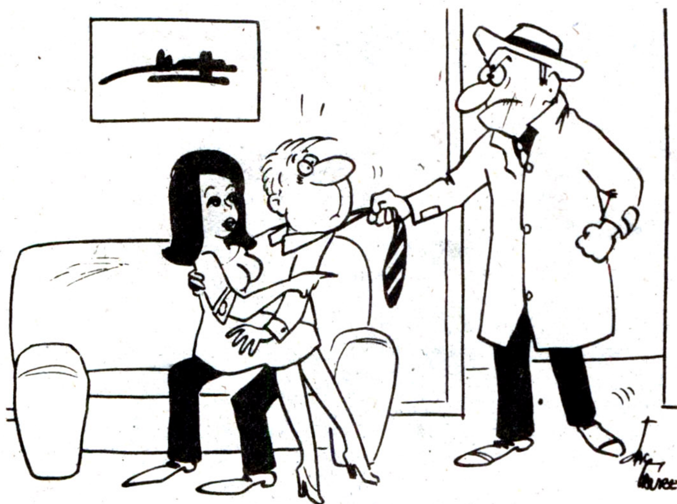
UZ CESTU

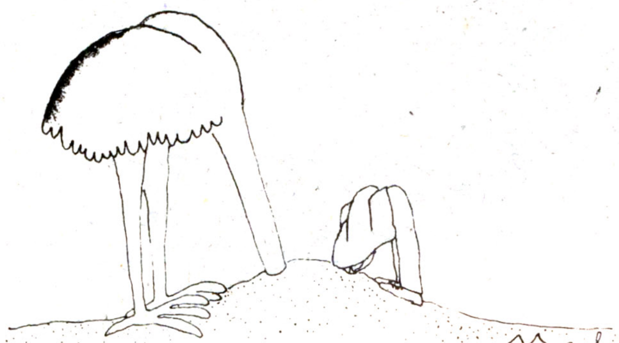
Nema dojbe, ova djevojka želi da je se odvuče, svuče i navuče

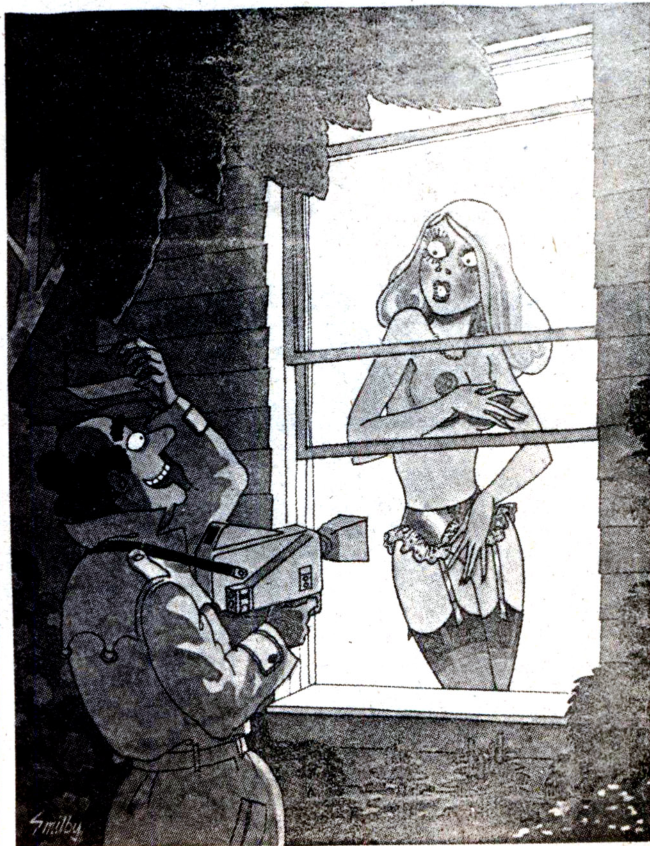
Odmah je ubacite u auto, inače će je prigrabiti naredni vozač

– Ah, nisam ti rekla, dragi, tata ne voli prugaste kravate!

– Marta, više se uistinu ne možemo sastajati ovako!

– Smirite de, gospođice! Ja nisam obični voajer... uključeni ste u izravno televizijsko snimanje...

SAN O OBLINAMA

»Ženske gaćice su kao statistike: ono što pokazuju vrlo je sugestivno, ali ono što skrivaju je bitno«, primijetio je jednom prilikom bivši zapadnonjemački kancelar Helmut Schmidt.

Počelo se, dakako, bez ičega na sebi, a kako se čini, nije isključeno da ćemo se tom »modnom trendu« vratiti i još koji put. Povijest ženskog intimnog rublja zapravo je prepuna iznenađenja. U vrijeme starih Grka i Rimljana nije se znalo ni za gaćice ni za grudnjake, da bi zatim uslijedili željezni steznici, subligatusi, vertugali, rublje od najlona i sintetike, minijaturni slipovi, fascinantne tange, gaćice s mirisom ananasa... Sljedeća faza u razvoju tog dijela ženske odjeće može biti još samo raspršivač umjesto tkanine, koji već najavljuju futurolozi. A to se i neće baš uklopiti u teoriju poznatog filmskog redatelja Alberta Lattuade, koji je nedavno primijetio: »Pogled na odbačeni komadić donjeg rublja uvod je u san o oblinama žene koja ga je nosila i obogatila mirisom svog tijela.«

Znajući to, spisateljica Emmanuelle Arsan, a to je zapravo pseudonim lijepe Evroazijke Mariyat Rollet-Andriane, u svom je romanu »Emmanuelle«, prema kojem je 1972. snimljen istoimeni film, zabilježila i ovih nekoliko rečenica:

»... Tijelo joj oživi iznenadnim kretnjama, ona malo izdignu koljeno, a njeno lijevo bedro, ne više stisnuto uz desno, lagano prilegnu na naslon stolice. Emmanuelle pokuša pogledom prodrijeti kroz zjap gaćica. Annamaria ispusti časopis i gurnu ruku među raširene noge, povuče u stranu svileni rub gaćica, potraži neko mjesto malo niže, nađe ga i tu malo zastade. Zatim se ruka ponovo podigla i otkrila ružičaste rubove njenog mesa. Provlačila ju je preko nabubrelog mjesta ispod navlažene svile svojih gaćica, spuštala se, zavlačila se ispod polutki i ponovo vraćala istim putem...«

Zahvaljujući tom izazovnom prizoru, Emmanuelle se, a poslije i redatelj filma, uspjela poigrati sa sirovom seksualnošću i podignuti je ipak na razinu erotskog poticaja, te tako pomogla čitaocu da i sam sudjeluje u postupnom razgolićavanju mlade junakinje, što je možda u takvim trenucima i njegova glavna opsesija. To je recept za kojim su dosad posezali i mnogi drugi ljudi od pera, kista ili kamere. Erotičnost ženskog intimnog rublja i te kako je dobro istraženo područje, ne samo mode i seksualnosti nego i znatno šire.

Asociraju na to i riječi majstora erotske fotografije Bialasa:

– Volim djevojke! Volim njihovo donje rublje zbog erotskog sadržaja koji se samo naslućuje.

On pri tome ide čak dotle da slika samo intimno rublje, bez modela u njemu, ostavljajući kompletiranje cijelog doživljaja mašti promatrača. Poivre pak na svojim slikama posebnu pažnju posvećuje onom dijelu koji na ženinu tijelu razdvaja gaćice od gornjeg ruba čarapa. Za razliku od, na primjer, našeg Ljubomira Šimunića, redatelja i akt-fotografa, koji je

u svemu tome znatno konkretniji. Na pitanje ima li što poručiti mladim djevojkama o tome kako da ostvare svoje snove, odgovara: »Da, svakako. Da ljeti ne nose gaćice!«

Dakako, to ne bi išlo u prilog planerima zahuktale industrije ženskog rublja. Danas se već mogu kupiti i gaćice s mirisom naranče ili ananasa, ili možda, po želji, i gaćice od šećera (na žalost, bez kave), koje se mogu polizati. U SAD ima i prodavaonica u kojima se mogu kupiti zapaljive gaćice, na kojima se mogu paliti šibice. Zamislite samo: zavučete ruku pod suknju svoje odabranice, kresnete nježno... i eto željene vatre!

No još više uzbuđenja, osobito djevojkama, donosi novi tip superaktivnog rublja, za koje se tvrdi da trajno izaziva orgazam (?!), a koje je namijenjeno djevojkama što vjeruju da su »sreća« i spolni nadražaj potrebni cijeloga dana. Sastoji se od čvrste vrpce kojom se pričvršćuje faloidni utikač za vaginu i jastučića za trljanje klitorisa. Dojke su pri tom smještene u mekani, gumom podstavljeni grudnjak s nazubljenim udubljenjima koja stežu bradavice. Dok se takvo rublje nosi, svaka kretnja nadražuje neku erogenu zonu. A konačan učinak i nije teško naslutiti.

Ljudska mašta zaista nema granica. Uostalom, svatko ima pravo na svoj izbor, kako to reče vrag sjedajući u koprive!

I kad već spominjemo mogućnost izbora: francuska štampa nije propustila zabilježiti događaj iz Biaritza. Neka djevojka, koja je tu ljetovala, izazvala je pravu sablazan šetajući u vrlo oskudnom kupaćem kostimu, gaćice koje su bile krojene u obliku srca. Na prednjem dijelu pisalo je: »Srce bez posla.«

Mogli bismo se kladiti da se nije morala prijaviti uredu za zapošljavanje!

»... Činilo mi se da je prošla cijela vječnost dok je napokon ostala u minijaturnim bijelim čipkastim gaćicama, koje nisu mogle sakriti njen mirisni, ekološki, krasno pošumljeni Venerin brijeg« – zapisao je Dubrovčanin Božo Čanić u »Memoarima jednoga galeba«.

No stari Grci i Rimljani nisu imali razloga za takve egzaltacije. Vjerojatno su i zato radije filozofirali. U njihovo doba, naime, nije se nosilo nikakvo donje rublje, bile su potpuno dovoljne njihove široke, lepršave odore. Kroničari su zabilježili da muškarcima nije bilo baš ugodno kad bi ponešto, zbog neke nespretne kretnje, izašlo na vidjelo, dok bi žene potpuno svjesno spretnim potezima razotkrivale ono što se krilo ispod njihovih omotanih ili prorezanih toga.

Ali od smjelih i izazovnih Rimljanki pa do jedne Katarine Medici prošlo je prilično vremena, pa su se i shvaćanja o tome što smije biti dostupno muškom pogledu mijenjala. I to na štetu tog istog muškog pogleda. U Katarinino doba, a to je druga polovica 16. stoljeća, otmjeni ženski svijet (prvi put) nosi gaće koje ne dopuštaju uvid ni u što. Od struka pa do koljena sve je umotano u muslin ili batist. Oko rubova bogato nabrana čipka.

Potkraj 18. stoljeća žensko roblje ulazi čak u jedan zakon! Dogodilo se to 20. listopada 1793, kad je francuska Narodna skupština oslobodila od nošenja gaćica žene koje su radije bile bez njih. Ali ne i od nošenja suknji, da se razumijemo. Zanimljivo je da je takva zakonska odredba dobila čak blagoslov crkvenih dostojanstvenika, koji su gaće smatrali izumom pakla pa su ih zato i prokleli! Nošenje gaćica u to se vrijeme općenito smatralo nečim nepristojnim, pa su ih na sebi imale samo stare žene da bi im bilo toplije, i plesačice da muškarcima ne bi bilo

još toplije, odnosno da na pozornici ne bi i previše pokazivale.

S tim je u vezi i podatak da je prilikom popisa odjeće francuske carice Josephine utvrđeno kako je imala nekoliko stotina haljina i podsuknji, ali i samo dva para gaćica!

Sredinom 19. stoljeća nose se tzv. ćudoredne gaće. Šiju se od pamučne tkanine i nose se ispod duge suknje. Pri tom oko gležnjeva izviruju vezovi. No ženske su tjelesne čari time bile toliko nedostupne oku muškarca da je talijanski kralj Vittorio Emmanuele II jednom primijetio: »Cijeli moj život postao je mračan otkako se ne mogu diviti ljepoti ženskih nogu!« Istih onih za koje smo poslije saznali kako su ženini najbolji prijatelji. (A i najbolji se prijatelji s vremena na vrijeme raziđu...)

No nije trebalo da prođe mnogo vremena do pojave plesačica kankana, koje preko noći, kažu, baš nekako pred zoru, osvajaju Pariz. Ženske se gaćice ponovo ističu, sad u obliku čarapa zahvalno ukrašenih vrpcama od svile i čipke, koje drsko izviruju iz šuštavih i lepršavih sukanja.

Zagrebački nas »Bonton« iz 1896. već uči ovome: »Intimno rublje spada u intimnu prostoriju i u njemu se ne hodi po kući, pa čak ni pred mužem, jer nije pristojeno dobro odgojenoj ženskoj duši.« Dakako, ta se odgojena ženska duša poslije umnogome promijenila, pa Jacques Mouvin provodi 1927. anketu među ženama o tome treba li nositi gaćice s razrezom ili bez njega.

»S razrezom, s razrezom« — ushićeno mu govori jedna od anketiranih i dodaje: »Zatvorene nisu praktične jer prilikom penjanja ili silaženja na kat omnibusa uskraćuju uživanje voajerima.« Ispostavilo se da ih mnoge djevojke i ne nose, osim zimi zbog hladnoće.

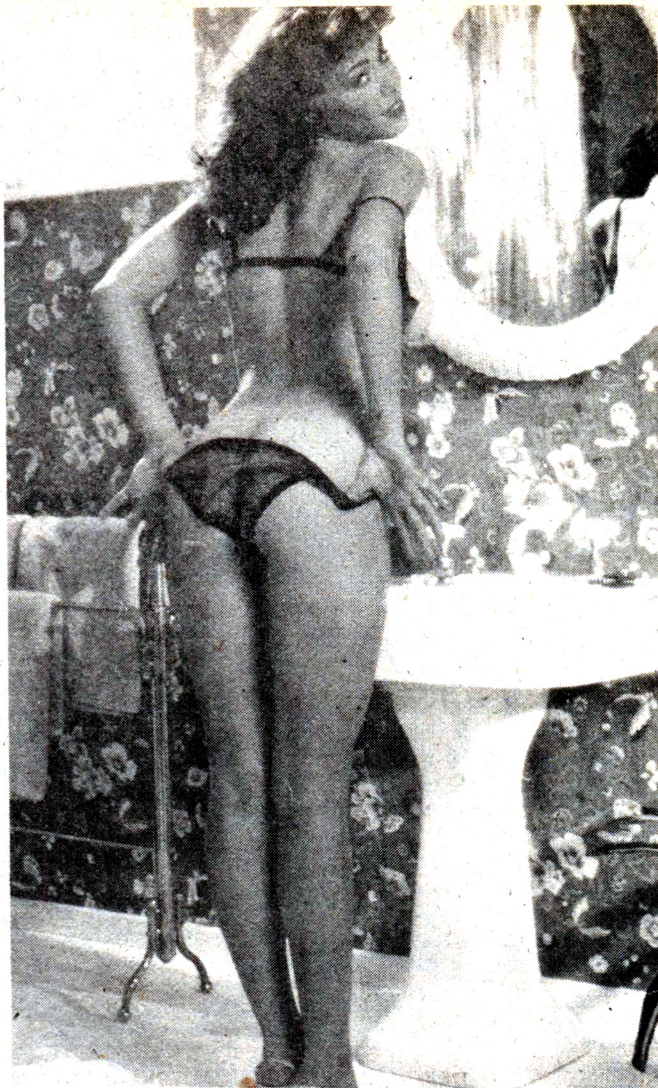
Tridesetih godina našeg stoljeća intimno rublje kreće u, čini se, odlučnu ofenzivu. Haljine se sužavaju, suknje skraćuju, pa i gaćice bježe uvis. Oslobađaju noge, ali se i dalje zadržavaju do sredine bedara. Uskoro stiže sintetika, a početkom četvrtog desetljeća Englezi smišljaju slip, najčešće od svile ili pamuka, mlohavu stvarčicu s malo ukrasne čipke. Pojavom mini-suknje i rublje postaje gipkije, mladenačkije i raznobojnije. Apsolutan minimum postiže se ipak pojavom tange, sićušnog trokuta s vrpcama, koji nam Petar Daniel ovako opisuje:

»Imala je na sebi svilenu zelenu tangu, minijaturni trokut koji razbuktava maštu, koji ništa ne skriva, već samo ističe sve: trbuh, bokove, dupence, noge, brdašce između njih. Ispod svile bila je sjenka. Činilo se da je tkanina prozirna...« Uostalom, možda je to i bila!

I kad se već dotičemo toplesa, doduše samo figurativno, podsjetimo da ga je prije 21 godinu uveo modni kreator Rudi Gernreich, preporučivši ženama da gornji dio kupaćega kostima pošalju u muzej i potpuno pokažu grudi. Bio je to potez nakon kojeg su muškarci shvatili kako na plaži ne treba da sanjaju samo o suncu... Ima još jedna verzija priče o tome kako je nastao monokini, a potječe od beogradskog pisca i prevodioca Dragoslava Andrića. Prema njemu, monokini je nastao kad je jednom prilikom malo jače kihnula neka ljepotica u bikiniju!

Dodajemo ovome i posljednji modni hit koji je uveo poznati kreator Calvin Klein — ženske gaćice koje u svemu oponašaju muške! Luckasto ili ne, tek za početak je dovoljno intrigantno.

Nakon ovog kratkog pregleda povijesti ženskog intimnog rublja zadržat ćemo se na trenutak na riječima bivšeg zapadnonjemačkog kancelara Helmuta Schmidta, koji je jednom duhovito primijetio: »Statistike su kao ženske gaćice: ono što pokazuju, vrlo je sugestivno, ali je ono što skrivaju — bitno.«

I nije mnogo pogriješio. No i ta sugestivnost može biti i te kako jako oružje u rukama ili tu negdje između nogu pripadnica ljepšeg spola. Ženske su gaćice oduvijek privlačile pozornost muškaraca, vjerojatno zato što su najintimniji, najskriveniji, a za mnoge i najerotičniji komad odjeće. Neposredno povezan sa ženinom tajanstvenošću i spolnošću. Dovoljan razlog da postane i najčešći detalj kada je riječ o fetišizmu odjeće.

Štampa je lani zabilježila slučaj nekog Tošihitija Sakaia, koji je u Tokiju uhapšen zbog krađe ženskih gaćica. Policiji je uzaludno objašnjavao da mu je to neka vrsta opsesije. Pretraživši mu stan, policija je našla 3126 ženskih gaćica!

Nakon toga možete zamisliti na kakvu je reakciju muške publike naišao potez Toje Vilkoks, najbolje britanske rock-pjevačice 1983. godine, koja je jedan svoj koncert u Munchesteru začinila i neočekivanim dodatkom »Bila su to vremena kad su mi na svakom koncertu vikali: 'Pokaži sise! Pokaži sise!' To me neopisivo vrijeđalo. u Manchesteru su mi čak vikali: 'Skini gaćice!' I znaš li što sam učinila? Skinula sam gaćice i dobacila im ih, premda nisam uvjerena u to da sam sve prisutne time usrećila...«

I dok ih jedne bacaju sa scene, druge ih bacaju na nju. Poznata je priča o Tomu Jonesu poslije čijih se koncerata na pozornici i oko nje moglo izbrojati i po stotinjak komada ženskog najintimnijeg rublja. Ili događaj kojem smo nedavno prisustvovali i sami na beogradskom koncertu Erica Cleptona. »Polet« je u povodu toga zabilježio: »I tako, kad je koncert na-

pokon završio, između stvari koje su iz publike doletjele na pozornicu, najveću pažnju privukle su jedne ženske gaćice. Ne znam kako ih je samo uspjela skinuti u onoj gužvi!«

Intimno žensko rublje napravilo je znatan prodor i na filmu. Uostalom, koji bi simbol mogao vjernije oslikati strastvenu ljubav od gaćica Jessike Lange, koje je Jack Nickolson rastrgao u erotskoj pomami u glasovitoj sceni iz filma »Poštar uvijek zvoni dvaput«. A da i ne govorimo o gaćicama Angie Dickinson iz »Odjela za ubojstvo«, koje u nezaboravnoj sekvenci njen slučajni ljubavnik na vratima taksija skida silovitošću što je označila vrhunac erotske napetosti. Nakon uloge u »Braku Marije Braun« Hannu Schygullu su nazvali »kraljicom intimnog rublja«. Tu titulu naša Tanja Bošković nije ponijela, iako je i ona prilično uvjerljivo odigrala scenu razgolićavanja u filmu »Sablazan«.

Evo što o tome kaže poznata filmska glumica Laura Antonelli:

»Potpuna nagost nikad nije tako senzualna i uzbudljiva. Rublje pomaže ženi da bude privlačnija, da se poigra pogledima i kretnjama koji će situaciju učiniti zavodljivijom. Cijeli prizor tako postaje profinjeniji.«

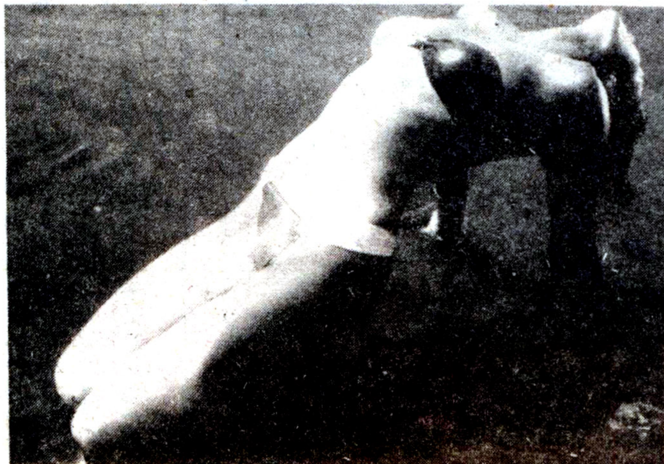
I čini se sasvim u skladu s očekivanjima gledalaca. Podsjetit ćemo se predstave »Zlatokosa djevojka« Gotija Fehera Đule, koju je za novosadsku scenu priredio Karolj Viček. Gledali smo je prije nekoliko godina, pa je valjda i to bio glavni razlog što je za publicitet predstave presudno bilo svlačenje tada nezaposlene subotičke srednjoškolke Julijane Terek. Dok bi se ona oslobađala svojih bijelih gaćica, pozadinom okrenuta prema publici, među gledaocima je vlado tajac. No čim bi se sučelila s njom, začuli bi se uzdasi olakšanja.

Trenutak posvemašnje spoznaje ženske nagosti oduvijek se kao imperativ isprečava pred muškarcem. Pratimo nekoliko rečenica iz novele »Čuvar plaže u ljetnom periodu« Tomislava Sabljaka:

»... Rekao sam ti da si najljepša, a potom si se skidala, komad po komad odjeće. Ostala si samo u gaćicama, prišla mi i stajala pored mene. Dlake su virile preko gaćica, sagnula si se da ti ljubim dojke, prepune životne radosti. Sjedila si na meni, a onda sam spuštao gaćice, malo-pomalo, kao da otkrivam najveću tajnu. Ustala si i stala između mojih nogu, raskrečena, gaćice su pale na pod, podigla si jednu pa drugu nogu i ostala gola ...«

Sličnu završnicu naziremo i u ovom odlomku romana »Ljubavi Andrije Kurandića« Milisava Savića:

»... Skočio si na Mariju, jednom rukom je uhvatio za sise, a drugom joj pošao pod haljinu među tople

butine. Ona se opirala. Rvao si se nekoliko minuta s njom, pokušavajući da joj se domogneš gaćica ...«

Prvih ženskih gaćica koje su spale uz njegovu pomoć prisjeća se i Zvonimir Rogoz, najstariji glumac na svijetu: »Kao djeca igrali smo se odraslih. Omiljena igra bila nam je 'gluma' liječnika i pacijenta, u kojoj bi 'liječnik' pregledao svog 'pacijenta', a prije svega pimpek i pipicu. U šestoj sam godini zavukao glavu pod suknju jedne djevojčice, a budući da djevojčice nisu nosile gaćice, do mile sam se volje zabavljao pipanjem. Nedugo zatim u vrtiću sam napravio gadan nestašluk. Jedna nas je odgojiteljica poredala u kolo, a mi smo se klatili i pjevali. Jednoj se djevojčici pripiškilo, zamolila je da izađe, što joj je ova i odobrila. Ali ja sam djevojčici podmetnuo nogu, ona se ispružila i upiškila. Odgojiteljica me počela tući. Ja nisam gubio vrijeme, već sam zavukao ruku pod njenu suknju i raskopčao joj pojas na gaćicama. Gaćice su pale na pod. Ostavši bez njih, počela je plakati i vrištati, a ostale odgajateljice prasnuše u smijeh. Zbog toga su me izbacili iz vrtića.«

No koliko god muškarce zanimalo žensko intimno rublje, njih mnogo više zanima sama bit, da ne kažemo sadržaj. Možda i odatle smjelo zapažanje beogradskog pjesnika i humorista Miljenka Žuborskog: »Ako držiš dijetu, postat ćeš laka žena, pa će s tebe spadati haljina i – gaće!«

Kad smo već dotakli i suštinu, završimo pričom iz trgovine.

Djevojka kupuje intimno rublje u skupoj prodavaonici. Prodavač je pita:

– Kakvim biste slovima željeli da vam izvezemo inicijale na gaćicama, pisanim ili štampanim?

– Ako može, najviše bih voljela Brailleovim pismom – stidljivo odgovori djevojka. ●

Slavoljub Marković

ENIGMATSKI CRVEN-BAN

ŠKAKLJIVA ANAGRAMIJADA

PAKAO, ČISTILIŠTE I (K)RAJ
(anagram uz 720. obljetnicu rođenja)

JEBEN ŽIVOT, A ONDA – SMAK

Slavni Dante **djelo** snuje
i svoj teški život psuje.

(Plembum)

IN MEDIAS RES

VRÂNI BUNKER ŽELJE

(Plumbum)

ANAGRAM IZ CARRINGTONOVE GALAKSIJE
(e = i)

STEVEN – SEKSI DELIJA ZA RIT I JAJA

(Plumbum)

- PAKAO, ČISTILIŠTE I (K)RAJ: »Božanstvena komedija«;
- IN MEDIAS RES: Venerin brežuljak;
- ANAGRAM IZ CARRINGTONOVE GALAKSIJE: televizijska serija »Dinastija«;

GILLAUME APOLLINAIRE

(1880 – 1919)

PEKARKA

Pekarko što mi bejaste odana
Motačice muda
Da l' se još sećate godina i dana
U znaku mog uda

Moj mač je čekala vaša galija fina
Što skriva je dupe
Tu je moja kara poput klina
Krpila sve rupe

Po pekari sperma blistaše poput vira
Gde sužanjstvo vas stiže
I zalud sam tražio u ulici Martira
Guz od kog se bolje diže

Iz »BORDELA MUZA«, antologije francuske erotske poezije u odbiru i prepjevu Danila Kiša (»Liber«, Zagreb, 1972)

erotika

erotika